

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rule #2

THE NEVER SAY NEVER SERIES

NEVER GIVE YOUR HEART TO A HOOKUP

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAUREN LANDISH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ASLA KALBİNİ BİR İLİŞKİYE VERME

LAUREN LANDISH

TARAFINDAN DÜZENLENDİ
VALORIE CLIFTON

TARAFINDAN DÜZENLENDİ
STACI ETHERIDGE

İÇİNDEKİLER

Lauren Landish tarafından da

1. Samantha
2. Samantha
3. Sans
4. Samantha
5. Sans
6. Samantha
7. Sans
8. Samantha
9. Samantha
10. Sans
11. Samantha
12. Sans
13. Sans
14. Samantha
15. Samantha
16. Sans
17. Samantha
18. Sans
19. Samantha
20. Sans
21. Samantha
22. Sans
23. Samantha
24. Sans
25. Samantha
26. Samantha
27. Sans
28. Sans
29. Samantha
- Sonsöz

Yazar Hakkında

AYRICA LAUREN LANDISH TARAFINDAN

Koca Şişko Sahte Serisi:

[Benim Koca Şişko Sahte Düğünüm](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Nişanım](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Balayım](#)

Bağımsızlar:

[The French Kiss](#)|| [One Day Fiance](#)|| [Drop Dead Gorgeous](#)|| [The Blind Date](#)|| [Risky Business](#)

Doğruluk mu Cesaret mi?

[Cesaret](#)|| [Gerçek](#)

Bennett Boys Çiftliği:

[Buck Wild](#)|| [Riding Hard](#)|| [Racing Hearts](#)

Tannen Boys:

[Kaba Aşk](#)|| [Kaba Kenar](#)|| [Kaba Ülke](#)

Kirli Peri Masalları:

[Güzellik ve Milyarder](#)|| [O Kadar da Beyaz Atlı Prens Değil](#)|| [Sonsuza Dek Mutlu](#)

Sınırları Zorlamak:

[Dirty Talk](#)|| [Dirty Laundry](#)|| [Dirty Deeds](#)|| [Dirty Secrets](#)

BÖLÜM 1

SAMANTHA

"Yani, Yatak Odası Cenneti'nin Altın Yıldız temsilcisi olmak için sadece elli dildo mu satmam gerekiyor?" Benden birkaç koltuk aşağıda oturan genç sarışın kız bu soruyu tamamen düz bir yüz ifadesiyle soruyor ve sanki bunu yapmak gülünç derecede kolay bir şeymiş gibi konuşuyor.

Tabii ki, kampüsteki kız öğrenci birliğinin eğlence başkanı olduğunu söylemişti, bu yüzden belki Trixleigh oturma odasında vızılı bir iyi geceler sosyal etkinliği kisvesi altında bu kadar çok satış yapabilir. Şimdi görebiliyorum. Trixleigh's Tricks and Treats. Belki de iyi bir ölçü için bir 'XXX' ile değiştirilmiştir.

Çünkü elbette adı Trixleigh, bizim için amigo kız tarzında *heceledi* ve mısır gevreği gibi kesinlikle 'çocuklar için olmadığını' söyleyerek, başının tepesine fırlattığı tavşan kulağı parmaklarıyla kendini her tanıttığında yaptığından emin olduğum bir kahkaha ile bitirdi.

Ama sorusunun o kadar da uçuk olduğunu düşünmese de, kafam o kadar hızlı dönüyor ki, *Exorcist*'teki ele geçirilmiş kıza benziyorum, sadece yanım da oturan gotik makyajlı koyu saçlı Jaxx Reynolds'un ağzını kapatıp kıkırdadığını görüyorum, odadaki diğer birkaç kızla birlikte. Jaxx beni bu işe sokan kişiydi.

Bu, sağlıklı bir dozda cinsel ima içeren sözde bir iş sunumu ve şu anda oturma odasının ortasında King Kong'u utandıracak kadar büyük bir popo tıkacı kullanan bir banliyö annesi tarafından yönetiliyor.

Lütfen bana bunu neden tekrar yaptığımı söyler misiniz? Kendime bilmem kaçınıcı kez soruyorum. Ama gerçek şu ki, cevabı zaten biliyorum. Lanet paraya ihtiyacım var.

Dağ gibi bir öğrenci kredisi borcunun altına gömüldüm ve faiz oranları çok yüksek olduğu için önümüzdeki birkaç on yıl boyunca bu dağla mücadele edeceğim.

Ve yüksek lisans programımın bitmesine sadece bir dönem kala, tam da üniversite sonrası planlarımı belirlemeye çalışırken, kredi ödemelerimin vadesinin dolacağı günü iple çekiyorum. Ama ben de çoğu insan gibiyim ve hayatımın bir noktasında, bir ev ya da iyi bir araba ... ya da sandviçte peynir gibi lüksleri karşılayabilmek istiyorum.

Ne derler bilirsiniz, umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Gerçi bunun arabamın bagajından büyük, şişman sikler satmak anlamına geleceğini hiç hayal etmemiştim.

Yanımdaki bir dürtme beni hayalimden koparıyor ve yüzünde sinsi bir sırıtış olan Jaxx'a yeniden odaklanmak için göz kırpyorum. Kaç tane dildo sattığını merak ediyorum. Ya da belki deri kısıtlamalara sadık kalıyordur? Elbette, tarzıyla bunları moda aksesuarı olarak satabilir.

Şu anda taktığı kelepçe bileziğe daha yakından bakıyorum, kesinlikle kısıtlama amacıyla kullanılabilecek gümüş halkalara dikkat çekiyorum. Siyah file çorap, siyah şort ve göbek deliğinden kabaca kesilmiş siyah bir rock grubu gömleği ile eşleştirilmiş.

Bu sert ve itici bir görünüm olabilir ama onun üzerinde büyüleyici bir hal alıyor ve soğukkanlılıkla yaptığı kuru mizah onu daha da büyüleyici kılıyor. Bazıları onun Wednesday Addams'tan esinlendiğini söyleyebilir, ancak gerçek şu ki, Jenna Ortega'nın Jaxx üzerinde gizli bir karakter çalışması yapmış olabileceğini düşünüyorum.

Faturaları ödememe yardımcı olacak ekstra para için seks oyuncacı temsilcisi olmayı istemeye istemeye kabul etmemi sağlayan Jaxx oldu. Zaten aylardır bu işi yapıyor ve bunun kolay para olduğuna yemin ediyor ve yakın ilişkilere odaklanan lisanslı bir terapist olarak gelecekteki uygulamalarını için repertuarında cinsel yardımcılarının olması benim için biraz mantıklı. Bazı insanlar buna 'seks terapisti' diyor, ama bundan çok daha fazlası.

Öte yandan Jaxx'ın Kara Teyzesi şu anda elinde tuttuğu ve bir tarafındaki tavşan kulaklarının çılgınca sallanmasına neden olacak kadar yoğun bir şekilde titreşirken bir daire içinde dönen bir yapay penis tuttuğunu düşünürsek, olmayı arzuladığım profesyonel iş kadını gibi görünmüyor.

"Bu doğru, Trixleigh. Elli birim ve Altın olacaksın ve sonra gökyüzü sınırı. Bu bebekler neredeyse kendi kendilerini satıyorlar."

Trixleigh ciyaklıyor ve elindeki kataloğa bakmaya devam ediyor, The Happiest Ride adlı çift uçlu, gökkuşağı çizgili, tek boynuzlu at boynuzlu yapay penis üzerinde makul olmayan bir süre duraklıyor.

Jaxx fısıldıyor, "Buldum onu." Siyah boyalı parmağının ucunu yalıyor ve havaya bir çetele işareti çiziyor.

Kara gülümsüyor, muhtemelen aynı şeyi düşünüyor. Jaxx bana bu ek iş fikrini kabul ettirmek için, kuaför salonu yandıktan sonra teyzesinin nasıl haczin eşiğine geldiğini ve sigortasının, kazadan kurtulmasına yardım etmekten mali olarak sorumlu olmadıkları gibi soğuk bir teknik gerekçeyi öne sürerek hasarı ödemeyi reddettiğini anlattı.

Çaresiz kalan ve ne yapacağını bilemeyen Kara, oturma odasından seks oyuncakları satan bir yetişkin şirketinde satış temsilcisi olmaya yöneldi.

Üç yıl boyunca Bedroom Heaven için partiler düzenledikten ve emrinde çalışacak kadınları işe aldıktan sonra şimdi geliyor. Jaxx'a göre teyzesi borçsuz, yeni bir evde yaşıyor ve oyuncak işi onu çok meşgul ettiği için artık saç yapmıyor.

Bir sonraki vibratör kralı olmak gibi bir niyetim yok ama Kara'nın evine ve yüzündeki stresten uzak gülümsemeye bakınca itiraf etmeliyim ki iyi gidiyor gibi görünüyor. Finansal olarak ve sanırım orgazm olarak.

"Alışsın," diyor Jaxx, kara kaşlarını öyle bir kaldırıyor ki altından bir kamyon geçebilir. "Ne derler? Hayat bir torba dolusu sik gibidir. Her zaman sikilirsin, sadece ne kadar sert olduğunu asla bilemezsin. Ya da hangi delikten. Ya da duruma göre deliklerden." Düşünüyormuş ya da sayıyormuş gibi başını eğiyor.

Fısıldarken sadece başımı sallayabiliyorum, "Bu bir deyiş DEĞİL."

Jaxx başka bir soğukkanlı karşılık veremedi Kara kahkahayı basıyor ve her elinde ikişer tane olmak üzere dört tane daha titreşimli dildo tutarak neşeyle gülüyor. Trixleigh'e sesleniyor, "Anladın sen! Ne kadar çok sik, o kadar iyi! Beyaz sik, siyah sik, kahverengi sik, mor sik! Büyük sik, küçük sik, nervürlü sik, titreşimli sik!"

Haykırırken gözleri odada dans ederek diğer kadınlara bakıyor ve bana *From Dusk 'Till Dawn* filminde genelevin dışındaki adamın içeride her türden amcık olduğunu haykırdığı sahneyi hatırlatıyor. "Hepsini sattırın! Mutlu müşteriler sürekli müşterilerdir. Gelmelerini, gelmelerini ve tekrar gelmelerini istiyoruz."

Çılgınlık Jaxx'in ailesinden geliyor olmalı. Kendi kendime gülüyorum, Kara'nın odanın dört bir yanından gelen soruları heyecanla yanıtlamasını izliyorum. Kırklı yaşlarının sonlarında, uzun, platin sarısı saçlarını kumsal dalgalarıyla örmüş ve ustalıkla dövülmüş kaşları ve kirpik uzantılarıyla vurgulanan mükemmel bir makyaj yapmış.

Elleriyle konuşuyor, kelimeleri vurgulamak için uzun akrilik tırnaklarını birbirine vuruyor ve hareket ettikçe yüzükleri ve bilezikleri şıngırdıyor. Sigaradan ince pantolonu poposunu sergiliyor ve üzerinde sade beyaz bir tişört olmasına rağmen, bunun ulaşılabilir görünme çabası olduğunu tahmin ediyorum çünkü pamuklu, paraya ve çok paraya işaret eden o ince şekilde kaliteli.

Sonuç olarak, oldukça normal görünüyor. Şu anda ciddi bir şekilde titreşimli ve emici klitoris masaj aletlerinin artılarını ve eksilerini tartışıyor olması dışında.

Bir daha düşündüm de, belki de bu fikir o kadar da çılgınca değildir. Derslerimde ve uygulama gruplarımda hastalar görünüşte tuhaf şeyler söylediğinde veya yaptığında soğukkanlı olmanın ne kadar önemli olduğunu öğrendim, bu yüzden belki Kara'dan bir terapist olarak becerilerime ekleyebileceğim bir şeyler öğrenebilirim.

Ve bu anlaşımdan kendim de birkaç stres giderici orgazm elde edebilirim çünkü kendi ilk müşterim olmaya niyetliyim. Ne de olsa inanmadığım bir şeyin reklamını yapamam.

"Peki, hedef kitlemiz kim?" Herkes duysun diye soruyorum.

Kara dönüyor ve gülümsüyor, beni de yakaladığını hissediyor. "Herkes için. Ama ben senin gibi üniversite çağındaki müşterileri hedeflemek istiyorum."

"Gerçekten mi? Ben-"

"Müşterilerimizin çoğunlukla benim gibi çuke aç, orta yaşlı azgın ev kadınları olacağını mı?" Kara dişlek, bembeyaz bir gülümsemeyle sözümü bitiriyor.

"Oh, hayır," diye başımı sallıyorum. "Öyle demek istemedim.

."

Kara sözümü kesti ve elini sallayarak beni başından savdı.

"Cidden tatlım, alınmadım. Satışın ilk kuralı bildiğin şeylerle başlamaktır. Ekibimin bir ayağının tamamı bu işi görmüş, yapmış ve büyük ölçüde hayal kırıklığına uğramış kadınlardan oluşuyor. Sevdiğimizi bildiğimiz şeyi almaktan ya da bunu anlamak için araştırma yapmaktan hiç utanmıyoruz."

Kaşlarını kaldırıyor, bu konuda bir sorunum olduğunu düşünmem için bana meydan okuyor. Ki benim hiç yok. Her yaşta sağlıklı cinsel keşifleri destekliyorum. Ve hem kitaplardan hem de kendi araştırmalarımın sağlıklı cinselliğin ne olduğu ve ne olmadığı hakkında çok şey öğrendim.

Ben sessiz kaldığımda, o devam ediyor ve bir kez daha odanın geneline sesleniyor: "Ama iş dünyasının büyüme zamanı geldi ve işte burada siz devreye giriyorsunuz. Genç kadınların da keşfetmek ve isteklerini öğrenmek için aynı güce ihtiyacı var.

ve ihtiyaçları var ve onları tatmin ediyorlar. Ve hepiniz burada olsanız da, genel olarak, anneleriyle konuşmak istemiyorlar" -Kara küstah bir sırıtışla saçlarını omzunun üzerinden savuruyor- "ya da havalı teyzeleriyle seks hayatları hakkında konuşmak istemiyorlar. Kız arkadaşlarıyla ... akranlarıyla ... arkadaşlarıyla konuşmak istiyorlar. Sizinle konuşmak ve müşteriniz olmak istiyorlar."

Jaxx eğildi ve "Taze kan" diye özetledi.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum Jaxx'a. Kara odada dolaşmaya devam ederken, ürün satmaktan Bedroom Heaven temsilcisi olma fırsatını satmaya kolayca geçiş yapıyor. "Tanıdığım hiçbir kızın gerçek bir penisle sorunu yok."

Jaxx'in siyah boyalı dudaklarında tiksinti kıvrımları beliriyor. "Ciddi misin sen? Bu daha da fazla sebep. Bizim yaşımızdaki erkekler berbat, özellikle de erkek öğrenci birliğindeki çocuklar. Onları hiç iş başında gördün mü? Üç dakikada boşalıyorlar, hayatları buna bağlı olsa bile bir kızı memnun edemezler."

Sesi biraz sert çıkıyor ve Jaxx'in kampüsteki belirli bir frat oğlanı hakkında ilk elden bilgisi olup olmadığını merak ediyorum. "Doğru düzgün yıkanmıyorlar bile. TikTok'taki hemşire kadının, erkeklerin nasıl gelip muayene masasından kalktıklarında bir kızak izi olduğundan bahsettiğini gördünüz mü? Kılarını bile silemiyorlar ya da kendilerini fıralayamıyorlar, kesinlikle benim hassas ve temiz penis kapanımın yanına yaklaşamazlar."

Hiddeti ve ender rastlanan canlılığı şaşırtıcı. Yine de bir konuda haklı. Ne yazık ki benimle birlikte olmanın cehennemin donması kadar imkansız olduğunu düşünen erkeklerle birkaç pişmanlık yaşadım.

Yine de bu karşılaşmaları, beni şu anda bulunduğum yere getiren adımlar olarak görüyorum - kendi bedenimde rahat, neye ihtiyacım olduğunun farkında ve doğru koşullar altında keşfetmeye istekli.

Ama bunun nadir olduğunu biliyorum. Seks söz konusu olduğunda utanç duygusu ya da insanları memnun eden kadınların bu zihniyeti yatak odasına taşıması ya da en kötüsü, porno tipi, aşırı dramatik oyunculunun gerçek ve zevk almaları gereken şey olduğunu düşünmeleri için beyinleri yıkanmış kadınlar daha yaygındır.

Sanırım Jaxx haklı.

Sonraki yarım saat boyunca Kara katalogdaki ürünlerin bir listesini çıkarıyor ve her birini teşhir masasından kaldırıyor. Daha önce duyduğum ve bazılarını duymadığım seks oyuncaklarını gördüğümde hayranlıkla izliyorum, ki bu aslında çalışmalarım göz önüne alındığında oldukça nadir bir şey.

Bazıları çok büyük, çivili ya da can yakmak için tasarlanmış işkence aletleri gibi görünüyor, ki bu arada Jaxx buna bayılıyor. Diğerleri ise daha dost canlısı ve sevimli görünüyor, küçük yuvarlak toplar ve titreşen renkli yumurtalar gibi.

Kara bazı cihazları gösterirken, nasıl çalıştıklarını ve en iyi nasıl kullanıldıklarını açıklarken oda oohs ve ahhs.

Tüm bu yeni aletleri öğrenirken o kadar iyi vakit geçiriyorum ki daha ne olduğunu anlamadan işin iş boyutu unutuluyor. Kara hariç, o hepimizi tam istediği yerde tuttuğunu biliyor.

Bize Bedroom Heaven temsilcisi olmanın kurallarını ve beklentilerini hatırlatıyor ve en çok satıcı olmanın getireceği ödüllerle bitiriyor.

"Eğer 100 adet Bedroom Heaven hediye kutusu satarsanız, bir 2.000 \$ ikramiye," diye odadakilere öyle dramatik bir şekilde anlatıyor ki, havuç şeklinde bir dildoyu üzerimizde sallandırıyor da olabilir. Şirket veganlara küstahça bir çağrıda bulunarak bunu satıyor. Herkesin gözleri parlıyor ve kızlar kendi aralarında heyecanla konuşmaya başlıyor.

Trixeigh kurnaz gözlerini odanın geri kalanına dikerek uyarıyor: "Gamma Lambda Kappa'nın kızları benim. Bana bulaşmayın."

Gülerdim ama 2,000 dolar mı? Bu biraz kirli oyuna ve potansiyel müşterilere karşı anlaşılabilir bir sahiplenmeye değer.

2,000 dolar mı? Kendi kendime düşünüyorum, kafamda hızlıca hesap yapıyorum. Her bir satıştan kazandığım paranın üzerine, bu oldukça büyük bir vurgun olurdu. Asıl soru, kaç tane sik satabilirim?

Oldukça dışa dönük biri olmama rağmen, üniversitedeki arkadaşlarıma gidip, "Eee... büyük bir titreşimli sosis almak ister misiniz, belki de gerçek bir şey aldığınızda kullanmak üzere çilek aromalı kayganlaştırıcı ile birlikte?" diye sorduğumu hayal bile edemiyorum.

"Ama bize yeni katılan hanımlar için bir uyarı var," diyor Kara ve manikürlü parmağını kaldırarak odadaki herkesi susturuyor. "Satış çeyreğinin sonundayız ve herhangi bir ikramiyeye hak kazanmak için içinde bulunduğumuz çeyrekte minimum miktarda satış yapmanız gerekiyor."

"Ne kadar zamanımız kaldı?" diye sordum. Son tarihler önemlidir. Ve motive edicidir.

Kara parmağını yalıyor ve kıvrımlı poposuna bastırarak tıslama sesi çıkarıyor. "Kıçınızın altına bir ateş koyun hanımlar. Yatak Odası Cenneti'nin üç aylık partisi iki hafta sonra! İki hafta içinde en az 100 hediye kutusu satmanız gerekiyor, o yüzden hemen başlayın!"

Tam da istediği gibi odayı bir aciliyet duygusu kaplıyor ve kabartmalı logoların bulunduğu büyük bir klasör yığınının bizim için hazır beklediği bir masayı işaret ediyor.

"Ayrıca, aranızda yeni olanlar için, Bedroom Heaven'ı temsil etmek istediğinize karar verdiyseniz, her satıştan alacağınız yüzdeyi, temsilci olarak yapabileceklerinizi ve yapamayacaklarınızı içeren bir sözleşme imzalamanız gerekecek. Çok dikkatli bir şekilde incelemenizi tavsiye ederim. Okumak ve anlamak için yardıma ihtiyacınız olursa ben ya da yeğenim Jaxx memnuniyetle yardımcı oluruz."

"İki hafta," diye mırıldanıyorum, oda tekrar heyecanla konuşmaya başlayıp sözleşme masasının etrafında toplanırken. "Sanırım o ikramiyeyi alma şansım olmayacak."

Sessiz olmasını istiyorum, sadece ikramiyeyi okul taksidinden kiraya kadar çeşitli şeylere harcayan diğer kadınlar gibi umutlanmamak için.

"Saçmalama," diyor Kara, benim için üstten bir dosya kaparak.

"Sözleşmeyi gözden geçirmene yardım edeceğim. Gerçekten bir şey yok, sadece her zamanki gibi temellerini korumak için. Satış hedefi koyma konusunda da sana ben yardımcı olacağım ve bir kutup ayısına bile buz satabilirim. Sadece beni takip et, kısa sürede Altın Yıldızlı bir satıcı olacaksın." Dirseğime vurdu ve bana göz kırptı. "şimdi bir torba sik al ve dışarı çıkıp biraz para kazanmaya başla."

Sanırım ilk kez 'bir torba çük' teriminin olumlu bir anlamda kullanıldığını duyuyorum.

BÖLÜM 2

SAMANTHA

"BİR ŞEY HAKKINDA KONUŞABILIR MIYIM?" Yavaşça soruyorum, bunu yapmak istediğimden emin değilim. Yoga matımın üzerine oturuyorum ve çalışma grubu arkadaşlarıma bakıyorum. Sara, Katie, Natasha ve Daphne de çalışma seanslarımız için kullandığımız dinlenme odasında matların üzerinde oturuyorlar.

Onlar da psikoloji yüksek lisans öğrencileri, ancak gelecekteki odak noktalarımız bizim kadar farklı. Katie'nin aile danışmanlığı, Natasha'nın ise davranış terapisi için planları var. Sara TSSB konusunda uzmanlaşırken Daphne okul terapisti olmayı umuyor. Her nasılsa, farklılıklarımız bizi birbirimizle küçük bir terapi uygulamaktan asla alıkoymadı, ancak konu dışına çıkma ve profesyonel seanslarda standart olandan daha fazla atıp tutma eğilimindeyiz. Bizi sadece meslektaş değil, arkadaş yapan da bu.

"Elbette," diye yanıtlıyor Katie, tüm dikkatini bana vererek. Parlak mavi gözleri yumuşuyor ve sarı buklelerini kulaklarının arkasına itiyor. "N'aber, düğün çiçeğim?" Kelimeler ağzından çıkarken yüzünü buruşturuyor. Bir profesörün kendisine küstahça geldiğini söylemesinin ardından bu selamlama şeklini bırakmaya çalışıyor ama bir ömür boyu bunu söylemek hiç de kolay olmamış.

"Yani, aklında ne var?"

Düzeltilmesine ve sözde nötr tonuna gülümsüyorum, bu da onu bir terapistin televizyon versiyonu gibi gösteriyor. "Beni bir partiye davet eden bir arkadaşım var. Aslında tam olarak bir parti değil, daha çok bir fırsat. Ama benim için doğru olup olmadığından emin değilim. Bu ..." Bedroom Heaven'ı nasıl tarif edeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Bir tarıkata mı kandırıldın?" Natasha alay ediyor. Bu saçmalığa gülüyor ama belki de o kadar da uzak değil. Belirsizlikle başımı eğdiğimde, kot giysili bacaklarını döndürerek topuklarının üzerine oturuyor. "Bize her şeyi anlat. Dini bir şey mi? Dünyanın sonu mu? Seks kulübü mü?"

Boş yüzüme rağmen bir şeyler anlatmış olmalıyım çünkü Daphne'nin ilgisi artıyor. "Seks kulübü mü? Gerçekten mi? Ben de davetiye alabilir miyim?"

Dört kadının da bana gösterdiği ani ilgi karşısında başımı sallıyorum. Belki de Kara haklıdır ve daha iyi seks vaadiyle bile olsa sattıran şey sekstir.

Bedroom Heaven'ı ve bunun bir yakınlaşma terapisti olarak geleceğime olumlu ve olumsuz etkileri hakkındaki endişelerimi açıklayarak konuya giriyorum. "Bedroom Heaven ile yapılan sözleşmeyi ve psikoloji programı için davranış kurallarımızı geriye ve ileriye doğru ve aradaki her yolu inceledim. Aklandım ama bunu düşündüğüm için deli miyim?" Bunca zamandır sessiz kalan Sara sonunda konuşuyor. "Durum tespiti yaptınız, ne yapacağınızı zaten biliyorsunuz ve bunu yapmak için iznimiz var."

Çenesini eğerek onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğumdan emin oldu. Hepimiz arasında terapi konusunda doğuştan en yetenekli olanımız o, ama bu yeteneğinin bir bedeli var. Ne yaptığını bilmeyen terapistlerin daha da kötüleştirdiği travmatik bir çocukluğun ardından çocukluğundan beri terapi görüyor. Şimdi bu yaraları içinde ve dışında taşıyor, bu yüzden TSSB'li insanlara yardım etme konusunda uzmanlaşmak istiyor.

"Teşekkürler," diyorum ona, yüzde yüz haklı olduğunu kabul ederek.

Katie elini kaldırıyor. "Bir soru ..." Ona doğru bakıyorum ve her zamankinden çok daha az melek gibi görünerek genişçe sırıtıyor. "Şu kataloğu görebilir miyim? Bir kızın biraz çeşitliliğe ihtiyacı vardır ve benim Küçük Tavşan Foo-Foo'm son demlerini yaşıyor."

"Küçük. Tavşan. Foo-Foo?" Daphne yankılanıyor. Bir Disney yetişkini olmanın ince çizgisinde yürüdüğünü, neredeyse her gün çeşitli karakter ve park tişörtleri giydiğini düşünürsek yargılamamalı. Aslında şu anda üzerinde bir Thumper T-shirt'ü var, yani Katie'nin vibratörüne Bambi'nin tavşan arkadaşının adını vermemiş olması muhtemelen iyi bir şey.

"Ben de," diye ekliyor Natasha. "Foo-Foo kısmı değil ama çeşitlilik. Son randevumdan sonra bir süre erkeklerden uzak durmaya yemin ettim."

Çantamı karıştırıp Jaxx'in bana verdiği kataloglardan birkaçını çıkarıyorum. Katie ve Natasha bir tanesinin etrafında toplanıyor, Daphne diğerini alıyor ve Sara da telefonuyla ön yüzdeki QR kodunu yakalıyor, böylece i n t e r n e t t e n özel alışveriş yapabiliyor.

Natasha devam ediyor, "Sana randevumdan bahsetmiş miydim? Rugby oyuncusu, çok seksi, üç kelimedenden fazlasını bir araya getirebiliyor, bu yüzden ben-"

"Onu eve götürdüm," diye bitiriyor Sara. "Gerçekten daha yüksek standartlara ihtiyacınız var. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

Umursamayan Natasha, Sara'nın tavsiyesini görmezden gelir. "Onunla birlikte evine gittim," diye düzeltiyor, sanki bu bir fark yaratacakmış gibi. "Her şey yolunda gidiyordu, oturma odasında öpüştük, koridorda beni duvara yasladı, sonra yatak odasına geçtik ve beni yatağa attı. Dünyamın sarsılmasına hazırdım!" diyor hüznle.

"Ama kulaklarını gidon olarak kullanmak ve onu doğrudan X işaretiyle yönlendirmek hiçbir işe yaramadı. Yemin ederim, üç dakika içinde kafayı yedi, tırmandı ve yere yığıldı. Yani rugby biraz dayanıklılık gerektirir, değil mi?" Gözlerini deviriyor ve ofluyor. "Görünüşe göre öyle değil. Peki ya ben tualete gittiğimde?" Öğürme taklidi yapıyor. "Orası tehlikeli madde bölgesiydi. Hiç temizlendiğini sanmıyorum, hiç, yani o da o kadar iğrençti. Pisliğin ortasında temizlenemezsin. O horlarken oradan ayrıldım ve evime döndüğümde vücudumun her santimini temizledim - her bir santimini ve deliğini kastediyorum - ve onu hayaletimde yaşattım. Zaten mesaj da atmadı."

Son kısımda sinirlenmiş gibi görünüyor, ama hepimiz gerçeği biliyoruz ... incinmiş. Seks doğası gereği samimidir. Bu, her şeyin güllük gülistanlık, tatlı sözler ve sonsuza dek sürecek vaatler olması gerektiği anlamına gelmez. Kaba, pis, tek gecelik bir ilişki olabilir ve yine de samimi olabilir. Ancak hayal kırıklığı yaratan bir deneyimse, yine de bir düzeyde acı verir.

İşte burada işleri kendi başına halletmek devreye giriyor.

En azından Natasha için, çünkü şimdiden üç farklı ürünü işaretledi. "Bunlar için beni yaz, ne kadar STAT kargosu alabilirsem."

Katie ona, "Çünkü erkeklere tövbe ettin," diye hatırlatıyor.

Grup sözde seansımız sona erdiğinde, dört kadın da hediye kutuları sipariş etmişti ve Bedroom Heaven temsilcisi olma kararım konusunda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

İki hafta sonra . . .

Paslı ama güvenilir Nissan Sentra'mla otoyolda ilerlerken kendi kendime "Neredeyse iki yüz sik sattığıma inanamıyorum" diye mırıldanıyorum. En sık ulaşım aracı olmayabilir ama beni gitmem gereken yere götürecek kadar güvenilir ve bugün de Bedroom Heaven'ın üç aylık partisi için Grand Hotel'e gidiyorum.

Satışlarımın çoğu, doğrudan müşteriye gizli bir ambalaj içinde gönderilen katalogdaki belirli ürünlerdi. Ama Jaxx'ın yardımıyla hediye kutuları neredeyse tükendi. Üç aylık partinin satış bölümünde birkaç tane daha satabilirim, yine de ikramiye almaya hak kazanabilirim.

Satışların Bedroom Heaven'ın meşhur çilek aromalı kayganlaştırıcıları gibi kolayca akması için beni dinleyen seks tanrısına sessiz bir dua gönderiyorum, çünkü bu para için planlarım olduğunu itiraf etmeliyim. Kira gibi heyecan verici şeyler ve belki de kendime ait yeni bir titreşimli ikram.

Dikiz aynasından arka koltuğumdaki ürün zulasına bakıyorum ve hangisini denemek istediğimi düşünüyorum. Kesinlikle beni endişelendirecek kadar kalın olan U-turn ya da herhangi bir pozisyonda herhangi bir insan erkeğinin olabileceğinden daha iyi olmayı vaat eden otuz hız ve desene sahip bir itme modu olan Diesel Stroker değil, ancak iki yüz doların üzerinde bir maliyeti var. Zaten küçük bir klitoris vibratörüm ve çıplak bir yapay penisim var, bu yüzden belki de bankayı bozmayacak biraz daha heyecan verici bir şey?

Gerçek bir şeyin bir seçenek olmaması çok kötü.

Son zamanlarda pek kimseyle çıkmadım. Okula çok fazla odaklanmak, geçimimi sağlamaya çalışmak ve partnerler konusunda çok seçici olmak beni kabul etmek istediğimden daha fazla gece yalnız bıraktı. Bu yüzden yeni işimin bu yalnız geceleri çok daha 'eğlenceli' hale getirme potansiyeline sahip olmasından memnunum.

Grand Hotel'in otoparkına giriyorum, park yeri bulana kadar birkaç koridordan geçiyorum. Burada beklediğimden çok daha fazla araba var, bu da sınırlarımın tepeme fırlamasına neden oluyor. Satış benim en iyi becerim değil ama Kara'nın dediği gibi, ölü Franklinler vaadi beni bu işe heveslendirmeye yetiyor. "On iki hediye kutusu ve ikramiye senin Samantha. Bunu yapabilirsin."

Kendi kendime konuştuğum için deli değilim. Bu, birçok profesyonel tarafından tavsiye edilen geçerli bir kendi kendine konuşma yöntemi.

Tam dışarı çıkmak üzereyken telefonum çaldı. Görmezden gelirdim ama Jaxx'in son dakika talimatları vermediğinden emin olmak istiyorum, bu yüzden çantamdan çıkarıyorum.

Annem arıyor.

Kahretsin. Cevap vermek zorundayım.

"Selam anne, bir toplantıya yetişmem gerekiyor. Her şey yolunda mı?" Çabucak tükürdüm. Anneme Yatak Odası Cenneti partimden neden bahsetmediğimi bilmiyorum. Yakınlık terapisti olma planlarımı kabul ediyordu ama bu farklı hissettiriyor.

Sik satıyorum ama merak etmeyin, tamamen kamu yararı için!

Evet, bu konuşma şu an gerçekleşmiyor.

"Sana da merhaba tatlım," diye kuru bir şekilde cevap veriyor. "Seni tutmayacağım ama bu gece Olivia'ya göz kulak olmana yardım eder misin diye soracaktım?"

Olivia benim küçük kız kardeşim. On altı yaşında bir bakıcıya ihtiyacı yok. Zaten öyle. Ama kendi haline bırakıldığında, olması gerekenden daha fazla isyan etme eğilimindedir, özellikle de annemin uyuşturucu, içki ya da gizlice dışarı çıkmak gibi gülünç derecede katı kurallarına karşı. Aslında ilk ikisine katılıyorum ama sonuncusu tartışılabilir. Bazen. Ancak annemin 'nereye gittiğini ve kiminle olduğunu söyle' gibi çılgınca istilacı fikirleri Olivia'yı hepimizi strese sokan büyük boyutlu, tavır dolu tiradlara gönderiyor.

"Gecenin çoğunda dışarıda olacağım," diye cevap veriyorum, önce otele sonra da gösterge panelindeki saate bakıyorum. Gerçekten içeri girmem gerekiyor.

"Sorun değil. Sadece kurtarılmaya ihtiyacı olursa hazır ol." Annem alaylı bir şekilde, "Ya da kefalet parası" diye ekliyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir var. Yani, benim ..." Yemin ederim, sesi kıkırdayan bir kız öğrenci gibi çıkıyor, ne diyeceğini bilemiyor, ki bu anneme hiç benzemiyor. Susan Redding, duymak istesenez de istemesenez de aklından geçeni söyler, ailesini iyi yağlanmış bir makine gibi yönetir ve kıcını yırtarak çalışır. Bu özellikleri bana fazlasıyla geçirdiğini söylemekten gurur duyuyorum.

Sonunda iç geçirdi ve itiraf etti, "Bir randevuya gidiyorum. Bir *gecelik* bir randevu." "*Anne!*" Şaşkınlıkla çığlık attım. "Kiminle?"

Annemle babam yıllar önce boşandılar ve ben onu tekrar flört dünyasına girmesi için teşvik ettim. Ama yirmili yaşlardaki havuz yıkanmamış, motivasyonsuz erkek öğrencilerle dolu olsa da, kırk yaş üstü havuz bir şekilde daha da kötü, kontrol edebilecekleri genç, etkilenebilir kadınlar tarafından tapılmak isteyen ya da eşlerini aldatan erkeklerle dolu, ki babam da böyle yaptı. Gerçi sonunda benden sadece birkaç yaş büyük olan metresiyle evlendi.

Yine de annem yanımda durdu, babam yeni bir ev alacağı için parasının yetmeyeceğini söylediğinde üniversiteye gitmeme yardım etti ve Olivia'ya acı ve öfkeyle dolu bir şekilde anneme onu mutlu etmek için daha çok çabalasaydı babamın gitmeyeceğini söylediğinde bile onunla ilgilendi. Bu, ona b ü y ü m e s i ve babamın başarısızlıkları için annemi suçlamaktan vazgeçmesi gerektiğini söylediğim birçok kız kardeş konuşmasına yol açtı.

"Bir süredir görüştüğüm bir adam var. Adı Marvin ve günlük ticaret yapıyor. Karısı birkaç yıl önce vefat etti ve şu anda on yedi yaşında olan oğlunu yetiştirmeye odaklanmış durumda. Olivia ile yaşadığım bazı zorlukları anlıyor ve birbirimize çok iyi uyuyoruz. Beni güldürüyor ve umutlu hissettiriyor."

Annemin sesi uzun zamandır duymadığım kadar mutlu geliyor ve gözyaşlarıma engel olmak için arabamın tavan döşemesine bakıp yavaş bir nefes almak zorunda kalıyorum.

"Anne! Senin adına çok mutluyum ama yine seks konuşması yapmamız gerekiyor mu?" Alay ediyorum. "Her şey senin gençliğindeki gibi özgür aşk değil. Unutma, 'Güvenli, Akıllı Başında ve Rızaya Dayalı' artık slogan oldu."

Alay ediyor. "Ben o kadar yaşlı değilim Samantha. Özgür aşk günlerinin yaşandığı altmışlı yıllarda bile doğmadım. Ve sana prezervatifleri, CYBE'leri ve nelere dikkat etmen gerektiğini öğreten benim. Yeri gelmişken, düzenli olarak test yaptırıyor musun?"

Errrrrk! Tüm bu konuşmanın üzerine frene basıyorum. "Hayır, seninle seks hayatımı tartışmayacağım. Ne şimdi ne de başka zaman."

Konuşmamızı kendi randevusundan ve bu geceki aktivitelerden uzaklaştırdığım için gülümsediğini neredeyse duyabiliyorum. "Tamam, ama bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Teşekkürler. Sana da anne. Merak etme, bu gece Olivia var, böylece Maaaarvin'le çılgınlık yapabilirsin," diye tiyatral bir şekilde söylüyorum. "Gerçi bu ismi seksi bir şekilde inletebileceğinden emin değilim. Onun için bir takma isme ihtiyacın olabilir."

"Benim bir tane var, ama ne olursa olsun sevgilinin dudaklarından adını duymanın ne kadar seksi olabileceğini bilsen şaşarsın," diyor bilgece. Ve yakında terapist olacak olgun halimle, annemin 'sevgilinin dudakları' kelimesini söylemesi fikri karşısında sessizce öğürerek dilimi dışarı çıkarıyorum. "Yine de seni tutmayacağım. Bir toplantının olduğunu söylediğini biliyorum ve içeri girmem gerekiyor. Ben zaten Marvin'lerdeyim. Bize yemek hazırlıyor."

"İyi eğlenceler ve uslu dur."

Telefonu kapattık ve hemen Olivia'ya mesaj attım, onu aramanın bir işe yaramayacağını biliyordum. Telefonuna cevap vermiyor. Asla. Ama mesaj atar ya da SnapChat'le cevap verir.

Hey, kızım! Annem bir randevuya çıkacağını söyledi ve seni kontrol etmemi istedi. Onun akıl sağlığı ve senin güvenliğin için (çünkü seni öldürecekim), lütfen uslu dur. Bir şeye ihtiyacın var mı?

İki saniye sonra, bir göz kırpma emojisi alıyorum. Umarım bu iyi bir şey yapmadığı anlamına gelmez, ama ona güvenmek zorundayım. Ayrıca, benim sadece

Aptalca ya da tehlikeli bir şey yaparsa onu öldürmek konusunda yarı şaka yapıyorum.

Belki yarın takılabiliriz?

Bir krep emoji'si gönderdiğinde rahat bir nefes alıyorum. Eğer brunch'ı düşünüyorsa, çok kötü bir şey yapıyor olamaz, değil mi? Emojisine kalp atıyorum ve ardından Jaxx'a kısa bir mesaj göndererek burada olduğumu ve telefonumu çantama geri koymadan önce içeri girdiğimi bildiriyorum.

Zaten geç kalmıştım ama şimdi de *geç kaldım*.

Hediye kutuları için bir yolculuk daha yapmam gerekeceğini bildiğimden, arka koltuğumdan gevşek ürünlerle dolu pembe çantayı alıyorum ve topuklu ayakkabılarımla park yerini olabildiğince hızlı geçiyorum.

İçeride, lobi otelin adına uygun olarak zarif ve görkemli. Resepsiyondaki görevli telefonunda hararetle bir şeyler yazıyor - otelin değil, kendi telefonunda - ve yaklaştığımda başını kaldırıp bakmıyor.

"Affedersiniz?" Cevap vermesini ya da en azından telefonundan başını kaldırmasını bekliyorum ama yazmaya devam edince boğazımı temizliyorum. "Affedersiniz," diye biraz daha yüksek sesle tekrarlıyorum. Sanki kaba davranan benmişim gibi tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Bana Bedroom Heaven partisinin nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?" Sessizce soruyorum, kalabalık lobideki insanlara seks oyuncakları kongresi için burada olduğumu duyurmak istemiyorum.

"Soldan üçüncü kapı" diye cevap verirken gözleri tekrar telefonuna kayıyor. Eliyle yan taraftaki bir koridoru işaret ediyor.

Teşekkür etme zahmetine girmiyorum çünkü çoktan kaşlarını çatmış telefonuna bakıyor ve beni yine görmezden geliyor.

Gösterdiği koridora doğru aceleyle ilerliyorum, kapıları sayarken topuklarım yemyeşil halıya batıyor. Oldukça sade görünen üçüncü kapıya geliyorum ve duruyorum. Ellerimi kalçalarımın üzerinde gezdirip bu parti için seçtiğim tulumu düzeltiyorum. Pembe çantamdan birkaç ton daha koyu, derin bir V yakası ve omuzlarında kadınsı bir görünüm veren küçük fırırları var ama pantolon gibi akan geniş bacakları var. Koyu renk buklelerimi sırtımdan aşağı akacak şekilde sallıyorum ve sakın bir nefes alıyorum.

"Al bakalım kızım. Sende bu var."

Jaxx'in Bedroom Heaven'ın üç aylık partisinden beklememi söylediği alışveriş, tapas ve kokteyllerden oluşan cinsel harikalar diyarına girmeyi umuyorum. Bunun yerine, karanlık ve hafif alkış sesleri duyuyorum. "Kahretsin, geç kaldım," diye fısıldıyorum kendi kendime, kutlamaları başlatacak girişi kaçırdığımı düşünüyorum.

Karanlığın içinden ilerideki ışık şeridine doğru yol almaya çalışıyorum ama bir şeye takılıyorum. Belki bir kordon? Her neyse, uçuyorum

İlerledim ve sert bir gümbürtüyle sert zemine çarptım. "Siktir," diye tıslıyorum, aniden parlak bir ışıkla kör oluyorum.

Başka bir zaman olsa, *Final Destination* türü garip bir kazada öldüğümü düşünebilirdim ama kalçam ölmemi gerektirmeyecek kadar çok ağrıyor.

Soluk soluğa bir koro duyuyorum ve görüşümdeki karanlık noktaları göz kırparak uzaklaştırırken, talihsizliğimi pür dikkat izleyen genç erkeklerle dolu bir seyirci kitlem olduğunu fark ediyorum. Bazıları dehşete düşmüş, bazıları eğlenmiş görünüyor, bazıları da çarpık bacaklarına bakıyor.

Düşerken bir göğsümün kaçmadığından emin olmak için yer değiştiriyorum ve belli belirsiz tüm kadınların nerede olduğunu merak ediyorum. Bir penis partisi bekliyordum ama hepsinin etten kemikten değil de silikondan olacağını düşünmüştüm.

Sonra takla atmamla birlikte çantamın her yere döküldüğünü ve etrafımın her boyutta, şekilde, renkte ve dokuda dildolar, vibratörler, popo tıkaçları ve penis halkalarıyla çevrili olduğunu fark ediyorum. "Aslanlar, kaplanlar ve ayılar, aman Tanrım!" türü bir oyuncak durumu, bana doğru tehditkar bir şekilde yuvarlanan, yüzümden sadece birkaç santim uzakta duran ve çiş deliğiyle - ki bu uygun bir kayganlaştırıcı dağıtıcıdır - bana doğru işaret eden bir yapay penis de dahil olmak üzere.

Keşke ölmüş olsaydım.

Ama bu ne kadar kötüyse, uzun boylu, sarışın bir adam her adımı kıyamet çekici gibi ses çıkararak bana doğru ilerlerken daha da kötüleşiyor. Öfkeyle bakıyor ve yaklaştıkça penisleri tekmeliyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Benden birkaç yaş büyük, yakasında altın bir aslan rozeti olan ince dikilmiş mavi bir takım elbise giyiyor. Onun alaycı bakışları altında gözlerim düşüyor ve kahverengi bağcıklı elbise ayakkabılarının ince derisini fark ediyorum.

"Uhm, bir yenilik ilginizi çekebilir mi?" Duymasını istemediğim için mırıldanıyorum. Ama içinden çıkan hafif hırıltıya bakılırsa her kelimeyi duymuştu.

Ah, lanet olsun.

BÖLÜM 3

ŞANS

ON DAKIKA ÖNCE . . .

Mavi blazer ceketimi düzeltirken bir an duraksayıp kulüp kolyemi yakama takıyorum ve konuşmama hazırlanmak için boğazımı temizliyorum. Bir zamanlar büyük bir kalabalığın önünde konuşmak zorunda kalsam sinir küpü olurum ama bugün kendimi bir salatalık kadar soğukkanlı hissediyorum.

Yarım saat önce içtiğim konyak yüzünden olabilir. Ama daha büyük olasılıkla, yılların verdiği konuşma deneyiminden kaynaklanıyor.

İş ortağım Evan White'ın üniversite çağındaki genç erkeklerden oluşan hafif sıkılmış kalabalığa yaptığı konuşmanın sonuna gelirken kendimi pompalanmış ve hazır hissediyorum. Sıkılmaları Evan'ın suçu değil. Buraya görmek için geldikleri kişi o değil.

O benim.

Evan kalabalığa bakarken gülümseyerek, "Tarihte bir eküriye ihtiyaç duymayan tek bir adam yoktur," diyor. Uzun boylu ve siyah saçlı, şık siyah bir takım elbise giymiş ve altın aslan başlı kulüp iğnesi spot ışıkları altında parlıyor. İki kişilik gösterimizin başrolünde onun, yıldızında ise benim olmamın bir nedeni var. Onun becerileri kağıt üzerinde birinci sınıf; büyümemizi, bütçelerimizi, sözleşmelerimizi ve daha fazlasını takip ediyor.

Ben ise insanları buraya çekecek karizmaya sahip bir hayalperestim.

"Kobe'nin Shaq'a ihtiyacı vardı. Brady'nin Gronk'a ihtiyacı vardı. Maverick'in Goose'a ihtiyacı vardı. Ben de aynı durumdayım. Sıradaki konuşmacımız olmasaydı, bugün olduğum yere gelemezdim ve Beyefendiler Kulübü dört yüzden fazla üyeye sahip olamaz ve gün geçtikçe büyüyemezdi. Hiç şüphesiz, kendisi tanıdığım en zeki, en düşünceli adamlardan biri, olağanüstü bir iş ortağı ve daha da iyi bir arkadaş. Tutkulu ve ortak vizyonumuzu önemsiyor ve en önemlisi de hepinizi ve geleceğinizi önemsiyor. Birçoğunuz için harika bir danışman ve akıl hocası oldu ve benim için de aynı şekilde oldu. Sözü daha fazla uzatmadan sahneyi Centilmenler Kulübü Başkanı Chance Harrington'a bırakıyorum."

Kalabalıktan yükselen alkış ve çığlıklar içimi ateşle doldururken, bilerek sahnenin ortasına doğru yürüyorum ve Evan beni kısa bir 'kanka' kucaklaşmasına çekiyor, sırtıma üç kez vuruyor.

"İşini yap," diye fısıldıyor Evan bana destek olmak için. Bir kez sertçe başımı sallayarak ona bu işi yapabileceğimi gösteriyorum ve o da sahneden inip kenarda oturarak beni izlemeye hazırlanıyor.

Podyumun arkasına geçip kalabalığa odaklandığımda, grubun neredeyse öne doğru eğildiğini ve söyleyeceklerimi duymak için sabırsızlandığını görebiliyorum. Daha tek kelime etmedim ve şimdiden avuçlarımın içini yalamaya başladılar, o yüzden bunu iyi yapsam iyi olacak.

"Bu harika giriş için teşekkür ederim Evan," diye başlıyorum ve sonra seyirciye dönüp bakıyorum. "Ama hepimiz biliyoruz ki, benim muhteşemliğimi şiirsel bir dille anlatmak ve korkunç kusurlarımdan bahsetmemek için para alıyorsun. Gerçi hiç kusurum yok."

Komik bir şekilde göz kırpiyorum ve kendimi küçümseyen esprime gelen iyi huylu kahkahalar için duraklıyorum. Evan da kıkırdıyor ve parmağını dudaklarına götürerek bana bu konuda sessiz kalmamı söylüyor. Bunu uzun zamandır ileri geri yapıyoruz ve birbirimizi bu şekilde zıplatmak artık doğamızda var.

"Cidden, bugün buraya hepimiz güçlü yanlarımız, zayıflıklarımız, ihtiyaçlarımız ve arzularımızla geldik. Her bir kombinasyon birey kadar eşsizdir. Bu odada otururken, yüzlerinize baktığımda, bazılarını tanıdığımı ve bazılarını henüz tanımadığımı görüyorum. Ama her bir yüz önemli birinin yüzü. Sağınıza, solunuza, arkanıza, önünüze bakın." Bekliyorum, odayı taramaları için bir saniye veriyorum ve sonra gözlerini bana çeviriyorlar. "Etrafınızda gördüğünüz adamların hepsinin hayalleri var, tıpkı sizin gibi. Belki bir doktor ya da avukat, belediye başkanı ya da vali, hatta Birleşik Devletler Başkanı olmak. Ya da belki kalbine daha yakın bir şeydir." Kendi göğsüme dokunuyorum. "Bir koca, baba, lider olmak. Gelecek nesillerin benzemeyi arzulayacağı bir örnek olmak."

Odanın diğer ucunda bunun gerçekleştiğini görebiliyorum. Söylediklerime, o ana ve en önemlisi kendilerine yatırım yapıyorlar.

"Bugün, atalarımızinkinden farklı bir dünyada yaşıyoruz. Gerçek şu ki, onlar da babalarından farklı bir dünyada yaşıyorlardı. Bu hiç bitmeyen bir değişim yürüyüşü. Ne yazık ki, bu nesilde çok fazla kişi yanlış yönlendirildi.

Bugünün neslinin sizin gibi genç erkeklerinin kurban olduğuna inanmanızı isteyenler var. Değişen zamanın bizi, varlığınızın her gün reddedildiği bir yere doğru ilerlettiğine. Toplumda sizin için hiçbir umut kalmadığını, çünkü kadınların çok güçlü hale geldiğini, ilişkilerde, sekste, yönetim kurulu odasında ve iş dünyasında tüm kartları ellerinde tuttuklarını. *Onlar, yani kadınlar, sizin düşmanınız.*"

Odada bir mırıltı dolaşıyor. Bazılarının şimdiden aynı fikirde olmadığını görebiliyorum, diğerleri ise bu düşünceye katılıyor gibi görünüyor. Ulaşmam gereken erkekler bunlar.

"Ben kadınların düşman olmadığını öne sürüyorum. Bunun yerine, düşman içimizde yatıyor. İnternette, sosyal medyada, hatta karanlık köşelerde savunmasız genç erkekleri sömüren ve manipüle eden kişilere bakın. Bölücü, nefret dolu, zehirli mesajlar veriyorlar. Bu sözcükleri biliyorsunuz çünkü bazıları günlük konuşmalarımıza kadar girmiş durumda. Alfa, Sigma, Beta. . bu insanları dinlerken hepimizin dev bir kardeşlik festivalinin parçası olduğumuzu sanırsınız. Ancak bu nefret tacirlerinin çoğu bu işten kâr elde ediyor. Bazıları-"

Kalabalıktan biri "Jake McGibbons gibi!" diye bağırarak sözümü kesiyor ve salonda gülüşmelere ve kıs kıs gülüşmelere neden oluyor.

İsmi duyunca kaşlarımı çattım. Jake McGibbons genç erkekler tavsiyeler veren popüler, sözde bir erkek avukatı. Bu kendi içinde o kadar da kötü değil. Aslında benim de yaptığım şey bu.

Ve görünüşte, verdiği 'tavsiyelerin' bazıları yasal. Olabileceğinizin en iyisi olmak için kendinizi zorlayın. Geleceğinize yatırım yapın. Egzersiz yapın.

Ancak sorun, verdiği mesajların zehirli temelinde yatıyor. Agresif konuşması ve yüzeysel sunumuyla, sadece kendi hayatı üzerinde kontrol sahibi olmak değil, aynı zamanda başkalarının 'üzerinde' olmak isteyen, takipçilerinin üstün olma arzularını tatmin eden kırılgan, güvensiz bir genç zihne mantıklı geliyor.

Yine de tüm umutlar kaybolmuş değil.

Jake McGibbons gibi insanlara alternatif olarak Centilmenler Kulübü'nü kurmamın ve işletmemin nedenlerinden biri de bu. Bu tehlikeli anlatılara karşı mücadele etmek ve genç erkeklerin, suçu yalnızca başkalarına yükleyen, kırgınlık ve nefretin artmasına neden olan baştan çıkarıcı mesajlara kanmak yerine gerçek potansiyellerini görmelerine yardımcı olmak istiyorum.

Başarıya giden başka bir yol daha var ve ben bu gençlerin bunu keşfetmelerine yardımcı olmak istiyorum.

"Evet, Jake McGibbons gibi," diye cevap veriyorum. Planladığım konuşmaya dönmeye çalışarak devam ediyorum: "Kendi içimizde bir hiyerarşi yaratmak hepimize zarar verir. Ancak en iyi benliğimiz olarak ve kardeşimizin en iyi benliği olmasına yardım ederek hepimiz başarılı olabiliriz. Centilmenler Kulübü'nün amacı da budur."

McGibbons gibi erkeklikten spor salonunda ya da kadınları aşağılayarak kazanılan bir şeymiş gibi bahseden pisliklerle benim aramdaki yaklaşım farkını duymalarını umarak bir an için bunu anlamalarına izin verdim. "Çok uzun zaman önce ben de birçoğunuz gibiydim; büyük hayalleri olan, sorumlulukları olan genç bir adamdım. Kuşkusuz bu sorumluluklar birçoğunuzun karşı karşıya olduğu sorumluluklarla aynı olmayabilir. Harç ödemeleri ya da bir sonraki yemeğimin nereden geleceği konusunda endişelenmeyecek kadar şanslıydım. Ancak soyadım, birçoğunuzun kendi ailelerinizden tanıyabileceği, hatta belki de hissedebileceği bir ağırlık taşıyor. Benim için bu kuşak yürüyüşü daha çok militan bir davul sesi gibiydi.

Büyükbabam sıfırdan başladı, babam aile şirketini büyüterek bir ev ismine dönüştürdü ve ağabeylerim de bunun bir parçası gelenek. Benim de hemen sıraya gireceğim varsayılıyordu. Belli ki yapmamışım." Ellerimi uzatarak ailemin karargâhında değil, burada onlarla birlikte olduğumu gösteriyorum. Bu da küçük bir başarı değil. Okulu bitirip babama planlarımın onunkinden farklı olduğunu söylediğimde, en hafif tabirle aklını kaçırdı. Beklentiler hakkında bağırıp çağırmalar, kurtlarla tek başıma mücadele etmem için beni terk etme tehditleri ve nihayetinde sabit durduğumda hayal kırıklığı vardı. İki ağabeyim Cameron ve Carter da tartışmaya dahil oldular ve aile işinde onlara katılmam için bana baskı yaptılar. Ama kendimi onlara üçüncü keman çalarken göremiyordum, özellikle de onlar zaten

birbirleriyle çok sık savaşıyorlar.

Ben bunun bir parçası olmak istemedim.

"Ama ilk başta kim ya da ne olmak istediğimi bilmiyordum," diye devam ediyorum, "Babamın karbon kopyası *olmamak* dışında. Bu yüzden başımı öne eğip burnumu bir kitaba gömdüm, ta ki kafama dank edene kadar.

"Etrafımdaki erkekler toplumla ilgili hayal kırıklığına uğramıştı ve notlar, kadınlar veya iş beklentileri olsun, işlerin yolunda gitmediğinden sık sık şikayet ediyorlardı. Ama aynı adamlar gece yarılara kadar uyumuyor, her pazartesi sabahı vücut kokusu, eski bira ve yıkanmamış tişörtler kokarak derse geç giriyorlardı. Ve yine de suçu başka bir yere atıyorlardı. Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadıkları ve aslında aktif olarak kendilerini sabote ettikleri halde hayatın kendilerine gümüş tepside sunulmasını istiyorlardı."

Birkaç erkekten daha fazlası biraz rahatsız edici bir şekilde yer değiştiriyor. Dışlanmak kolay değildir, ancak asgari çabanızın asgari sonuçlar doğurduğunu kabul etmek daha iyi olmanın ilk adımıdır.

"Onlar kendilerinin en büyük düşmanıydı. Onları örnek alarak ben de biraz kendimi gözden geçirdim ve bir plan yaptım. Hatta bunu banyo aynamın üzerine bile yazdım." Her bir maddeyi vurgulamak için bir parmağımı kaldırıyorum. "Kanepeden kalk. Kendine çeki düzen ver. Uyu. Ders çalış. Duş al. Dişlerini fırçala. Temel şeyler." Seyircileri işaret ediyorum. "Ve sonra zor iş başlıyor. Bunlar rutin hale geldiğinde, daha iyi bir insan olmaya, çevremde olumlu bir değişim yaratmaya odaklanabilirdim ve-"

"Gerçekten bu saçmalığa inanmamızı mı bekliyorsun?" diye gürlüyor derin bir ses.

Spot ışığının altında gözlerimi kısarak kalabalığı tarıyorum ve kimin konuştuğunu görüyorum.

Lucas Walker.

Yeni bir çaylak, hâlâ Beyefendiler Kulübü'ne katılmayı düşünüyor ve tam da ulaşmak istediğim tipte bir adam. Bir ayağı burada ama Jake McGibbons tipi söylemler hâlâ kulağına fısıldanıyor.

Şu anda ayakta duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, meydan okurcasına bana bakıyor. Eğer bu bir fizik savaşı olsaydı, pazılarını indirerek kazanırdı. Bir defans oyuncusu gibi yapılı. Ama öyle değil.

Sanılanın aksine, erkekler yumruk yumruğa kavgaların ve bar kavgalarının ötesine geçmiş durumda. Ya da en azından ben aştım ve Lucas'ın aklını çelmek gibi bir niyetim yok. Bu işe yaramıyor zaten.

Bakışlarına doğrudan karşılık vererek sözünü kesiyorum. "Hangi 'saçmalık' bu, Lucas?"

Yarı dönüp odadakilere hitap ederken bana doğru bir işaret yapıyor ve sanki hepsinin düşündüğü şeyi söylüyormuş gibi akranlarına aptalca sırtıyor. "Buraya 'temel şeyleri' yaparak geldin," diye alay ediyor ve sanki ses tonu bunu zaten belli etmiyormuş gibi tırnak içinde ekliyor. "Ailenizin parasının her kapıyı açmadığına, size havalı bir araba almadığına ve ateşli piliçlerin diz çöküp sikinizi yalamak için yalvarmadığına inanmamızı mı bekliyorsunuz? Bizi ne kadar aptal sanıyorsunuz?"

Oda kıs kıs gülüşmelere ve gevezeliklere boğulurken içten içe inliyorum. Bu, kapalı kapılar ardında kendini beğenmiş bir pislikken tertemiz bir dış görünüşe sahip olmakla ilk kez suçlanışım değil. Sanırım insanlar

parası olan insanlardan bunu beklersiniz. Bekar olmamın, herkesin önünde biriyle çıkmamamın ve özel hayatımı tartışmak konusunda katı sınırlara sahip olmamın bir faydası yok.

Ama Lucas yanılıyor. Bu bir rol değil. Sadece yüksek standartlarım var ve kendimi bunlara sıkı sıkıya bağlı tutuyorum.

"Lucas, eğer başarıdan anladığın buysa hemen gitmelisin," diyorum blöfünü görmezden gelerek. "Ama öyle olduğunu sanmıyorum, öyle olması gerektiğini de düşünmüyorum," diye ekliyorum hemen.

"Ve daha önce defalarca söylediğim gibi" -beni destekleyecek olanlar olduğunu bilerek odaya göz gezdiriyorum- "Yardım etmek için buradayım. Bunu eğlenmek ya da garip bir kahramana tapınma duygusu için yapmıyorum. Size inanıyorum, daha iyi olabileceğinize inanıyorum ... eğer olmayı seçerseniz. Olmak için çalışırsan. Ve sonra, başarıyı kendin için istediğin gibi yeniden tanımlayabilirsin."

Güzel, kendimi övüyorum. Lucas gerçekten bir şeyler yaptığını sanıyordu ama ben çok daha iyileriyle sözel zekâ yarışına girmiştım. Bırakın bir kelimeyi, bir bakışıyla bile bağırsaklarınızı deşebilecek bir ailede büyüdüm ben. Umarım Lucas beni duyar ve onun kırılğan egosu için fazla ileri gitmemişimdir. Dayak yiyen bir köpek eninde sonunda ısırır ve Lucas'ın çok fazla dayak yediğinden şüpheleniyorum.

"Ama-" Lucas itiraz etmeye başlar ama sert bir ses onun sözünü keser.

"Dostum, otur yerine ve kapa çeneni. Sen sordun, o cevapladı ve Cidden bizimle eğlenmek için takıldığını mı düşünüyorsun? Emin değilseniz diye söylüyorum, cevabım 'hayır'."

Bunun üzerine odadakiler biraz kıkırdadı. "Bazılarımız gerçekten de okulu bırakıp evlerine, ailelerinin bodrumlarına dönmekten daha fazlasını yapmak istiyor, o yüzden Chance'in onu dinlemeye gelen bizlerle konuşmasına izin verin, sizin aptal kığınızla değil."

Yeni konuşmacıyı arıyorum ve Lucas'ın birkaç sıra aşağısında görüyorum. Enzo Delano. Birkaç kez konuşmuştuk. Açıkçası fazla rehberliğe ihtiyacı olmayan zeki bir adama benziyor. Akıllı başında, bir planı var ve çok sevdiği annesini hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyor. Ancak bir topluluk duygusuna ihtiyaç duyduğunu ve babasının hayatının çoğunda olmadığı için bazı iyi erkek rol modelleri istediğini paylaştı ve bu beni harika bir Beyefendi olacağına ikna etmek için yeterliydi.

Lucas Enzo'ya ters ters bakar, kendisine laf atılmasına sinirlenmiş ve yeni bir hedef olduğunu hissetmiştir. Ama Enzo'nun kendisi de zayıf bir çocuk değildir ve kendi açık sözlülüğünü destekleyecek kadar kavgacı büyümüştür.

Enzo sertçe Lucas'ın koltuğunu işaret edince Lucas'ın yüzü kıpkırmızı oldu ama yavaşça koltuğuna gömülmeye başladı.

"Aynen öyle, kapa çeneni ve bırak adam konuşmasını bitirsin."

Keşke Enzo son kısmı eklemeseydi, ben bir iç çekişle düşünüyorum.

Ne yazık ki Lucas son sözü söylemek zorunda kalır.

"Siktir git," diye mırıldanıyor yüksek sesle. Bunun Enzo'ya mı, bana mı, ikimize mi yoksa tüm dünyaya mı yönelik olduğundan emin değilim ama Enzo ayağa kalktığında bu işin ne kadar hızlı bir şekilde ters gideceğini görebiliyorum.

Kulübümüzün bir grup genç, inatçı, hormonlu erkekle dolu olduğunu düşünürsek, hakaretlerin ileri geri savrulması alışılmadık bir şey değil, ancak bunun herhangi bir yumruklaşmaya dönüşmesini istemiyorum.

Kurnazca sözler söylemenin ve nazıkçe yol göstermenin bir zamanı vardır, bir de bu işi halletmenin. Bu ikincisi. Bağırıyorum, "Hey! İkiniz de sakın olun-"

Düşüncelerimi tamamlamadan, sahnenin yan tarafından gelen bir kargaşa kalabalığın gözlerini yaklaşan kavgadan bile daha fazla çekiyor.

Onların bakışlarını takip ederek soluma bakıyorum ve omzunda büyük bir çanta taşıyan pembe bir tulum giymiş düzgün vücutlu bir kadın aniden belirince şok içinde duraklıyorum.

Ama görüldüğü kadar hızlı bir şekilde havada yuvarlanıyor, yüksek topuğu bir amfi kablosuna takılıyor. Çaresizce, içi boş bir gümbürtüyle sahneye çarpışını, çantasının omzundan kayışını, koyu renk saçlarının yüzüne düşüşünü ve bacaklarının her yöne narin olmayan bir şekilde uçuşunu izliyorum.

Lucas ve Enzo'nun kavgası unutuluyor, her renkten, boyuttan ve ... şekilden dildolar sahneye saçılırken seyircilerden duyulabilir bir nefes sesi geliyor. ..sahneye saçılıyor. Kadının acı dolu "*Siktir*." deyişini hâlâ duyuyorum.

Ne. Ne. Sikeyim mi?

Zihnim bunun neden olabileceğine dair senaryolarla dolup taşıyor. Bana mantıklı gelen tek şey bunun bir tür eşek şakası olduğu ve içimdeki öfkenin kabardığı.

İşler kontrolden çıkmadan önce tepki vermek için sadece saniyelerim olduğunu bilerek kadına doğru yürüyorum ve yol boyunca ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorsun sen?" Tehditkâr bir şekilde talep ediyorum.

Kadın utanç dolu bir şokla bana bakarken bir an duraksıyorum.

Çok güzel bir kız. Saçları yüzünden uzakta olduğu için bunu görebiliyorum, burnunun üzerinde küçük bir çil serpintisi var. Dudakları yumuşak bir pembeye boyanmış ve biraz büzüşmüş, bu da bana acaba dudaklarını aldırmaya alışkın mı diye düşündürüyor

Kahverengi gözleri koyu renk göz kalemi ve uzun kirpiklerle çevrili, çapkınca değil ama daha çok şaşkınlıkla dalgalanıyor.

Yanakları bir anda kızarıyor ve gözleri ayakkabılarıma kayarken kelimeleri bulmakta zorlanıyor. Ama bir şekilde onları buluyor ve nefesinin altında mırıldanıyor: "Bir ... yenilik ilginizi çeker mi?"

"Affedersiniz?" Sertçe söyledim. Aslında kızgın değilim, sadece ... eğer biri bana bu durumdaki birinin soruma vereceği en iyi bin olası yanıtı listelememi isteseydi, bana bir seks oyuncağı satmaya çalışmak listeye giremezdi.

"Kutsal Sikler!" diye tiz bir ses dehşet içinde haykırıyor ve aniden başka bir kadın beliriyor. Bu kadın daracık siyah bir elbise, file hortum ve kalın tabanlı savaş botları giyiyordu. Kuzguni siyah saçları arkasına dökülürken aceleyle öne doğru geliyor ve dildoları ve diğer çeşitli seks oyuncaklarını avuç avuç toplayıp dikkatsizce şok olmuş kalabalığın önündeki çantaya doldurmaya başlıyor. "İşte buradasınız! Her yerde seni arıyordum! Ve bak, bugünkü parti için hazırladığımız malzemeleri her yere atmışsın!"

Doğal sesinin en az bir oktav daha düşük olduğu hissine kapılıyorum çünkü sesi *Bayan Doubtfire* taklidi yapıyormuş gibi çıkıyor. Aslında tüm bunlar bir çocuk tarafından yazılmış düşük kalibreli bir tiyatro sahnesi prodüksiyonu gibi görünüyor. Penisler hariç tabii.

Durum bu kadar saçma ve konuşmamı büyük ölçüde bozuyor olmasaydı gülerdim.

Kıpırdayamayacak kadar şaşırmış durumdayım ve siyah saçlı kızın bir yandan diğerini azarlarken bir yandan da yıldırım hızıyla oyuncakları toplamasını izlerken öylece donup kalıyorum. Ama sonunda bedenim öfkeli zihnimin önüne geçiyor ve hâlâ kırmızı yüzlü olan esmer kızın ayağa kalkmasına yardım etmek için uzanıyorum.

"İyi misin?" Vücudunun sahneye sertçe çarpma sesini hatırlayarak sıkıca soruyorum.

Cevap vermeye fırsat bulamıyor çünkü siyah saçlı kız siyah tırnaklarını özür dilercesine sallayarak sorumu duymazdan geliyor ve arkadaşını işaret ediyor. "Çok özür dilerim! Bu kesinti için gerçekten özür dileriz... uh..." Yakamdaki aslan kolyesine bakıyor ve siyah, ince çizgili kaşlarını çatıyor. "Bu her ne tarikat toplantısıysa. Ama biz yolumuza gideceğiz! Özür dilerim!"

Ben daha başka bir şey söyleyemeden, esmer kız da peşinden sürüklüyor ve ben daha bir şey söyleyemeden tepelere doğru koşarlarken bana son bir kez mahcup bir bakış atıyor

Durdur onları. Hareket ettikçe bana seksi bir tavşanı hatırlatıyor, hızla sahne arkasında kayboluyor ve hepimizi şaşkınlık içinde bırakıyor.

Odanın buzlarının çözülmesi sadece bir an alıyor.

"Bu da ne?" diye soruyor biri, gergin kahkahalar odayı doldururken.

"V a y anasını! Alınma Chance ama gitmeliyim. Eğer bunlar onların 'Bugünkü parti için güzellikler', bu parti yerine o partiye davet edilmek istiyorum."

Henüz tanışmadığım yeni biri elini kaldırıyor ve "Evet, sanırım başarıyı kendim için yeniden tanımladım ve öyle görünüyor" diye sesleniyor. Mastürbasyon yapar gibi havayı okşarken kendi sözlerimi bana karşı kullanıyor.

Odadan yuhalamalar, bağırışlar ve kahkahalar yükseliyor ve ben de sesimi duyurabilmek için bağırarak zorunda kalıyorum.

"Tamam, tamam, yeter!" Kükredim. "Bu hiç komik değildi. Aslında, içinizden birinin bunu sahnelediğini öğrenmesem iyi olur. Ve eğer kim olduğunu öğrenirsem, seni gebertirim."

Ciddi tonum ve onların önünde nadiren kullandığım kelimeleri kullanmam, şaka yapmadığımı anladıklarında herkesin duraksamasına neden oluyor.

"Evet," diye ekliyor Evan, ayağa kalkıp benimle birlikte kalabalığa dümdüz bakarak beni destekliyor. "Şakaları sevdiğinizi biliyorum ama bu çok ileri gitti. Yanlış yer, yanlış zaman."

Herkes birbirine bakarken oda homurdanmaya başlıyor, ama kimse suçluyu ispiyonlayacak gibi görünmüyor ve toplanan tüm yüzlere bakarken, bir parçam bunun bir şaka olup olmadığını merak etmeye başlıyor.

Yanlış odaya girmiş ve gerçekten başka bir etkinlik için burada bulunuyor olabilir mi?

Sahnede yaşananları düşününce bu olayın ne olabileceğini düşünmek bile beni ürpertiyor. Ama bir parçam spekülasyon yapmaktan kendini alamıyor. Kulüptekiler kadar ahlaksız değilim ama ben bile güzel bir kadının her gün ayağınıza oyuncak fırlatmadığını kabul ediyorum.

Onun pembe, dudaklarına doğru uzanan siki düşündüğümde, yakamın altında bir sıcaklık hissediyorum ve herkesin önünde kendimi utandırmamak için bu düşünceleri aceleyle uzaklaştırıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Yeniden odaklanalım ve yolumuza devam edelim çocuklar." Çok geniş sırtışlar ve yaramaz gözler talimatlarımla buluşuyor ve onları tekrar yanıma almam gerektiğini biliyorum. "Bakın, *zor* olduğunu biliyorum ... ama *hadi* ..." Biraz kıkırdamalarını sağlamak için kelimeleri kasıtlı olarak vurgulayarak alay ediyorum. O zaman

başarırsa, başımı sallıyorum ve ben de gülümsüyorum. "Tamamen unutmuşum. Bütün bunlardan önce neredeydik?"

Lucas ve Enzo'ya Dickapalooza'dan önce de darbe almak üzere olduklarını hatırlatmaktan kaçınarak sahneyi işaret ediyorum.

Sadece kısa bir süredir üye olan sessiz bir adam olan Stephen, "Temel bilgiler," diyor.

Bu iki kelime beni tekrar yola sokmaya yetti ve bir otuz dakika daha, nasıl tanımlarsanız tanımlayın, başarıya giden adımların niyet belirlemek, takip etmek ve en iyi benliğiniz olmak olduğu hakkında konuştum.

Her nasılsa, konuşmamın sonunda çocukların çoğuna ulaştığımı hissediyorum. Ya zaten üye olanlara ilham verdim ya da katılmayı düşünenleri kendime bağladım.

Ancak grup aktivitelerimiz başladığında ve herkes elinde içkisi ve sohbet etme özgürlüğüyle kaynaşmaya başladığında, çoğu gülüyor ve ona 'Seks Oyuncağı Barbie' dediklerini duyduğum için şakalaşılıyor.

Evan yanıma gelip omzuma bir tokat atıyor ve "Harika konuşmaydı dostum, ama bu çok çılgıncaydı" diyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Hepsini kazanamazsın," diye teklif ediyor. "Ama bahse girerim bu olay duyulduktan sonra bir sonraki oryantasyonumuz dolu olacak. Gerçekten getirmen gerekecek ve dildoları kastetmiyorum."

İşte Evan, her zaman işin sonunu düşünür.

BÖLÜM 4

SAMANTHA

Jaxx ve ben Bedroom Heaven'ın partisine girdiğimizde bir yığın sinir ve utanç içindeydim, nefesim kesilmiş ve kızarmıştım. Görünüşe göre, dikkati dağılmış resepsiyonist bir kapı ötedeydi ve Jaxx beni koridorda yakalamaya çalıştı ama bana seslendiğini duymadım. Sanırım beni oldukça dikenli durumumdan kurtardığı için mutluyum.

Bu odanın, düştüğüm ciddi odadan tamamen farklı bir havası var. Açık ve ferah, pembe, mor ve beyaz tonlarda parlayan ortam aydınlatması ile eğlenceli ve flörtöz bir atmosfer yaratıyor. Çeşitli oyuncakların bulunduğu masalar odanın her tarafına yayılmış ve her yaştan kadın ellerinde plastik bardak kokteylleriyle birbirine karışıyor ve alışveriş yapıyor.

Her şey selfie çekmeye hazır; masaya vantuzla tutturulmuş devasa büyüklükte, damarlı bir yapay penisin yer aldığı merkezi bir ekran da dahil olmak üzere, insanlar etrafta toplanmış, telefonlarının kamerasına bakarak çene çalıyor. Üç metrelik bir penisle fotoğrafımın çekilmesini istediğimden emin değilim ama ne yaparlarsa yapsınlar.

"Vay anasını, burası mini bir yetişkin kongresi gibi!" Fısıldıyorum ve Jaxx gülüyor. "Ne?"

"Yetişkin kongreleri hakkında ne biliyorsun?"

"Her şeyi. Instagram'dan tabii ki." Şüpheli bakışları üzerine hemen ekliyorum, "Ve araştırma için."

"Eminim." Duraksayarak başını eğiyor ve odanın diğer ucunu işaret ediyor. "Sanırım bu bizim masamız. Hadi kurulalım ve birkaç dong atalım!" Tüm eşyalarımızı boşaltmak için arabalarımıza birkaç kez gitmemiz gerekiyor ama bunu yaptıktan sonra Jaxx siyah boyalı dudaklarıyla hınzırca sırıtarak bana 'yaymamı' söylüyor.

Jaxx'in iyi mizahı yardımcı oluyor çünkü yandaki felaketten sonra gergin midem bir şekilde daha da kötüleşti. Yanımızdaki masa, boyunlarında tüylü boalar ve başlarında taç gibi büyük boy palyaço güneş gözlükleri takan kadınlarla dolu, her ikisi de her hareketle bir sik senfonisi gibi birbirine çarpan sarkan penis süsleriyle süslenmiş.

Takımları ayrıca çeşitli Yatak Odası Cenneti titreşimleri ve dildoların sergilendiği bir ortamda 'Salatalık salataya aittir, benden daha iyi bir şey isteyin' yazan pembe tişörtler giyiyor. Yuhalıyor ve bağııyorlar, yüksek sesle Suckasaurus Max adlı özel bir oyuncakla yatağı ıslatmaktan bahsediyorlar.

"İkinci raunttan önce bir Gatorade'e, bir sigaraya ve bir silmeye ihtiyacım vardı, ama emin olabilirsiniz ki daha fazlası için geri döndüm," diyor baş satıcı gibi görünen kadın coşkuyla başını sallarken. "Ama Max'i alırsanız, su geçirmez havluyu da alın. Yatağınızı korumak ve her seferinde tüm yatağı soymak zorunda kalmamak için isteyeceksiniz. Daha az çamaşır, daha fazla Max zamanı demek."

Eğlenmelerine, satış yapmalarına ve çeşitli oyuncaklardan zevk almalarına sevindim, ancak titreşimleri tam olarak umduğum gibi değil. Neyse ki, tercihlerini tartışırken daha gösterişsiz bir yaklaşımdan hoşlanan pek çok müşteri var ve 'ram a lotta ding-dong' ifadesini tek bir kez bile kullanmadığım gerçek cinsel sağlık sohbetleri sırasında birkaç satış yapıyorum. Satış komşularımın aksine.

Saatler geçiyor ve kaç oyuncak sattığımızın sayısını unutuyorum. Tek bildiğim bir sürü olduğu. Oldukça gerçek bir grup da dahil olmak üzere - vajinal olarak yerleştirdiğiniz ve iç kaslarınız esnedikçe içeride yuvarlanarak zevkli bir his yaratan birbirine bağlı toplar zinciri. Jaxx bunu Tantrik seks uygulamasının bir parçası olacaklarını söyleyen kırk küsur yaşındaki bir kadına sattı.

Dürüst olmak gerekirse, bu tek odada bulunan kadın, oyuncak ve seks hayatlarının çeşitliliği oldukça şaşırtıcı.

Odanın önünde biri mikrofona dokunarak sesleniyor: "Hanımlar! Lütfen dikkatinizi bana verin!"

Başımı kaldırdığımda porno yıldızından haber sunucusuna dönüşmüş gibi görünen bir kadın görüyorum. Platin sarısı saçları hacimli, uzun ve mükemmel bir şekilde kıvrılmış, makyajı dramatik, çeşitli tonlarda ışıltılı göz farı ve takma kirpikler var ve profesyonel elbisesi, belirgin bir şekilde geliştirilmiş göğüslerinin ve yuvarlak şeftali kıcının üzerine neredeyse boyanmış ve bende spor salonuna gidip squat yapma isteği uyandırıyor. Güler yüzlü ve misafirperver görünmesi gerekirken, sanki hepimize 'çenenizi kapatıp onu dinlememizi' söyleme arzusunu zorlukla bastırıyormuş gibi görünüyor.

"Kim o?" Jaxx'a soruyorum.

"Şşş, o April. Bölge temsilcisi," diye fısıldıyor. "Kısaca, büyük patronumuz."

"Bir başka başarılı üç aylık Bedroom Heaven bölgesel konferansına hoş geldiniz!" April kalabalığı coşturarak bağırıyor.

Alkışlar odayı dolduruyor ve ben de herkesle birlikte kibarca alkışlıyorum. Sesler azalırken April devam ediyor.

"Bu çeyrek bizim için yine rekor kıran bir çeyrek oldu, satışlar katlanarak arttı ve her geçen gün daha fazla kişi Bedroom Heaven ailesine katıldı."

Devam ediyor, Bedroom Heaven'ı seks oyuncaklarının Amazon'u gibi gösteren bazı abartılı rakamlar veriyor, herkesin büyük hayaller kurmasını sağlamak için biraz övgü dolu şeylerle karıştırıyor. Bu konuda iyi ve gençliğinde bir yarışma kızı mı, amigo kız mı yoksa her ikisi birden mi olduğunu merak ediyorum. Ancak ilk izlenimim April'in biraz 'bana bakın' havasında olduğu yönünde olsa da, konuştukça daha samimi görünüyor. Heyecanlı çünkü gerçekten BH'nin iyi olmasını istiyor ve herkesin başarısını paylaşmak istiyor, böylece onlar da övgü alıyorlar.

"Hepimiz aslında hangi güzelliklerin sizi bütün gece ayakta tutacağını biliyorken bütün gece burada olmak istemiyorum," diye alay ediyor April, gülüşmeler alıyor, "ama bu çeyrekte en iyi üreticilerimize hak ettikleri takdiri vermeden ayrılamam. Şimdi Gennifer Dennis, Layla Johnson ve Mimi Chen'i alkışlayalım! Tebrikler hanımlar!"

Yine alkışlar yükseldi ve ben de katıldım. Bu kadınlarla tanışmadım ama belli ki çok iyi sik kaldırıyorlar.

"Hepsinden önemlisi, en iyi bölgesel yapımcımıza ve ülkedeki en iyi on temsilciden birine büyük bir haykırışta bulunmak istiyorum ... Kara Jones! Alkışlar Kara için, evet bebeğim! Whooooo!"

April, Kara'nın sahneye çıkması için el sallarken herkes alkışlıyor. Kara kendinden emin adımlarla odanın içinde ilerliyor ve April'in yanına giderken herkese gülümsüyor. Yanımdaki Jaxx neredeyse bayılacaktı, "Vay anasını!" diye mırıldandı.

"O da ne?" Neye baktığımdan emin olmadan soruyorum. Bir kupa olabilir mi?

Ya da penis şeklinde bir yan sehpa?

"Elmas Penis," diye fısıldıyor Jaxx. "Açıkkçası gerçek bir elmas değil, kristal cam ya da kuvars gibi bir şey, ama büyük bir ödül. Birden fazla açıdan." Her zamanki donuk ifadesi bir Noel ağacı gibi parlıyor, gözleri ışıltıyor ve teyzesini heyecanla alkışlarken dişleri parlıyor.

Anlıyorum. Sayılır. Yani, Kara başarılı bir patron bebek işi yürütüyor ama aynı zamanda sık sattığı için de tebrik ediliyor. Sahte penis ama yine de. Sanırım kariyer yolumun üzerinde bir Diamond Dick olacağını hiç düşünmemiştim.

Kara büyük 'ödülü' kabul ederken Jaxx eğiliyor. "Satışlarını takip ediyor musun?"

Hâlâ teşhir ürünleriyle dolu olan masaya bakıyorum. "Öyleydi ama o kadar meşguldük ki saymayı unuttum."

Jaxx ince bir kaşını kaldırıyor ve dudaklarını büzüyor. "Bence tatmin olmaktan fazlasını yapacaksın," diye alay ediyor, "çünkü yaptığın son satış?" Hediye kutusu, kayganlaştırıcı ve penis halkası alan kadını hatırlayarak başımı sallıyorum. "Bu senin on ikinci satışındı. İkramiyeyi hak ettin."

"Ne?" Nefesim kesiliyor, masanın altında kutu yığınının arıyorum ama bulamıyorum. "Ciddi misin sen?"

"İkimiz de kazandık. Dolla, dolla faturalar, kaltak." Daire çizerken para yağdırıyormuş gibi yapıyor.

Tamam, belki bir Diamond Dick o kadar da kötü olmazdı. Yani, terapi ofisimdeki rafta sergilemek zorunda kalmazdım, ama o bebeği kazandığım için oldukça mutlu olurdum. Özellikle de ben iki haftada iki bin dolar kazandıysam Kara'nın ne kadar kazandığını düşünürsek?

"Vay canına!" Heyecan ve rahatlama içimi kaplarken sırtıyorum. O kadar ki, bir oda dolusu erkeğin önünde yüzüstü düşüp bir torba sık döktüğümü neredeyse unutmuştum. Ama kesinlikle sarışın seks tanrısının bakışlarını ya da nazik ama sert bir şekilde kalkmama yardım edişini unutmadım. Bunun için bazı fantezi planlarım var ve Velvetream Rabbit ile kendimi ödüllendirmeye karar verdim. Ne de olsa denemeden satamam.

Üç aylık parti bittikten sonra fazla uzağa gidemiyoruz. Jaxx bana başarımızı içkilerle kutlayacağımızı söylüyor ve beni otelin bodrum katındaki bara yönlendiriyor. Bu plana kesinlikle karşı çıkmıyorum ama asansördeki 'B' harfine bastığında, barın dumanlı bir puro salonu falan olacağından endişeleniyorum.

Neyse ki burası öyle bir yer değil. Tıpkı otel gibi şık ve lüks, bir duvar boyunca uzanan uzun, pırıl pırıl ahşap bir bar, uzun boylu

mahremiyet sağlayan bölücüler ve köşede fildişlerini ustaca gıdıklayan bir piyanist.

"Harikaydı," diye iç geçiriyor Jaxx bir kabine çökerken. "Çok fazla *memnun* müşteriler."

Bariz çift anlamlılığına gülüyorum. "Yine de bu beni onlar için biraz üzüyor. Yani, evet, bir oyuncak eğlenceli olabilir, belki sıkıcı şeyleri renklendirecek bir şey olabilir, ama ihtiyaçlarınızı partnerinizle paylaşmanız için de söylenmesi gereken bir şey var. Klitoris nereden olduğunu bilmiyorsa, ona gösterin. Sizi izlemesine ve nasıl dokunulmak istediğinizi öğrenmesine izin verin. Sadece 'oh, peki' demeyin ve o yuvarlandıktan sonra işleri kendiniz halledin."

Jaxx gözlerini devirir. "Bana terapistlik taşıyorsun. Bu gece oyuncak zaferlerini kutluyoruz, cinsel ataerkilliğin kusurlarını çözmüyoruz."

Ben daha itiraz edemeden bir garson geldi. Ben donmuş margarita sipariş ediyorum, Jaxx da portakal garnitürlü bir viski istiyor. "Bensiz başlama ama işemem lazım. Hemen dönerim."

O kabinden çıkarken biraz kıkırdıyorum. Kaba saba konuşması ve hiç siklemeyen tavrı ondan gelince bir şekilde çekici geliyor.

Bir süre sonra garson kız içeceklerimizin yanı sıra bir tabak ekşi mayalı ekmek, humus ve zeytinle geri dönüyor. Garsona "Oh, biz-" demeye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Arkadaşınız tuvalete giderken sipariş etti. Kıllı kış yiyecek kadar aç olduğunu söyledi." Jaxx'in kafası biraz karışmış gibi görünüyor ve tabak hala masaya çarparken kaçıp gidiyor.

Margaritamdan bir yudum alıyorum ve tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum. Muhtemelen garson kaçmadan önce bir su sipariş etmeliydim çünkü bütün gün çalıştıktan sonra susadığımı fark ediyorum. Ve aç. Sarhoş olup kış üstü yatmak istemiyorum.

Jaxx'in talimatına rağmen onu beklemeden tost ve humusa yumuluyorum. Üç tost bitirmişt看 ki yanımda bir boğaz sesi duyuldu. "Oh!" diye bağıriyorum, orada duran adama ve alt dudağımdan kaçan humus damlasına şaşırarak. Parmağıma ağızma götürüp yalayarak temizliyorum.

Onun aniden ortaya çıkmasıyla, sarışın, mavi gözlü, iyi giyimli, çekici varlığından bahsetmiyorum bile, sessizliğe büründüm. Onu sahnenin önünde ve ortasında görmemiş olsam bile, onunla ilgili her şey Baş Ana Piç Yetkili diyor.

"Az önceki gösteriden sonra hâlâ burada olmana şaşırdım," diyor. Sesi derin, pürüzsüz ve öfke dolu.

"Dublör mü?" Ben de yankıladım. "Daha çok hayatımın en utanç verici anı gibi."

Daveti uzatmıyorum ama yine de sinir bozucu bir şekilde karşımdaki kabine kayıyor, bir kolunu koltuk arkılığına uzatırken diğerini rahatça masanın üzerine koyarak kendini evinde gibi hissediyor. Kumarbaz bir kadın olsaydım, bahse girerim masanın altına yayılıyor, o sinir bozucu, küstah erkek tarzıyla yer talep ediyordur. Anladık, büyük taşakların var, ama bu kadar nefes alacak yere ihtiyaç duyuyorlarsa, muhtemelen bu konuda bir doktora görünmelisin.

Ayrıca attığı üst düzey bakışların pek çok erkeği erittiğinden eminim ama ben pek çoğundan daha sağlam bir yapıya sahibim, bu yüzden gözlerimi kısıyor ve ters ters bakıyorum. "Ve o tarikat toplantısı her neyse, ilgilenmiyorum. Özellikle de 'bakire kurban' havası estirdiğin düşünüldüğünde."

Dudakları bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi seğiriyor. "Çantadaki güzellikler ve arkadaşının bahsettiği 'parti planları' göz önüne alındığında, senin bu işe uygun olduğundan şüpheliyim."

"İlgileniyor musunuz? Kadınlara yönelik oyuncaklarımızla tanınıyoruz, ancak horoz halkaları, popo tıkaçları, cep amları ve prostat masaj aletlerinden oluşan erkek odaklı bir serimiz var."

Onunla alay ettiğimin farkındayım ve bu bana tehlikeli bir şeymiş gibi geliyor ama penis halkaları dediğimde çenesindeki kasların zıplaması geri adım atılamayacak kadar eğlenceli. "Sana bir katalog getirmekten ve seçenekleri seninle birlikte gözden geçirmekten mutluluk duyarım."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye homurdanıyor sıkılmış dişlerinin arasından. Kimsenin beni duymasını istemediği için bu kadar sessiz konuştuğundan eminim.

"Ben samimi oyuncaklar, erotik yenilikler ve yetişkin ürünleri konusunda uzmanlaşmış bir Bedroom Heaven danışmanıyım," diye açıklıyorum. "Burada yargılama yok, sadece insanların doyurucu, sağlıklı, tatmin edici cinsel yaşamlara sahip olmalarına yardımcı olmak istiyorum." İlana bir pazarlamacı gülümsemesi ekliyorum, onun yetiştirme oyunu oynamasını izlemekten zevk alıyorum.

"Seks oyuncakları mı satıyorsunuz? Sahnenin her yerine dökülen çantanızdakiler gibi mi?" diye açıklığa kavuşturuyor, bardaki başka birinin duyabileceği şekilde 'yarak' ve 'am' gibi kelimeler kullanmadığım için sesi biraz daha az skandalmiş gibi çıkıyor.

"Evet, *bunlar* ve daha fazlası. Bugün üç aylık partimiz vardı ve sizin partinizden bir kapı ötedeydi." Elimi ona doğru sallıyorum, hâlâ neyin içine girdiğimden emin değilim. "Hâlâ kızgınsan o fiyasko için resepsiyon görevlisini suçlayabilirsin. Ama bu da neydi böyle?"

O cevap veremeden Jaxx masaya doğru yürüdü. "Kesinlikle hayır, Bay Young Dickster's Guild Başkanı. Kızımı rahat bırakın."

Beni otomatik olarak savunmasına gülümsemekten kendimi alamıyorum. Jaxx ne olursa olsun arkanı kollayan bir tip.

"Sorun değil. Ben sadece Bay ... teklif ediyordum. . .?" Takım Elbiseli Seks Tanrısı'nın adını bilmediğimi fark ederek duraksıyorum.

"Chance. Sadece Chance."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve adını bile paylaşmaktan çekinmesine biraz sırtıyorum. Tamam, iki kişi bu oyunu oynayabilir. "Sam. Sadece Sam." Jaxx'a söylemeden önce ona cevap veriyorum, "Sadece Chance'e kataloğumuza bir göz atmasını öneriyordum. Bence Yaramaz Komşu tam ona göre."

Benim önerdiğim ürün gerçekçi bir fleshlight, olabildiğince Sade Jane, içinde uç ya da yiv yok, porno yıldızı gibi mükemmel görünen küçük labialar ve titreşim yok. Avucunuzu kullanmaktan sadece küçük bir adım ileride.

Jaxx'in siyah dudakları aralanıyor, beyaz dişleri parlıyor, sivri tırnağını çenesine vuruyor ve Chance'e masanın altından tepeden tırnağa kontrol etmek için arkasına yaslanmayı da içeren değerlendirici bir bakış atıyor.

"Yaramaz komşu mu? *Bo-ring*. Ama evet, gerçekten eğlenceli bir şey için fazla sert görünüyor. *Onu* bir Ass-Gasm ya da Black Hole Explorer ile hayal edebiliyor musun?"

Bardaki izleyicileri umursamadan, sanki Bay Görünmez'in onu götten sikmesinden kaçmaya çalışıyormuş gibi tüm vücudunu geriyor ve yunus sesine benzer garip bir ses çıkarıyor. "Eee, eee, eee!"

"Hey!" Chance, kızın kendisi hakkındaki izleniminden rahatsız olmuş gibi ağzından kaçırıyor ama Jaxx ve ben ona bilerek bakınca yumuşuyor. "Ne hakkında tartıştığımı bilmiyorum. Bunların ne olduğunu bile bilmiyorum. Bilmek istediğimi de sanmıyorum," diye itiraf ediyor.

Jaxx parmağını yalıyor ve havada bir çetele işareti çiziyor. "Muhtemelen hayatında hiç içmediğini fark eden Chance'e bir puan," diye ilan ediyor. Avuçlarını masanın üzerine koyarak, "Gitmem gerek. Kara'nın Diamond Dick'i arabasına bindirmek için yardıma ihtiyacı var. Burada iyi misin yoksa gelmek ister misin?"

Başını barın kapısına doğru sallayarak bana bir çıkış yolu öneriyor. Onunla gitmeliyim. Burada Chance'le oturmak için bir nedenim yok. Jaxx'in muhtemelen yardımına ihtiyacı olabilirdi ve bu topukluları gerçekten çıkarmam gerekiyor. Ama Jaxx geri gelmeden önce Chance'le şakalaşmaktan keyif alıyordum ve o toplantının ne olduğunu hâlâ bilmiyorum.

Merak ediyorum ve kediye öldüren şeyin tam olarak bu olduğunu bilsem de, kendimi "Ben iyiyim. Sanırım margaritamı yudumlayacağım, birkaç tost yiyeceğim ve bugün bir ürün daha satabilir miyim diye bakacağım." Chance'e cilveli bir gülümseme sunuyorum, o da bana karşılık veriyor ve cesaretim karşısında kıkırdıyor.

Jaxx önce beni sonra da Chance'i parmağıyla işaret ederek, "Siz ikiniz yaramazlık yapın," diye talimat veriyor. Viskisini alıyor, bir dikişte geri atıyor, portakalı emiyor ve bardağı masaya çarpıyor.

Jaxx kasıla kasıla bardan çıkarken Chance fısıldıyor, "Sanırım 'uslu dur' demek istedi, değil mi?"

Dudaklarımı büzüyorum, onun tatlı yaz çocuğu masumiyetine kaçmak isteyen kahkahamı bastırıyorum. "Hayır, tam olarak ne demek istediğini söyledi."

Garson kız bir kez daha ortaya çıkıyor, Jaxx gittiğine göre daha rahat görünüyor. "Size bir içki getireyim mi efendim?" diye sorar Chance'e.

"Soda ve limon lütfen." Çenesini soru sorarcasına bana doğru kaldırıyor.

"Su lütfen."

Artık ikimiz olduğumuz için ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden humuslu tostı ağzıma atıp özenle çiğniyorum. Garson rekor sürede içkilerimizi getiriyor ve tekrar yalnız kalıyoruz.

"Daha önce içeri neyle girdiğini sormuştun," diye hatırlatıyor bana. "Bir çeşit motivasyon konuşması ve Big Brothers mentorluğu gibi bir şey. Çocukların daha iyi birer erkek olmalarına yardım ediyorum, böylece istedikleri hayata hazırlanabiliyorlar."

Bunu duyunca inanamayarak, "Yani bakire fedakârlığı yok mu?" diye soruyorum.

Gülüyor, sesi derin ve gürültülü. Ve karnımda kelekler dans etmeye başladığında hiç şaşırmadım.

5. BÖLÜM

ŞANS

Sam'i otelin barında tek başına otururken gördüğümde kendime yürümeye devam etmemi söyledim. Belli ki beladan başka bir şey değil - kulüp toplantımıza dalıyor, konuşmamı bölüyor ve bir özür bile dilemeden ortadan kayboluyor. Bilinçli olarak buna karar vermeme rağmen, ayaklarım kendi iradesiyle ona doğru döndü, bir açıklama talep etme fırsatı kadar güzelliğine de çekildim.

Keşfetmeyi beklemediğim şey, onun zeki, komik, saygısız ve seksi olduğuydu. Soru ne kadar sıradan olursa olsun, ağzından ne çıkacağından emin değilim, bu da şaşırtıcı derecede ilgi çekici. Özellikle de benim planlı, düzenli, biraz genel etkileşimlere olan eğilimim göz önüne alındığında.

Ama Sam benim 'her zamanki' halimin neredeyse tam tersi.

Ona genç erkeklere akıl hocalığı yapmaktan bahsediyorum ve onun yanıtı, bunun akıntıya karşı yüzmek kadar etkili görünmesi gerektiği oluyor. Bugünkü kulüp toplantısının onun gelişinden sonra çığırından çıktığını paylaşıyorum ve o da sırtarak, "Sıkıcı kulüp toplantınıza biraz hareket kattığınız için rica ederim," diyor ve bana şımarık jazz elleri yapıyor.

Ona "Biliyor musun, çocuklar sana *Seks Oyuncakı Barbie* diyorlardı" derken yüzümü buruşturuyorum ama o omuz silkiyor.

"Çok daha iyileri tarafından çok daha kötü şekilde çağrıldım."

Nasıl oluyorsa saatler geçiyor ve biz hala ondan bundan konuşuyoruz ve hiçbir şey konuşmuyoruz. Dolgun, pembe dudaklarından sanki tamamen mantıklıymış gibi geçen öfkenin daha fazlasını duymak istiyorum ve bunu ona geri vermek, hoşuna giden bir şey söylediğimde gözlerinin ışıldamasını sağlamak istiyorum.

"İşte o zaman ona şahdamarına gitmesi gerektiğini söyledim. Onunla ilişkisini kessin, işleri kendi halletsin ve eğer şanslıysa *belki* izleyebilir. Ama bunu hak edene kadar ona dokunmak yok." Bana üç aylık partisinden bir müşteri için tavsiyelerini anlatırken kötü kötü sırtıyor.

"Sert," diyorum kuru bir sesle. Omuz silkiyor ve başını umursamazca eğiyor, yargılamamdan rahatsız olmamış gibi. "Kendinle gurur duyuyorsun, değil mi?"

Sam saçlarını omzunun üzerinden geçirerek caka satıyor ve ben de elimde olmadan koyu renk bukleleri takip ederek dolgun göğüslerinin üzerinden aşağıya doğru iniyorum. Pembe tulumunun yakası çok zevkli, ama o hareket ettikçe kendimi yakından izlerken buluyorum, hafifçe aşağı inmesini umuyorum. "Tabii ki. Eğer adam enerji harcamak istemiyorsa, kadın neden enerji harcasın ki?"

"Yine de bu gerçekten bir şeyi çözüyor mu?" Ona neden meydan okuduğumu bilmiyorum. Aslında onun haklı olduğuna ve bir ortaklığın her iki tarafın da çaba göstermesini gerektirdiğine inanıyorum.

"Onun evliliğini, muhtemelen kırılan egolu kocasına sunabileceği tek şeyin daha büyük, daha iyi bir versiyonuyla değiştirilmiş gibi hissettirecek ışıklı, titreşimli, göz kamaştırıcı penislerle çevrili bir otel balo salonu partisinde düzeltmeyeceğim, çünkü lanet olsun başka bir şey sunmadığını biliyor. Ne destek, ne arkadaşlık, hatta ne de yardım, gerçi bu bağlamda bu kelimedenden nefret ediyorum, çünkü ilişkilerini yönetmesine kendisini tatmin eden dışında hiçbir şekilde 'yardım' etmiyor."

Derin bir nefes aldıktan sonra duraklıyor ve ses tonu çok daha ciddi bir hal alıyor. Üzgün, hatta belki de boyun eğmiş. "Terapi arayışında değil. Dün yaptığı öğle yemeğinden kalan fıstık ezmesiyle kaplı bir günle daha yüzleşebilmesini sağlayacak orgazmlar, kendisinden bir şey isteyen başka bir insan tarafından dokunulmasını gerektirmeyen bir rahatlama ve bencil olarak görülme pahasına gelmeyen bir zevk arıyor."

Gözleri masaya düşüyor, koyu kirpikleri yanaklarında yükselen pembenin üzerinde dalgalanıyor. Düşünmüyorum, sonuçlarını hesaba katmıyorum ya da neyin doğru neyin yanlış olduğunu umursamıyorum.

İçgüdüsel olarak, kıpırdayan ellerini kendi ellerimle örtmek için uzandım ve parmak ucumla her birinin uzunluğunu nazikçe takip ettim. "Hey, iyi misin?"

Sırtındaki düzlük çökerken, kendi üzerine doğru sarkıyor. "Evet, üzgünüm. Bazı erkeklerin piç olması senin suçun değil. Sadece, bukkake konfetileri gibi etrafa serpiştirilmiş beyaz, ışıltılı yapay elmaslar varken, neredeyse bir öncekinin kopyası olan hikâye üstüne hikâye dinlemek zor."

Kendi tükürüğümle boğuldum. "Pardon, ne dedin?"

Söyledikleri aklına yatmış gibi görünüyor çünkü kendi tarifine biraz gülüyor. "Biliyorum. Aslında bir metre boyunda penisler vardı."

taklidi cum shot." Kaşları 'buna inanabiliyor musun' der gibi kalktı.

"Bu kelime kombinasyonunu daha önce hiç duyduğumu sanmıyorum."

Karanlık havası dağılıyor ama ikimiz de ellerimizi geri çekmiyoruz. Artık ona dokunduğum için aramızdaki kıvılcımlar hissediliyor. Vücudumun onunkine doğru eğildiğini, karnımın masaya dayandığını, yaklaşmaya çalıştığımı ve aramızdaki iki metrelik tahtaya lanet ettiğimi hissedebiliyorum.

"Görünüşe göre sahneye düşmek ve dildoları dökmek günün en kolay kısmıymış. Kim bir penis partisinin zor kısmı olacağını düşünürdü ki?" Dudaklarım bu çift anlamlı söz karşısında seksi bir sırıtışla kıvrılıyor, çünkü bu benim her zamanki yöntemim değil.

Flört etmek her zamanki tarzım değil. Beyefendiler Kulübü'ne ve hedeflerime odaklanmışken dikkatimin dağılmasına nadiren izin veriyorum.

Gülüştü bu kez daha parlak, neredeyse çınlıyor ve gözlerinde alaycı bir ışıkla beni iğneliyor. "Ne yaptığını görüyorum. Kendini zeki mi sanıyorsun?"

Sırıtiyorum. "Öyle olduğumu biliyorum. Aynı zamanda yakışıklı, zeki, cömert, hırslı ve kibarım. Dikkat ederseniz, alçakgönüllü demedim çünkü bence iyi ve kötü niteliklerinizi bilmeniz ve bunlar hakkında dürüst olmanız önemlidir. Özellikle de kendinize karşı."

Başıyla onaylıyor, ancak gülümsemesinden bunu bu kadar cesurca ortaya koymamdan emin olmadığı anlaşılıyor. "İyi ve kötü mü dedin? Pekâlâ. Zekiyim, harika bir arkadaşım ve harika bir sevgiliyim. Aynı zamanda reality TV bağımlısıyım, ağzımı filtrelemek için çalışmak zorundayım ve konu annem ve kız kardeşime geldiğinde kolay lokma oluyorum."

Paylaştığı tek bir şeyi duyduğum için gözlerimi kırptıştırıyorum. *Harika bir aşık.*

Masanın altında sikim taş gibi sertleşmiş ve ilgi bekliyor. Ve yine benim elimden değil. Bu ihtiyaç bir dürtüye cevap vermekle ilgili değil, böylece aklımı başımda tutabilirim. Karşımdaki kadınla ilgili. Bu arzu özellikle Sam için, vahşi saçları ve vahşi ağzıyla. Söylediği şeyleri tatmak, istediği şeyleri yapmak ve onu tamamen deneyimlemek istiyorum.

Ben böyle biri değilim. Her acıyı, sonucu ve olası sonucu düşünmeden anlık kararlar vermem. Ama belki, sadece bu seferlik.

Düşünmem, yeniden düşünmem ve sonra iyi bir önlem için bir kez daha düşünmem. I hareket.

"Bu konuşmaya üst katta devam etmek ister misiniz?" Dikkatle soruyorum, evet dese de beni oturduğum yerde yakma ihtimalinin de aynı derecede yüksek olduğunun farkındayım. Ama talih cesurlardan yanadır ve ben son derece şanslıyım.

Gözleri dudaklarıma dalıyor ve sonra bir anda yüzümü tarıyor. Kararını bekliyorum, onu kucaklayıp asansöre doğru koşmamaya çalışıyorum. Ne de olsa bu uygun olmazdı.

"Kurbanlık tarikat olayı olmadığına söz veriyor musun? Ve böbreklerimi çalmayacağına?"

Ben cevap vermeden o çoktan ayağa kalkmıştı. Hızla onun hareketini takip ediyorum, masaya bir yirmilik atıyorum ve sonra Sam'in elini bir kez daha tutuyorum. Dikkat çekmeden asansöre doğru ilerlediğimizi söylemek isterdim ama gerçek şu ki, neredeyse asansöre doğru koşuyoruz ve kapılar kapanıp bizi daracık bir alana hapsederken ilk hamleyi yapan Sam oluyor.

Kravatımı eline doluyor ve beni kendi alanına çekiyor, sırtını asansör duvarına dayıyor, böylece ben de ona yaslanıyorum. Topuklu ayakkabılarıyla aramızda sadece birkaç santim fark var ve yüzü bana doğru eğikken, güçlü bir elimle çenesini kavriyorum. Beni durdurması için ona bir fırsat vererek yavaşça içeri giriyorum ama o beni tam ortamda karşılıyor. Dudakları tatlı ve yumuşak, ben nazıkçe ağzını sahiplenirken, onu keşfederken ve öğrenirken dudakları benimkine yapışıyor.

Sam de beni öpüyor, alıştığımdan daha agresif bir şekilde ama hoşuma gidiyor. Hem de çok. Kalçalarımı kaydırıyorum, ereksiyonum leğen kemiğine sürtünüyor ve ortak nefesimizde inliyor. Başı geriye düşüyor ve ben çenesi boyunca boynuna doğru öpücükler gönderiyorum.

"Lütfen o şeyle ne yapacağını bildiğine dair bana söz ver. Eğer bir oyuncak çıkarmak zorunda kalırsam, eve gidip bunu kendi başıma da yapabilirim çünkü neyi sevdiğimi biliyorum ve aralarından seçim yapabileceğim bir envanterim var." Tehdit gerçek, ama ona dokunduğumda çıkardığı sert inlemelere bakılırsa bunu yapmak istemiyor.

O beni istiyor.

Ben de onu istiyorum.

"Ne yaptığımı biliyorum." Bu küstah yemini ağzına nazık öpücükler kondurarak ediyorum; önce sağına, sonra soluna, sonra da dilimi dudaklarının arasından geçirip sözümü derinlere yazarken tam ortasına.

"Şükürler olsun!" diye iç geçirirken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve beni tekrar öpüyor.

Asansör çaldığında ve kapılar açıldığında birbirimizden ayrılmıyoruz. Ta ki bir ses "İniyor musunuz?" diyene kadar.

Sam'in gülümsemesini görmeden önce hissediyorum, ama gözlerimi açtığımda düşündüğüm kadar parlak ve yaramaz olduğunu görüyorum. "Deniyorum ama beni burada engelliyorsun. Ve ben onun paketlediği şeyi *istiyorum*."

Sam beni yanından çekerken kadın hoşnutsuzlukla ofluyor. Alışkanlıklardan vazgeçmek zor olsa da, "Özür dilerim, müsaadenizle" diye mırıldanıyorum. Özrüm kabul edilmiyor ve kadın asansöre biniyor, sanki sadece orada bulunarak mekâna seks sıçratmışız gibi görünüyor. "Bu taraftan," diyorum Sam'e ve onu odama yönlendiriyorum.

Elektronik kilidi çabucak hallediyorum ve kapıyı açık tutarak onun tekrar karar vermesini bekliyorum. Sam büyük ve bir tasarımcının muhtemelen 'modern lüks' olarak adlandıracağı şekilde dekore edilmiş odaya girdiğinde etkilenmiş görünmüyor.

Büyük boy yatakta iki kişinin ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla yastık vardır, beyaz çarşaf lar gevrek ve yumuşaklığın mükemmel birleşimidir ve yatak başı püsküllü fildişi kadifedir. Tavandan tabana uzanan perdelerin arkasında, şezlongdan mükemmel bir şekilde izlenebilen otelin bahçesinin manzarası var ve masada büyük bir zencefil kavanozu tarzı lamba ve daha önce kulüp toplantısı için aşağıya inmek üzere işimi bitirdiğimde bıraktığım yerde duran dizüstü bilgisayarım var.

Bunların hiçbirisi Sam ya da benim için şu anda önemli değil.

Kravatımı çekiştirip düğümü çözmeye çalışıyorum ama Sam'in saçlarının altından ensesine doğru uzandığını görünce hemen dikkatim dağılıyor. "Bana bırak," diye teklif ediyorum.

Dönüyor. "Burada küçük bir düğme var, sonra da yan tarafta bir fermuar" diye yardımsever bir şekilde cevap veriyor. Düğmenin üstesinden kolayca geliyorum ama fermuarı açarken acele etmiyorum, parmaklarımın arkasının teninde ve sutyeninin ipeğinde gezinmesine izin veriyorum. Sam omuzlarını düşürüyor, yüzünü bana dönerken üstünü beline kadar indiriyor.

Pembe kumaş kalçalarının üzerinde birikmiş, bütün gece beni kızdıran ve baştan çıkaran göğüs dekoltesini ortaya çıkarıyor. Parmaklarımı tümseklerinin üzerinde gezdiriyorum, ona nazikçe dokunuyorum ve dokunuşumun ardından yükselen tüylerin tepkisinin tadını çıkarıyorum.

"Her santimine tapmak istiyorum. Benim için hazır olana kadar tenini hissetmek, tatmak, tadını çıkarmak istiyorum."

Dilinin ucunda küstah bir cevap var ama bunu beklemek yerine onu öyle sert öpüyorum ki söyleyeceği her ne ise aramızda dağılıyor, tulumu yere düşüyor ve bağlantımızı koparmadan içinden çıkıyor.

Ta ki geri çekilip beni şezlonga götürmek için elimi tutana kadar. Sonunda ona tam olarak bakabiliyorum. Bronz teninden birkaç ton daha koyu, nude bir renk olan uyumlu sütyeni ve külotuyla göz kamaştırıcı.

"Muhteşem," diye fısıldıyorum. Arkasına yaslanırken gülümsemesi 'biliyorum' diyor. Saçları, sandalyenin lacivert kumaşına karşı koyu bir hale oluşturarak etrafında dalgalanıyor.

Üzerine eğilerek omuzlarının açıkta kalan etlerine ve köprücük kemiklerine sıcak, ıslak öpücükler konduruyorum, göğüslerine yaklaştıkça parfümünün kokusunu alıyorum. Dizimi kalçalarının arasına yerleştiriyorum ve kendini bacağıma sürterken kalçaları titriyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biri. Hissediyorum da, çünkü göbeğindeki ısıyı, külotunun ipeğinde ıslak bir nokta oluşturmak için ondan dökülen kayganlığı hissedebiliyorum.

"Seni görmek istiyorum," diye itiraf ediyorum. Anında cevap veriyor, ustalıklı sütyenini çıkarıp yere bırakıyor ve sonra ellerini külotunun kenarlarına sokup aşağıya indiriyor. Ona yardım ediyorum, bacaklarından aşağı yuvarlıyorum, o da havaya kaldırıyor. Ayak bileğine, baldırına, dizinin iç kısmına bir öpücük konduruyorum.

Yukarı doğru ilerlerken gözlerimin merkezinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Orası da muhteşem; çıplak ve pembe, parlak meyve suları tenini kaplamış. Öpücüklerimi diğer bacağında da tekrarlıyorum, her santimini takdir etmek istiyorum.

"Tadına bakabilir miyim?" Parmaklarım gittikçe yukarıya doğru kayarken soruyorum. Yanıt olarak rahatlıyor ve bana tam erişim sağlamak için bacaklarının açılmasına izin veriyor. Bacaklarının arasındaki şezlonga çöküp kendime çalışacak yer açarken inliyorum. Daha fazla öpücük beni klitorisinin hemen üstüne götürüyor. Başparmaklarımı kullanarak onu iyice ayırıyorum ve gözleriyle buluştuğumda hassas yumruya uzun bir yalama yapıyorum. Şimdiden kasılıyor, boşalmıyor ama bu nazik his bile onu bunalıyor. Yine de başımı tutuyor, beni daha fazlası için çekiyor, ben de memnuniyetle yapıyorum. Test ediyorum ve kızdırıyorum, neye olumlu tepki verdiğini öğreniyorum ve sonra bir parmağımı içine kaydırıyorum, ön duvarı boyunca okşamak için kıvırıyorum.

"Evet," diye inliyor, "tam orada . . ve beni hızlıca yala."

Ne kadar cesur olduğunu severek tekrar içeri giriyorum, dilimi klitorisinin üzerinde gezdirirken parmak ucumu istediği yerde tutuyorum. "Oh, oh, oh!" İniltili çığlıkları daha tiz ve daha yüksek sesle çıkıyor ve tüm gerginliği hissedebiliyorum

Vücudu uçlarda geziniyor. Ve sonra şiddetle titriyor ve inliyor, "Şans ..."

Devam ediyorum, ona elimden geldiğince zevk veriyorum, tatmin olmasını istiyorum. Buna onun da en az benim kadar ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Özellikle de gün boyunca yaşadığı iniş çıkışlardan sonra.

"Sen," diyor açıkça. "Seni içimde istiyorum."

Bana iki kez söylemesine gerek yok çünkü zaten pantolonumun içine boşalmanın eşiğindeyim. Düğmeleri hızla çözerek gömleğimi çıkarıyorum ve aynı hız numarasını kemerim ve pantolonum için de yapıyorum. Boxer külotumun üzerinden, çok hızlı bir boşalmayı engellemek umuduyla kendime sert bir vuruş yapıyorum. Bunun tadını çıkarmak istiyorum... Sam'in sikime sarılmasının tadını çıkarmak.

"Prezervatif çantamda," diyerek çantasını işaret ediyor. Tek kaşımı kaldırıyorum, çantasında başka ne olduğunu hatırlıyorum. Gülümsüyor, eğleniyor. "Farklı çanta."

Çantasını alıp içine bakmasına izin veriyorum. Kısmen içinde tek bir dildo olmadığına güvenmediğim ve ona elimle dokunmak istemediğim için, kısmen de bir kadının çantasını istila etmekten daha iyisini bildiğim için. Bu ölümle cezalandırılacak bir suç.

O onu bulurken ben de iç çamaşırlarımı aşağı doğru iterek sikime birkaç yavaş ve sıkı vuruş daha yapıyorum. Elimin tene değmesi çok tanıdık geliyor ve daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum.

"Buldum!" diye haykırıyor, bir folyo paketi tutarak. "Takmak ister misin yoksa benim yapmamı mı istersin?"

Prezervatife uzanıyorum. "Aldım çünkü bana dokunursan patlayacağım."

Sırıttırıyor ve lateksi uzunluğumun üzerine açıp girişinde hizalanmamı, sabit durmamı ve henüz onu ihlal etmememi izliyor. "Sam?"

Başını sallıyor, beyaz dişleri alt dudağına gömülüyor ve koyu renk gözleri sessizce yalvarıyor. İleri doğru itiyorum, o beni sararken yavaşça santim santim dolduruyorum. Beni aşağı çekerek, onu şezlonga bastırdığımda ağırlığımı alıyor. Altımda sıkışmış, bana saplanmıştı.

İkimiz de tek kelime etmiyoruz ama aynı anda zevkimizin peşinden koşmaya başlıyoruz. Gözlerimiz bir an için kilitleniyor, ama sonra Sam'in gözleri geri dönüyor ve ben vücudumda dolaşan hislerin ötesine odaklanamıyorum. Hızlı, sert ve derin bir şekilde itiyorum ve ara sıra ona sürtünmek için orada kalıyorum.

Çok yakında, bir jiletin kenarında yürüyorum ve serbest bırakılmamın yakın olduğunu ve daha uzun süre ertelenmeyeceğini biliyorum. İkimiz için de bir ritim buldum.

ve sabit durarak aramızda bir şeylerin oluşmasına izin veriyorum.

Parmaklarımızı birbirine geçirip Sam'in başının üzerinde tutuyorum ve o da çenesini kaldırıp neredeyse meydan okurcasına dışarı çıkarıyor. Boşalmam için bana meydan mı okuyor yoksa karşı koyup koyamayacağımı mı görmek istiyor, hangisi emin değilim. Ama ben kazanıyorum, karnımın derinliklerinde başlayan bir güçle aniden boşalıyorum. Prezervatifi dolduran döl püskürmesini hissedebiliyorum ve keşke onun içinde çıplak olsaydım, onu döllerimle doldursaydım diye düşünebiliyorum. Bir kez daha sarsıldım ve sonra nefes nefese kalarak yere yığıldım.

Samantha

Chance benimle birlikte şezlonga uzandı, kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolandı ve iyileşirken başlarımız sandalyenin yastığında yan yana tünedi. Vay canına. Düşündüğümünden çok farklı biri. Sanırım patronluk taslayan, otoriter ve kendi çıkarlarını düşünen biri olacağını sanmıştım. Muhtemelen benim açımdan boktan bir varsayımdı ama Chance'in bugünkü kulüp toplantısına liderlik etmesinin kampüsteki tüm büyük adam havası aklımda kaldı.

Ama bunun yerine dikkatliydi, beni dinledi ve kesinlikle memnuniyetime odaklandı. En azından fiziksel olarak ne zaman bu kadar değer verildiğimi ve takdir edildiğimi hissettiğimi bilmiyorum.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum ve Chance zaferle gülümsüyor. Yarı uyku ve mutluluktan uçmuş bir halde felsefi bir şekilde, "Seksin çoğu insanın düşündüğünden çok daha fazlası olduğunu biliyor muydun? İnsanlara zevk veren aktiviteler, tarzlar ve şeylerden oluşan bir spektrum."

Chance'in gülümsemesi giderek azalıyor ve yerini kaş çatmaya bırakıyor. Tek kaşını kaldırarak dikkatle soruyor: "Bunun zevkli olmadığını mı söylüyorsun? Çünkü tam tersi sesler çıkarıyordun."

Kahretsin, istemeden de olsa duygularını incittim çünkü kastettiğim bu değildi. "Harikaydı," diye onu rahatlatmak için acele ettim. "İnsanların her türlü şeyden hoşlandığını kastetmiştim. Sapkınlıklar, fetişler, tatlı ve nazik, aşağılayıcı ve acımasız ve bunların arasındaki her şey."

"Bu bana ayak fetişin olduğunu söylemenin dolambaçlı yolu mu?" diyor kuru bir sesle, ama yatak odası becerileri hakkında konuşmadığımı anladığında mavi gözlerindeki ışığı görebiliyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum gülerek. "Gerçi bu yaygın bir şey. Sanırım daha çok çok titiz bir aşık olduğunuzu kastetmiştim. Üzerinde bir nokta olduğunu sanmıyorum"

öpmediğın, dokunmadığın, doldurmadığın bedenim. Beklenmedik bir şeydi. Tam bir kız arkadaş deneyimi gibiydi."

"Kız arkadaş mı?" diye boş boş yankılandı.

Bunu bir iltifat olarak söylemişim ama yüzündeki korku dolu ifadeye bakılırsa kesinlikle öyle algılamamıştı. "Beni korkutma, Chance. Senin evine taşınmıyorum ya da ilişki durumumu senin adının etrafında kalpler ve çiçekler olacak şekilde değiştirmiyorum. Sadece bunun senin tarzın olup olmadığını merak ediyorum. Yoksa bazen keşfeder, deneyler yapar ve yeni şeyler mi denersin? Çünkü bu benim için daha yeni bir şeydi." Bir şeylere doğru bebek adımlarıyla ilerlediğimi belli ederek sözümü kesiyorum.

Cevap vermeden önce bir dakika boyunca dikkatle bana bakıyor. "Popo tıkaçı istemiyorum."

Çizdiği tek çizgiye kıs kıs gülüyorum çünkü hediye çantamdaki şeyle ilgili en az endişeleneceği şey bu olmalı. "Tamam, ama ikinci raunt için içindeki izci çocuğun yüzünü kızartacak bir şey denemeye ne dersin? Baskı yok, yargılama yok, sadece beni kaba, sert ve kirli becer. Bahse girerim bunu çok sık yapma şansın yoktur, ya da hiç, ama sanırım seninle en pis halinle başa çıkabilirim."

"İkinci raunt mu?"

Başımı salladım. "Evet, tabii iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacın yoksa." Ona birkaç dakika vermek için göğsüne sarılıyorum ama onun aklında başka planlar var.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor.

Tüm vücudum sarsılıyor, ses tonundaki değişiklik ilgimi çekiyor. Hareket ediyorum, kıcıımı topuklarıma dayayarak şezlongun yanında yere çöküyorum ve içimdeki ateş çoktan yeniden alevlenmiş bir halde, beklentiyle ona bakıyorum.

Şezlonga oturuyor, bir bacağını iki yanıma koyuyor. Gözleri benimkileri arıyor ve ben onun sert bir yutkunuşunu izliyorum, Adem elması boğazında sallanıyor. Bunun onun için şimdiden farklı bir heyecan olduğunu söyleyebilirim, ama kesinlikle ilgileniyor. "Çok fazla gelirse bana söyleyeceğine söz vermeni istiyorum."

Bunu ne kadar ciddiye aldığını görünce gülümsemeden edemiyorum. Otoriter olmak istemesi ama aynı zamanda bana saygı duymak istemesi çok seksi. Mükemmel bir denge... Tabii gerçekten pis biriye.

"Söz veriyorum, daha fazlasını kaldırıp kaldıramayacağımı da söyleyeceğim."

Dudakları titriyor ama yeminimi kabul ederek başını eğiyor. Şezlongda arkasına yaslanmış, bir ayağını uzatmış, diğer ayağını yere koymuş, bacaklarını iyice açmış. Onu gözlerimle süzüyorum - bronz tenli ve

Güçlü, zayıf kaslarının üzerine sarı saçları serpiştirilmişti, aleti çoktan kalınlaşmış ve sızıntı yapıyordu ve mavi gözleri ateşle doluydu.

"Em beni, Sam. O şımarık ağzınla yut beni." Başparmağını kabaca alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve sikini ağzıma doğru eğerek kendini kavırıyor. "Ve sonra seni sert, sert ve kirli becereceğim," diye tekrarlıyor, tam olarak ne istediğimi duyduğunu bilmeme izin veriyor.

Hevesle, taşaklarından ucuna kadar uzun bir çizgiyi yalamak için öne eğildim, zaten sızan tuzlu sıvının tadını çıkardım. "Mmm," diye inliyorum. "Saçımı tut."

Buklelerimi avucunda toplamasını beklemiyorum. Hemen içine dalıyorum, tek hamlede onu derinlere çekiyorum. Parmakları karşılık olarak saçlarımı sıktığında biraz heyecanlanıyorum. Kontrol seksi bir şeydir. Bana ne yapacağımı söyleyerek ve başımı yönlendirerek beni kontrol ettiğini sanıyor, ama gerçek şu ki, tüm güç bende, verdiğim ya da vermediğim zevkin tam anlamıyla komutası bende.

Onu tekrar tekrar ağzıma alıyorum, salyalarım onu kaplıyor ve çenemden aşağı akıyor, ama onun kendini tuttuğunu hissedebiliyorum. Kaslarında gerginlik var ve vücuduna baktığımda karın kaslarının dış hatlarını görebiliyorum. Nefes nefese, "Ağzımı sik. Sikmeni istiyorum. İstiyorsun. Bunu görebiliyorum, hissedebiliyorum. Yap hadi. Sik. Ağzımı. Ağzımı."

"Lanet olsun," diye homurdandı, tam da kendini cezalandıran kısıtlamasını serbest bırakmadan önce.

Boğazıma çarpıyor, hareketi tekrarlamadan önce bir an için kendini orada tutarken titriyor. Gözlerimi yaşartan hızlı, derin ve sert bir tempo yakalıyor ve kalınlığının etrafında emişi sürdürmek için savaşıyorum. Bunu seviyorum ve ona bunu söylemek için etrafında inliyorum.

Ağzımın içinde daha da sertleştiğini hissediyorum ve bir kükremeyle beni üzerinden çekiyor. "Hayır, o amcığa geri girene kadar olmaz."

Kutsal. Cehennem. İzci Çocuk kılık değiştirmiş azgın bir çocuk. O benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali olabilir -tatlı ve pis.

Çantamı karıştırıyor, bu kez kendisi bir prezervatif daha arıyor. Çenesini kaldırarak şezlongu işaret ederek, "Şuraya çık," diyor.

Bu sefer akıllıca bir söz bulamıyorum. Bana söyleneni elimden geldiğince hızlı bir şekilde yapıyorum, bacaklarımı iyice açarak şezlonga uzanıyorum. Parmaklarımı klitorisimin üzerinde kaydırarak kayganlığımı tüm aklıma yayıyorum. Ona sakso çekmenin ne kadar seksi olduğunu düşününce şimdiden uç noktadayım.

Kılıfını çıkarmış, şezlongun ayağına yaklaşıyor, gözleri elimin yaptıklarına kilitlenmiş. "İstediğin bir şey var mı?" Teklif ediyorum.

Yanıt olarak dizlerimin arkasından tutuyor ve beni şezlongdan aşağı öyle bir indiriyor ki kığım sarkıyor ama beni sıkı sıkı tutuyor, bir santim bile düşmeme izin vermiyor. Bacaklarımı omuzlarına kaldırıyor, bu da beni hafifçe baş aşağı bir pozisyona sokuyor ve ağırlığım sırtımın üst kısmına biniyor, ama bu amımı, sikiinin içime kolayca kayması için doğru seviyeye getiriyor. Chance kığımı kavradığında, parmak uçları beni güvenli bir şekilde yerinde tutmak için hassas ete keskin bir şekilde kazarken bir ecstacy çılgılığı kaçıyor.

Beni kendine çekerken derinlere vurarak içime giriyor, beni becerirken benim de onu becermemi sağlıyor. "Kendine tekrar dokun."

Zaten pasaklı, ıslak bir karmaşa olduğumu biliyorum ama iki parmağımı ağzına doğru uzatıyorum. Aşağı doğru eğilip tükürüğüyle kaplamak için emiyor ve ben de tükürüğünü klitorisimi ovmak için kullanıyorum. Uzun sürtünmeler hızla bulanık bir şekilde hızlı, kısa vuruşlara dönüşüyor ve Chance'in beni becermesi ile klitorisime odaklanmanın birleşimi çok fazla, beni bir anda gerginleştiriyor. "Daha fazla," diye yalvarıyorum, daha fazla ne istediğimden bile emin değilim. Hepsini mi? Onu mu?

Chance dudaklarını yalıyor ve ben duraklıyorum, klitorisime daha fazla tükürük damlatmasına izin veriyorum, açgözlülükle onu zevkim için kullanıyorum. Homurdanıyor, kalçaları hızlı ve sert bir şekilde hareket ederken gözleri hareketlerimi açlıkla izliyor. "Gel Sam. Bu güzel amcığın üzerime geldiğini hissetmek istiyorum."

Uçuyorum, milyonlarca parçaya ayrılıyorum ve bağlantımızın üzerinden sıvılar fışkırıyor. Kendi coşkumun karanlığında bir yerde, Chance'in içimde patlarken sarsıldığını hissediyorum. "Siktir," diye homurdanıyor.

Parıltılar görüşümü terk ettiğinde, bacaklarımı indirmeme yardım ederken Chance'e bakıyorum. Vahşi görünüyor olmalıyım - nefes nefese, terli ve çılgınca gülümsüyor - çünkü "İyi misin?" diye soruyor. Sert olduğu zamanlarda bile bana değer veriyor.

Başımı sallıyorum, lüks bir şekilde geriniyorum. "Mmm, iyiden de öte. Ya sen?" Sırıttıyor ama beni tararken gözlerinde bir şüphe gölgesi var. "Hey, ben iyiyim. Bu harikaydı. Tıpkı birinci raunt gibi, sadece farklı."

İç çekiyor, belli ki memnun ama aynı zamanda düşünceli. "Evet, farklı. Sanırım hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim-"

Sözünü kesiyor, ruhunu yokluyormuş gibi görünüyor.

"Yargılamıyorum, sadece yeni şeyler deniyorum," diye onu temin ediyorum. "Bu senin tarzın olduğu anlamına gelmez ama en azından denedin. Sanırım bir duş ve oda servisine ihtiyacın var. Olur mu?"

Sonradan bakım birçok şekilde olabilir, ancak özünde, seksten sonra partnerler arasındaki yakınlığı uzatmak ve bir bağlantı hissi sağlamaktır ve her iki tarafa da gitmelidir. Kalkmaya başlıyorum ve Chance elimi tutup bana yardım ediyor.

Ayağa kalktım. Önünde durarak onu nazikçe öpmek için kalkıyorum ve elimi göğsüne, hızla çarpan kalbinin üzerine bastırıyorum.

"Ya bu benim şeyimse?" diye fısıldıyor, sanki tüm benlik algısı altüst olmuş gibi.

Parmağımı çenesinde gezdirirken gülümsüyorum, saat beş yönündeki gölgenin hafif başlangıcını hissediyorum. "Yaramaz izci çocuk mu? Sanırım bu benim yeni sapkınlığım olabilir," diye takılıyorum.

BÖLÜM 6

SAMANTHA

"Cidden seninle gelmek zorunda mıyım? Gerçekten mi? Beni eve bırakabilirsin, biliyorsun değil mi?" Olivia kesin bir dille söylüyor. Sinirli tonu beni çıldırtıyor, ama bundan bahsedersem hiç konuşmayacak, o yüzden direksiyonu daha sıkı kavrayıp gülümsemeye zorluyorum.

"Ev ters yönde ve güneş ışığında biraz zaman geçirmek sana iyi gelecektir," diye cevap veriyorum, pozitif görünmeye çalışarak. "Merak etme, parkta da odanda olduğu kadar rahatlıkla telefonuna bakabilirsin."

Acı dolu bir iç geçiriyor ve bakmadan gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Her neyse," diye mırıldanıyor pencereye doğru.

İyi iş, Samantha. Alaycılık tam da Olivia'nın ihtiyacı olan şey.

Kendimi azarlamamın bir faydası yok. Daha iyisini biliyorum ve terapi seanslarıyla daha iyisini yapıyorum, ama kendi kız kardeşimle, gençlik günlerimizden kalma kardeş kavgası alışkanlıklarına düşüyorum.

"Bak, özür dilerim," diye ekliyorum, gidişatı düzeltmeye çalışarak. "Ama Luna onunla ve Gracie'yle parkta buluşup buluşamayacağımı sordu. Yemin ederim hızlı olacak." Umarım bu sözü tutabilirim ama Luna neye ihtiyacı olduğunu söylemedi, sadece bana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Luna Harrington benim dünyadaki en iyi arkadaşım. O benim normalimin tuhafı, tuzlumun tatlısı ve senin için öldürürüm'ün ya sür ya öl'üdür. Aynı zamanda kocasının erkek kardeşinin kızı Gracie'nin de harika bir teyzesi ve bu hiç kolay değil çünkü Gracie sekiz yaşında küçücük bir bedene sığdırılmış cesur, filtrelenmemiş bir enerji.

"Luna? Onunla takılacağımızı söylememiştin. Bununla başlamalıydık." Olivia'nın ruh hali önemli ölçüde aydınlansa da, kendi kız kardeşimin varlığımdan nefret edip sinir bozucu olduğumu düşünürken nasıl olup da ressam, serseri ve tuhaf kankamı havalı ve zaman ayırmaya değer bulduğunu merak ediyorum.

Biraz kıskanç olduğumu anlamak için psikoloji okumaya gerek yok, ama Olivia Luna'da iyi bir rol model görüyorsa, buna seviniyorum.

Bir park yeri buluyoruz ve patikadan aşıya, ağaaların arasından geaip şehrin koşturmacasından uzaklaşmak için yeşil bir açıklığa doğru yürüyoruz. Parkın uzak tarafındaki gölgeli bir alanı işaret ederek, "İşte oradalar" diyorum.

Sanki bizi izliyorlarmış gibi Gracie aniden bize doğru koştımaya başlıyor ve avazı çıktığı kadar bağıyor: "Saaaa-man-thaaaa! Buradasın!" Peşinde Peanut Butter adında kahverengi, tüylü bir köpek var ama ona daha çok Nutbuster deniyor çünkü seçtiğı hedefe kafa üstü koştık gibi kötü bir alışkanlığı var. Ancak Luna'nın kayınbiraderi Kyle, köpeğine hiç terbiye vermiyor gibi görünüyor. Gerçi köpeğin şüpheli davranışları *tamamen* Kyle'ın suçu olmayabilir, çünkü Nutbuster'la birkaç kez karşılaştım ve profesyonel teşhisim, iki beyin hücrelerini bir araya getiremediğı yönünde.

"Merhaba tatlım," diye selamlıyorum sarışın, at kuyruklu küçük kıızı, kollarımı açıyorum gelen sarılmak için. Ter, güneş ışığı ve belli belirsiz mango gibi kokuyor, bu yüzden parkta dolaşırken soğutucu aksanlı bisikletinden buzlu şeker satan satıcıdan bir buzlu şeker yemiş olacak kadar uzun süredir burada olduklarını biliyorum. Gracie'yi bıraktığımda, kasıklarımı Nutbuster'dan koruyorum. "Ve siz de, Bay PB," diye ekliyorum köpeğin kafasını kaşıyarak. "Aferin oğlum."

"Hadi! Luna Teyze seni bekliyorrr," diyor, beni Luna'ya doğru sürüklerken sesi muhtemelen parkın yarısının duyabileceğı kadar yüksek çıkıyor. "Merhaba Olivia," diye omzunun üzerinden sesleniyor Gracie, terbiyesini hatırladığında.

"Sana da merhaba evlat," diye cevap veriyor Olivia kuru bir sesle. Ona özür diler gibi bakıyorum ama Gracie'yi heyecanlı olduğu için suçlayamazsınız. Park onun en sevdiği yerlerden biri ve ben de onun en sevdiği insanlardan biriyim. Tabii ki Gracie'nin hemen her gün yeni bir favori insanla tanıştığını düşünüyorum. Aşırı arkadaş canlısı, ürkütücü derecede olgun ve ağzından çıkanları duymak her zaman çok eğlenceli.

Luna çimenlerin üzerindeki küçük bir battaniyeye tünemiş, önündeki ağaca yaslanmış yarı boyalı bir tuval ile duruyor. Biz yaklaşırken bir parmağını havaya kaldırıyor, diğer eliyle de tuvale akrilik boya sürüyor. Bu parkın natürmort bir resmi, ama gerçekçilik Luna'nın tarzı değil, bu yüzden onun versiyonunda ağaalar canlı bir fuşya, çimenler fosforlu sarı ve turkuaz patika siyah beyaz figürlerle noktalı.

Onun aşırı odaklanmasına alışkın olan Gracie ve ben Luna'nın tek parmakla iletişimini taklit ederken kıkırdıyoruz, bunu birbirimize giderek artan derecede sözde hoşnutsuzluk ve hızla yayılan sırıtışlarla tekrar tekrar yapıyoruz, ancak Olivia pür dikkat Luna'yı izliyor.

"Bunun Fıstık Ezmesi olması mı gerekiyor?" Olivia birkaç dakika sonra soruyor. "Kürk dokusu mükemmel." Adını duyan köpek zıplayarak ayağa kalkıyor, patilerini Olivia'nın karnına koyuyor ve ilgi için nefes nefese kalıyor.

Luna duraklarken gülümsüyor. "Teşekkürler! Bu küçük dostumuz." Köpeğe doğru bir öpücük sesi çıkarıyor. "Selam çocuklar," diyor sonunda bizi selamlayarak.

Ben battaniyeye uzanıp Luna'nın yanına oturuyorum, Olivia da onu takip ediyor. Gracie istese de yerinde duramıyor ve zıplamaya devam ediyor, Nutbuster da muhtemelen onu taklit etmesi gerektiğini düşünerek aynısını yapıyor.

"Hey, kızım, bu harika görünüyor. Kişisel mi, profesyonel mi, yoksa komisyon mu?" Ben soruyorum.

Luna farklı uzmanlık alanları olan bir sanatçı. Sanat müzesinde turlar düzenlediğinde tanışmıştık ama o zamandan beri büyük, özel bir koleksiyonun yöneticiliğini üstlendi, yani klasikleri çok iyi biliyor. Ayrıca son derece başarılı orijinal çizgi roman serisi *Alphena* için dijital sanat çalışmaları yapıyor. Ama sanırım tuval üzerine boya sürmeyi de en az onun kadar seven bir yanı var.

"Kişisel," diye yanıtlıyor. "Hey, Olivia! Hayat nasıl gidiyor?"

Bu genel bir soru ama Olivia fırsatı değerlendirip üstüme işiyor. "Can sıkıcı. Biri var" - başparmağını bana doğru uzatıyor- "beni son moda aksesuarıymışım gibi gezdiriyor, annem beni rehin veriyor, böylece en son erkek arkadaşıyla birlikte olabiliyor ve-"

Bitirmesine izin vermedim. Benim hakkımda istediği kadar konuşabilir ama annem? Tabii ki hayır. "Olivia, annem babam gittiğinden beri sadece bir erkekle çıktı ve mutlu olmayı hak ediyor. Ve evet, çıldırmayı da."

"O da ne demek? Gechur freak on?" Gracie yankılanıyor ve ben donup kalıyorum, bunu onun önünde söylememem gerektiğini geç de olsa fark ediyorum, çünkü o her şeyi yankılıyor, sadece bir kez duysa bile. Ama onu takip eden küçük kız kıkırdamaları vahşi ve gürültülü. "Psyche! Bunun s-e-x anlamına geldiğini biliyorum. Düzüşmek, vuruşmak ve fu-"

"Hayır!" Luna bağırıyor, Gracie'ye doğru hamle yapıyor ve boya bulaşmış eliyle ağzını kapatıyor. "Bu bir yetişkin kelimesi."

Gracie, Luna'nın elinin arkasından, "Kyle Amca söylüyor," diye cevap veriyor ve 'kimin umurunda' anlamına gelen bir omuz silkme hareketi ekliyor.

Luna elini çekerken, "O da bir yetişkin," diye karşı çıkıyor. "Yani, çoğunlukla."

Kyle, Nutbuster'ın babası ve Harrington ailesinin en küçük erkek kardeşi. Ayrıca anlamadığım nedenlerden dolayı ailenin yüz karası. Luna onun diğerleriyle, çoğunlukla da Harrington olmanın gerektirdiği pek çok beklentisi olan babasıyla iyi geçinemediğini söylüyor. Kyle'ın aslında "siktir git" deyip gün batımına doğru yol aldığı beklentiler. Carter ve Luna'nın düğününe bile gelmedi, gerçi son dakika ve biraz saçmalıklı ama yine de ... gelmeliydi.

Konuya geri dönmeye çalışırken Olivia'ya hatırlatıyorum, "Marvin'le tanıştın mı? Yoksa sadece annem biriyle çıkıyor diye mi kızsın?" Gözlerini devirip kibirli bir şekilde alay etmekten başka bir cevap vermiyor ama ergen konuşmasını tercüme edebiliyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kafanı kendi kışından çıkarıp dünyanın senin etrafında dönmediğini fark etsen ve annemin birlikte vakit geçirmek isteyeceği birini bulduğu için onun adına mutlu olsan olmaz mı?"

"Her neyse," diye hırlayarak battaniyenin üzerinden atlıyor. "Hadi evlat. Kendimize odaklanmanın, kendi eksikliklerini göremeyen narsistler tarafından benmerkezci olarak görülmediği bir yere gidelim."

Bununla birlikte Olivia, Gracie ve Peanut Butter'ı oyun alanı ekipmanlarına doğru götürür.

"Neden altıncı, yedinci ve sekizinci doğum günü dileklerimi bir kardeş umuduyla heba ettim ki?" Battaniyeye uzanırken iç çekiyorum. "Barbie rüya evi ya da bir kedi dilemeliydim."

Luna sempatik bir şekilde yüzünü buruşturuyor. "Cennette sorun mu var?"

Ev hayatımın bir tatil olmadığını biliyor ama annem elinden gelenin en iyisini yaptı. Keşke Olivia da bunu görebilseydi. "Onunla yapamam. Hiç o kadar ... *ugh* olduğumu sanmıyorum," diye homurdanarak bitiriyorum. Ama bir an sonra soruyorum, "Haklı mı? Ona dünya onun etrafında dönüyormuş gibi davrandığını söyleyerek ve aynı zamanda dünyanın benim etrafımda döndüğünü düşünüyormuşum gibi davranarak tüm 'tencere-tava-kara' olayını mı yapıyorum?"

Luna'nın fikrini gerçekten merak ediyorum ama ben de kendi kendimi analiz etmeye başladım bile. Luna bir an sessiz kalıyor ve başka biri olsaydı, çirkin bir gerçekle duygularımı incitme riskini almak istemediğinden endişelenirdim.

Ama Luna büyük olasılıkla kapsamlı bir karakter, davranış ve niyet analizi yapıyor. "Hayır, benmerkezci değilsin." Ama rahatlamam kısa sürdü çünkü ekledi: "Ama Olivia'nın da öyle olduğunu sanmıyorum. Annesinin çirkin bir boşanmadan sonra ilk kez biriyle çıkmasından endişeleniyor."

Kendisi için bir kaya olması gereken adamdan, erkeklerin ne kadar dangalak olabileceğine dair şaşırtıcı, yakın ve kişisel bir bakış aldı. Belki de annenin zamanını kıskanmıyor ama onu korumaya çalışıyor ... garip bir şekilde."

Hah. Bu açıdan düşünmemiştim, ama kesinlikle düşünmeliydim çünkü aslında çok mantıklı. Olivia boşandıktan sonra annemi suçladı ve çok öfkелendi, ama belki de sonunda babamın evliliklerinin patlamasındaki sorumluluğun yarısından fazlasını taşıdığını fark ediyordur. Bu onu yeniden kızdırmaya yeter ve muhtemelen erkekler söz konusu olduğunda biraz bıkkındır, tam da annem başka birine şans verirken.

Başımı çevirip mavi gökyüzündeki kabarık bulutları incelerken bir yandan da bunları düşünüyorum. "Tamam, Dr. Harrington, buna ne dersiniz?"

Ona dünkü günümün -ve gecemin- kısa bir versiyonunu anlatıyorum; otele aceleyle girişimi, bir penis telaşının ortasında sahneye düşüşümü, otelin barındaki ateşli hoparlöre koşuşumu ve hayatımda yaşadığım en iyi seks için üst kata çıkışımı.

"Ne yaptın?" Luna inanamayarak çığlık atıyor, gözleri o kadar geniş ki mavi merkezlerin etrafındaki beyazları görebiliyorum. Sanırım şimdiye kadarki en iyi seks yorumuma verdiği tepki biraz dramatik, ama ekliyor, "Yüzüstü yatmışsın, her yerde sikler, spotlar senin üzerinde, kendin ve sen ve Jaxx seni kurtarmak zorunda mı kaldı?"

Seks oyuncağı fiyaskoma tepki gösteriyor. İşin tuhafı, Chance'le yaptığım çifte seksten sonra bu çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

"Evet," diyorum ona, "Kulağa ne kadar kötü gelse de, bunu yaşamak yüzde bir milyar daha kötüydü. Bunu daha iyi yapan tek şey orgazmlar ve iki bin dolarlık ikramiyemi kazanmaktı." Bu bombayı bilerek patlatıyorum, genellikle birbirlerinin zaferlerini kutlayan arkadaşlar arasında küçük bir övünme, ama o başka bir şeye odaklanmış durumda.

"Genelde takılma olaylarına girmezsin. Tulumun seni gerçekten etkilemiş olmalı." Toplantı için pembe tulumu seçmeme yardım etti ve bunun tam olarak yukarı itip içine bir penis sokmak gibi bir kıyafet olmadığını biliyor. Bir süredir böyle bir şey yaptığımdan değil.

"Yaptı," diye itiraf ediyorum. "Sarışın, mavi gözlü bir seks tanrısı olması da canımı yakmadı değil." Chance'in şezlonga uzanmış, onu emmemi beklediğini hatırladığımda yüzümü mutlu bir gülümseme kaplıyor.

"Evde onlardan bir tane var ve ne kadar ikna edici olabileceklerini biliyorum. Carter istediği zaman hakuna ma-tata'ları alabilir." Luna'nın kocasını

Sarışın, mavi gözlü bir seks tanrısı beni bir Disney filmini piç etmesinden daha çok şaşırtıyor çünkü tanıdığım herkesten daha fazla çocuk filmi izliyor ve kendi çocuğu yok.

Ama düşününce, Chance'in Carter'a 'Hamptons'da yaz aylarında özel bir yatta' benzediğini fark ettim.

"Onu tekrar görecektir misin?"

Muhtemelen bu sabah ayrılmadan önce Chance'e bir şeyler söylemeliydim, ama gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ve puslu zihnimde, ikimiz de aramayacağını bildiğimiz halde 'seni arayacağım' gibi garip bir an yaşamak istememiştim, bu yüzden sessizce sıvıştım ve uyurken çarşıdan dışarı çıkan omzuna rujlu bir öpücükten başka bir şey bırakmadım. İçimden bir ses, uyandığında teninde uzun süre silinmeyen bir iz bulmasının onu hem kızdıracığını hem de eğlendireceğini söylüyordu.

"Hayır, bir kere oldu ve bitti. Utanç yürüyüşüm için gizlice çıktım, o harika geceden sonra utandığımdan değil. Ama zaten asla çalışmayacağız ve benim okula ve para kazanmaya odaklanmam gerekiyor. İyi haber şu ki, mağazaya haber veriyorum. Bedroom Heaven çok daha fazla para kazandırıyor, benim uzmanlık alanımda ve dersler için esnek. Ve size pipetler gibi tek kullanımlıkmışsınız gibi davranmıyorlar."

"Kaplumbağaları kurtarın!" diye mırıldanıyoruz, ne zaman biri pipetten bahsetse edindiğimiz aptalca bir alışkanlık.

Sonra Luna'nın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı. "Emin misin? İkramiye için kocaman tebrikler." Övünmemi onaylarcasına gülümsüyor. "Ama her zaman bu kadar çok satmak için çok acele etmek gerekir. Ya bunu bir daha yapamazsan?"

Başımı salladım, kararımdan oldukça emindim. Jaxx haklıydı. Seks satar ve orgazm daha da çok satar. Ve en kötü senaryoya göre, her şey cehenneme dönerse göz açıp kapayıncaya kadar başka bir iş bulabilirim. Üniversite bölgesi olduğu için perakende mağazalarında, restoranlarda ve kafelerde her zaman iş var. İdeal değil ama son birkaç yıldır beni yeterince destekledi.

"Lafı açılmışken, yeni Velvetream Rabbit'ımız ilginç çeker mi?"

"Ne? Hayır!" Luna çok fazla itiraz ediyor.

"Bebeğim, artık o kadar masum olmadığını biliyorum. Sen ve Carter muhtemelen yasadışı, kesinlikle ahlaksız ve tamamen kutsal olmayan şeyler yapıyorsunuz ve bana aksini söyleyemezsin." Çoğunlukla dalga geçiyorum çünkü Luna Carter'la tanışmadan önce bakireydi ama yeni kocasıyla kaybettiği zamanı telafi ettiği kesin.

Luna gülüyor, sanki değerlendirmemden biraz utanmış gibi boya sıçramış eliyle ağzını kapatıyor. "Hayır, belki, ve *çok* haklısın. Ama rotasyona vızıltılı bir şey eklememize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Vızıltılı, vızıltısız, emme, itme, uyuşturma, hassaslaştırma... hepsine sahibiz. Doğrudan ve dolaylı uyarıcılar, Bluetooth, uzaktan kumandalı ve daha fazlası." Olası rakipler listeme biraz da yılan yağı satıcısı havası ekliyorum ama Luna bunu kabul etmiyor.

"Sağ ol ama almayayım. Carter benim için yeterli."

Başımı sallayarak bir kez daha deniyorum. "Mesele onun yeterli olmaması değil. Daha çok biraz baharat, biraz va-va-va-voom, biraz sürpriz eklemekle ilgili."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor inanmayarak, ama bir sonraki satış taktiklerimden Olivia'nın çığlık atmasıyla kurtuluyor.

"Seni sikik!"

Bakıyorum ve neredeyse paniğe kapılıyorum çünkü Gracie ile bu şekilde konuştuğunu düşünüyorum. Ama neyse ki bu varsayımım çabucak yatışıyor çünkü kıza bakıyor olsa da Gracie'nin sanki Olivia ona saldıracakmış gibi korumacı bir şekilde üzerine yattığı Peanut Butter ile konuşuyor. Peanut Butter bağırış çağırışla ilgilenmiyor ve yeni bir oyun oynuyormuş gibi Gracie'nin yüzünü yalıyor.

Ayağa fırlayıp koşarak yanına gidiyorum, Luna da hemen arkamda.

"Sorun nedir?"

Olivia kot pantolonunu siliyor ve tenis ayakkabısını tekmeleyerek bana "Burada oturmuş kendi işime bakıyordum-" diyor.

Gracie araya girip onu düzeltiyor, "Telefonundan Mercedes'e mesaj atıp Samantha'nın ne kadar şirret olduğundan yakınıyorsun. Ki *öyle değil*." Gracie ellerini kalçalarına atıyor ve beni savunmak için Olivia'ya ters ters bakıyor.

Luna kıza fısıldıyor, "Babanın yanında da şirret deme."

Olivia dişlerini gıcırdatarak devam ediyor: "Kendi işime bakıyorum ve o canavar yeni 550'lerime işedi." Ayakkabıları kalın, beyaz, çim biçme, baba tarzı ve şu anda sarı renkli sıvıyla kaplı. "Artık gidebilir miyiz?"

Cevap beklemeden parkın içinden arabaya doğru tepinmeye başlıyor, tüm vücudu inip kalkıyor, çıplak ya da ayakkabılı olmasına göre her adımda boyu uzayıp kısalıyor. "Sanırım ben gidiyorum," diyorum Luna'ya. "Üzgünüm,

Gracie. Belki bir dahaki sefere

sallanabilir mi?"

"Tamam," diyor mutsuzca. "Olivia Nutbuster'a kızgın, ha?"

"Evet, ama bence bundan çok daha fazlasına kızgın," diyor Luna bilgece. "Hey, Carter beni bu akşam alışveriş merkezine buz patenine götürecektir. Gelmek ister misin? Zack bir dakikalığına orada olacak. Carter'ın bakması için bazı mülkleri var."

Zack, Luna'nın kardeşı, kocasının iş ortağı ve benim de yakında erkek arkadaşım olacağını umuyor. Ama Zack ve ben Luna'yla ortak noktaları olan kibar tanındıklardan başka bir şey değiliz.

"Bilmiyorum-"

"Detayları sana gönderirim. Muhtemelen Carter ve Zack'e de bir iki ürün satabilirsin. Hiç değilse, bu konuda konuşmayı bırakman için tüm stoğunu satın alırlar," diye dalga geçiyor, başka bir satış yapma şansım varsa ortaya çıkacağımı biliyor.

"Peki, sonra görüşürüz!" Olivia'ya yetişmek için neredeyse koşarak karşılık veriyorum.

Eve dönüş yolu tamamen sessiz. Olivia'nın öfkesi ağırdı. Dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmıştı ve benden tamamen kaçmak için dikkatle pencereden dışarı bakıyordu.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde özür dilemeye çalıştım. "Olivia, senin için üzgünüm-"

Sözümü kesti. "Bunlar temizlenmezse bana yeni ayakkabılar borçlusun. *Tertemiz* olsalar iyi olur." Ve bu açıklamayla birlikte arabamın kapısını çarpıp topallayarak eve gidiyor.

Annemin evde olduğunu görünce arabayı durdurup ben de içeri giriyorum. Kapıyı çalmadım ya da öyle bir şey yapmadım. Annem taşınırken bana buranın her zaman benim evim olacağını ve öyle davranmamı söylemişti. Kuşkusuz, kendi kapımı çalmak tuhaf olurdu, bu yüzden bu konudaki duygularını açıkça belirtmesine sevindim.

"Anne?"

"Buradayım," diye sesleniyor yatak odasından.

Bir an için kapı aralığında durup onu süzüyorum. Annem sessiz, abartısız bir şekilde güzel. Koyu renk saçları dağınık bir şekilde çenesinin etrafında uçuşuyor, çillerine yıllar içinde kırışıklıklar eklenmiş ve yüzünde rimel ve renkli dudak nemlendiricisi dışında makyaj yok. Kıyafeti modası geçmiş, koyu renk skinny jean pantolon, Birkenstock sandaletler ve yüksek yakalı bir tişörtten oluşuyor. Annemin iyi kalpliliği dışında hiçbir özelliği dikkat çekmiyor.

Ve Şu anda yüzünde boğucu bir gülümseme var. "Görünüşe göre randevun başarılı geçmiş," diye girişimde bulunuyorum.

Nedense sırtışı daha da genişliyor. "yleydi. Marvin bize yemek yaptı. O bir çeşit ızgara ustası. Ttsleyicisi, Traeger'ı, Blackstone'u ve belki başka bir Şeyi var? Hatırlayamıyorum, tek bildiğim hiç bu kadar sulu ve lezzetli tavuk yemediğim. Sonra da gün batımını ve yıldızların ortaya çıkıŐını izledik."

Orada durdu ve ben de "Sonra?" diye sordum. Ayrıntılara ihtiyaım yok, ama iyi, çok iyi ya da çok çok iyi bir gece geçirdiniz mi? Adil bir uyarı, eğer yıldızlardan daha azıysa, daha iyisini hak ediyorsun."

Ondan daha önce hiç duymadığıma yemin ettiğim bir Şekilde kıkırdıyor ve ardından iki başparmağını yukarı kaldırıyor.

"Bu kadar yeter," diyorum ona kendi glmsememle cevap vererek.

Onun adına mutluyum ve hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum ama Olivia'nın gece randevusuna verdiği tepkiyi bilmesi gerektiğini düşünüyorum. "Olivia bugün brunch'ta iyiydi ama Luna beni düŐündüren bir Şey söyledi. Sence senin incinmeni istemediği için seninle çıkmasından endişe ediyor olabilir mi? Yani, babam tam bir pislik ve hepimize çok zarar verdi. Belki de Olivia sonunda bunun farkına vardı ve bunun tekrarlanacağından endişeleniyor?"

Annem ağır ağır yatağın kenarına oturuyor, gözleri kucağındaki ellerine kayıyor. "Bilmiyorum. Onunla bu konuyu defalarca konuşmaya çalıştım ama her seferinde beni susturdu. Ya da beni başından savıyor, önemli olduğunu bildiğim halde önemsiz bir Şeymiş gibi gülüyor."

"Denemeye devam et," diye tavsiyede bulunuyorum. "yle davranmıyor olabilir ama seni duyuyor. Ve senin mutluluğuna öncelik verdiğini görmek onun için iyi bir rnek. Bu Marvin denen adam sana iyi davrandığı ve sen de buraya geldiğimde olduğun gibi gülümsemeye devam ettiğin sürece, o da yola gelecektir. Eninde sonunda."

Parmaklarımı annemin görmesi için havaya kaldırarak istavroz çıkarıyorum ve o da biraz gülüyor. "Tatlım, parmaklarım, ayak parmaklarım, dizlerim ve gözlerim bu işin iyi gitmesi için çarpı işareti yapıyor. Artık bu flört işleri için yaratılmadım. ArkadaŐlarımdan biri bir adamla çıktı, sonra adam ortadan kayboldu. Hayalet gibi, sanırım öyle diyordu?" diyor ve kelimeyi doğru kullandığını onaylamam için bana bakıyor. "Sonra, aylar sonra, hayatına devam etmiş, onu hiç düşünmemiş ve adam birdenbire ona mesaj atmıŐ. Bunun 'zombileŐme' gibi bir Şey olduğunu mu söyledi?" Başımı sallıyorum, buna böyle dendiğini ve korkunç olduğunu kabul ediyorum. "Ama ne mesaj attığını asla tahmin edemezsin! Penisinin resmi ve DTF harfleri vardı. Buna inanabiliyor musun?" Ne anlama geldiğini bile bilmiyordu,

ve ben kesinlikle bilmiyordum, o da Google'da arattı." Yüzünde skandala uğramış bir şaşkınlık ifadesi var. "Gerçekten kızın bu kadar çaresiz olacağını mı düşündü?"

"Maalesef evet. Muhtemelen düşünmüştür," diye cevap veriyorum. "Ve istenmeyen penis resimleri gülünç derecede yaygındır."

Annemin şaşkınlığı öfkeye dönüşüyor. "Sen de aldın mı? Kimden aldın? Onun kıcını tekmeleyeceğim."

Benim adıma duyduğu öfkeye gülüyorum. "Birden fazla anne. Çok yaygın," diye tekrarlıyorum. "İnternetteki penis resimlerini geri gönderir, bunu kontrol ettirmeleri gerektiğini söyler ya da 2/10 gibi derecelendirmeler veya bir inç aralıklı parmak emoji gönderirdim."

Elimi kaldırıp gösteriyorum. "Ama şimdi sadece engelliyorum ve yoluma devam ediyorum. Yanlış bir şey yaptığını düşünmeyen erkeklerin bu tür çarpık düşüncelerini düzeltecek zamanım yok. Ve benim akıl sağlığı yardımım paraya mal oluyor. Bunu bedavaya vermiyorum" diye şaka yapıyorum, ikimiz de tüm danışmanlık seanslarımın kesinlikle uygulama için ve diğer psikoloji öğrencileriyle olduğunun, gerçek, ödeme yapan müşteriler olmadığının farkındayız. Yine de.

"İşte benim kızım. Kafanı kullanıyorsun," diyor bana gururla. "Ve böyle erkeklerden uzak dur. Neyse, bakalım Olivia'yı benimle konuşmaya ya da beni dinlemeye ikna edebilecek miyim? Ya da sadece varlığım bile onu rahatsız etmeden aynı odada bulunabilecek miyim?"

Acımasızca gülümsüyorum. "Kendine gelecektir anne. Sonunda ... belki ... umarım."

Olivia'nın da en az annem ve benim kadar inatçı olduğunu düşünürsek, azalan olasılık acımasız ama doğru.

BÖLÜM 7

ŞANS

"İLİŞKİLERİMİZİ DAHA İYİ KOORDİNE ETMELİYİZ," diyor Evan test yayınında kendini kontrol ederken. Son on dakikaya girdik ve bu noktada işler rutine binmiş durumda. Neredeyse profesyonel bir kurulumumuz var - iyi ışıklandırma, mükemmel mikrofonlar ve dizüstü bilgisayarlarımıza beslenen iki yüksek kaliteli kamera. Tek yapmamız gereken tak ve çalıştır.

Podcast yayınıma birkaç yıl önce başladık. Bu bizim için biraz 'hangisi önce geldi, tavuk mu yumurta mı' türünden bir anlaşma, sadece tavuk podcast ve yumurta da Gentlemen's Club. Bunları birlikte hayal ettik, kendi arka bahçelerimizde seçkin birkaç kişiye rehberlik etmenin ve aynı zamanda daha geniş bir kitleye yardımcı olmanın bir yolu. Her ikisi de ayrı ayrı, bazen biri diğerinden daha fazla dikkatimizi gerektirerek büyüdü, ancak kasıtlı olarak çeşitlendirilmiş, çok yönlü bir şekilde büyümek için elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

"Ne demek istiyorsun?" Sol tarafımdaki halka ışığı ayarlarken soruyorum. Bir santim yana kayıyor ve yanağımda uzanan bir gölgeyi yok ediyor. Güzel. Kırmızı kravatıma bakıp omuz silkiyorum. "Eğer önemli olduğunu düşünüyorsan değiştirebilirim."

"Benimki gibi Dük mavisi bir kravatın varsa ..." Evan yorum yapıyor ama dizüstü bilgisayarıyla oynarken sözünü kesiyor.

Muhtemelen önerisini çoktan unutmuştur ama ben yine de kalkıp başka bir kravat almak için ofisime gidiyorum. Tabii ki lacivert bir kravatım var ya da ona yakın. Boynuma doluyorum ve en sevdiğim çift Windsor düğümünü atıp yerime oturmak için dışarı çıkıyorum. "Daha iyi mi?" Uyumlu kravatımı görebilmesi için ellerimi geniş tutarak soruyorum.

"Mükemmel," diyor Evan, gözleri ekranından hiç ayrılmadan. "Orospu çocuğu!" diye tıslıyor aniden.

"Ne?" Masanın karşısındaki sandalyemde Evan'ın neye sinirlendiğini göremiyorum ama bir şeyler okurken gözleri sağa sola kayıyor.

"Siktiğimin trolleri." Klavyedeki bir tuşa gereğinden fazla sert basıyor. "Endişelenecek bir şey yok. Hadi yapalım şu işi."

"Emin misin?" diye sordum. Belli ki üzgün. Trollere bahsediyorsa bir hayran mektubu yüzünden olduğunu tahmin ediyorum. Bizi heyecanlandıran ve gelecekteki program konuları için ilham veren olumlu mektuplar alıyoruz, ancak bunların yanı sıra olumsuz olanlar da var. İnsanlar bize isimler takıyor, saçmaladığımızı ve Jake McGibbons gibi gerçek adamların kuyruğuna takıldığımızı söylüyorlar. Bunları sırtımızdan atmak için elimizden geleni yapıyoruz ama bazen zor oluyor.

Evan da onlardan birini almış olmalı.

Yanıt olarak bir düğmeye basıyor ve podcast'imizin açılış teması çalıyor ve kameramın üzerindeki küçük ışık beyaza dönerek ana yayında olduğumu gösteriyor.

"Herkes iyi akşamlar ve *Two Men And A Mic*'in yeni bölümüne hoş geldiniz. Burada tavsiye, cesaretlendirme ve basit gerçeklerden başka bir şey sunmuyoruz. Ben Chance Harrington ve her zaman olduğu gibi yanımda en iyi arkadaşım Evan White var."

Evan ve benim ileri geri konuşmalarımızla bir saat uçup gidiyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Evan kapanış konuşmamızı yapıyor ve canlı yayını kapatıyor.

Program bittiğinde oluşan sessizlik her zaman biraz sarsıcıdır. Sanki konuşmamak çok gürültülü, neredeyse kulaklarımda kükrüyor ve tüm vücudum sanki dünyaya kafa tutabilecekmişim gibi diken üstünde hissediyorum.

Evan'a "Harika bir gösteriydi, dostum," diyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, ellerini başının arkasında birleştirip dirseklerini açıyor ve sırtıyor. "Evet, bu konuda oldukça iyiyimdir," diye onaylıyor.

Telefonumu elime alırken onun alaycı böbürlenmesine kıkırdıyorum. Canlı yayındayken telefonları sessiz ve gözlerden uzak tutmak gibi katı ve kesin bir kuralımız var, bu yüzden bir sürü bildirim almam beni şaşırtmıyor. Ama kardeşim Carter'dan gelen mesajlar beni şaşırtıyor.

Bu gece müsait misin? Sana göstereceğim bir şey var ama Luna ve ben Gracie'yi buz patenine götüreceğiz. Saat 7 gibi piste uğrar mısın?

Aynı temel mesajdan iki tane daha var. Sanırım bugün canlı yayına katılma zahmetine girmedim, zaten hiç katılmıyorum. Ya da daha sonra isteğe bağlı versiyonları. Carter'ın podcast'lerimden birini dinlediğini hiç sanmıyorum ya da dinlediyse bile bundan hiç bahsetmedi. Neyi daha iyi yapabileceğimi söylemek için bile olsa dinlerdi.

Carter benim ağabeyim, ailenin altın çocuğu sayılmaz çünkü bu Cameron olurdu. Ama Carter kesinlikle gümüş çocuk.

Kardeşlerimiz arasında üçüncü sırada olmama rağmen bronz değilim. Bu onur kız kardeşim Kayla'ya ait. Madalya alamayan Kyle, kara koyun, Cole, ortadan kaybolan ve ben, kovulan.

Evet. 7'de görüşürüz.

Başka bir şey beklemeden cevabı gönderdim. Carter her ne istiyorsa, muhtemelen orada olacağımı çoktan varsaymıştır. Ben o insanlardan biri olmasam bile, o ne zaman isterse insanların atlamasına alışkın. Ama reddedemeyeceğimi bildiğı bir yem attı: yeğenim Gracie ve Carter'ın eşi Luna. Cameron eşini kaybettiğinden beri tüm ailemiz Gracie'nin etrafından ayrılmıyor ama bu biraz sıcak patates oynamak gibi çünkü Gracie neredeyse her gün farklı bir aile üyesiyle birlikte oluyor. Luna da kardeşimi serçe parmağına dolamış durumda, bunu izlemek çok komik çünkü ikisini asla bir araya getiremezdim ama tuhaf ama sevimli bir çift oldular.

Ön kapıdan içeri girdiğimde hemen soğuk bir havayla karşılaşıyorum. Westlake Warriors eyaletteki en iyi genç buz hokeyi programı değil, ancak buzdan kalın pleksiglasla ayrılmış parlak, temiz bir giriş alanına sahip güzel bir tesisleri var ve paten alanına gelmeden önce zeminde krem rengi karolar var.

Şöyle bir göz gezdirdiğinizde, buzun yoğun olduğunu, ancak dolu bir ovaldeki tahtalar dışında hareket edemeyeceğiniz kadar kalabalık olmadığını görüyorsunuz. Aslında . . .

"Hey!" diye sesleniyor tanıdık bir ses. "Chance Amca!"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve Carter'ın planladığı her neyse, yeğenim buz patenleriyle zar zor dik durarak lobinin kauçuk paspaslı alanından geçerken kayboluyor. Onu kollarımın arasına almak için yolun yarısından fazlasında karşılıyorum. "Ooof, gittikçe büyüyorsun, bebeğim!" Kıkırdayana kadar onu sallarken söylüyorum. "Seni daha birkaç gün önce görmüşken nasıl bu kadar uzadın? En az on santim uzamış olmalısın!"

"O benim patenlerim, şapşal!" Gracie sırtarak söylüyor.

Tamamen şaşırmış ve kafam karışmış gibi yapıp bacağını tutuyorum ve sanki daha önce hiç böyle muhteşem bir icat görmemiş gibi buz patenine bakıyorum. "Bu mu? Seni daha mı uzun yapıyor?"

Başını sallayarak sertçe gülüyor. "Hayır, bir buz prensesi gibi kaymamı sağlıyor," diye açıklıyor başını eğerek ve bana tamamen aptalmışım gibi bakıyor.

"Ah, mm-hmm. Anlıyorum," diyorum en iyi çılgın bilim adamı taklidimi yaparak. "Sen benim en sevdiğim amcamsın," diye fısıldıyor.

"Bunu duydum genç bayan," diyor Carter arkamdan.

Gracie'nin gözleri kocaman açılıyor. "Oopsie! Hepiniz benim en sevdiğim amcalarımsınız ve ben de sizin en sevdiğiniz kızım, değil mi?" Carter'a kirpiklerini kırıştırıyor da olabilir, ama işin en güzel yanı, Carter kabul etmezse, Gracie onun diz kapaklarını patlatmakla tehdit ederek senaryoyu tersine çevirecek. Gracie en iyinin en iyisinden öğreniyor ve ne zaman etkileyeceğini, ne zaman tehdit edeceğini ve ne zaman zararı keseceğini bilme konusunda yetenekli.

"Bence avukat olmalı," diyorum Carter'a. O da başıyla onaylıyor. "Ya da bir politikacı," diye ekliyor ağzının kenarından ve bunu sadece benim yapabileceğimi söylüyor.

onu duymak. "Gracie, benim için Luna'yı kontrol eder misin? En iyi patenci değil ve muhtemelen en sevdiğim kızdan biraz amigo kız heyecanı alabilir."

Gracie, Carter'ın verdiği görevden ve unvandan gurur duyarak gülümsüyor ve onun emrini yerine getirmek üzere yola koyuluyor.

"İyi oynadın," diye övüyorum.

Carter bana ters ters bakıyor, tek kaşını 'kapa çeneni' der gibi kaldırmış. "Hadi, Zack de burada."

Carter bizi, en iyi arkadaşı ve bazen de iş ortağı olan Zack'in bir yığın çıktıya baktığı masaya yönlendiriyor. Gözlükleri burnundan aşağı kaymış, ama onları yukarı itmek yerine ellerini saçlarında gezdirmeye odaklanmış durumda. Acaba şu anda çizgi roman dünyasına dalıp alternatif gerçeklikten neredeyse delirmiş gibi görünen kız kardeşine ne kadar benzediğinin farkında mı?

"Hey, adamım!" Beni duyup duymayacağından emin olmadan söylüyorum. Ama kolayca başını kaldırıyor ve gülümsüyor.

"Seni gördüğüme sevindim. Şuna bir bakın çocuklar." Zack kağıtlardan birini çevirip bize bir emlak ilanı gösteriyor. "Bu benim bir sonraki anlaşmam olacak."

Hızlı bir bakışla ticari bir mülk olduğunu anladım. Bölgeye aşinayım çünkü Gentlemen's Club'ın merkezinden çok uzakta değil. "Bölgede mi kalıyorsun?"

Zack profesyonel bir emlak yatırımcısı ve geliştiricisi ve aslında kulübe dönüştürdüğümüz binayı o buldu. Yatırım yapmak yerine

kendisi, bizden küçük bir bulma ücreti aldı. Evan ve ben satın aldık ve şimdi hayalimizdeki eve sahibiz. Mahallenin büyük bir yenilenme sürecinden geçtiğini düşünürsek, Zack'in yakınlarda başka bir müşteri adayı bulmasına şaşırmadım.

"Evet, satıcı ya da mülk hakkında bir fikriniz var mı diye soracaktım?" diye soruyor bana. "Çünkü hızlı bir takas gibi görünüyor. En fazla bir ya da iki ay içinde girip çıkacağız," diyor Carter'a. Sanırım bu onlar için ortak bir girişim.

"Üzgünüm, hiç önünden bile geçmedim, bu yüzden anlaşma yapmanıza yardımcı olacak çok gizli içeriden ipuçlarım yok," diyorum. "Ama iyi bir komşu olacak birine sattığınızdan emin olun" diye uyarıyorum.

Gerçek şu ki, potansiyel alıcıların bizim için iyi olmasından endişe etmiyorum, daha çok iş modelimizi anlayacaklarından ve üyelerimizin deyimiyle 'sokaklarda dolaşan genç erkek sürülerini' polise ihbar etmeyeceklerinden endişe ediyorum.

"Olacak," diye söz veriyor.

Mülk hakkında konuşmaya devam ediyorlar ve dikkatim yavaşça patencilerle dolu buza kayıyor. Luna'nın kollarını dengede tutmak için uzatmış, ovalin etrafında ilerlediğini görüyorum ve yalpalamasına gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Ancak bir an sonra Gracie'nin düzgün bir şekilde kaydığını ve boyalı kot pantolon, fildişi V yaka tişört ve göğsünün çıplak tenine karşı bir dizi altın kolye takmış siyah saçlı, güzel bir kadınla el ele tutuştuğunu gördüğümde gülümsemem eriyor.

Dokunduğum ten. Tadına baktığım ten.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, bu alışılmadık küfür dilimden kolayca dökülüyor ve Carter ile Zack'in anında dikkatini çekiyor.

"Ne?" Carter soruyor, gözleri bakışlarımı takip ediyor ve muhtemelen Gracie'nin özür dilemek zorunda kalacağı tuhaf bir şey yaptığını göreceğini düşünüyor.

"Şu kadın... Sam... Gracie'yle ne yapıyor? Burada ne işi var?" Kekeliyorum, içimde kafa karışıklığı, endişe, korku ve şok karışımı bir duygu dönüyor.

Neler oluyor? Sam'in Gracie'yle arası nasıl? Beni takip mi etti, sinsice mi izledi, yoksa daha da kötü bir şey mi yaptı? Korkunç nefret mektupları almıştım ama hiç böyle bir hedef olmamıştım... bir kadının bir ilişkiden sonra ailemle birlikte ortaya çıkması. Ya da ya başından beri bir tuzaksa?

Göz açıp kapayıncaya kadar kalkıp Gracie'yi kurtarmak için kalabalıktan kaçıyorum. Ayakkabılarımla buzun üzerine çıkıyorum, sabit kalmak için savaşıyorum ve dikkatimi yeğenime kilitliyorum.

"Gracie!" Buzun üzerinden bağıyorum. Başını kaldırıyor, mutlulukla gülümsüyor ve buzun üzerinde patenleri olmadan bana biraz gülüyor. "Hemen buraya gel." Sesim keskin, diğer patencilerin ilgisini çekiyor.

Onu yanıma çağırmak için ellerimi uzatıyorum ama onun yerine Sam'in elini sıktığını görüyorum. Sam ise beni görünce şok olmuş gibi görünüyor - gözleri kocaman ve ağzı O şeklinde açık - ya da en azından iyi bir oyuncu. Gracie'yi neredeyse koruyucu bir tavırla daha sıkı yanına çekiyor. Ama onu neyden koruyor? Kesinlikle benden değil.

Tehdit o.

BÖLÜM 8

SAMANTHA

Buzun kenarında duran adamlara şok içinde bakıyorum. Biri Carter, Luna'nın kocası. Diğer, Zack, Luna'nın kardeşi. Ve üçüncüsü?

Chance. Dün gecedен.

Aynı anda hem öfkeli hem de korkmuş görünüyor, sanki beni buza itecek, Gracie'yi kapacak ve kaygan buzda yanlışlıkla kaçacakmış gibi, çünkü aslında *buzda* patenleri yok.

Onun burada ne işi var? Ve neden Carter ve Zack'le birlikte? Ve en önemlisi, Gracie'nin adını nereden biliyor? Çünkü o benim gerçek yeğenim olmayabilir ama bazen bir canavar olsa bile birinin onu kaçırmasına izin vermeden önce ölümüne savaşırım.

"Neler oluyor?" Kendine güveni yeteneğinden daha fazla olan Gracie'nin elini sıkı sıkı tutarak ona yaklaşıırken sertçe soruyorum.

Chance koyu mavi bir kot pantolon, boyundan açık siyah düğmeli bir gömlek ve elbise botları giyiyor. Sanırım bu onun gündelik giyim tarzı çünkü bu kıyafette kravat yok. Saçları geriye taranmış, mavi gözleri parlıyor ve çenesi sıkıca kenetlenmiş.

"Buraya gel," diye tekrarlıyor ve bedenim otomatik olarak emre karşılık veriyor.

"*Sen* değil," diyor Chance, daralmış gözleri tepkimi kaçırmadan. "Gracie, buraya gel."

Luna patenle yanıma kadar geliyor ve Carter buzun üzerinde yürüyerek, "Sorun ne?" diye soruyor.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye emrediyor Chance, Gracie'ye uzanarak. Gracie'yi benden uzaklaştırıyor, arkasına doğru kaydırıyor ve Gracie ile benim arama giriyor.

"Hey!" diye bağıyorum sertçe. "Ne oluyor, Chance?"

"Onu tanıyor musun?" Luna bana sordu. "Peki sen onu tanıyor musun?" diye soruyor Chance.

"Dün tanıştık," diyor ona düz bir şekilde, ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Bekle. Sen ..." Luna soluk soluğa Sam'e doğru dönüyor. *Seks tanrısı*, diye dudak büküyor, anında ikiyle ikiyi bir araya getiriyor. "Aman Tanrım! Sam, onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Chance mi?" Kararsızca cevap veriyorum, bunun bir şekilde yanlış cevap olduğunu hissediyorum.

"Evet, Chance *Harrington*. Kayınbiraderim."

Dünya dönmeyi bırakıyor, zaman duruyor ve dizlerim sağlam bir şekilde kilitlenmiş olmasaydı muhtemelen buza düşecektim.

"Hayır, değil," diye itiraz ediyorum, bunun bir şaka olmasını umarak. Carter'ın kardeşiyle yatmadım, özellikle de ne kadar az uyuduğumuzu düşünürsek.

Carter, "Çocuklar, bunu burada dinleyiciler olmadan tartışalım," diye öneriyor. "Grace, bir dakikalığına Zack'le kayabilir misin?"

Zack gözlerini kırıştırarak patenle kaymayan ayaklarına bakıyor ama sonra Carter'ın surat ifadesini görünce başını sallayıp, "Elbette, dostum. Hadi, Gracie kız."

Zack, Gracie'nin yeni numaralarını gösterebilmesi için ellerini tutarak patenle kaymaya başladıklarında Carter benden Chance'e bakıyor. O biraz daha yavaş toparlıyor ama onun da yüzünde bir farkındalık belirliyor. Önce Chance konuşuyor. "Burada ne işin var senin?"

Alınarak, "En iyi arkadaşım tarafından davet edildim" diyorum. Sonra da kendimce bir suçlama yöneltiyorum. "Bana soyadını söylemedin. Özellikle de *Harrington* olduğunu. Ben asla ..." Ne yaptığımızı söylemeden, ama yine de söyleyerek sözümü kesiyorum. Bu kadar açıkken kimsenin onaylamaya ihtiyacı yoktu.

"Tüm özgeçmişimi, adımları, adresimi, net servetimi ve sosyal güvenlik numaramı vermeyi alışkanlık haline getirmedi. Özellikle de sabahları dışarı çıkan kadınlara."

Aramızdaki ateş parlıyor, suçlamalar ve söylenmemiş sözlerle göğsüm inip kalkıyor, kafam fena halde karışmış durumda. Görünüşe göre Chance'in de öyle.

"Biliyor muydun? Bu bir tür numara mı?" diye soruyor sessizce ve bunun onun gerçek endişesi olduğunu hissedebiliyorum.

"Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu," diyorum başımı çılginca sallarken. "Bir oda dolusu insanın önünde bir penis denizinin ortasında sahneye düşmek bingo kartımda yoktu. Senin otel odana gitmek de öyle," diye sessizce itiraf ediyorum.

"Luna, ben gidiyorum," diyorum ona ve sonra elimden geldiğince hızlı bir şekilde pistin uzak tarafına, dolapların olduğu yere doğru kayıyorum.

Bu sabah Chance'i terk ettim ve şimdi yine onu terk ediyorum. *Chance Harrington*, diye düşünüyorum, soyadını yazıyorum ve Luna'nın bana adam hakkında anlattığı her şeyle eşleştirmeye çalışıyorum. Çok fazla bir şey yok - iş adamı, kendi şirketini kurmuş, genç erkeklere akıl hocalığı yapıyor ve kuralları, sorumlulukları ve beklentileri her zaman aklının en önünde olan iyi bir asker tipi.

Dün gece hariç, hiç de öyle biri değildi. Flörtöz ve seksiydi, nazık ve sonra sertti, bir dakika vücuduma tapıyor ve sonra beni sınırlarıma kadar zorluyordu.

Chance buz içermeyen dairesel yolu seçti ve benimle soyunma alanında buluştu. "Sam Samantha?" diye düzeltiyor kendini. "Tam adını söyleseydin fark edebilirdim ama Luna sana asla Sam demiyor. En azından bana. Ben ..." Pişmanlıkla başını sallar. "Konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında? Sen bir Harrington'sın. Ben seks oyuncakları satıyorum. Konuşacak bir şey yok," diye özetliyorum düzgünce.

"Ama var," diye karşı çıkıyor. "Teninin ne kadar yumuşak olduğu, bu sabah seni içmek isteyerek uyandığım ve bir geceden sonra tek düşündüğüm şeyin sen olduğun gibi." Sözleri bedenimi ısıtıyor, ama sonra "Bu nasıl bir büyüçülük?" diye ekleyince korlar sönüyor.

Eğlenmeye çalışarak homurdanıyorum. "Eğer bunun cadılık olduğunu düşünüyorsan, bir cadılar meclisiyle biraz zaman geçirmelisin çünkü bir ilişkinin bununla hiçbir ilgisi yok. Sana gizlice aşk iksiri içirmedim, seni amımla büyülemedim ya da buna benzer bir şey yapmadım. Sapkın bir oyun oynamıyorum. Daha çok Kader Kardeşleri benimle dalga geçiyor gibi. Seni tuzağa düşürmeye çalışmadığıma eminim. Kim olduğunu bile bilmiyordum."

Bir an sessiz kaldı, mavi gözleri koyu renk gözlerimi aradı ve sonra iç geçirdi. "Sen gittin. Neden?"

Dalgın olma sırası bende. "Arayacağını düşünmediğim halde 'seni arayacağım' şeyini yapmak istemedim. Beni oyalama şansın olmasın diye ayrıldım."

Sanki omzumdan ikinci bir kafa çıkmış gibi bana bakıyor. Sonunda uzun, yavaş bir nefes verdi ve elini uzattı. "Baştan başlayalım. Merhaba, ben Chance Harrington."

Bir an için uzattığı eline baktım, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildim ama Luna, Carter ve Zack uzaktan izlerken

sahne de iyi bir plan gibi görünmüyor. Bu yüzden elini nazikçe sıktım. "Merhaba, ben Samantha Redding, ama isterseniz bana Sam diyebilirsiniz."

"Memnun oldum Samantha." Tam adımı biraz daha vurgulayarak söylüyor, onu düzeltmem için beni cesaretlendiriyor. "Benimle buz patenine gitmek ister misin?" Yüzü tamamen düz, ama dudaklarındaki şakayı görebiliyorum. Bir buz pateni pistindeyiz ve az önce büyük bir patlama yaşadık, bu yüzden elbette tek mantıklı soru bu gibi görünüyor.

Ama öyle değil. Hiç de değil.

Bütün bunlar büyük bir karışıklık olabilir, ikimizin de bir hatası yok. Ama yine de ihanete uğramış hissediyorum. Mantıklı gelmiyor ama adı gibi temel bir şeyi saklaması büyük bir ihmal gibi geliyor. Gerçi soyadını öğrenene kadar bunu düşünmek aklıma gelmemiştir.

Ve yaptığım gibi gizlice kaçtığım için daha iyi değilim. Tepelere doğru kaçıyor olmalı.

Ama ben kabul etmesem de paten kiraladıkları masaya doğru gidiyor. Görsel olarak omuzlarının genişliğini, belinin inceliğini, kaslı ve sarı saçlarla kaplı olduğunu bildiğim uzun bacaklarını ölçüyorum. Ama asıl baktığım şey seksi bedeninin içindeki adam, onu anlamaya çalışıyorum.

Chance patenleri giyme işini çabucak hallediyor, kendinden emin bir şekilde ayakta duruyor ve bana buzun kenarına kadar eşlik etmek için dirseğini uzatıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Boş boş soruyorum. "Bu" -elimi aramızda gezdiriyorum- "hiç mantıklı değil. Dün gece harikaydı ama ikimiz de ne olduğunu biliyoruz. Çekip gitmek sorun değil."

"Peki ya istemezsem?" diye karşı çıkıyor.

Buna verecek bir cevabım yok. Bunun yerine kendimi onun dirseğini tutarken ve beni buza götürmesine izin verirken buluyorum.

Pistin etrafında yavaş bir tur atarken tek ses etrafımızdaki insanların gürültüsü. Hâlâ buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyorum.

Buz pistinde olduğu gibi gerçek anlamda değil. Ama Chance Harrington'la.

Carter'la birlikte olduğunda Luna'ya çok kızmıştım, ama ona? Ona zarar verirse Carter'ı bir domuz sürüsüne yem etmekle tehdit ettim. Muhtemelen verebileceğim en sağlıklı tepki değildi, ama babamın saçmalıklarından sonra erkeklerle sorunlarım var ve parası olanlarla? Tecrübelerime göre daha da az güvenilirler.

Chance'e bir çıkış yolu veriyorum. Gü c e n m e k yok, zarar yok, faul yok.

Neden kabul etmiyor?

"Luna'nın senin hakkında söylediği her şeyi hatırlıyorum şimdi," diyor Chance bir süre sonra. "Ama bir de senden duymak isterim. Sen öğrencisin, değil mi?"

"Evet, sadece penis satmıyorum," diyorum kuru bir sesle, beni olmadığım bir şeymişim gibi göstermeye çalıştığını varsayarak. Yatak Odası Cenneti satış işimden utanmıyorum ama bu çoğu insanın olumlu tepki verdiği bir şey değil. Son birkaç hafta içinde bunu kesinlikle öğrendim ve Chance'in muhtemelen sahnedeki düşüşümü ve ardından seks oyuncakları hakkında konuşmamı tekrar oynattığı düşünüldüğünde, bu mantıklı bir sıçrama. "Yine de çok heyecanlanma. Psikoloji yüksek lisans öğrencisiyim, yakınlık ve ilişki danışmanlığı üzerine çalışıyorum. Başka bir deyişle, seks terapisti olacağım."

Onu korkutmaya çalıştığımı anlamak için psikoloji diplomasına ihtiyacım yok. Onu sınıyorum ve kendi küçük ölçekli, tek denekli bilim deneyimde olduğu gibi tepki almak için düğmelere basıyorum.

"Bu işte iyi olacaksın," diye cevap veriyor, yemi yutmuyor. "Seni bu uzmanlığa çeken neydi?"

Ona ters ters bakıyorum, bana gerçekten ilgi gösterdiği için kızgınım. Sinirli bir şekilde, "Çünkü birini partnerin olarak seçtiğinde, ona kalbin, aklın, hayatın üzerinde güç verirsin ve aynı zamanda onun da sorumluluğunu alırsın. Küçük yollarla ve büyük yollarla. Siz, ben ve biz oluruz, bu yüzden akıllıca seçim yapmak ve bu ilişkiyi olabileceğinin en iyisi haline getirmek önemlidir. Her zaman seksle ilgili olmayan samimiyet, mutluluk için bu temelin köşe taşıdır." Chance henüz aksi yönde bir şey söylememiş olsa da cevabım kavgaya ediyormuşuz gibi geldi.

"Bu mantıklı," diyor.

Bu kadar tutkulu olduğum bir konuda bu kadar basit bir yanıt vermek

Chance'in tabutuna bir çivi daha çakmak anlamına geliyor, ta ki "Ya ortaklığınız bu şekilde 'sen, ben ve biz' üzerine kurulu değilse? Bu çok idealist bir yaklaşım, s i z c e de öyle değil mi? Örneğin, aşk ya da para ve güç için

değil de mantık ya da arkadaşlık evliliğine ne dersiniz? Herkes ütöpik, mutluluk verici, hayatının aşkını bulacak kadar şanslı değil." Chance bana

bakıyor, düşünceli ve iyi kurgulanmış bir argüman sunarken yumuşak bir şekilde kayıyor. Ancak ben tökezliyorum. Hem ayaklarım hem de beynim, zeki ve düşündürücü bir yanıt beklemiyordum. Özellikle de beni umutsuz bir romantik olarak nitelendirdiği bir yanıt.

olmakla suçlandım.

Chance beni yakaladığında zihinsel dengemi bularak kendimi tutuyorum, fiziksel olarak sıfırlanmama yardımcı olurken tutuşu güçlü. Her iki paten de altımda, kabul ediyorum

onunla. "Her iki kişi de ilişkilerinin ne olduğu ve ne olmadığı konusunda gözleri tamamen açık olduğu sürece bu işe yarayabilir. Ne yazık ki, bu nadir görülen bir durum. Daha sık olarak, bir kişi her şeyini veriyor, hiç yatırım yapmayan ya da sadece yüzeysel olarak yatırım yapan bir kişiyi desteklemek için ruhunu kazıyor."

"Tanıdığın birine benziyor," diyor Chance bilgece. Neredeyse düştüğümden beri elimi bırakmıyor ama paten kayma yeteneklerimden emin değilmiş gibi değil, sadece bana dokunmak istiyormuş gibi hissediyorum. Tenimizin değdiği yer sıcak ve vızıltılı bir his veriyor ve benim zihnim de onun söylediğı her kelimeyi anlamlandırmaya çalışan bir kasırğa gibi dönüyor.

İç çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Babam. Aldattı, terk etti ve annem parçalarını toplamak zorunda kaldı . Onların ilişkisinin, kendi kırık kalbinin, benim ve kız kardeşimin öfkesinin, tüm hayatımızın. Böyle olmamalıydı. Hiç kimse için."

"Özür dilerim."

İki küçük kelime, ama ruhumda uzun zamandır yırtılmış olan küçük bir yarayı onarıyor. Özellikle de Chance bizi durdurup kollarını bana doladığında ve sıkıca sarıldığında. İki yanımdan patenciler geçiyor ama ben onları görmezden gelip ona sokuluyorum. Bunun bir önemi olmamalı - yakın bir yabancıdan gelen anlamsız sözler bunlar- ama var.

Çok geçmeden geri çekiliyorum, gözlerime bakıyorum ama gözyaşı yok, sadece geçmişte ağladıklarımın yankıları var. "Sorun değil. Onun kaybı, çünkü annem şu anda harika durumda, hatta yeniden biriyle çıkıyor."

"Sen de öyle. Sen de harika gidiyorsun," diye ekliyor Chance.

Aramıza bir patenci giriyor ve ben yere bakıyorum. "Chance Amca! Benimle kay! Bu şarkıya bayılıyorum!" Gracie yüksek sesle talep ediyor. Cevap beklemeden onun elinden tutuyor ve ışıklar beyaz buzun üzerinde bir diskotek renk cümbüşüne dönüşürken onu sürüklüyor.

Parmağında oynattığı kölelerden biri olan Gracie'ye sırtıyor ama bana da sıcak bir gülümsemeyle bakıyor. Chance'in sandığımdan çok daha karmaşık biri olduğunu fark edince ben de ona gülümsüyorum. Onu bu kadar yanlış değerlendirdiğim için biraz nefret ediyorum, özellikle de insanlar bana bunu her zaman yaptığında nefret ederken. Ama o daha sağlam bir yapıya sahip ve beni ona bir şans vermeye zorluyor.

Buna sevindim.

Müziğe kulak veriyorum ve bunun klasik *Hip Hop Harry, Sıradaki Kim? olduğunu* ve diğer patencilerin 'hadi, hadi, hadi *Harry'* diye tezahürat yaptığını fark ediyorum. Ancak pistin ortasındaki birinin dikkatini çekmek yerine, sanki her patenci gittikçe hızlanıyor ve hiçbir yere varmayan sonsuz bir yarışta yanımdan geçip gidiyor gibi görünüyor.

Elimden geleni yapıyorum ama çoğunlukla Chance ve Gracie'yi izliyorum. Çok sevimliler ve Chance onu kollarının arasına alıp dans eder gibi kaymaya başladığında inanamayacağım kadar büyüleniyorum. Yetenekli, belli ki buzdaki diğerlerinin çoğundan daha iyi paten kayıyor ve onları herkesten uzağa, ortaya götürüp Gracie kollarındayken dönmeye başladığında, Gracie'den kocaman kahkahalar yükseliyor.

Birden Carter yanlarında beliriyor, Gracie'nin diğer elini tutuyor ve pistin ortasında her iki amcasının arasında kayan bir yeğen sandviçi yapıyorlar.

Bu bir yarışmaya dönüşüyor, remiks devam ederken her amca Gracie için bir hareket gösteriyor. Yakınlardan, Luna'nın telefonunu çıkarıp yeğenlerinin kalbi için birbirleriyle savaşan iki amcanın görüntülerini çekerken zevkle ciyakladığını duyuyorum.

Onu suçlamıyorum. Bu bir amca gösterisi gibi ve gördüğüm en şirin şey.

Chance, iyi bir patenci olmasının yanı sıra, aslında çok da iyi bir dansçı. Çim biçme makinesi marşı ve fiskiye hareketleri yapıyor, ama onda büyüleyici görünüyorlar.

Bir de kendini çok ciddiye almadığını gösteren aptalca bir sırtıtışla yaptığı patik sallama hareketi var ama ben kayarak geçip hâlâ videoya çeken Luna'nın yanında dururken kıcı bunu anlamıyor ve düpedüz tokatlanabilir görünüyor.

Ama yaptığı en ateşli şey ayak hareketleri. Belli ki hokey falan oynamış çünkü buzun üzerinde neredeyse dans ediyor, ayakları birbirinin üzerinden geçiyor ve kanatları ileri geri kayıyor. Gerçek hokey patenleriyle neler yapabileceğini ancak hayal edebilirim.

"Sence birbirlerinin hokey sopalarını mı ölçecekler?" Luna sırtarak soruyor.

"Zaten varlar. Onlar kardeş. Çocukluklarından beri birbirlerini çözmüşler - basılacak düğmeler, istismar edilecek zayıf noktalar ve uygun olduğunda kullanılacak güçlü noktalar." Sonra sırtarak ve göz devirerek ekliyorum, "Ve evet, muhtemelen gerçek anlamda da ölçmüşlerdir. Duyduğuma göre bu erkeklere özgü bir şeymiş."

Luna ve ben kendi şakalarımıza gülüyoruz.

Kahkahalarımın ortasında bacağımdan bir acı fişkırıyor ve birden havada uçmaya başlıyorum. "Bu da ne-" Soğuk buzun üzerine kış üstü indiğimde kendi patlamam bir *oof* ile kesildi! "*Kahretsin!*" Tıslıyorum.

"Aman Tanrım!" Luna yanıma düşerek ağlıyor.

Bir sonraki anda Chance dizlerinin üzerinde bana doğru kayıyor.

"Samantha!

İyi misin?"

"Evet mi? Sanırım," diye cevap veriyorum ama bacağımı hareket ettirdiğimde dizime keskin bir acı saplanıyor ve haykırıyorum. "Ne oldu?"

Luna açıklıyor, "Bir çocuk çok hızlı gidiyordu ve geçerken sana çarptı."

Chance emin parmaklarıyla şefkatle dizimi yokluyor. "Kötü olduğunu sanmıyorum. Belki burkulmuş ya da bükülmüştür?"

Dizimi düzeltiyorum, garip ve biraz acı verici bir his olduğunu fark ediyorum ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. "Kalkmama yardım eder misin?"

Bir yanımda Chance, diğer yanımda Luna, beni kaygan buzun üzerinde dik tutuyorlar. Yavaşça ve dikkatlice ayağıma ağırlık veriyorum ama patenim sallanıyor, bu da dizimi daha çok acıtıyor.

"Hayır, bunu yapmayacağım," diye mırıldanıyor Chance, beni prenses tarzı kollarına alıp pistte benimle birlikte kolayca kaymaya başlamadan hemen önce. "Geliyorum," diye uyarıyor. Neyse ki, özellikle de patenlerimin kanatları çocuk boyunda havada süzülürken, insanlar bize geniş bir alan bırakıyor.

Lobi alanında Chance beni bir banka oturtuyor ve önce benim sonra da kendisinin patenlerini çıkarmak için önümde diz çöküyor. Onu önümde diz çökmüş görmek normalde seksi olurdu ama şu anda dizime ve pateni çıkarırken tahriş etmemesine odaklanmış durumdayım çünkü gerçekten acıyor.

Luna, Carter, Zack ve Gracie etrafımızı sarıyor ve Luna beni acil servise götürmek için telaşlanırken, Gracie kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

"O çocuk uçuyordu ve tam içinden geçti! *Ka-blammo* gibi!" diyor, benim adıma gücenmiş bir şekilde. "Senin için onu dışarı çıkarmamı ister misin? Kaza gibi görünmesini sağlayabilirim."

"Grace!" Carter azarlıyor. "Bu hiç komik değil."

Ama Gracie'ye çenemi sallayarak takdirimi gösteriyorum. "Hayır, ben iyiyim. Ya da olacağım. Ben bundan daha sağlam bir malzemeden yapılmışım." Çok fena ağrmasına rağmen elimi umursamaz bir tavırla bacağıma doğru sallıyorum.

"Acil servis mi, ambulans mı?" Luna bana soruyor.

Başımı sallayarak, "İkisi de değil. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Onu duydunuz. Biz yokuz," diyor Chance sanki başka bir seçenek varmış gibi. Ayağa kalkıyor ve beni bir kez daha kollarının arasına alıyor. Dayanıyorum, yüzüm neredeyse

boynuna gömüldüm, baharatlı, odunsu kolonyası burnuma doldu.

Chance kollarında benle birlikte alanda yürürken ayakta alkışlanıyoruz. Bu kesinlikle daha ihtiyatlı olabilirdi, ama şikayet de etmiyorum. Ama ... "Neden alkışlıyorlar?"

"Spor olayı. Sakatlanan oyuncu buzdan çıkarken alkışlıyorlar. Sporla ilgilenmiyor musun?" diye soruyor.

"Hayır."

Beni dışarı, hala kavurucu sıcak olan akşamın içine taşıyor ve soğuk buzun ardından gelen ani sıcaktan yüzümü buruşturuyorum.

Chance sportif, mat siyah, iki kapılı bir Lexus'a yaklaşıyor, süslü ve sportif bir şey ama gülünç değil ve beni kollarında dengelerken yolcu kapısını açıyor. Beni içeri yerleştirmek ve emniyet kemerini bağlamak için çömeliyor.

"Buna alışabilirim," diye takılıyorum. "Küçük bir çarpma ve aniden kraliyet ailesinden biri oluyorum."

Chance'in kaşları çatıldı. "Sana her zaman bu şekilde davranılmalı Samantha."

Kesinlikle olmayan bir şey hakkında bu kadar kesin konuşması karşısında şok olmuş bir halde ağzım açık ona bakıyorum. Umursamaz bir tavırla ayağa kalkıyor, kapı kolunu dizime çarpmadığından emin olmak için kapıyı dikkatlice kapatıyor ve sürücü tarafına doğru koşuyor. Kemerini bağladıktan sonra gecenin karanlığına doğru yola çıktı.

Ama adresimi sormuyor. Bunun yerine, kendinden emin bir şekilde beni başka bir yere, doğruca kendi evine götürüyor.

BÖLÜM 9

SAMANTHA

DİZİM ACIYOR ama sanırım o hız canavarı çocuğa içten bir teşekkür borçluyum çünkü patenle yaptığı saldırı beni buraya getirdi.

Chance'in dairesine.

Beni eve götürmek için kucağına aldığı anda, Luna'nın yüzündeki ifade dikkatimi çekti. *Sen git kızım* ve *dikkatli ol* ifadelerinin bir kombinasyonuydu!

Dün gecenin tek seferlik olması gerekirken Chance'in benimle ilgilenmeye neden bu kadar sadık kaldığını anlamaya çalışırken yolculuk çoğunlukla bulanıktı. Küçük bir yaralanmadan dolayı da aşırı üzgün görünüyor - çenesi taş gibi, elleri direksiyonu kavıyor ve en ufak bir hareket edersem, gözleri yüzüme atlıyor, durumun kötüleştiğine dair herhangi bir işaret için okuyor. Eğer o çocuk bir yetişkin olsaydı, ne yapardı emin değilim.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlatıyorum.

"Biliyorum."

İyi olduğumu biliyorsa bile öyle davranmadığı kesin. Özel bir garajda bir boşluğa giriyor, arabayı park ediyor ve göz açıp kapayıncaya kadar arabanın benim tarafıma geçiyor. Beni tekrar kucağına alıyor ve muhtemelen kendi başıma yürüyebileceğimi tartışmak yerine, bunun nereye varacağını görmeye karar vererek onunla gidiyorum.

Chance'e yeni şeyler denemesini söylemişim, belki de kendi tavsiyeme uymalıyım. Gerçi saygı görmenin ve iyi davranılmanın yeni bir deneyim olması biraz trajik. Ama hediye atın ağzına bakmayacağım.

Beni asansöre kadar taşıdı ve dedi ki, "Arka cebime uzan. Anahtar kartı cüzdanımda."

Dediğini yapıyorum, mavi kartı tarayıcıya tutuyorum ve söylediği anda beşinci katın düğmesine basıyorum. Kapılar tekrar açıldığında, doğrudan Chance'in dairesine giriyoruz, yani sanırım tüm kat onun.

Kanepeye doğru ilerleyip beni tereyağı yumuşaklığında, sıcak kahverengi derinin üzerine oturttuğunda etrafa bakma fırsatım olmuyor. Tek görebildiğim, uzak duvar boyunca uzanan ve muhtemelen şehre bakan yerden tavana pencereler, gerçi şu anda keten perdelerle örtülmüş durumdalar.

Chance dizimi bir yastıkla destekliyor, ama bilinmeyen bir nedenle bu onun hoşuna gitmiyor ve yastığı geri alıp kabartıyor ve sonra tekrar dizimin altına koyuyor.

Hemşirelik becerilerine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu işte iyisin."

Bu bir gerçeği ifade ediyor ama sanki ben bir soru sormuşum gibi paylaşıyor. "Ben ve kardeşlerim çocukken WrestleMania'nın canlı aksiyonu gibiydik, tek farkı koreografi değil gerçek olmasıydı. Ve çoğu zaman, hayali bir yanlış ya da hafiflik yüzünden birbirimizi incitmek isterdik. Aptal çocuklar her zaman dağın kralı olmak isterler," diye bitiriyor sözlerini gözlerinde bir mizah ifadesiyle. Bir an sonra bu ifade buharlaşıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanırım yarınki sabah koşumu iptal etmek zorunda kalacağım," diye kestirip atıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor, endişesi açıkça görülüyor. "Şaka yapıyorum," diye söz veriyorum. "Ara sıra yoga? Evet. Ama kampüsteki alkol kamyonunu yakalamak için olmadıkça koşmam."

"Neyi?" Saçma sapan konuştuğum için kafamı çarpmış olabileceğimden endişeli görünüyor. Ama bu gerçek bir şey.

"Dondurma kamyonunu düşünün, ama stresli üniversite öğrencileri için. Randy 2000'lerin başında hip-hop çalarak avludan geçiyor ve insanlar bir bira ya da White Claw için sıraya girmek üzere her yönden -evlerden, sınıflardan, kafeteryadan ve daha fazlasından- koşuyor. Hava güzel olduğunda, alkolle aşılانmış Otter gazozları da satıyor. Uğruna koştuğum tek şey bu, o da çok sık değil."

Açıklamamın sonunda kendi tembelliğime gülüyorum, o zamandan beri koşmadığımı biliyorum. Ne zaman olduğunu bile hatırlamıyorum.

"Alkol kamyonu mu?" Chance başını sallayarak yineliyor. "Sırada ne var? Bu yasal mı ki?"

"Bilmiyorum. Şahsen ben talep üzerine brownie verilmesini umuyorum. Gecenin her saati kurabiye bulabilirsin ama browni? Kendiniz yapmak zorundasınız ve bunun için ne zamanım ne de sabrım var."

Kıkırdıyor ve geri çekiliyor. "Biraz buz getireyim."

Köşeyi dönüp mutfak ya da bar gibi bir yerde kaybolduğunda etrafa bakma fırsatını değerlendiriyorum. Her şey nötr, çoğunlukla kömür grisi, fildişi ve kahverengi. Bir duvar boyunca uzanan, renk ve boyutlarına göre titizlikle sıralanmış kitaplarla dolu raflar dışında çok az biblo ya da gerçek bir kişiliği olan eşya var. Acaba hepsini okumuş mudur yoksa sadece dekor amaçlı mı?

"Sen ne düşünüyorsun?" Chance elinde buz dolu bir Ziploc poşetiyle geri dönerek soruyor.

"Aşağı yukarı beklediğim gibi," diye itiraf ediyorum. "Temiz, saldırgan olmayan, lüks ... temiz," diye tekrarlıyorum.

"Çocuklarım yok ve Grace buraya hiç gelmiyor, bu yüzden temiz tutmak kolay." Bunu söyleme şeklindeki bir şey, mekanıyla kendisinin ilgilendiğini fark etmemi sağlıyor. Kirli çoraplarını almaya gelen bir hizmetçi yok ve bu garip bir şekilde olgun bir şekilde seksi.

Kitaplar konusunda onu test etmeye karar verdim. Duvarı işaret ederek, "En sevdiğin hangisi?" diye soruyorum.

Başını eğip rafların tamamını inceliyor. "Muhtemelen *Otostopçunun Galaksi Rehberi*."

Şaşırdım, sadece hepsini okumuş olmasına değil, bu bana Chance hakkında önemli bir şey söylüyor - sadece dış görünüşle ilgilenmiyor - Ama en sevdiği çok kaygısız. Kişisel gelişime dayalı ve süper ciddi bir şey olacağını *düşünmüştüm*, örneğin *On Altı Yaşında İlk Milyonunuzu Nasıl Kazanırsınız* ya da *Bir Kült Takipçisine Giden Yolu Büyülemek* gibi.

"Sanırım şu anda en çok okuduğum kitap DSM-5. Şu anda onu ezberliyorum" diye şaka yapıyorum. Buzu dizimin üzerine koyarken, "Teşekkürler. Biliyorsun acil servise gidebilirdim."

"Ya da sana bakmama izin verebilirdin," diye karşı çıkıyor. Büyüleyici mantığı kusursuz, bu yüzden kanepede arkama yaslanıyorum ve muhtemelen kotumun altında şişen dizimin kenarlarındaki buz torbasının etrafını nazıkçe araştırmasına izin veriyorum.

"Ne kadar kötü olduğunu görebilmemiz için bunları çıkarmalısın," diye öneriyor, boğuk ses tonunda karanlık bir arzu ipliği örülü. Eğer kurnazlık yaptığını sanıyorsa çok yanılıyor çünkü onu kitaplarından biri gibi okuyabiliyorum. Beni istiyor.

Dudaklarımı yalıyorum, aramızdaki boşluk hızla ısınıyor. "Chance, ne olacağını biliyorsun."

Kot pantolonumu çıkarmak için uzandığında uyarı sağır kulaklara düşüyor. Kendim için değil, onun için endişeleniyorum. Yaptığımız şeyden ya da en azından nasıl yaptığımızdan sonra karışık duygular içindeydi ve sonradan pişman olacağı bir şey olmak istemiyorum. Ama o büyük bir çocuk ve parmaklarından emin olduğum için dizlerimin üzerinde ekstra dikkatli davranarak kotumu çıkarmasına yardım ediyorum.

Kanepeye oturuyor, yastığı kucağına çekiyor ve bacağımı bir kez daha üzerine koyuyor, böylece yakından ve kişisel bir görüşe sahip oluyor.

Diz kapağım soğuk buz yüzünden pembeleşmiş ama çevresindeki deri şimdiden hafif mor bir renk almış ve biraz da şişmiş. "Kahretsin Samantha," diye gürlüyor parmakları rengi solmuş derinin üzerinde gezinirken. "Sana banyo yaptırmamı ister misin? Oturup rahatlarsın, bakalım yardımını olacak mı?"

Başımı sallıyorum. "Şimdi olmaz," diyorum usulca. "Belki sonra."

Dizimin etrafını yoklamaya devam ediyorum, dokunuşu narin ama yine de vücudumda ısı yaratıyor. Serçe parmağı iç uyluğumda dans ediyor ve diğer dizim ona daha yukarı hareket edebilmesi için yer açmak üzere açıldığında bir iniltiyi bastırıyorum.

Bu artık yaralı dizimle ilgili değil. Yüzde sıfır bile değil. Bu tamamen açlıkla ilgili.

Meme uçlarım incileşmiş, sutyen hapishaneleri serbest bırakılmayı talep ettikçe ağrıya neden oluyor. Külotum kalçalarımın arasında ıslak ve Chance'in bulunduğu noktadan bunu görüp göremediğini merak ediyorum.

Bunu yavaşlatmak ve ona düşünecek zaman vermek için umutsuz bir girişimde bulunarak konuşmaya zorluyorum. "Kulüp toplantısı. Luna'nın senin genç erkeklere akıl hocalığı yaptığını söylediğini hatırlıyorum. Yaptığın şey bu muydu?" Kesik kesik nefes alışım kendi vahşi arzularımı kontrol etmek için savaştığımı belli ediyor.

Chance cevap verirken kalçamdaki yumuşak keşiflerini yavaşlatmıyor. "Mm-hmm. Yeni kulüp tesisimiz çok kısa bir süre önce açıldı ve erkekleri gelmeye, gelişmeye ve büyümeye devam etmeleri için teşvik etmek önemli. Aksine çok fazla mesaj var, bu yüzden bu onlar için her gün verdiğim bir savaş."

Dikkati iç baldırıma kilitlenmişken bile çok zekiydi. "Kiminle savaşıyorsun?" Ayağımı kalçasında, kot pantolonunu dolduran şişkinliğe kadar gezdirerek boğuk bir sesle soruyorum.

"Jake McGibbons gibi toksik erkeklik sözde guruları, sosyal medya, haberler, din, arkadaşlar ve aile. Hatta kadınlar bile çünkü onlar da karmaşık mesajlar alıyorlar. Bu büyük bir karmaşa . ." diyor ve sesi kesilip tekrar önündeki zevklere odaklanıyor. "Siktir, Samantha."

İyi bir savaş vermek, iyi bir adam olmak için çok çabalıyor. Her gün ve tam da şu anda. Ama dilinden dökülen küfürler bana savaşı kaybettiğini ve karanlık, kirli arzuları tarafından ele geçirildiğini söylüyor.

İyi ki tam da istediğim şey bu.

Tişörtümü başımın üzerine çekiyorum ve altımdaki uzun tişörtü ortaya çıkarıyorum. İnlıyor, acı çeken vahşi bir hayvan gibi ses çıkarıyor.

Bana dokunmamaya çalışarak yumruklarını sıktı. "Seni incitmek istemiyorum." Bir nefes sonra, "Dizin." diye ekledi.

Bahsettiği şeyin bu olmadığını ikimiz de biliyoruz. Oh, beni daha fazla incitmek istemiyor, ama yarın düzelecek küçük bir çürüğü düşünmüyor. Bu ondan daha derin.

"Benim dizim iyi, ve ben biliyorum ne olduğumu içine giriyorum, şans

Harrington. Başka bir ilişkiyi sorun etmiyorum. Senin var mı?"

İstediğimi elde etmek için kirli oynamaktan çekinmiyorum, bu yüzden soruyu sorarken, tulumumun yakasını aşağı doğru çekiyorum, gğslerimin boobalicious bir balkon rafı gibi üstüne oturmasına izin veriyorum. Sertleşmiş meme uçlarını okşuyor, içimde akan ihtiyaç biraz olsun dindirmeye çalışıyorum.

Chance uzanıyor, parmakları bir anlığına benimkilerle birleşiyor, sonra beni yolumdan çekip göğüslerimi kabaca sıkıyor. Beni neden cezalandırdığını ya da cezalandırdığı şeyin kendisi olup olmadığını bilmiyorum ama umursamıyorum. Bundan çok hoşlanıyorum. Keyifli acı vücudumda kıvılcımlar çıkartıyor, doğrudan merkezime ve kendimi daha da ıslanmış hissediyorum.

"Artık farklı ve bunu biliyorsun Samantha. Bir otel odasında yarı anonim bir sevişme başka bir şey. Sen benim ailemin bir parasısn. Seni tanıyorum.

Sadece seni neyin sertleştirdiğini değil, kalbinin nerede yattığını da."

Kalbimden bahsediyor olsa da göğüslerime masaj yapıyor - meme uçlarını sıkıp çimdikliyor, dolgunluklarını kavırıyor ve keskin bir şekilde yoğuruyor.

O haklı. Birbirimizi artık daha iyi tanıyoruz, ama bu, bunun ille de bağları olması gerektiği anlamına gelmiyor. Hala harika seks yapan iki insan olabiliriz ve sonra tutkulu olduğumuz çok yoğun hayatlarımıza devam edebiliriz.

"Lütfen, buna ihtiyacım var. Beni becermene ihtiyacım var," diye utanmadan yalvarıyorum.

Bana bir Harrington'la seks yapıp yapmayacağımı sorsaydınız, kıımla güler ve aklınızı kaırdığınızı söylerdim. Ama Chance hiç de düşündüğüm gibi biri değil. Kıında gümüş kaşıkla doğmuş bir adamdan beklediğimden daha nazik, daha tatlı ve daha zeki, ama aynı zamanda daha kirli, daha seksi ve vücuduma ayırdığı zaman ve gösterdiği ilgi konusunda daha cömert.

Gelmem gerekiyor. Ama bir o kadar da Chance'in bunu benimle yapmasına ihtiyacım var.

Be

n. "Lanet olsun."

Gz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalkıp koltuktan kalkıyor ve kıyafetlerini yırtıp atıyor. "Arkanı dn ve düz yat. Dizini incitmek istemiyorum."

Yapmam gerekenden daha dikkatsiz bir şekilde tişörtümü başımın üzerine çekip külotumu çıkarıyorum, sonra göbeğimin üzerine dönüyorum ve kanepenin yumuşak kumaşının meme uçlarımı okşadığını hissediyorum. Chance arkamda, onu göremeyeceğim bir yerdeyken beklentim artıyor, özellikle de prezervatif paketinin belli belirsiz kırışmasını duyduğumda. Muhtemelen pahalı kanepesinde bir su birikintisi bırakıyorum, ama utanmak yerine, onun kusursuz temiz alanını işaretleme fikriyle eğleniyorum.

Chance'in parmağı omurgamdan aşağı indiğinde, dokunuşuna doğru eğiliyorum, kıcımlı kaldırıyorum ve o da çatlağımdan aşağı inip kalçalarımın arasındaki ıslaklığa giriyor. "Senin için sırlıslık oldum," diyorum, bunu hissedebileceğini bilsem de.

Parmağı içimde kolayca kayıyor ve kulağıma fısıldamak için üzerime eğiliyor. "Orada yatmanı ve hiçbir şey yapmammanı istiyorum. Sadece beni al. Bunu yapabilir misin?"

Hevesle başımı sallıyorum.

Chance bir bacağını üzerime atıyor, dizlerini iki yanımdaki kanepeye koyuyor ve neredeyse kalçalarımın arkasına oturuyor. Kıcımlı tutuyor, etimi avuç avuç kavırıyor ve sertçe sıkıyor, neredeyse beni çimdikliyor. Keyifli bir şekilde keskin ve haykırıyorum, ona kıcıma daha da fazla erişim sağlamak için eğiliyorum ve daha da alçalıyorum.

Yer değiştiriyor ve öne doğru itip beni arkamdan büyük, sert sikiyle doldurmadan önce başını kısa bir an için giriş yerimde hissediyorum. Chance ilkel, gırtlaktan gelen bir sesle homurdanıyor, ben de onu vücuduma alıp etrafını geriyorum.

Ellerini omuzlarıma götürerek, en hassas olduğum yerde, amımın ön duvarına masaj yapan emin, derin itişlerle bana tekrar vurmak için kaldırıcı kullanıyor. "İyi kız," diye beni övüyor ve aramızdaki ıslaklık sel gibi akıyor.

Eğer başka biri bana kız demeye cüret etseydi, ona yetişkin bir kadın olduğumu ve bu şekilde saygı görmem gerektiğini şirretçe düzeltirdim. Ama görünüşe göre, Chance söz konusu olduğunda bir övgü saplantım var ve onun 'iyi kız' diyen gürleyen sesi beni neredeyse anında sınıra getiriyor.

"Ohmagawd, Chance. Amımı sertçe sik. Ne istersen ... lütfen ..." O kadar çok mırıldanıyorum ki beni anlayıp anlamadığını bile bilmiyorum, özellikle de yüzüm yarı yarıya kanepa yastığına gömülmüşken, ama umarım ne demek istediğimi anlamıştır.

Bir kol göğsümü sararak beni hafifçe kaldırıyor ve Chance'in vahşi gözlerle ve çılgınca baktığını görmek için arkama bakıyorum. İlkel, düzgün, terbiyeli

Chance binayı terk etti ve onun yerine Mağara Adamı Chance geldi.

Ve lanet olsun, ondan hoşlanıyorum.

Erkeklerin sokakta bir bayandan, çarşıfta ise bir ucubeden hoşlandığına dair bir söz vardır. Sanırım aynısı benim için de geçerli. Chance toplum içinde bir beyefendi, özel hayatında ise bir canavar. Onun bu yönünü bulmasına yardım ettiğim için içimde küçük bir gurur tohumu var.

"Sana bir sürtük gibi mi davranmamı istiyorsun? bir sürtük gibi mi davranmamı istiyorsun?" diye soruyor hoyratça. Bu kelime onun için doğal değil, ama dudaklarını yalayışını görüyorum, sanki tadına bakıyor, ne kadar lezzetli olduğunu görmek için test ediyor.

Sallanan bir kafa gibi başımı sallıyorum. "Beni sahiplen, bana sahip ol, beni al. Senin fahişenmişim gibi koca sikiyle amımı sik."

Bu daha önce yaptığımdan daha edepsiz bir konuşma ama Chance kadar benim de içimi dışıma çıkarıyor. Bunun nedenini daha sonra inceleyeceğim, ama şu anda Chance'in ne yapacağını görmek, vücudumun neleri kaldırabileceğini hissetmek ve onunla yeni bölgeleri keşfetmek istiyorum.

Göğsümü kanepeye doğru itiyor, kollarımı belimin arkasında toplayarak bileklerimi tek eliyle sıkıyor. Kıçıma tükürdüğünü duyuyorum ve sonra başparmağının kıçımda gezindiğini hissediyorum. "Başparmağım götündeyken bu amcığı sikeceğim Samantha. Eğer bunu istemiyorsan, bana hemen şimdi söyleyen iyi olur."

Başparmağı yanaklarımın arasına dalıyor, gül goncamın üzerinde dönüyor ve onu durdurmak yerine, "Yap" diyorum.

Başparmağı sıkı düğümümünden kolayca geçiyor. O kadar tahrik olmuştum ki, sanırım sikini kıçıma sokabilirdi ve ben de bunu sorunsuzca kabul ederdim, bu yüzden başparmağı hiçbir şey ifade etmiyor. Bana sert ve hızlı bir şekilde binmeye başlaması dışında, aleti o kadar derine çarpıyor ki beni kanepeye doğru itiyor ve başparmağı içeri ve dışarı pompalarken, her şey.

Dayanabildiğim kadar dayanıyorum, bu kenarın sonsuza dek sürmesini istiyorum.

"Benim için boşalacak mısın?" Chance pantolonunu çıkarıyor, nefes almak için kelimeleri zorluyor.

Anlamsızca başımı sallıyorum, vücuduma yığıldığı zevke kendimi kaptırmış bir halde, bacaklarımı, kalçalarımı, kollarımı kıpırdatmadan burada uzanmak zorunda kalıyorum. Ama beni bir oyuncak gibi kullanmıyor. Hayır, aldığı kadar veriyor da.

"Yap şunu," diyor, ona sadece birkaç dakika önce verdiğim izni tekrarlayarak

önce.

Uçmak için ihtiyacım olan tek şey bu. Oda, kanepe, hatta Chance bile ben siyah bir coşku boşluğuna düşerken kayboluyor. Kulaklarımdaki uğultunun arasında bir yerde Chance'in bana "O amcığımı iyi bir kız gibi beni sıkmak için kullan" dediğini duyuyorum. Ve onu memnun etmek, benim hissettiğim kadar iyi hissetmesini sağlamak isteyerek yapıyorum.

"Siktir!" diye homurdanıyor, beni tekrar tekrar doldururken spazm geçiriyor. Prezervatif taktığını biliyorum ama amımı döllerleriyle boyama fantezisi pis ve seksi geliyor ve bu düşünceyle daha küçük bir artçı orgazm daha yaşıyorum.

Bir süre sonra -belki bir dakika, belki bir saat, hiçbir fikrim yok- kendime geliyorum. Kanepeye tamamen uzanmışım, bir kolum yere doğru sarkıyor, diğeri göğsümün altında toplanmış, bacaklarım gevşemiş. Chance nefes nefese kalmış, alnını kürek kemiklerimin arasına bastırmış, nefesini tutmaya çalışıyor.

"Lanet olsun Samantha," diye mırıldanıyor güçlü göğsünden derin, titreyen nefesler çıkardıktan sonra.

Yüzü hâlâ kanepenin yastığına gömülü, gülümsüyorum. "Artık Samantha olduğumu sanmıyorum. Sadece Chance'in döl sürtüğü ... hepsi bu ... çünkü ... Vay canına."

Küçük bir kahkaha beni sarsıyor ve Chance içime doğru itiyor. O geri üflemleri orgazmdan sonra yumuşamış olsa da, henüz içimden çıkmasını istemiyorum.

Gülümsediğini hissediyorum. "Bunu sana daha sonra, aklın başına geldiğinde hatırlatayım mı?"

Çok komik. Çünkü ben öyle biri değilim ve böyle bir şeyi öneren biri, etrafta dolaşıp bulma sürecinin bulma aşamasına girer. Ama şu anda gerçek bu. Sadece burada uzanmak ve yaptıklarımızın tadını çıkarmak istiyorum.

Tepkisini yakalamak için omzumun üzerinden bakarken, "Sadece iyi bir kız gibi sikini sıkmak için amımı kullanmamı emrettiğini hatırlatmamı istiyorsan," diye takılıyorum.

Açık saçık konuşmak tuhaf bir şeydir. Seksin ortasında, gelmiş geçmiş en ateşli şeydir ve çılgınca şeyler sizi neredeyse anında orgazma ulaştırır. Ama saniyeler sonra, sis dağıldığında, kulağa liseli çocuklar tarafından yazılmış yaltaklanmaya değer bir PornHub senaryosu gibi geliyor.

Chance biraz güldükten sonra daha ciddi bir şekilde soruyor: "İyi misin? Dizin? Geri kalanın?"

Ŗu anda dizlerim olup olmadığını bile söyleyemem ama "Evet, iyiyim. Ya sen?"

Ağırlığını dizlerinin üzerinde tutarak üzerime doğru kayıyor. "DuŖa ve yemeğe ihtiyaım olması dıŖında harikayım." Sağ kık yanağıma Ŗakacı bir Ŗaplak atıyor ve sesi hissettirdiğinden daha kötü çıkıyor. "Hadi, temizlenelim ve sonra bize akŖam yemeği hazırlayayım."

Orgazm ve yemek mi? Buna itiraz etmeyeceğim. Asla.

BÖLÜM 10

ŞANS

Samantha, girdaplı mermer plakalarla kaplı duvarlara ve zemine, açık renk ahşap makyaj masasına ve araba yıkamadan daha fazla başlığı olan devasa duş kabinine dikkat çekerek, "Bence banyonuz şimdiye kadar girdiğim tüm spa veya spor salonlarından daha havalı," diyor. "Çok fazla değil, çoğunlukla okuldaki spor salonu ve üniversiteyi bitirdiğimde kendimi tedavi ettiğim spa."

"İşe yarıyor," diye alçakgönüllülükle cevap veriyorum. Evimle gurur duyuyorum ve lüksten hoşlanıyorum ama ihtiyaçlarım da nispeten basit. Ilık olduğu sürece soyunma odası duşu da bana yeter. Neyse ki buna gerek yok.

Çünkü Samantha'nın spor ayakkabısı istilasına uğramış bir soyunma odasında olmasını istemem. En iyisini hak ediyor, bu yüzden vücudunun her santimini yıkıyorum, kokulu vücut yıkama köpüğünün kesinlikle her yere ulaştığından emin oluyorum.

"Buna alışabilirim," diye inliyor ben şampuanı vücudunda gezdirirken.

Saç.

"Uyarı mı tehdit mi?" Göremediği bir gülümsemeyle soruyorum çünkü gözleri

mutluluk içinde kapanıyor.

"İkisi de mi?" diye cevap veriyor, tek gözünü kırarak ve dikkatle bana bakarak.

Eminim kartal gözleri pek bir şey kaçırmıyordur. Ama geçen seferkinin aksine, ne yaptığımızı ya da nasıl yaptığımızı tekrar düşünmüyorum. Bu sefer kendimi harika hissediyorum.

Belki Samantha'nın olumlu tepkisi yüzündendir? Ya da belki de beni bu kadar güçlü bir şekilde boşaltan bir şeye çok üzülemeyeceğim içindir?

"Akşam yemeği için omlete ne dersin? Ispanaklı ve beyaz peynirli versiyonunu yaparım."

Samantha çapkınca kirpiklerini kırıştırıyor. "Sen de mi yemek yapıyorsun? Nasıl oldu da kimse seni kapmadı?"

"Belki de kapılmak istemedim," diye karşı çıkıyorum. "Gerçekten, kulüp benim odak noktam, önceliğim ve takıntım oldu, bu yüzden kadınlarla mücadele etmek için fazla zaman harcamadım."

Gerçeğin tamamı bu değil, bu daha çok benim pislik bir ergen, aptal bir üniversite öğrencisi ve standartları o kadar saçma derecede yüksek bir yetişkin olmamla ilgili ki çoğu kadın ilk değerlendirmemi geçemiyor.

Samantha'ya kadar.

Kontrol listemin hiçbirine uymuyor, çünkü çoğunlukla onu aldı, paketledi ve ateşe verdi. Mecazi anlamda. Gerçi böyle bir liste olduğunu bilseydi muhtemelen bunu gerçek anlamda yapardı.

Suyun saçlarını durulamasına izin vermek için başını arkaya yatırdı ve ben de ona doğru bastırarak köpüklerin dışarı atılmasına yardımcı oldum. "Bana biraz daha anlatır mısın? Kulüpten."

Düşüncelerimi toparlıyorum, ona çoğu insana yaptığım asansör konuşmasından daha fazlasını yapmak istiyorum, özellikle de o zaten temel bilgileri bildiği için. "Üniversitedeydim, etrafım her gün yarım yamalak tökezleyen, mezun olduktan sonra önemli biri olacaklarını düşünen ama zaten öyleymiş gibi davranılmasını isteyen adamlarla doluydu." Kıkırdıyorum, babası zengin bir CEO olan çocuklardan birini hatırlıyorum ve sanki bununla bir ilgisi varmış gibi bunu nasıl söylediğini. Kendisini Winston Depoları'ndan Max Winston olarak tanıttı. Diplomatik öğrenci vizesiyle okulda bulunan gerçek bir prene bu saçmalığı yapana ve 'Kraliyet Prensi Pietro' diye cevap verene kadar işine yaramıştı. Max bunun üzerine çok çabuk söndü ve kimse bunu yaşamasına izin vermedi, bir daha böyle bir şey denediğinde, özellikle de bir kızı elde etmek içinse, ona gülüp alay etti.

"Hiyerarşide bir yer edinmek için rekabet etmek o yaşlarda tuhaftır. Mezun olduğumda Evan'la nasıl olumlu bir etki yaratabileceğimiz hakkında çok konuştuk. Kulüp ve podcast fikrini ortaya attık ve o zamandan beri canımızı dişimize takarak çalışıyoruz. O gerçekçi ve planlamacı, ben ise hayalperest ve bağlayıcı biriyim. Birbirimizi dengeliyoruz, böylece erkeklere en iyi benlikleri haline gelebilecekleri bir yer sağlayabiliyoruz. Biraz rehberlik, çok sayıda olumlu akran deneyimi ve eğlence kılıfına bürünmüş öğrenme fırsatları."

"Yine de kulağa biraz tarikat gibi geliyor, kabul etmelisin," diye takılıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ve hala yanlış söylüyorsun ... *kulüp, tarikat* değil," diye dramatik bir şekilde fazla telaffuz ediyorum. "Basketbol sahalarımız var, yani bir tarikat olamaz."

İfadem karşısında homurdanarak, "Belirleyici faktör bu mu?" diye inanamayarak açıklıyor.

Suyu kapatıp ona bir havlu uzattıktan sonra eminmiş gibi davranıyorum ve onu rahatlatıyorum: "Öyle. Bana güvenebilirsiniz. Ben liderlerden biriyim, bu yüzden böyle önemli bir ayrım hakkında yalan söylemem."

"Bir hayat hilesi bilmek ister misin?" diye soruyor, o kadar geniş sırtıyor ki bunun ciddi bir şey değil, bir şaka olduğunu anlıyorum. Başımı sallıyorum ve o kurulandıktan sonra devam ediyor: "Biri size ona güvenebileceğinizi söylüyorsa, on kereden dokuzunda güvenemezsiniz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kendi sırtışımla savaşıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse haklı olduğunu düşünüyorum. Ama bana kendi bilgeliğinden bir doz bırakmayı bitirmedi ve gerisini duymak için sabırsızlanıyorum.

"Eğer iyi bir adam olduklarını söylerlerse? *Ehnt!* Kırmızı bayrak. İyi adam mı? Kesinlikle seni takip edecektir. Zeki mi? Muhtemelen ilkokuldan beri kitap okumamıştır. Zengin mi? Kredi kartı limiti dolmuştur ve kredi puanı 500'ün altındadır. Sert mi? Üşüttüğünde annesini arayan tam bir korkak. Dürüst mü? O kadar çok yalan söylüyor ki artık gerçeğin ne olduğunu bile bilmiyor."

Bu sert yargıları önemsizmiş gibi omuz silkiyor ama Samantha Redding ve onun duvarlarını aşmak için neler gerektiği hakkında çok şey öğrendim. Yarı şaka yapıyor olabilir, ama bu aynı zamanda yarı ciddi olduğu ve bu şeylerin gerçekten düşündüğü şeyler olduğu anlamına geliyor.

"Yani duyduğuma göre sana muhtaç, dağınık, beş parasız, işsiz, aptal ve ... olduğumu söylemem gerekiyormuş." Duraklıyorum, hafızamı yokluyormuşum gibi davranıyorum ve sonra bitiriyorum, "seninle bir şansım olması için bir pislik olduğumu mu?"

Sırtışı acı tatlı ve geçmişinde ne gibi hikayeler olduğunu merak ediyorum. "Ne yazık ki, bir zamanlar, evet. Tam olarak öyle. Skinny jean giyen, dövmele kötü çocuk, özellikle de biraz keş havan varsa? Hadi bakalım!" "Ama 'kendimi gösterme' aşamasındayım, o yüzden şu anda birini aramıyorum bile."

Sanki bana bunun sadece seks olduğunu hatırlatıyor. Ne eksik ne fazla. Ama bu beni şu anda incelemek istemediğim derin bir düzeyde rahatsız ediyor, çünkü eğer bir takılmadan başka bir şey değilsek, o zaman neden geçmişinde bir 'keş adam' fikri onu avlamak istememe neden oluyor?

Genelde sıradan seks yapan biri değilimdir. Yıllar içinde birkaç ilişkim oldu, hepsi de işime ayırdığım zamanın miktarını sorun etmediğine yemin eden kadının bunu önemli ölçüde daha az sorun etmesiyle sona erdi. Ama cinselliğe dayalı bazı ilişkilerim de oldu.

Uyumluluk da öyle. Sadece birbirimizin kaşıntılarını giderdiğimiz ve bundan daha fazlasını istemediğimiz veya ihtiyaç duymadığımız için çıktığım kadınlar oldu.

Samantha ve benim bu kategoriye girdiğimizi görebiliyorum, özellikle de bende olduğunu bile bilmediğim kaşıntıları keşfettiğini düşünürsek.

"Kendi ürünlerinizi mi kullanıyorsunuz?" Ona giymesi için tişörtlerimden birini uzatırken ve kendime bir çift boxer alırken ağzımdan kaçırdım. Soru biraz aniden ortaya çıktı, konuşmamızla değil, daha çok düşündüğüm yolla ilgiliydi, ama Samantha kötü niyetle sırttı ve onunla birlikte yuvarlandı.

"Neden? İyi bir iş çıkaramadığından mı korkuyorsun? Yoksa izlemek mi istiyorsun?"

Gömleğimin içinde harika görünüyor, uzun bacakları dışarı çıkmış, çıplak göğüsleri ince kumaşa bastırılmış ve amının da altında çıplak olduğunu biliyorum. Her nasılsa, onu yatağımın yanından geçirip mutfığa götürecek gücü buluyorum, o adaya otururken söz verdiğim omlet için hemen buzdolabından malzemeleri çıkarıyorum.

"İzle. Katıl. Her neyse," diye cevap veriyorum ve soruma geri dönüyorum. "Merak ediyorum."

"Sapık," diye suçluyor beni lanetleyen bir parmakla işaret ederek, ama kaşları alaycı bir şekilde yukarı kalkıyor. "Hoşuma gitti."

"Satış 101, ürününüzün içini ve dışını bilin. Özellikle de hakkında ilk elden bilgi sahibi olabileceğiniz bir ürününüz varsa. Bu yardımcı olacak gibi görünüyor."

"Harika, yani duyduğuma göre erkeklere yönelik cihazlar için test asistanım ve ara sıra deneğim olmaya gönüllü oluyormuşsun." Görünmez bir deftere yazıyormuş gibi davranıyor. "Adamlarıma senin adamlarını aramalarını söyleyeceğim. Bu arada, benim adamlarım yok. Ben buyum, tek kişilik bir gösteri."

Ve ne gösteri ama.

Birkaç dakika sonra, hızlıca doğradıktan, döndürdükten, çırttıktan ve çevirdikten sonra iki omlet koydum ve nefesi kesildi. "Çok lezzetli görünüyor! Bu akşam yiyeceğimden kesinlikle daha iyi."

"Hangisinden?"

"En üstte hangi dondurulmuş yemek varsa ondan. Mikrodalgada dört dakika ve işte, akşam yemeği hazır." Kulağa korkunç geldiğini düşünerek yüzümü buruşturuyorum, ama o bariz bir yargıyla omzuma vuruyor. "Protein ve sebzeler uygun bir pakette, teşekkürler. Hepimizin buzdolapları taze ıspanakla dolu değil. Bazılarımızın buzdolabında bir haftadır kahverengi çamura dönüşmüş ve sabahın ikisinde çaresizlikten peynir almak için kapıyı her açtığımızda bize hayal kırıklığıyla bakan bir torba var."

Peynir çubuklarını alışveriş listeme eklemeyi aklıma not ediyorum.
duru Sadece içeride
m.

Sadece birkaç lokma yemiştim ki, garip bir ses duydum.
oturma odasında. "Affedersiniz," diyorum ve araştırmak için çatalımı yere
bırakıyorum. Telefonumu sehpanın üzerinde kulübün alarm sisteminden gelen
bir uyarıyla çıldırmış halde buluyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum, kesintiye sinirleniyorum ama aynı
zamanda alarm için endişeleniyorum. Yeni bir sistem, son yenileme
çalışmalarımızdan biri. Yani yanlış alarm olma ihtimali yüksek. Ama kontrol
etmek zorundayım. "Kulübe gitmem gerek. Kusura bakma. Ama yolda seni
eve bırakabilirim?"

Samantha'nın gözleri kısıldı ve incinen dizini unutarak tabureden sıçradı.
Ağırlığını sağlam bacağına vererek tıslıyor ve ben de yere düşmesini
engellemek için otomatik olarak ona uzanıyorum.

"İyi misin?"

"Tabii ki hayır, harikayım çünkü buranın nasıl bir yer olduğunu görmek
için seninle geliyorum." Dizini ileri geri oynatıyor ve şimdiden daha iyi
görünüyor çünkü kanepenin üzerinden kot pantolonuna uzanıyor. "Tabii
'kızlar giremez' demiyorsa? Açık olmak gerekirse, bu 1900'lerin sonlarına ait
ve bugün kabul edilebilir değıl."

Özür dileyen bir gülümseme gösterdim. "Aslında kadın üyelere izin
vermiyoruz ama mesai saati dışında olduğu için sanırım benimle gelebilirsin."
Kolumu büküyormuş ve ona iyilik yapıyormuşum gibi davranıyorum ama bu
randevuyu bitirmeye hazır değılim. Ya da bu her neyse.

Beyefendiler Kulübü'nün altı numaralı kuralını çiğniyorum, yani kadın
üye ya da ziyaretçi yok, ama kuralları ben yazdığıma göre, onları ne zaman
çiğneyeceğimi de seçebilirim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Akıllıca bir seçim Bay Harrington," diyor
muzaffer bir sırıtışla.

"Kötü örnek oluyorsun."

Çıplak göğsümü biraz fazla sert bir şekilde okşayarak, "Hiçbir fikrin yok
ama hoşuna gidiyor. Hadi gidelim."

Kulübe gidişimiz hızlı ve çoğunlukla telefonda, alarm sistemi güvenlik
şirketine henüz polis çağırımlarını istemediğıme dair güvence vererek geçiyor.

Yanlış alarm olduğuna dair kumar oynuyorum çünkü polisin gelmesi için yüklü bir hizmet bedeli var. Mümkünse bundan kaçınmak istiyorum. Param olabilir ama onu sebepsiz yere sokağa atma alışkanlığım yok.

Yeni boyanmış, yenilenmiş mekâna yanaşırken bir yandan beyaz tuğlalarda grafiti, siyah çerçeveli pencerelerde çatlak ve çift kanatlı ön kapılarda giriş izi olup olmadığını kontrol ediyor, bir yandan da Samantha'nın gördüklerine vereceği tepkiyi izliyorum. Bu bina, kulüp, bebeğimi muayene için tutmaya benziyor ve eğer kritik bir şey söylerse, geri dönüşü olmayacak.

Ama o da endişeyle bakıyor, sanki kulübü önemsiyor çünkü benim için önemli olduğunu biliyor.

Yine de endişe verici bir şey görmüyorum ve her şey yolunda görünüyor. Boş arsaya, kapının hemen yanına park ediyorum. "Burada bekle. Önce bir kontrol edeyim."

Samantha'ya en azından cinsel ilişki dışında bir şey yapmasını söylememem gerektiğini bilmeliydim çünkü gülüyor. "Evet, doğru, Batman."

Kapısını açtı ve ben de dışarı fırlamadan önce bir an için olduğum yerde kalakaldım. Ama ben kendime geldiğimde Samantha elinde şok tabancasıyla hazır. "Gidelim Batman."

"Nereden buldun onu?" İçeride biri olma ihtimaline karşı sesimi alçaltmaya çalışarak tıslıyorum. Görmediğim bir yere saklamış olamaz.

Boş eliyle kendini işaret ediyor ve beni aptalmışım gibi aydınlatıyor. "Kadın, öğrenci, her saat kampüsteyim, erkekler karanlık bir otoparkın bana asılmak için iyi bir zaman olduğunu düşünüyor. Aptal değilim, kendimi güvende tutmak için elimden geleni yapacağım, bu yüzden bunu çantamda taşıyorum. Bu yasal ve ben eğitimliyim."

Tüm sorularıma ben cevap vermeden o cevap veriyor ama kampüsün Samantha'nın sınıftan arabasına kadar yüzleşmeden yürüyebileceği kadar güvenli olmadığı fikri beni çok kızdırıyor. Bu konuyu daha sonra hem onunla hem de öğrenci olan kulüp arkadaşlarıyla konuşmam gerekecek. Belki kampüste dolaşırken kendini güvende hissetmeyen öğrenciler için talep üzerine Centilmen eskort falan yapabilirler?

Bu fikri masaya yatırıyorum çünkü şimdilik kulübe odaklanmam gerekiyor. "Pekâlâ, Wonder Woman. Hadi yapalım şu işi."

Ön kapının kilidini açıyorum ve dikkatlice açıyorum, içeri bakarken Samantha'yı arkamda tutuyorum. En azından buna izin veriyor ve içeri dalmıyor,

Şok tabancası bir savaşçının saldırı çılgılığıyla önünde şakırdayıp çatırdıyor. Onun tarzının bu olacağına bahse girerdim.

Şüpheli bir şey görmediğim için kodu kapının yanındaki panele girip sessiz alarmı kapatıyorum. Cebimdeki telefonum titreyerek hareketliliği not etti.

"Burası bana bir tur teklif edeceğin bölüm," diye fısıldıyor Samantha. Gözlerimi ona doğru çeviriyorum ve sanki bu çılgın, eğlenceli bir maceraymış gibi sırtıttığını görüyorum.

Ki öyle değil. Bu tehlikeli ya da en azından potansiyel olarak tehlikeli. Öyleyse neden ben de ona gülümsediğimi hissediyorum?

Yavaş ve metodik bir şekilde, sanki iki kişilik bir araştırma ekibiymişiz gibi Samantha'yı kulüp binasında gezdiriyorum. Resepsiyona dokunulmamıştı. Ağırlık odası temizlenmiş, her şey yerli yerinde ve Samantha birkaç biceps curl yapmak için on kiloluk bir dambıl alıyor. Ona ters ters bakıyorum, o da utangaç bir bakışla halteri yerine koyuyor, ama üzgün olduğunu hiç sanmıyorum. Sınıf alanı temiz, soyunma odası boş ve banyo bile cerrahi düzeyde dezenfekte edilmiş.

Elektrik dalgalanması ya da alarmla ilgili bir tür kablolama sorunu olduğunu düşünmeye başlamıştım ki ani bir çarpışma bu fikrin buhar olup uçmasına neden oldu.

"O da neydi?" Samantha gömleğini kaptığı gibi fısıldıyor, elinde döndürüyor ve şok tabancasını görünmez bir düşmana doğru tutuyor.

Tek kaşımı kaldırarak alaycı bir ifadeyle ona bakıyorum. "Nereden bilebilirim ki? Burada senin yanıdayım," diye cevap veriyorum.

Bu hoşuna gitmedi, beni bıraktı, sırtını dikleştirdi ve sesin geldiği yere doğru ilerlemeye başladı. Kolumu uzatıp onu durduruyorum. "Hayatta olmaz. Arkama geç."

Bu şovenist bir girişim ya da önünde hazır tuttuğu silahı kullanma becerisine dair bir şüphe değil. Bu bina ve temsil ettiği şeyler benim sorumluluğumda. Eğer bir tehdit varsa, bu bana ve benimkine yöneliktir.

Sesin geldiği yeri takip ettiğimde, plastik ambalajların sessiz hışırtısını duyabiliyorum. "Otomat alanı," diye fısıldıyorum.

Atıştırmalık makinelerinin bulunduğu çıkmaz sokağın kapısına doğru parmak uçlarımızda ilerliyoruz. Samantha'yı durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Üç deyince," diyorum, o da başını sallıyor. "Bir, iki, üç!"

Dövüşmek için yumruklarımı havaya kaldırarak kapı aralığına sırıyorum. "Kımıldama!"

Samantha benimle birlikte atlıyor, kötü bir durumda bile yanımda. "Hiii-yah!"

Ama kulübü soymak isteyen davetsiz bir misafir yoktu. Ya da en azından benim endişelendiğim şekilde değil.

Gözleri maskeli yüzünü tembelce bize doğru çeviren ve rahatsız edilmemizden rahatsız olmuş görünen bir rakun.

"Aaaaaah!" Samantha çığlık atıyor ve insanların atıştırma alışkanlıklarını yemeleri için kurduğumuz birkaç masadaki yemek sandalyelerinden birine adeta ışınlanıyor. Orada çömelerek, onu gördüğümde emin olmak için rakunu işaret ediyor. Sanki onu kaçıramıyordum gibi.

Çok şişman, belli ki iyi beslenmiş ve etrafına bir torba dolusu M&M saçılmış otomatlardan birine sırtını yaslamış. Muhtemelen şekerin cazibesine kapılmış olacak ki bizim gürültülü görünüşümüz karşısında irkilmiyor bile. Kadın, adam kudurmuşçasına ona saldırıyormuş gibi davranırken, adam bize "N'aber?" der gibi bakıyor ve bana mavi bir M&M vermeye hazırlanıyor.

Sevimli yaratığa verdiği aşırı tepkiye gülmekten kendimi alamıyorum.

"Sorun yok," diye Samantha'ya güvence veriyorum, hayvandan ziyade ona sakinleştirici ellerimi uzatıyorum. "O bizden, bizim ondan korktuğumuzdan daha çok korkuyor."

"Aynı fikirde değiliz!" diye bağılıyor.

Rakun sanki onunla alay ediyormuş gibi yerden yeşil bir bonibon alıyor, ona bakıyor ve sonra siyah, fazla insani elinden ısırıyor. Hiç de korkmuş değil. Sanki burası onun yeriymiş ve biz de onun kilerini doldurmuşuz, sonra da tek başına atıştırma partisini bölmüşüz gibi rahatlıyor.

Rakunun şu anda endişelenmem gereken en son şey olduğuna karar vererek elimi Samantha'ya uzatıyorum. "Aşağı gel." Garip bir şekilde elimi tutuyor ve kararsızca yere doğru adım atıyor, ama gözleri sanki M&M zulasından uçup ona pençeleri ve dişleriyle saldırıyormuş gibi yaratığa kilitlenmiş durumda. "Bir şeyin yok."

Ayakları yere bastığında arkama geçip yüzünü omzuma dayıyor. Dramatizmine sırtmaktan kendimi alamıyorum. Bu kadın belalılığın vücut bulmuş hali, ama insanlar yaklaştığında kaçmaya zahmet etmeyen bir rakundan mı korkuyor?

"Selam Rico," diye mırıldanıyorum yatıştırıcı bir şekilde ve rakuna doğaçlama bir isim veriyorum. "Buraya nasıl girdin?" İnşaat ve tadilat aylardır sürüyor. Rico bunca zamandır burada kapana mı kısılmıştı, yoksa bizim keşfetmediğimiz bir şekilde gelip gidiyor muydu? Eğer gizli bir kapısı varsa, göbeğine sığması için oldukça büyük bir kapı olması gerekir.

"Daha da önemlisi, onu nasıl dışarı çıkaracaksınız?" Samantha soruyor.

Telefonumu çıkarıp tüm gece arama yapan haşere kontrol şirketlerine bakıyorum ve ilk bulduğumu arıyorum. Huysuz, homurdanan bir adamı uyandırdıktan sonra durumu açıklıyorum ve bana en kısa sürede burada olacağını söylüyor. Yolculuğunun kahve molası içereceğinden ve onu görmemizin biraz zaman alacağından hiç şüphem yok.

Beklemek için sandalyelere yerleşiyoruz, Samantha Rico'dan en uzakta olanı seçiyor ve bacaklarını sandalyeye doğru çekiyor. Tüm bu durum karşısında olduğundan daha soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Davetsiz misafirleriniz bile erkek. Sanırım içeri girmesine izin verilen tek kadın olduğum için gurur duymalıyım." Arka bacaklarını gökyüzüne doğru açmış, tüylü göbeğini ve taşaklarını bariz bir şekilde belli eden Rico'yu işaret ediyor.

"Orada erkeklerin yayılmasıyla ilgili bir şaka var ama haklısın. Sen her zaman kurallara uymadığının kanıtısın," diye teklif ediyorum. "Yine de bunu çatılardan haykıracağımdan emin değilim. Çoğunu her zaman uyguladığın bir kuralı düşünerek çiğnemek için söylenecek bir şey var. Hesaplanmış bir risk." Bir süre sonra ekliyorum, "Buradaki çocuklar mı? Bazıları düzenli olarak kuralları çiğniyor, sanki yaşamak için bildikleri tek yol buymuş gibi. Bir kuralın varlığı bile onları rahatsız ediyor. Kuralların onlar için nasıl iyi olabileceğini göstermek için ulaşmaya çalıştığım kişiler onlar."

Samantha memnun bir sırıtışla, "Yine de işte buradayız, tüm kuralları çiğniyoruz," diyor. "Rico'yu tahliye ettirdikten sonra bana ofisini gösterecek misin? Ve büyük, sert *masanı*?" Gülüyor, beni kısıktırak yakaladığı için gurur duyuyor çünkü masamı düşünmüyordum ve bunu ikimiz de biliyoruz.

Kahretsin, sanırım gece bitmeden birkaç kuralı daha çiğneyebilirim.

BÖLÜM 11

SAMANTHA

TAKILMANIN *BİR* NUMARALI KURALI: Ona mesaj atma. Bu senin potansiyel olarak yapışkan olduğunu gösterir ki ben değilim.

Ancak bu kurala sadık kalmakta zorlanıyorum çünkü Rakun Rico maceramızdan sonra Chance beni arabama bırakalı birkaç gün oldu. Bana mesaj atıp atmayacağını görmek için telefonumun başında bekliyordum ve ona mesaj atabileceğim en az üç farklı olası konuşma başlangıcından kendimi vazgeçirdim.

Dizim çok daha iyi hissediyor. Ev ziyareti için bir doktor faturası beklemeli miyim?

Uyanık mısın?

Bir başka fikir de parti şapkası ve konfeti takan bir rakunun GIF'ini buldum. Sürpriz Rico da diyebilirsiniz.

Tabii ki, bunların hiçbirisi işe yaramayacak. Birincisi sanki bir sik için para ödüyormuşum gibi, ikincisi çaresiz, üçüncüsü de aptalca. Hepsi potansiyel tehlike işareti.

Dürüst olabilirim. 10/10 sik, tekrar binerim!

Ama bunun Chance'in numaramı engellemesine neden olacağından eminim, Luna ve Carter'la karşılaşmamın biraz garip olacağından bahsetmiyorum bile. Luna'yla her gün konuştum, ona her şeyi anlattım çünkü kankalar böyle yapar ve Chance beni buz pateni pistinden çıkardıktan sonra sabah sekizde telefonumu patlattı, acil cevaplar istiyordu. Ve iyi bir hikaye.

Oteldeki seks tanrısıyla ilgili hikayemi kayınbiraderine bağladığında şok oldu, ama ona sırtımı tekrar patlattığını söylediğimde, heyecandan beni sarsmak için neredeyse telefona doğru sürünüyordu. Benim için, onun her zaman söylediği kadar dürüst olduğunu ve aramızdaki bu şeyin sınırları zorlayan bir macera olduğunu doğruladı. İkimiz için de.

Ve bana mesaj atarsa tekrar olabilir. Ya da ararsa. Ya da lanet bir duman sinyali gönderse. Göğüs uçları kelepçeli, hazır bir şekilde orada olurdum.

"Ben burada içimi döküyorum, sürtük, sen ise sanki seni ölümüne sıkıyormuşum gibi la-la diyarındasın," diyor bir ses, hayallerimi bölerek.

Chance'i tekrar içime, altıma ya da üstüme almanın yollarını düşünürken kayboluyorum ama gözümü kırıp odaklandığımda dört çift gözün bana baktığını görüyorum. Üçü meraklı bakıyor ama biri öfkeli.

"Üzgünüm, Natasha. Randevunun iyi geçtiğini mi söylüyordun?" Natasha'nın son on dakikadır anlatıp durduğu şeylerin ana hatlarını tekrarlıyorum çünkü aksi yöndeki tüm tavsiyelere rağmen aynı endişeleri tekrar tekrar dile getirmeye başlayınca açıkçası dinlemeyi bıraktım.

"İyi değil. Kusursuz. Mükemmellik. Rüya gibi." Her kelimeyi ellerini sallayarak yineliyor, sanki havada sihir yaparak onları hayata geçiriyormuş gibi.

"Ama ona güvenmiyorsun çünkü incinmişsin," diye ekliyor Sara, söylemediğim şeyi tamamlıyor. Travma tepkisini kilit altında tutuyor ve gördüğünde anlıyor, gerçi Natasha'nın davranışlarında bunu hepimiz görüyoruz. Doğrusu, o bile bunu kendinde görüyor ama bu henüz bununla başa çıkmaya hazır olduğu anlamına gelmiyor.

"Doğru ya! Nasıl yapabilirim ki? Demek istediğim, Josh mükemmel, ki kimse değildir, bu yüzden kırmızı bayrak aramaya devam ediyorum, her fırsatta onu test ediyorum. Ama o bana karşı çok sabırlı ve daha ben ona endişelerimin ne olduğunu bile söylememişken, endişelerim hakkında konuşuyor." Onun şefkatli tepkisi karşısında düpedüz gücenmiş görünüyor. "Samantha'dan aldığım Powerman 5K'yı bile beğendi ve ondan hiç korkmadı. Orada oturdu ve bir eliyle seksi bir şekilde mastürbasyon yaptı ve ben vibe ile işimi hallederken fasulyemi fiskeledi. Bunu kim yapar?" Ellerini iki yana açmış, beklentiyle bize bakıyor.

"Bunu anladın mı?" Daphne nefesini tutmuş, cinsel bir dostluk içinde sırtıyor. "Ben de aldım! Su geçirmez olduğunu biliyor muydun? Küvette denedim ve neredeyse boğuluyordum. *Glub, glub, glub.*" Suyun altından son nefesini veriyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve sonra sırtıyor. "Ölebilirdim, yine de buna değdi."

"Bir arkadaşla daha da iyi," diyor Natasha, Josh'a takılmış bir halde.

Onunla kampüste, merkezi avlu alanında kahve içerken tanıştığını fark ettim. Natasha'ya göre Josh öğrenci değil, bir çalışan, bilgisayar bilimleri yönetiminde çoktan yerini almış, seksi, zeki ve kibar biri. Ve neyse ki yatakta harikaydı, çünkü Natasha onunla tanıştığında erkeklerden uzak durma yeminini neredeyse anında bozmuştu. Başka bir bencil seks olayı ya da rugby'sindeki gibi hayalet

muhtemelen onu rahibe manastırına gönderirdi. Bunun yerine, harika bir adamla ömür boyu sürecek bir mutluluğa bakıyor ve bu konuda çıldırıyor.

Natasha'ya dedim ki, "Sen iyiyi hak ediyorsun. Söylediklerinizi dinleyen, söylemediklerinizi duyan ve her ikisine de uygun şekilde karşılık veren bir erkeği hak ediyorsunuz. Senin için ortaya çıkan, kazansan da kaybetsen de seni kutlayan ve senin için en iyisini isteyen bir partneri hak ediyorsun. Belki Josh bunların hepsi olabilir, belki de olmayabilir, ama Everest Dağı'na tırmanan bir katır gibi yük taşıyarak, geçmişinizin bugününüzü ya da geleceğinizi lekelemesine izin vererek gitmeyin."

Gözlerinin kenarındaki parlak yaşlarla başını kaldırıp bakıyor. "Sağ ol Sam. Sadece korkuyorum çünkü onun aradığım kişi olabileceğini düşünüyorum ama ya aradığım kişi için henüz hazır değilsem?"

"O zaman hazır ol. Ama açgözlü bir sürtük de olma," diye ekliyor Katie. "Samantha'nın söylediği her şeyi yapmasını istiyorsun, bir ayağını kapının dışında tutamazsın. Sen de vermelisin."

"Sen kime açgözlü kaltak diyorsun?" Natasha kaşlarını alnına kaldırarak ve ses tonunu ekşiterek soruyor. Ama şaka yapıyor ve bir an sonra Katie'yle birlikte gülmeye başlıyor. "Anladım... katırcılık ve açgözlü orospuluk yok. Hazır olun."

"Powerman 5K'ya geri dönelim," diyor Sara, gözlerime bakmak için öne doğru eğilerek. "İşler nasıl gidiyor? Tüm bunlarla birlikte Jaxx'a katılma konusunda kendini iyi hissediyor musun?" İyi, endişelerimi hatırlıyor ve değişen düşüncelerimi takip ediyor.

Dikkatlice düşünüyorum, ama dürüst olmak gerekirse, para bunu kolay bir cevap haline getiriyor. "Evet, parti hedefime ulaştım ve ikramiyemi aldım. Buna gerçekten ihtiyacım vardı, ama bunu yapmak için tanıdığım herkese saldırdım, bu yüzden o zamandan beri sadece on adet sattım. Ama yarın Jaxx'la birlikte halk eğlence merkezinde bir parti düzenleyeceğim, umarım satışlar artar." Sonra aklıma geldi, "Siteye bakmak istersen yeni bir ürün var. Velvetream Tavşanı." Üç kadın da telefonlarına sarılıp Bedroom Heaven web sitesine tıklamaya başlayınca duraklıyorum. "Eğer bir tane sipariş etmek isterseniz bana haber verin, yarınki etkinlikten sonra size özel bir teslimat yaparım."

Daphne o kadar hızlı "Bir tane de bana yaz," diyor ki henüz önizleme sayfasına girdiğinden bile emin değilim. Sanırım Powerman 5K'dan o kadar keyif aldı ki ufkunu genişletiyor.

Kendime parti partidir diyorum. Ama bu toplum dinlenme merkezi düzeni, Bedroom Heaven üç aylık partisindeki anlaşmamızın yaklaşık yüzde ikisi gibi.

"Buraya trafik çekeceğimizden emin misin?" Jaxx'e soruyorum.

Elindeki pankartla oynarken başını kaldırmıyor ve cevap veriyor: "Onuncu kez söylüyorum, evet. Burası öğle yemeği saatinde orgazma aç insanlarla dolu. Bugün, ders çalışma saatlerinde biraz daha canlılık kazanacaklar."

Umarım haklıdır, ama haklı ya da haksız olsun, bu parti gerçekleşiyor, bu yüzden üzerime düşeni yapmam gerekiyor.

Pembe isim levhalarıyla birlikte örnek ürünlerimizi masanın üzerine yerleştiriyorum, ardından siparişleri kolayca doldurabilmemiz için kutuları düzenliyorum. Hatta özel görünmesi için satın alınan ürünleri gümüş folyo kağıt mendil ve mat siyah poşetlerle sarabileceğimiz bir alanımız bile var. Çünkü herkes kendisi için küçük bir hediye hak eder!

Ancak masamızın ötesinde, eğlence merkezi bir kütüphane kadar şenlikli görünüyor. Bir sürü boş yuvarlak masa, bir duvar boyunca mahremiyet bölücüleri olan yüksek bir bar ve muhtemelen rahatlatıcı olması gereken ama her gördüğümde işeme ihtiyacı hissetmeme neden olan bir su özelliğinin yanında bazı uzun bitkiler var. Biraz endüstriyel halı, floresan aydınlatma ve insanları sadece var oldukları için susturan bir adam da eklendiğinde parti merkezi ortaya çıkıyor. Ya da en azından Jaxx'e göre öyle.

Jaxx biraz sonra bir kıza "Evet, bu seni oraya götüreceğim, garanti," diye söz veriyor. "Yine de ağır bir iş, bu yüzden bağımlı olmayın, yoksa asla eski, sıkıcı bir dick ile tatmin olmayacaksınız." Jaxx göz kırpmıyor ve kız da sırtarak mutlu bir şekilde kredi kartını uzatıyor.

"Sorun değil. Onlardan birini istemiyorum ya da ihtiyacım yok. Asla," diye karşılık verdi.

Neyse ki Jaxx haklıydı ve ona daha fazla güvenmeliydim çünkü müşteri akınına uğradık. Tabii ki, bazıları bakıp geçiyordu, ama bu yine de bir kazanç çünkü katalog için QR kodunu deli gibi tanıtıyorduk ve bu insanlardan bazıları muhtemelen daha sonra kendi evlerinin mahremiyetinden sipariş verecekler. Ama sipariş vermeseler bile, ilgilenenler satın alıyor.

Jaxx kesinlikle daha gösterişli bir satış elemanı, beygir gücü ve nabız modlarıyla övünüyor, ancak ben kendi başıma müşterilerle özel ihtiyaçları hakkında konuşuyorum. Parti için kâr ve satış kredilerini yarı yarıya paylaşmaya karar verdik ve sanırım benim payım şimdiden birkaç yüz dolara ulaştı. Hem bu kadar çok para kazandığıma hem de bu kadar çok insana yardım ettiğime inanamıyorum.

Ama her şey parti eğlencesi değil.

Son yarım saattir bizi gözetleyen bir masa dolusu adam var. Tam olarak bizi rahatsız etmiyorlar, ancak onlardan gelen ilgi ve kahkahalar satışlarımızı daha sorunsuz hale getirmiyor ve ikamet ettiklerinden beri kesinlikle daha az trafik aldık. Kimse oyuncak seçerken bir seyircinin kendisine bakmasını istemez.

Bu yüzden biri yaklaştığında temkinli davranıyorum. İhtiyacım olan son şey bir sik kafalıyla uğraşmak.

"Hey, sizde hiç popo tıkaçı var mı? Şuradaki arkadaşımın bir taneye ihtiyacı var. Gerçekten büyük bir tane. Belki kuyruğu olan bir tane?" Kıkırdıyor, sesi Beavis gibi çıkıyor, ya da belki de Butthead? Her iki şekilde de aptalca. "Evet, çünkü o benim ... kaltağım. Benim kankam gibi, bilirsin."

Manyakça sırttan ekibine bakıyor, muhtemelen bunu testosteronla beslenen bir tür meydan okuma olarak yapmasına cesaret etmişler ve hepsi yüksek sesle havlamaya başlıyor.

Woof-woof-woof!

Awhooooo!

Tamamen hazırlıklı ve dürüst bir şekilde, Jaxx nadiren satılan ürünlerimizden birini çıkardı. Bir örneğimiz olduğunu bile bilmiyordum. "Aslında, evet. Furry Friends Fucker'ımız var, ya da isterseniz Triple F." Elinde çevirdi ve şaşkın adama alevli ucunu gösterdi. "Gördünüz mü? Bu özel fişin döndürülerek takılabilen bir mekanizması var, böylece kuyruk aksesuarlarımızdan herhangi birini satın alabilir ve ruh halinize göre değiştirebilirsiniz. Bugün köpek, yarın kedi ya da gerçekten baharatlı hissediyorsanız, partnerinizin zevki için ölçeklendirilmiş bir ejderhamız var."

Bu adamın gerçekten bir şey yaptığını düşünmesine izin verme sınırına *ulaştığında*, ona yukarıdan aşağıya sivri ve alaycı bir bakış atıyor ve sert bir şekilde bitiriyor, "Yine de bununla başa çıkabileceğini sanmıyorum."

Adamın beyninde kısa devre falan olduğuna eminim çünkü ağzı suya aç bir balık gibi açılıp kapanıyor. Jaxx'ın bir ejderhayla başa çıkamayacağını söylemesinden rahatsız olup olmaması gerektiğini bilmiyor.

Kuyruk ya da onun bir tür tüylü olduğunu düşünmediği için minnettar çünkü küçük zihninde bu garip.

Daha iyi bir şey bulacak zihinsel güce sahip olmadığı için Jaxx'ın elini itiyor. "Kapa çeneni, sürtük," diye hırlıyor öfkeyle.

Jaxx'ın metaforik kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp arkadaşlarının yanına dönerken yüksek sesle gülmesi kesinlikle yardımcı olmuyor.

"QR kodunu gizlice sipariş vermek için kullanabilirsin, böylece kardeşlerinin haberi olmaz," diye sesleniyor arkasından.

"Jaxx!" Tıslayarak onu geri çekiyorum. "Bizi buradan attırma."

"A t ı l m a s ı gereken kişi o. Ben kink ayıplamıyorum. I ona ne istediğini gösterdim. Popo tıkacı istemenin büyük bir olay olacağını düşünen oydu." Jaxx onun omuzlarını silkiyor. "Ve kesinlikle bazı dangalakların akılları siklerinden daha küçük olduğu için beni ya da müşterilerimizi utandırmasına izin vermeyeceğim."

Haklı, ancak bu sahne yine de müşterilerimizin çoğunu korkuttu, gerçi artık şovu izleyen daha geniş bir kitlemiz var.

"Bunun bizde olduğunu bilmiyordum," diyorum, hâlâ elinde duran fişi göstererek.

"Evet, çok satan bir şey değil," diye itiraf ediyor Jaxx, "ama ne derler bilirsiniz, herkes için bir şey vardır."

Elindeki ürünleri masanın altındaki bir kutuya koyarken bir erkek sesi, "Fikrimi değiştirdim. O şeyi almak istiyorum."

Gözlerimi yukarı çevirdiğimde aynı adamın masamızda durduğunu görüyorum ama bir sonraki anda tüm ekibinin yanında olduğunu fark ediyorum. Göz açıp kapayınca kadar hepsi masamızdan çeşitli ürünler kaptı ve neredeyse masayı numunelerden t e m i z l e d i l e r .

"Dostum, nasıl bir fahişe bu canavarı kukusuna sığdırabilir?" "Bu antenler de ne?"

"Yakala!"

Adamlar iğrenç yorumlarıyla vibratörleri ve dildoları tutuyor, birbirlerine uzak tutma stiliyle fırlatıyor ve şamatayla gülüyorlar. Bir tanesi odanın bir ucundan diğer ucuna yelken açıyor ve bir gümbürtüyle pencereye çarpıyor.

"Hey! Göt herif! Ne oluyor lan?" Jaxx çığlık atıyor. Adamlardan birine doğru bir dalış yapıyor ve kılıç gibi kullandığı pembe dildoyu geri almaya çalışıyor.

Adam kaçıyor ve gülerek "*En garde!*" diye bağıyor.

Başka bir kardeş tipi vibratörünü kılıç gibi havaya kaldırıyor ve onları birbirine vurmaya başlıyorlar. Kılıçların kesişmesi ve bastırılmış dürtüler hakkında bir espri var ama şu anda gülemem. Ürün numunelerimiz her yere dağılmışken olmaz.

It's raining dicks! şarkısı kafamda *It's Raining Men* şarkısının melodisiyle çalıyor.

"Geri ver onu!" Çift uçlu bir oyuncağı başının üzerinde dönen bir helikopter kanadı gibi sallayan başka bir adama bağıyorum.

Çok parlak, Crest-commercial bir gülümsemeyle bana doğru parlıyor, bununla tamamen çok eğleniyor. "Bana yap."

Oyuncağı havaya kaldırıyor, boyunu bana karşı kullanıyor ve muzaffer bir edayla bana sırtıyor.

Ama ben bir şeye ulaşmak için zıplayacak, göğüslerimi bu pisliğin keyfi için zıplatacak aptal bir ahmak değilim. Hayır, onun yerine dizimi sertçe yukarı kaldırıyorum, taşaklarını diz kapağıma zorla sokacakmışım gibi yapıyorum. Refleks olarak sarsıldı ve kendini saldırıdan korumak için kıvrıldı. Ama bunu asla gerçekten yapmayacaktım. Sadece oyuncağa ulaşabilmem için eğilmesini istiyordum.

Elinden çekip alıyorum ve bir ucu yanağına çarpıyor. Gözlerinde şok ve öfke parlıyor ama arkadaşlarının bağırıları dikkatini benden uzaklaştırıyor.

"Gidelim!" diye bağıyor içlerinden biri ve sanki koordineli bir geri çekilme gibi hepsi birden havalanıyor. Ne oluyor lan, burası Lululemon değil!

Jaxx'ın işi daha bitmedi, çünkü mallarımızı çalıyorlar, fallik kupalar gibi havaya kaldırarak kaçıyorlar. Jaxx peşlerine düşüyor, direkt yolu seçiyor ve bir sandalyenin, masanın, sonra da başka bir sandalyenin üzerinde tepinerek diğer tarafa geçiyor, botları her adımda yüksek sesle gümbürdüyor.

"Geri ver şunları! Kendini becermek istiyorsan herkes gibi sen de bir tane almalısın Chad!" diye bağıyor arkalarından.

İkimiz de elimizden geleni yapıyoruz ama adamlar ürünlerimizi alıp kaçıyorlar. "Bu da neydi böyle?" Jaxx özellikle kimseye bağırıyor.

"Pislikler, işte bu," diye cevap veriyorum öfkeyle.

Karmakarışık olan masaya geri dönüyoruz. Kağıt mendilleri topluyorum, az önce yaşanan aptallıktan uzaklaşmak için onları bir düzene sokmaya çalışıyorum.

"Orospu çocuğu!" Jaxx tıslıyor.

"Ne?"

"Malzeme kutularından da bir şeyler almışlar. Bak." İşaret ettiği yeri takip ediyorum ve masanın altına zulaladığımız kutuların açılıp karıştırıldığını görüyorum.

"Hayır! Ne kadar?"

Jaxx o kutulardaki tüm malları satın aldı ve kâr etmek için onları satmak zorundayız. Eğer çalınırsa, parayı kaybederiz. Havaya uçup gider ve bizi zarara sokar.

"Bir envanter yapmam, aldıklarımla sattıklarımı karşılaştırmam gerekecek, ama ..." Bana bakıyor ve ağır makyajlı gözlerinde bile saf korkuyu görebiliyorum. "Sanırım çok fazla. En az bin, belki daha fazla?"

Karnım zil çalıyor. Daha yeni ikramiye paramı aldım, faturalarımı ödedim ve biraz para biriktirdim, şimdi de bu mu? Hepsi birkaç Chad-bro komik olacaklarını düşündükleri için.

"Kampüs güvenliğini aramalıyız," diyorum ve Jaxx başını sallıyor.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diyor kampüs güvenlik görevlisi yavaşça. Uzun boylu, zayıf ve seks oyuncakları hakkında rahatça konuşamayacağım kadar bebek yüzlü. Bırakın güvenlik görevlisi olmayı, kendisi bile henüz üniversiteden mezun olacak yaşta değil gibi görünüyor.

Gerçi bunun, masanın üzerinde kalan malları karıştırırken sanki bu bir şakaymış gibi sırıtmasıyla da ilgisi olabilir. "Birileri senin göz kırpmalarını kapıp kapıya mı kaçtı?"

Yakınlardan bir homurtu geliyor ve Jaxx ile ben aynı anda memurun ortağına, Memur Friendly'nin tam zıttı olan iri yarı, kırmızı yanaklı, mezara iki adım kalmış gibi görünen bir adama bakışlarımızı çeviriyoruz. Bizim bakışlarımız karşısında yüzünü empatik bir ifadeye büründürüyor ve boğazını temizliyor, tahminimce kendi dikkat çekme şekli olan topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve ellerini etkileyici göbeğinin üzerine koyuyor.

İlk başta bu olaya gülmelerini bekliyorduk. Yani, anlıyorum ... çalıntı dildolar pek yaygın bir ihbar değil. Anlayacaklarını düşünmüştüm.

sonra da gerçekten yardım etmek istiyorlar. Ama olan şey hiç de bu değil.

Memur Pork ve Beans çocukça tepkilerini işlerini yapacak kadar uzun süre üzerlerinden atamıyorlar ve biz de sabrımızı kaybediyoruz.

"Evet!" diye hep bir ağızdan bağıyoruz ve gözlerimizi uzun boylu memura çeviriyoruz.

"Biz de tam olarak bunu söylüyoruz," diye hırlıyor Jaxx. "Vajina kelimesini ilk kez duyan bir çocuk gibi gülmekle meşgul olmasaydınız bunu duyabilirdiniz."

Uzun boylu subay gözlerini kısıyor, hakaretten memnun değil. "Peki bu kadar çok *ürünle* tam olarak ne yapıyorsunuz?" Ses tonu profesyonellik çabası gibi görünmek yerine, parti ürünlerimizin daha da kirli görünmesine neden oluyor.

"Bunun bir önemi var mı?" Jaxx tersliyor. "Neden olduğu kimin umurunda? O bizim malımızdı ve çalındı. Onları satmamızın, dağıtmamızın ya da onlarla penis çizme dersleri yapmamızın bir önemi yok. Benim!" Avucunu göğsüne vuruyor ve sonra parmaklarını havada gezdiriyor. "Biri aldı." Son on beş dakikanın dramatik ve mağara adamına özgü yorumunu, tüm bu olanlardan dolayı üzgün olduğunu belirtmek için bir parmağını yanağından aşağı çekerek bitiriyor.

"Aslında önemli olabilir," diyor yaşlı memur. "Bu şeyleri kampüste satmak için onay aldınız mı? Yönetimin tüm bu şeytanlıklar konusunda pek hevesli olacağını sanmıyorum." Değerlendirmesinde hoşuma gitmeyen bir tehdit var.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Talep ediyorum. "Kampüsteki herkes on sekiz yaşından büyük. Yanlış bir şey yapmıyoruz."

"Bunlardan bu kadar çok bulundurmaya karşı bir yasa yok mu?" diye soruyor uzun boylu memur, cevabı biliyormuş gibi görünse de. Ama gerilimi tırmandırıyor - önce kampüs yönetiminin sorun çıkaracağını öne sürdü, şimdi de polis.

"Hayır, o sadece Teksas'ta olur" diyor ortağı. "Orada altıdan fazla olamaz. Burada böyle olmaması çok kötü, gerçi bana sorarsanız altı kişi yine de çok fazla gibi görünüyor." Sanki o kısıtlayıcı yasanın burada da geçerli olmasını istemiş gibi masadaki dağılıma bakarak sözünü kesiyor.

Jaxx onlara, "Eğer hiçbir şey yapmayacaksanız gidebilirsiniz," diyor. Kollarını öfkeyle göğsünün üzerinde kavuşturmuş ama onlara el sallamayı başarıyor.

Öfkeyle topuklarının üzerinde dönüp gülerek uzaklaşıyorlar ve yol boyunca bizden şikâyet ediyorlar.

Jaxx'a "Sanırım Bay Çok Sikli, Konsantre Olamıyor çıkarken QR kodunun fotoğrafını çekmiş," diyorum.

Hayal kırıklığına uğramış olsa da o bir satış elemanı. "Umarım evlidir ve karısı elimizdeki en büyük, en şişman siki sipariş eder, onu kullanırken ona izletir ve hayatında ilk kez boşalır. Çünkü biliyorsun onunla asla boşalmaz."

Siyah boyalı dudaklarında hayali öyküsünden duyduğu tatminle küçük bir gülümseme beliriyor.

"Cidden, ne yapacağız?" diye soruyorum.

Jaxx titrek bir nefes alıyor ve acımasız bir gülümsemeye zorluyor. "Kıçımızı satacağız. Bu zararı telafi etmek için birkaç haftalık kâr marjımız gerekecek."

Kahretsin. Tam işler yoluna girmişken, Kader Kardeşleri beni bir çentik aşağı indirdi. Hem de büyük bir tane.

Yemin ederim, eğer ölürsem ve o sapkın sürtüklerle karşılaşsam, müdahale hakkında biraz sohbet edeceğiz.

BÖLÜM 12

ŞANS

"BASKETBOL SAHASINA GITMEK İSTER MİSİN?"

"Belki bir ya da iki saat sonra. Önce halletmem gereken ödevlerim var."

Kulübe gelen iki çocuğun yorumlarına kulak misafiri oluyorum ve bu beni gururlandırıyor. Kulüpte hareketlilik had safhada ve üyelerimizin olmadığı çok fazla 'sessiz' saat yok. İster dersten sonra, ister işten sonra, ister işten önce ya da her ne şekilde gelirlerse gelsinler, erkekler buraya gelmeyi seviyor; rahatlamak, egzersiz yapmak, iletişim kurmak ya da hayat hakkında sohbet edecek birilerini bulmak için.

Ancak ihtiyaçları ne olursa olsun, The Gentlemen's Club, kişisel gelişim, ruh sağlığı ve toplumu bir araya getiren yetişkin bir "erkekler kulübü" haline geldi. Tüm bunları bir araya getirmenin başarılı bir iş modeli olabileceğini hiç bilmiyordum ama risk aldığımız için mutluyum çünkü hayatları değiştiriyoruz.

Ne yazık ki her zaman her şey yolunda gitmiyor.

Birçok kişi hala kendi kimliğini arıyor ve rütbe için savaşıırken diğer üyelerle kafa kafaya çarpışmak kaçınılmaz oluyor. Birkaç tartışmayı kavgaya dönüşmeden ayırmak zorunda kaldık ama bunu bekliyorduk. Ne yazık ki erkekler kendilerini bu şekilde ortaya koyuyorlar, tıpkı çocukken kardeşlerimle yaptığım kavgalar ve daha sonra hangi top sahasını fethediyorsak orada yaptığımız kavgalar gibi.

Yine de genel olarak işler yolunda gidiyor. Çocuklarla ve Rico'yla, istediği tüm sağlıklı, rakunlara uygun yiyecekleri alabileceği, yani çok miktarda çikolata şekerleme yemeyeceği uzak bir barınağa yerleştirildi.

Umarım orada tanışabileceği birkaç dişi rakun bile vardır.

"Hey, Lucas, hazır mısın?" Danışmanlık alanına girdiğimde onu kanepede oturmuş, tırnak etlerini karıştırırken buluyorum.

Bire bir danışmanlık, erkeklere Evan ya da benimle daha kişisel bir düzeyde konuşma şansı veren, sunduğumuz en kişisel tatmin edici şeylerden biridir.

"Sanırım," diye mırıldanıyor.

Seansımıza pek de coşkulu bir başlangıç olmadı, özellikle de bunu isteyen o olduğunu düşünürsek. Ama bu adamların açılmasını sağlamak bazen zor oluyor. Çoğu 'erkekler ağlamaz' zihniyetiyle yetiştirilmiş ve zayıflık göstermek istemiyorlar, özellikle de başka bir erkeğe. Ama benim işim onların kendilerini paylaşacak kadar güvende hissetmelerini sağlamak, böylece büyüyebiliyorlar.

"Torbaya mı vuruyorsun?" Karşısındaki deri koltuğa oturduğumda, parmak eklemlerinde iyileşmekte olan morlukların üzerinde taze kızarıklıkların olduğu ellerini işaret ediyorum.

Lucas başını sallayarak ellerini inceliyor. "Spor salonundaki ağırlık torbası alışık olduğumdan biraz daha sert."

"Kullanabileceğin torba eldivenler var." Tepkisini dikkatle izliyor, dudaklarının hafifçe büküldüğünü fark ediyorum. "Ama sen bunu zaten biliyordun ve çıplak yumrukla dövüşmeyi seçtin. Nasıl oldu bu?"

"Hissetmek istedim..." Lucas sesinin soluklaştığını söylüyor. Ona el salladığımda devam ediyor. "*Bir şeyler hissetmek istedim.*"

"Kendine zarar vererek mi?"

"Lanet bir çuvaldan daha sert olarak!" Lucas tersliyor, gözleri sanki onu zayıf hissettiren benmişim gibi doğrudan bana ateş püskürüyor. Ben öyle bir şey yapmadım ama en kötüsünden geri adım atmayacağına güvendiği bir hedefim. "Gerçek erkekler dövüşürken ellerine amcık pedi takmazlar."

Düşünceli bir şekilde mırıldanarak karşı çıkıyorum, "Bahse girerim seninle aynı fikirde olmayan birkaç kişi vardır. Ali eldiven giyerdi. Conor McGregor eldiven giyer. Onlar gerçek erkekler, her ne demekse. Peki bu gerçekten neyle ilgili Lucas?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," diye cevap veriyorum, öne doğru oturarak, "seni sert adam katsayın hakkında endişelendiren nedir?"

Bu pek çok şey olabilir çünkü erkekler pek çok nedenden ötürü sertlikleri hakkında endişelenirler - meydan okumak, kontrolden çıktıklarını hissetmek, zor bir şeyle yüzleşmek ya da hatta kendilerini kanıtlamanın bir yolu olarak.

Lucas ağzını açar, sonra kapatır, henüz düşüncelerini paylaşmaya hazır değildir. Bir sorunla yüzleşmek Lucas'ın her ne pahasına olursa olsun kaçındığı bir şeydi

geçmişte. Okulda zorlandığında, ilk tepkisi ağırlıklara kitaplardan daha sert vurmak oldu ve bench press PR'ını otuz kilo artırmasına rağmen, bölümü için ihtiyaç duyduğu bir dersten kaldı. Ailesi maddi olarak zor durumdayken, küçük kardeşlerine destek olmak için bir işe girmek yerine burs parasının geçinmek için yeterli olmadığından şikayet etti.

Ortaya çıktıklarında her zaman sorunlarının tersine koşma eğilimindedir. Ama bunun üzerinde çalışıyordu ... ve sonunda iç geçirdi. "Nora."

Geriye yaslanıyorum, üzerindeki baskıyı azaltıyorum ve artık konuştuğu için ona alan açıyorum. "Nora. Onunla ne oldu?"

Nora bir süredir ilgilendiği bir kız ve onun hakkında birkaç kez konuşmuştuk. Ama bu sefer adını söyleme şekli bana artık her şeyin farklı olduğunu söylüyor.

"Bak dostum, dediklerini yapmaya çalıştım," diyor Lucas, sinirli ve belli ki kırgın. "Onunla konuşmaya, saygılı olmaya çalıştım. Taylor Swift'in yeni albümü hakkında konuşup dururken onu dinledim bile, sanki umurumdaymış gibi. Sonra ona çıkma teklif ettiğimde ne dedi biliyor musun?"

Patlamasına bakılırsa ne dediğini zaten biliyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum ve kaşlarımı kaldırarak onu devam etmesi için cesaretlendiriyorum.

"Blake Christian," diye tükürdü Lucas. "Bana futbol takımının yıldız defans oyuncusuyla çıktığını söyledi. Kampüsteki *piliçlerin* yarısıyla yatmış ama hepsi onu sihirli bir şekilde *puf* diye değiştireceklerini düşündükleri için bir sonrakiyle şansını devam ettiren adamla." Parmaklarını şıklatıyor.

"Yoksa sadece ondan mı hoşlanıyorlar?" Öneriyorum ve Lucas'ın gözleri öfkeyle kocaman açılıyor. Ama devam ediyorum, bir noktayı kanıtlamak için fikri zorluyorum. "Ya da bir fuckboy istiyorlar ya da o aslında iyi bir adam?"

Lucas kaşlarını çatarak bana bakıyor ve "Sen neden bahsediyorsun?" diye hırlıyor.

"Mesele şu ki, Nora'nın neden Blake'le çıkmak istediğini bilmiyorsun ama kendine göre sebepleri olmalı. Seninle ya da bir başkasıyla paylaşmak zorunda olmadığı nedenler. Ancak ..." Bitirmeme izin vermesini söyleyerek ellerimi kaldırdım. "Seni o mu yönlendirdi? Yoksa aranızda henüz bir şey yok muydu?"

Cevabı biliyorum çünkü bir süredir ondan bahsediyordu ama geçen hafta dediği gibi 'anlaşmayı' henüz yapmamıştı.

"Ona 'günaydın güzelim' ve 'iyi geceler' mesajları atıyordum. Ona ne kadar harika olduğunu söylüyordum, ilgilendiği tüm sıkıcı şeylerden bahsediyordum ve ders çalışırken ona en sevdiği yerden pizza götürdüm

ve onunla akşam yemeğine oturdum, bir çeşit randevu gibi. Bir gece onu arkadaşlarıyla dışarıda gördüm, ben de onlara birer kadeh içki ısmarladım, çok pahalıydı ve dans ettik." Oflayıp pufluyor ve başını kanepeye yaslayıp tavana bakıyor. "Bana yapmamı söylediğin her şeyi yaptım."

"Tamam, peki tüm bunlara tepkisi ne oldu? Sana mesaj attı mı, seninle konuştu mu, seni gördüğüne sevinmiş gibi göründü mü?"

Lucas'a karşı biraz nazik davranıyorum çünkü doğrusu o iyi biri değil. Sadece öyle olduğunu düşünüyor ve ben de bunu anlamasına yardımcı olmaya çalışıyorum. Henüz eylemleriyle duyguları arasında bu şekilde bir bağ kurduğunu fark etmemiş olsa da dikkati kafasında işlemsel.

Farkında olmadığı derin bir düzeyde, 'iyi davrandım' ve 'sana içki ısmarladım' ifadelerinin 'benimle çıkarsın' ve 'benimle seks yapmak istersin' anlamına geldiğini düşünüyor.

"Bilmiyorum dostum. Ona içki ısmarlamama izin verdiği için çok mutluydu, orası kesin. Bahse girerim Blake onun için böyle şeyler yapmıyordur. Ama eminim aç bir fahişe gibi onun sikini yalıyordu."

"Whoa, yavaşla!" İtiraz ediyorum. "Üzgün olduğunu biliyorum ama-"

Ama Lucas tam anlamıyla atıp tutma modunda, duyguları ve karanlık düşünceleri zehirli bir sivilce gibi beyninin içinde iltihaplanmış. Şimdi de odanın her yerine sıkıyor. Sanırım bunu başka bir yerde, mesela Nora'nın önünde yapmaktan daha iyi. "İşte bu yüzden bunların hepsi saçmalık." Odanın genelini işaret ediyor ve ilk başta ne demek istediğinden emin olamıyorum. Ama çirkinliğini kusmaya devam ediyor. "Benim gibi iyi adamlar en son bitirir. Kaltaklar sadece seksi, uzun boylu ve büyük penisli erkeklerin en üst yüzdesini isterler. Onlara nasıl davrandıkları önemli değil. Ne kadar boktan olursa o kadar iyidir ve bunu yutarlar. Bu yüzden vaaz ettiğin tüm bu basit şeyler lanet olası bir aldatmaca."

"Yeter," diyorum sertçe, eldivenleri çıkarıp onun düşüşünü durduruyorum. Soğukkanlılıkla ona acı gerçeği söylüyorum, hala buna hazır olduğundan tam olarak emin değilim ama bunu duyması gerektiğini biliyorum. "Ona bir içki ısmarladım diye Nora'nın ayaklarına kapanmasını mı bekliyordun? Eğer senin için bu kadar basitse, bir seks işçisi tut. En azından o zaman en ufak bir insani nezaketin ve on doların sana oral seks yapma hakkı verdiğini düşündüğünü bilir. Nora'ya gelince, ondan gerçekten hoşlandın mı? Onu tanımak ister misin? Yoksa sadece becermek mi?"

"Fark eder mi?" diye karşılık veriyor, söylediğim tek bir şeyi bile duymadığını anlamamı sağlayan bir göz devirmeyle.

"Evet, önemli!" Soğukkanlılığımı biraz kaybederek bağırıyorum. "Eğer benim bir dolandırıcı olduğumu düşünüyorsan neden buradasın?"

Lucas bir süre somurtkan bir sessizlikle oturdu. "Çünkü bu kulüpte arkadaşlarım var ve sana inanıyorlar. Ama bu çok zor. Tanıştığım her kızın sonunda bir futbol yıldızı tarafından okşanmak ya da tüm takım tarafından eğitilmek isteyen lanet bir fahişe olması çok zor."

Sandalyemde öne doğru oturuyorum ve bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyması için gözlerimle onu sabitliyorum. "Lucas, sana belli bir şekilde davranmayı ya da kibarlığı bir amaca ulaşmak için araç olarak kullanmayı öğretmiyorum," diye azarlıyorum onu. "Bu senin kimliğin olmalı. Çıkmak istediğin kadınlar da dahil olmak üzere diğer insanları gerçekten önemsemelisin. Bu *ne* yaptığınla ilgili değil, *neden* yaptığınla ilgili. Şu anda iyi bir adam değilsin." Duraksıyorum, daha da sert bir gerçeği söylemeden önce bunun kafama girmesine izin veriyorum. "Üstünlük kompleksi olan güvensiz bir pisliksin, ama daha iyisini yapabilirsin, daha iyi olabilirsin."

"Her neyse," diye homurdanarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Ellerini havaya kaldırmasını beklerdim. Ama o şekilde oturması bana haklı olduğumu zaten bildiğini, sadece bundan hoşlanmadığını söylüyor. Bu yüzden ses tonumu biraz yumuşatarak daha cesaretlendirici olmaya çalıştım çünkü sonuçta onu yıkmak istemiyorum. Onu güçlendirmek istiyorum.

"Arkadaşlarını burada olacak kadar önemsiyor musun? Bu senin iyi bir arkadaş olduğunu gösterir. Bunu başkaları hakkında nasıl düşüneceğiniz ve ihtiyaçlarınızı nasıl ileteceğiniz konusunda bir sıçrama noktası olarak kullanın. Arkadaşın pizza isterken sen hamburger isteseydin, bunu söyledin. Öyle mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Romantik ilişkiler için de aynı şey geçerli. Eğer bir seks arkadaşı istiyorsan, bunu da isteyen bir kadın bul ve bunu ona açıkça söyle. Daha derin bir romantik partner istiyorsan, önce bir partner olarak arzu edilir olmalısın."

"Evet, bunu hemen halledeceğim," der Lucas alaycı bir tavırla ve ayağa kalkıp odadan dışarı çıkar.

"İyi gitti," diyorum boş odaya, arkama yaslanıp Lucas'la ilgili nelere dikkat etmem ve Evan'la ne konuşmam gerektiğine dair birkaç not karalarken.

Lucas bir sorun olabilir. Ve onun seansı ruh halime karanlık bir gölge düşürüyor.

Bu adamların çoğu buraya geliyor, podcast'i dinliyor ve her ikisinden de faydalaniyor. Ama bizim ekili ortamımızın dışına çıktıklarında bunun tam tersini duyuyor, görüyor ve yaşıyorlar. Lucas'ın tavrı ve öfkesi rahatsız edici ve beni meraklandırıyor, mesajımı doğru şekilde mi veriyorum? Yoksa rüzgara işeyip ıslaklık yağmarmuş gibi mi davranıyorum? Burada gerçekten bir fark yaratıyor muyum?

Ben bunları düşünürken, kulüpte bir gürültü duyuyorum. Araştırmak için ayağa kalkarken, Rico'nun kayıp erkeğine kızgın gizli bir rakun kız arkadaşı ya da bir sürü bebek Rico olmaması için sessiz bir dua gönderiyorum.

"Toro, toro, toro!" diye bağıyor biri.

Neyin içine girdiğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama küçük bir grup adam çeşitli dildolar ve vibratörler kullanıyor ve diğer adamlar onları savaştan dönen savaşçılar gibi alkışlıyor. Ve 'toro', alnına bükülmüş, gümüş parıltılı bir yapay penis emen Anthony'ye yönelmiş gibi görünüyor. Öfkeli bir boğa gibi davranıyor, başka bir adamın matador pelerini gibi tuttuğu bir havluya önce penis boynuzuyla koşuyor.

"Bu da ne böyle?" Kendi kendime mırıldanıyorum, yüzümde küçük bir gülümseme beliriyor.

Saçma, aptalca ve biraz da çılgınca, ama erkeklerin çılgınca davranması o kadar da sıra dışı değil. Bazen stres atmaları gerekiyor. Ve Anthony'nin şu anda çeşitli adamlara koştuğunu ve boğa güreşçisi tarzında onun üzerine atladıklarını düşünürsek kesinlikle iyi vakit geçiriyor gibi görünüyorlar.

"Ole!" diye bağıyor yeni bir adam ellerini savurarak ve ayaklarını yere vurarak.

"Şuna bakın! Hepsi 'oh, hayır, geri ver' diyordu ve gotik kız çıkarken bizi masanın üzerinden kovaladı."

"Evet ve Seks Oyuncağı Barbie bağıyordu-"

"Kahrolası sürtük bir tanesini geri almak için neredeyse beni parçalıyordu."

Bekle, ne? Yorumları hala işleniyor, ama kaydedilen şey 'Seks Oyuncağı Barbie'.

Bu Samantha. Penis torbası sahnesi olayından sonra ona böyle seslenmişlerdi.

İyi ruh halim bir anda buharlaştı. "Burada ne haltlar dönüyor?" diye bağırdım. Odayı geçip grubun ortasında durarak onları dağıtıyorum. "Cevap istiyorum. Şimdi."

Anthony genişçe sırtıyor ve penis boynuzunu muzaffer bir şekilde oynatmak için başını sallıyor. "Onu senin için geri aldım, Chance. Seks Oyuncağı Barbie seni bir daha asla utandırmayacak."

İçimde öfke biriktiğini hissedebiliyorum, sıcak ve ekşi, ama kendimi sabit kalmaya zorluyorum. "Açıkla," diyorum soğukkanlılıkla. Bu dangalakların ne yaptığını bilmem gerekiyor çünkü Samantha'yla konuşmam gerektiğini biliyorum. Her ne yaptılarsa, bir şekilde benim hatam. Ve bir an önce bununla başa çıkmam gerekiyor.

Anthony'nin gülümsemesi birkaç derece azalıyor ama konuşurken gururu hâlâ belli oluyor. "Topluluğun dinlenme odasında takılıyorduk ve toplantıdaki iki kızın herkesin önünde utanmadan bu boku sattığını gördük. İcabına baktık."

Sanki kampüsün ortasında mafya işi yapmışlar gibi konuşuyor. "İcabına baktık da ne demek?" Sesimi dengede tutmak gittikçe zorlaşıyor.

"Bazı ürünlere el koyduk, kesinlikle geri davet edilmeyecekleri kadar olay çıkardık ve senin intikamını biraz aldık," diye özetliyor Anthony kıkırdayarak.

Bir elini havaya kaldırıyor ve başka bir adam sanki az önce söylediği her şey iyi bir şeymiş gibi beşlik çıkmak için araya giriyor. "Çok doğru," diyor. "İyi iş, Anthony."

Etrafımızdaki kalabalığı tarıyorum, hevesli gözleri ve onaylayan sırtışları karşısında şok oluyorum. Kararsız görünen birkaç kişi var, ama genel olarak çocuklar Anthony'nin yaptığını yürekten onaylayacağını düşünüyorlar.

"Ciddi misin? O kadınlara zor anlar yaşattığın ve mallarını aldığın için mutlu olacağımı mı sandın?" Isırarak söyledim. "Buraya üye olmaktan hiçbir şey öğrenmedin mi?"

"Ne-" diye mırıldandı Anthony, gülümsemesi tamamen kaybolmuştu.

Toplananlara daha yüksek sesle, "Toplantıdan sonra o kadınla konuştum. Dehşete düşmüştü, olanlardan çok utanmıştı, çünkü yanlış kapıdan girmişti. Hepimizin başına gelebilecek bir şey." Dışlerimi sıkarak, beni duyup duymadıklarını görmek için gruba bakıyorum. "Peki neden seks oyuncakları vardı biliyor musunuz? Çünkü o bir iş kadını, hem de başarılı bir iş kadını. Bunda şaka yapılacak bir şey yok, değil mi?"

Biri hariç etrafımdaki tüm erkeklerin gözleriyle karşılaşıyorum. Anthony'nin başı öne düşmüş, azarlanmış bir çocuk gibi boş boş bakarken boynuzu yeri işaret ediyor.

"Neler oluyor?" Evan yanıma geliyor ve erkeklerin arasından sıyrılarak yanımdaki ortaya doğru ilerliyor. O ve ben dünyaya karşı savaşmayalı uzun zaman oldu ama hâlâ arkamda olduğunu bilmek güzel.

Derin bir nefes veriyorum. "Bu sabah gelirken burada yaptığımız iyi işlerle gurur duyduğumu düşünüyordum. Erkeklerin birbirlerini desteklediğini duydum, iyi adamlardan oluşan topluluğun ilişkiler kurduğunu gördüm ve

bazı üyelerin katılımlarından bu yana kaydettikleri büyüme." Söylediğim iyi şeyler bile suçlayıcı geliyor çünkü o kadar öfkeliyim. "Ama ellerine fırsat geçtiğinde bazılarının kadınlara zorbalık edeceğini, onlardan çalacağını ve sonra da gurur duyulacak bir şey yapmış gibi kutlama yapacaklarını çok acı bir şekilde öğrendim. Hayal kırıklığına uğradım ve çok kızgınım."

Anthony'yle yüz yüze gelmek için çemberin içinde ilerliyorum, birkaç adamın omzuna çarpıyorum. "Bu muhtemelen alnında kocaman bir morluk bırakacak. Her gün yaptığın penis boynuzu numarasını açıklamak zorunda kaldığında o kadınlara ne yaptığını düşünmeni istiyorum."

Bir iki kıkırdama oluyor ama çoğunlukla çocuklar kahkahalarını bastırmaya çalışıyorlar, özellikle de Anthony vantuzu kafasından büyük bir gürültüyle çektiğinde!

Alnının tam ortasında 10 santimlik yuvarlak kırmızı ve mor bir çürük olduğu kesin. Hak ettiğini buldu.

Ofisime geri dönerken parıltılı dildoyu elinden çekip alıyorum ve arkamdan Anthony'nin "Üzgünüm Chance. Bunun sadece bir şaka olduğunu sanmıştım."

Şaka mı?

Ona kükremek istiyorum. Onu yumruklamak istiyorum. Onu yok etmek istiyorum. Adamlarıma mantık yürütmelerini öğrettiğim her şey, ama sanırım ilk kez bunun gerçekten ne kadar zor olduğunu fark ediyorum.

Ofisimin kapısını çarpıyorum, keskin ses mekanda yankılanıyor ve oyuncağı fırlattığım masamın önündeki alanda ileri geri adım atıyorum. Yemin ederim bana bakıyor, tek gözüyle kulüpte başardığımı düşündüğüm her şeyle alay ediyor. Birkaç tur atmıştım ki kapı çalındı ve açıldı. Evan kafasını içeri soktu.

"Dostum, ne oluyor? İyi misin?"

Başımı salladım ve o da içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Hâlâ volta atıyorum, kendimi bıraktım. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Anthony, Samantha'nın ona neredeyse diz çöktüğünü söyledi. Yani Samantha'yı korkutmak için vücudunu, cüssesini ona karşı kullanıyordu. Ona *saldırmaya* bir adım kalmıştı. Ve o ... hayır, bunun komik olduğunu düşündüler. Bu da ne böyle?" Kolumla Anthony'yi bıraktığım yeri işaret ediyorum.

Evan uzun bir süre, belki de iki dakika boyunca sessiz, cevap vermeden bana bakıyor ve sanırım Anthony'nin ne yaptığını düşünüyor. Sonunda, "Ne kadar sürecek?" dedi.

Kafam karıştı, "Ne ne kadar?" diye yankıladım.

"Aptal olma. Seni senden daha iyi tanıyorum Chance. Ne zamandır sik torbası kızla görüşüyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Ona öyle deme! Samantha. Onun adı Samantha," diye düzeltiyorum. Sonra iç çekerek itiraf ediyorum, "O gecedan beri. Carter'ın karısının en iyi arkadaşı olduğu ortaya çıktı. Psikoloji yüksek lisans öğrencisi ve seks oyuncakları satıyor."

"Ciddi mi?"

Bundan hoşlanmayacağını bildiğim için dudaklarımı yalıyorum. "Hayır. Sıradan."

Evan neşesiz bir şekilde gülüyor ve göksel yardım için tavana bakıyor. "Şöhretini fuckboy kültürüne karşı olmak üzerine kurmuşsun ama ayağına penis fırlatan bir kıızı mı beceriyorsun? Doğru mu anladım?"

"Kaba olma," diye homurdanıyorum ama bu içi boş bir azarlama. "Açık bir iletişimle girdik. İkimiz de bir ilişki için fazla meşgulüz ama birbirimizin bazı ihtiyaçlarını karşılayabilirsek neden olmasın?"

"Neden olmasın? Ciddi misin?" diye soruyor ve bakışlarını bana çeviriyor. Bakışlarının ağırlığı altında ezilmeyince kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Seni çoktan kendine bağladı ve sen bunun farkında bile değilsin. Reagan da bana aynı şeyi yaptı."

Reagan onun nişanlısı. Bir yatırım fonu şirketinde veri analisti olarak çalışıyor, günlerini çizelge ve grafiklere bakarak, gecelerini de Evan'a bakarak geçiriyor. Her ne kadar Reagan'ın onu kendine bağladığını söylese de, gerçek şu ki, ona sert ve hızlı bir şekilde aşık oldu. Onu zorladığı için değil, o kadar harika olduğu için. Evan onun peşinden koştu, her fırsatta ona kur yaptı ve onu kazanmak zorunda kaldı.

"Samantha'yla aramızdaki öyle bir şey değil," diye itiraz ediyorum.

Kıkırdıyor, avuçlarını yukarı kaldırıyor. "Sen öyle diyorsan öyledir. Ama Anthony bu numarayı başka biriyle yapsaydı, çok kızardın, ama onunla analitik bir şekilde konuşurdun, böylece neden yanlış olduğunu görür ve uygun telafiyi nasıl yapacağına dair beyin fırtınası yapardı. Bunun yerine, Daddy Harrington gibi ona dünyayı dar ettin."

Bu belden aşağı bir vuruş. Carter ve Cameron gibi aile şirketine katılmak yerine Evan'la birlikte Gentlemen's Club'ı kurmak için kendi başıma girişimde bulunduğum için onunla iyi bir ilişkim olmadığını bildiği halde babam gibi davrandığımı söylüyor.

"İyi olup olmadığını görmem gerek," diye itiraf ediyorum. "Erken çıkacağım." "Güzel" dediğinde kapıya doğru üç hızlı adım atmıştım bile.

Kafam karışmış bir şekilde omzumun üzerinden bakıyorum ve o da bana öfkeyle bakıyor. "Güzel, çünkü bu sıradan olmadığı anlamına geliyor. Sen sadece

henüz anlamadım."

"Kapa çeneni, pislik." Güldüm. Ayrılmadan hemen önce, "Hey, Lucas'a benim için göz kulak ol. Zor bir akıl hocalığı seansı geçirdi ve ben de ona oldukça sert davrandım. Ama uzun süreli karanlıktan kör olmadan önce kafasını kışından çıkarması gerek."

Evan iki parmakla aptalca bir selam verdi. "Tamamdır. Git Seks Oyuncağı Barbie'ni kontrol et." Sırıttıyor ve daha sonra ona Samantha'ya bir daha asla böyle hitap etmemesini söyleyeceğim. Ama şu anda gitmek istiyorum.

Oyun alanına ve lobiye doğru ilerlerken, beni gören adamların üzerine bir sessizlik çöküyor. Daha önceki tepkimi merak ettiklerini biliyorum, ama bunun arkasındayım.

Yüzde yüz.

BÖLÜM 13

ŞANS

OBLIVION COFFEE asla tek başıma gideceğim bir yer değil. Karanlık ve gotik bir yer; burada kafatasları, orada ay evreleri var ve metalcore müzik çalıyor. Neyse ki müzik çok yüksek değil ve en azından bir içki sipariş edebiliyorum.

Tabii tezgahın arkasındaki barista siparişimi gerçekten alırsa. "Bruh, kayıp falan mısın?" Bana bakarken kıkırdıyor.

Kuşkusuz buradaki kimseye benzemiyorum. Üzerimde günlük takım elbisemden arta kalanlar var - lacivert pantolon, kolları kıvrılmış mavi düğmeli gömlek, kahverengi mokasen ayakkabılar ve bileğimde bir Patek Phileppe.

Öte yandan, baristanın siyah, tırtıklı kesilmiş saçları ve gümüş bir halterin durduğu burun köprüsünü geçen lekeli göz makyajı var. Tişörtünde Lucifer benzeri bir görüntü var ve deri bir koşum yeleği ile katmanlanmış, siyah kotu yırtık olmaktan çok parçalanmış ve yanıma geldiğinde etkileyici boyunun en az beş santiminin botlarındaki platformlardan kaynaklandığını gördüm. İsim etiketinde 'Syd' yazıyor ve bir orta parmak çıkartması var.

Oblivion Coffee'de garip adam bendim.

Eğiliyorum, sadece ikimizin arasında cevap veriyorum ve umarım beni burada, tezgâhın üzerinde Kahve Tanrılarına kurban etmemesi için bir dostluk duygusu yaratıyorum. "Hayır, bir arkadaşımın buluşacağım. Burası dedi ve dürüst olmak gerekirse, nereye isterse oraya giderim."

"Eminim. Bugün ne içiyorsun?" diye soruyor.

Tamam, bunu bir kazanç olarak görüyorum çünkü en azından siparişimi almaya istekli. "Büyük boy siyah." Basit tutuyorum, yine de içimden bir ses şeker yüklü ve krem şantili bir şey sipariş edip baristanın kafasının patlayıp patlamayacağını görmek istiyor. "Bir isme ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," diyor Syd, içkim hazır olduğunda beni bulmakta zorlanabileceği için eğlendiği belli. "Anladım."

Bu açıklamayla birlikte, ben ödeme yapmak için kartımı makineye dokundurup, sade kahvemın Syd'in görüldüğü kadar acı olmaması için dua ederken, o çizmeli ayağının üzerinde dönerek uzaklaşıyor.

Oturup parmaklarımı masanın soğuk metaline vuruyorum ve sabırsızlıkla Samantha'yı bekleyerek kapıyı izliyorum. Anthony'nin yaptığı numaradan sonra onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

Ve Rico'nun piyasaya sürülmesinden sonra onu terk etmeden sonra.

Bu doğru değil. Gündelik dedi ve ikimiz de meşgulüz. Israrcı olmak istemedim.

Kendimle tartışmak beni bir yere götürmüyordu ve kapı açılıp Samantha içeri girdiğinde zihnim bir anda tamamen boşaldı.

Kırmızı puantiyeli yazlık beyaz elbisesi, yüksek topuklu sarı Nike'ları, göğüs dekoltesinin üzerine uzanan altın kolyeleri ve ayçiçekli hasır çantasıyla göz kamaştırıyor.

İlk düşüncelerimin iğrenç olmasından utanıyorum - onu bir masanın üzerine eğmek, elbisesinin tam eteğini yukarı çevirmek ve onu almak. Teninin ipeksi hissini, amının tatlı tadını ve tenis ayakkabılarıyla etrafımda dağılırken gözlerindeki kıvılcımı hayal edebiliyorum.

Zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

O iyi mi? Önemli olan buydu. Onun dizi, Anthony'nin davranışı, biz.

Bana doğru yürürken kalçaları ileri geri sallanıyor, beni hipnotize ediyor. Ama gülümsemesi bana değil, Syd'e. Ona el sallıyor.

"Hey, Samantha, her zamankinden mi?" diye soruyor. O da gülümsemiyor ama gözlerinde bir ışık ve sesinde bana yardım ederken kesinlikle olmayan bir enerji var.

Başını sallıyor, sonra gözlerini bana diyor ve ben de sandalyesini çekmek için ayağa kalkıyorum. "Muhteşem görünüyorsun," diyorum selamlama olarak.

"Teşekkür ederim." Bana gülümseyerek kibarca oturdu. "Bunu senden duyduğuma şaşırdım. Bu bir tür 'çok erken arama yoksa gerçekten umurunda olduğunu düşünür' anlaşması mı?" Açık sözlü. Cesur. Kendinden çok emin.

Hoşuma gitti.

"Hiç de değil. Sıradanlık isteğine saygı duymaya çalışıyordum ama doğruyu söylemek gerekirse, aklımda çok fazla sen vardın. Affedildin mi?"

"Orada bir özür yoktu." Konuşmak için ağzımı açıyorum, eğer istediği buysa özür dilemekten mutluluk duyuyorum, ama elini kaldırıyor. "Ne de

İhtiyacın var. Sadece nerede olduğunu görmeye çalışıyorum. Ee, ne oldu? Bunun acil bir durum olduğunu söylemiştin."

Açıklamamı kolayca kabul etmesi beni şaşırttı. Sanırım hiçbir koşul olmadan iyi olduğunu söylemesine rağmen bana daha zor anlar yaşatmasını bekliyordum. Onun öngörülemezliği beni her seferinde memnun ediyor.

"Doğruca ona, ama önce ... dizin nasıl?"

Kaşları kalktı. "Sorun yok. Bir iki gün ağrımıştı ama şimdi iyi." "Buna sevindim." Bir sonraki bölümün o kadar kolay olmayacağını bildiğim için duraklıyorum. "Daha önce

Bugün kulüpte bir olay oldu. Senin de dahil olduğun bir olay." "Ben mi?"

Ben daha açıklayamadan Syd masanın yanında belirdi. "Samantha, tarçınlı rulo ve espresso. Suit, kahve."

"Aman Tanrım, teşekkürler Syd. Bu çok güzel görünüyor," diye mırıldanıyor Samantha, parmağını tabaktaki kremanın üzerinde gezdiriyor ve parmağındaki tatlılığı emiyor.

Hem Syd hem de ben onun istemeden yaptığı seksi hareketi kendi açlığımızla izliyoruz. Boğazımı temizliyorum ve bakışlarını Samantha'ya çevirmeden önce gözlerini benden ayırıyor. "Arkadan sıvışmak istersen bana haber ver." Bununla birlikte tezgâha geri dönüyor.

Samantha Syd'in teklifine kıkırdıyor ama hemen önündeki tarçınlı rulo dikkatini dağıtıyor. Çatalını batırırken, hamur işi diline çarptıkça inliyor. "Jaxx beni burayla ve bu muhteşem canavarla tanıştırdı. En sevdiklerimden biri. Al, dene."

Bir lokma daha kesiyor ve bana yedirmek için çatalı uzatıyor. Garip bir şekilde samimi, özellikle de birbirimize ve birbirimizle yaptığımız diğer tüm şeyler düşünüldüğünde, ama öne doğru eğilip teklif edilen ısırganlığı alıyorum.

Beklentiyle bana bakıyor, ben de ona tam olarak ne düşündüğümü söylüyorum. "Lezzetli."

Sadece hafif, kabarık ve kat kat yağlı, tereyağlı güzelliklerle dolu hamur işinden bahsetmiyorum. Ayrıca beklediğimden daha fazla tarçın aroması var, bu da çok tatlı olmasını engelliyor, ama hepsi bir yana, ondan bahsediyorum.

Samantha benim flörtüm karşısında sırtarak bir ısırık daha alıyor. "Benimle ilgili bir olay olduğunu söylemiştin?" diye hatırlatıyor bana, her bir lokmayı kendine ayırarak afiyetle mideye indirirken.

Dürüst olmak gerekirse, tarçınlı ruloyu yerkenki iştahı dikkatimi dağıtıyor. Bundan bu kadar zevk alması, inlemeleri ve müzikal şapırtıları çok seksi.

Beyaz kremanın her damlasını almak için dudaklar çatalı sarıyor.

"Uh, evet. Çocuklardan biri ..." Anthony'nin ne halt ettiğini nasıl açıklayabilirim? "Boğa taklidi yapıyordu, alnına da vantuzlu bir dildo takmıştı," diyorum sessizce.

Samantha biraz tıkanıp ama boğazını temizlemek için öksürdü. Şaşkınlıkla bana bakarak, "Dildo boğa mı?" diye tekrarlıyor. Başımı salladığımda, "Diğer adamlar da ona biniyor muydu?" diye devam ediyor.

Aklıma gelen görüntüye gülüyorum. "Hayır, daha çok İspanyol boğa güreşine benziyor. Ama oyuncak, sanırım senindi. Bugün partide bir şey mi oldu?"

Olanları bir de onun ağzından duymak istiyorum çünkü Anthony'nin anlattıklarına zaten öfkeliyken, onun anlatacaklarının daha da kötü olmasından korkuyorum.

Bana dik dik bakarken gözleri anında kısılıyor. "Evet. Ne duydun?"

Arkama yaslanıp ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirerek kendimi kontrol etmeye ve durumu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Sadece bir grup adamın seni oldukça kötü taciz ettiğini mi?" Yavaşça başını sallıyor ve ben de devam ediyorum: "İyi olduğundan emin olmak istedim."

"Daha çok öfkeliydim," diye düzeltiyor. "O pislikler, *After School Special* kabadayılarının çocukça bir taklidini yaptıktan sonra ürünlerimizi çaldılar, tüm odaya ürünlerimizden bir karmaşa bıraktılar ve Jaxx ile beni kötü gösterdiler."

Anthony'nin davranışına verdiği tepki kesinlikle haklı ve tamamen haklı. Keşke ona bir ders vermek için taşaklarına temas etseydi.

"Onlar kulüp üyeleri," diye itiraf ediyorum, davranışlarından ve bunun tüm topluluğumuza nasıl yansıdığından utanmama rağmen başımı dik tutuyorum. Dürüstlük, liderlik ve öz farkındalık temelinde inşa etmeye çalıştığım bir topluluk. Bu konuda fevkalade başarısız oldular, ancak adamlarımın davranışlarını sahiplenmekten geri durmayacağım. Başarılı olduklarında gurur duymama izin veriyorsam, inanılmaz derecede aptalca bir şey yaptıklarında da kendimi aynı derecede sorumlu hissetmeliyim.

Elindeki çatalla işaret ederek ve neredeyse tarçınlı rulo parçalarını etrafa saçarak, "Ciddi misin?" diye çıkışıyor.

"Ne yazık ki evet ve yaptıkları şey için çok üzgünüm. Hiçbir şeyden haberim yoktu ama görünüşe göre oteldeki kesintiden sonra kulübün 'intikamını' aldıklarını düşünmüşler."

"Göze göz değil, değil mi?" Sesi sert, sanki bunu ona yapan benmişim gibi beni suçluyor. "Yanlışlıkla sizin aptal kulüp toplantınıza düştüm ve kendimi rezil ettim. O dangalak kanolar kendilerini benden, tüm kadınlardan daha iyi sanıyorlardı. Bize sürük ve fahişe diyorlar, sanki ödüllü aygırlarmış gibi nüfusun yarısı hakkında şakalar yapıyorlardı. İnanın bana, değiller."

O da benim gibi atıp tutuyor, kelimeler asitle kaplanmış bir şekilde dökülüyor. Öfkesini anlıyorum ama söylediklerinde bir şey beni durduruyor.

Sessizce ona hatırlatıyorum, "Ben de sana öyle demiştim."

Özür dilemeli miyim? Beni Anthony ve grubunun eylemleriyle aynı kefeye koyuyor, o yüzden özür dilemem gerekiyormuş gibi geliyor.

Bana ters ters bakmadan önce gözlerini sertçe deviriyor. "Bu tamamen farklı. Ve eğer bunu göremiyorsan, kıçlarına kuru ve hazırlıksız bir hayat dersi sokulmasına ihtiyaç duyan bazı olgunlaşmamış kardeşlerden daha büyük sorunlarımız var demektir."

Ouch. Bu zor bir ders olurdu.

Aslında ... bekle . . .

"Farklı olduğumuz konusunda haklısın. Ama seni fiziksel, zihinsel ya da duygusal olarak incitmek istemiyorum ve sanırım içimde var olduğunu bilmediğim bir şeyi ortaya çıkardığın konusunda oldukça açık oldum, bu yüzden iletişimimizin her zaman tamamen açık olmasını istiyorum." Bana hak vererek başını sallıyor. "Yine de Anthony hakkında biraz daha konuşmak istiyorum."

Ofluyor ama elini yuvarlayarak 'devam et' işareti yapıyor.

"Kulüpte onun için ne gibi sonuçlar doğuracağından hâlâ emin değilim, ama mutlaka bir şeyler olacaktır. Bizim için, benim adıma hareket ettiğini iddia etti, ama kesinlikle öyle değildi ve diğer adamların yaptığı şeyin kabul edilebilir olduğunu düşünmelerine izin veremem. Ama sanırım haklısın. Kadınlar hakkında bir hayat dersine ihtiyacı var."

Aklımda şeytani bir fikir şekilleniyor. Kulüp için her şeyi yapıyorum, temelde yaşıyorum, nefes alıyorum ve finanse ediyorum çünkü yaptığımız şeye ve yaratmaya çalıştığımız olumlu etkiye inanıyorum. Ama ya daha fazlasını yapabilseydik?

"Aklından ne geçiyor bilmiyorum ama onu becerip kampüsün avlusunda çırılçıplak bırakmayacağım ve makul bir inkâr edilebilirlik adına, kanıtları yok etmek için cesedini bir domuz çiftliğine atmayacağım." Her iki seçeneği de eşit bir rahatlıkla masadan kaldırıyor ve bu da beni geriye itiyor.

"Ne? Onunla yatmayacaksın. Asla." Sanki ne yapıp yapmayacağı konusunda söz hakkım varmış gibi parmak ucumu masanın üzerine koyuyorum. Ama Samantha'nın başka biriyle, herhangi biriyle birlikte olması fikri beni çok kışkandırıyor. Buna hakkım yok ama kendime karşı dürüst olduğum için bu duygunun var ve güçlü olduğunu kabul ediyorum. "Neden bunu isteyeceğimi düşündün ki?"

Sırıttırıyor ve "Domuz çiftliği için çok endişelenmiyorsun değil mi?" diye soruyor. Ben de ona gülümsemeyince, mağara adamının onu sahiplenme çabasıyla masanın üzerinde sikmeye takılıp kalınca hafifçe gülüyor. "Sakin ol, Chance. Yüzünde şeytani bir ifade vardı ve Jaxx'la ben bu adamın kim olduğunu öğrenebilirsek onu becermek için elli farklı yol bulduk bile. Ve artık biliyorum."

"Anthony Cordram." Vereceği her türlü cezayı hak ettiğinden emin bir şekilde hiç tereddüt etmeden adını söylüyorum. "Ama düşünmeniz için bir fikrim var."

"Dinliyorum." Tarçınlı rulosundan bir ısırmık daha alıyor ama fikrimi dinlemeye açık görünüyor.

Tabii ki, muhtemelen Anthony'yi penisinden bir bayrak direğine asmayı içereceğini umuyor, ama bunun daha iyi olduğunu düşüneceğini umuyorum. En azından uzun vadede.

"Kulübe gelin ve üyeler için bir ders verin. Flört, ilişkiler, seks ve diğer konular hakkında zaten konuşuyoruz, ancak ben ve Evan neyin doğru, başarılı ve en iyi olduğuna dair kendi bakış açımızı aktarıyoruz. Biz ne dersek diyelim, bu bir erkek bakış açısı. Ama ya sizden gelseydi? Zekisin, her türlü tepkiye karşı kendini koruyabilirsin, psikoloji geçmişin var ve cinsel yaşamı iyileştirme konusunda uzmansın. Sen mükemmelsin! Kendi TED konuşmamız için ücretli bir konuk konuşmacı gibi. Ne düşünüyorsun?"

Ben teklifimi yaparken kaşları yavaş yavaş çatılıyordu ama bunu yapacağını gerçekten umuyorum. Bence mükemmel olur.

"Peki ya Anthony ve ekibi?" diye soruyor.

"Yıldız öğrencileriniz çünkü buna ihtiyaçları var. Ya orada oturur, dinler ve öğrenirler ya da kulüpten defolup giderler. Büyümeye ve daha iyisini yapmaya açık insanlara ihtiyacımız var. Eğer reddederlerse, onlara daha fazla zaman ayırmayacağım," diyorum küçümseyerek.

Daha önce hiç kimseyi kulüpten atmamıştık ama Samantha için bunu yapmam gerekirse yaparım. Hem de gözümü kırpmadan.

"Bir düşüneyim," diye cevap veriyor ve zihninin şimdiden fikirler, şüpheler, heyecan ve sinirlerle döndüğünü görebiliyorum.

Umarım bunu yapmayı kabul eder. Erkekler için. Gerçi onun etrafımda olması bana da kesinlikle fayda sağlıyor.

"Bugünlük toparlayacak olursak, evet, her seferinde toparlamanız gerekiyor. Doğum kontrolünden eşinizle eşit derecede sorumlusunuz ve eğer baba olmak istemiyorsanız, bunun olmasını engellemek sizin sorumluluğunuzdadır. Eğer gerekli özeni göstermezseniz ya da istatistikler sizin lehinize çalışmazsa ... *öhöm*, *öhöm*, *öhöm* -size söylüyorum, yüzde ikilikler- o zaman sonuçları da size aittir. Akıllıca seçim yapın -eşinizi, doğum kontrol yönteminizi ve durum ortaya çıkarsa çocuğunuzu." Evan duraksıyor, bunun kafasına iyice yerleşmesine izin verdikten sonra sözlerini şöyle bitiriyor: "Ben Evan White-"

"Ben Chance Harrington," diye devam ediyorum, "*Two Men And A Mic*'in yeni bölümünde bize katıldığınız için teşekkür ederim."

Çıkış müziği çalıyor ve Evan klavyesine dokunarak yayını kapatıyor. "Ve biz ... çıkıyoruz," diyor sandalyesine geri oturarak. "Ses akışını dengelemek için yayını optimize ediciden geçireceğim ve gece yarısına kadar yayında olacak."

"Harika."

Evan merakla ona bakıyor. "İyi misin? Bu gece bir gariptin. Moralin bozuk değil, sadece enerjin düşüktü. Seks Oyuncağı Barbie ile görüşmen iyi geçmedi mi?"

"Merak ediyordum da... varsayımsal olarak," diye cevap veriyorum, arkadaşşıma saçmaladığımı bilerek. "Erkeklerle bazı sorunları hakkında konuşması için bir kadın getirmeye ne dersin? Farklı bir bakış açısı sunmak ve bizim yapamadığımız şeyler hakkında fikir vermek için."

Samantha'nın adını söylememe gerek yok. İkimiz de tam olarak kimden bahsettiğimi biliyoruz.

"Dürüstçe mi?" Evan soruyor, ben de çenesi kaskatı kesilmiş olmasına ve ne düşündüğünü bilmeme rağmen başımı sallıyorum. "Bu kötü bir fikir. Chance, bizimle açılmalarının nedeni kulübün güvenli bir alan olması. Buraya bir kadın getirirsen? Hemen çenelerini kapatırlar ve birbirlerinin arkasını kollayan kardeşler yerine bir sik ölçme yarışına dönüşür."

"Ama bazıları Şu anda bile dinlemiyor ve eğer kadın ilgilenmiyorsa uslu durmayı öğrenmeleri gerekecek. Bu, nasıl iyi bir adam olunacağına dair Temel Bilgiler 101 gibi bir Şey. Hatta başkalarına saygı duyan iyi bir insan."

"Bizi dinlemeyen adamlar bir kadını da dinlemeyeceklerdir. Bu onların sorunu. Onlar kendilerinin en büyük düşmanı, ama *biz* onları her zaman kendi yarattıkları bok çukurundan çekip çıkardık ve onlara daha iyisini yapmanın yollarını öğrettik," diye savunuyor Evan. Ama yüzümü görünce iç geçiriyor. "Bu varsayımsal değil, değil mi?"

"Bak, bizim yapamayacağımız bir şekilde onlara hitap edebilir," diye öneriyorum.

"Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum ve haksız da sayılmazsın ama tüm zamanlarını yardıma ihtiyaçları yokmuş gibi davranarak da geçirebilirler," diyor Evan. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Onlarla başa çıkabilir ve herhangi biri için desteğe ihtiyacı olursa ben burada olacağım." İkimiz de Anthony'den bahsettiğimi biliyoruz, ama zeki, iyi konuşan ve güçlü bir kadını görme fırsatını gerçekten kullanabilecek başka erkekler de var.

Özellikle de öğrenmelerine yardımcı olmakla ilgilenen biri.

"Anlaşmayı çoktan yaptın, değil mi?" Evan gerçekten incinmiş bir ifadeyle soruyor. Çenemi olumlu anlamda eğdiğimde ekliyor: "Bu bizim işimiz. Bu gemiyi birlikte yönetiyoruz ve önce bana gelmeliydin."

Haklı. Böyle bir Şey yapsaydı çok sinirlenirdim ve Reagan'ın kulüp için yaptığımız planları etkilemesine asla izin vermedi. Ama aynı zamanda gerçekten de en iyi seçimi yaptığımı düşünüyorum. Kulüp için, çocuklar için ve hatta Evan ve benim için. "Özür dilerim. Bunu önce seninle konuşmalıydım."

Anlamsızlık ya da gerekçe yok, sadece gerçek. Olması gereken bu. Ama ben de kararı geri almıyorum, bu yüzden herhangi bir hareket alanı sunmuyorum.

Sandalyesini geriye itiyor ve iç çekerek ayağa kalkıyor. "Bu anlaşmayı bensiz yaptın, bu yüzden eğer bu iş patlarsa sorumlusu sensin. Ama onunla zaten yattığını düşünürsek, burada karmaşık bir faktör var. Eğer o bir çalışan ya da hatta bir yüklenici ise buna bir son vermeli ve bu geçmişı gizli tutmalısın. Akraba kayırmacılığına dair herhangi bir ipucu ikimize de zarar verecektir. Ve bir çalışanla yatman daha da kötü görünecektir. İhtiyacımız olan son Şey trollere gümüş bir tepside cephane vermek. Bir gecede Jake McGibbons 2.0 olursun."

Başımı salladım. "Anlaşıldı."

BÖLÜM 14

SAMANTHA

Kapım yüksek sesle ve talepkar bir şekilde çalındı. "İçeri gel!" Mutfaktan bağııyorum, kim olduğunu şimdiden tahmin ediyorum. "Kapı açık!"

"Bu kadar mı? Dünyadaki en iyi arkadaşın için sahip olduğun tek şey bu mu? Senin için o kadar endişeleniyor ki çalışma toplantımıza bile *erken* geliyor?" Luna içeri dalarak soruyor.

Elinde anime kongrelerinden kalma iğnelerle kaplı büyük boy bir çanta, üzerinde bir atlet ve dizlerinden kesilmiş bir eşofman, sarı saçları dağınık bir topuz yapılmış ve siyah çerçeveli gözlükleri burnunun yarısına kadar inmiş. Dürüst olmak gerekirse biraz çöplük yangını gibi görünüyor, ama iş günündeki çalışma tarzı hemen hemen bu. İri yarı, sorumluluk sahibi ve kendi çapında son derece başarılı biri olduğunu ya da temelde dolar işaretlerine sıçan bir adamla evli olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Luna çantasını koltuğuma bırakıyor ve sonra bacaklarını çaprazlayarak yere oturuyor, kendini evinde hissediyor.

Girişinin tetiklediği kahkahalara karşı koyamıyorum. Luna'nın asla zamanında gelmediği bir şey varsa o da vaktinde gelmesidir. Asla. Güne en iyi niyetlerle başlar ve sonra yolun bir yerinde kendi yarattığı bir dünyada kaybolur ve grafik romanı *Alphena* için olay örgüsü notları karalamak veya bir sahne çizmek için durur. Bu noktada, programlar önerilere dönüşür ve 'saat yedi', 'gün batımı civarında' olur.

"Endişeli mi? Böyle mi düşünüyorsun?" Yankıladım. "Erken gelmedin ama *sadece* on beş dakika geç kaldın, bu da senin için geçerli sayılır."

"Her neyse," diye küçümseyerek alay ediyor. "İyi şeyleri anlat. Bana 'Chance bir seks tanrısıdır' hikayesini anlat." Ellerini havaya kaldırıyor ve daha iyi duyabilmek için gözlüklerini burnuna doğru itmeden önce Chance hakkında yaptığım tanımlamayı hatırlatan alaycı bir şarkı söylüyor.

Evet, Luna söz konusu olduğunda bu çok mantıklı.

Bir kase patlamış mısır ve kocaman, yalıtımlı bardağımı sehpanın üzerine koyduktan sonra en sevdiğim koltuğuma kıvrılıyorum. "Önce çalışmamız gerekmiyor mu? Kırk beş/on beş anlaşılmamız ancak önce çalışma kısmını yaparsak işe yarar."

Luna ve ben bu sprint seanslarını yıllardır birlikte yapıyoruz. Ben çalışıyorum, o çiziyor ve sonra dinç kalmak için ara veriyoruz, ama her zaman işle başlıyoruz. Her zaman.

"Kurallar, ahmaklar. Dökül yoksa sanat hakkında konuşmaya başlayacağım." Tehdidine hemen boyun eğmediğimde, "Michelangelo'nun ünlü Davut heykeli, İncil'deki özneyi Golyat'la savaşmadan önce temsil ediyor, belirgin bir fark-" diye başlıyor.

"Tamam, tamam... dur!" Bağırıyorum, ellerimle kulaklarımı kapatıyorum ve onu duymamak için gözlerimi kapatıyorum. "Bana tur rehberi gibi davranmandan nefret ettiğimi biliyorsun."

Dizimde bir dürtme hissediyorum ve tek gözümü kırıyorum. Luna'nın parıltısı gözlükleriyle daha da artıyor ve çerçevelerinin üzerindeki tek kaşını görebiliyorum. En önemlisi, ağzı hareket etmiyor, bu da artık sanattan bahsetmediği anlamına geliyor. Şükürler olsun!

Harika bir tur rehberi, hakkını vereyim ama en sevdiği konuya hiç ilgim yok. Bu biraz ironik çünkü tanıştığımızda o bakirdi ve ben de kariyerimi seks ve ilişki terapisti olarak planlıyordum. Zıt kutuplar sadece romantizmle değil, arkadaşlıkla da ilgilidir.

Ellerimi indirdiğimde, Luna nadiren görülen patron-bebek moduna girerek bana zorla "Bu koşuyu sen istedin ve bunun çalışman gerektiği için olduğunu sanmıyorum. Haftalardır sınavın yok."

"Bunu nereden biliyorsun?" Programımdan bu kadar emin olması karşısında kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken soruyorum.

"Her şeyi biliyorum. Konuşmak *istediğin* de dahil, o yüzden oyalanmayı bırak." Luna her konuda haklı, ama aynı zamanda beni kendi saçmalıklarımla suçlayacak kadar kişisel gelişim göstermesinden de gurur duyuyorum. Eskiden acı verici derecede utangaçtı ve en ufak bir yan bakış onu günlerce utandırırды, ama şimdi? O bir canavar. Sessiz, tatlı biri ama yine de bir güç merkezi, işi için kendi biletini yazıyor, aynı zamanda zamanını ve dikkatini de.

Ben de işe koyuldum. Çünkü tanıdığınız en iyi insan size pısırık olduğunuzu söylediğinde, muhtemelen aşırı nazik davranıyordur ve siz aslında tam bir korkak oluyorsunuzdur. Ve ben onlardan biri değilim.

"Birkaç gün önce gerçekten boktan bir gün geçirdim. Jaxx ve ben bir parti yapıyorduk ve çok *iyi* gidiyordu. Elden ele horoz satıyorduk." -I

"Ta ki bazı bacaklı pislikler mallarımızla vur patlasın çal oynasın oynamaya karar verene kadar. Bazılarını da çaldılar, oyuncaklarımızı yüz dolarlık hesabı ödemedi kaçan yemek yiyenler gibi alıp kaçtılar."

Sözünü keserek soruyor: "Bunları yenilemek için finansmana ihtiyacınız var mı?"

Borç ya da hediye, sen varsın kızım."

Cömert teklifi karşısında usulca gülümsüyorum. Eskiden eşit derecede parasızdık -gerçekten, bir tuğla Ramen noodle'ı gün için üç öğüne böler, ödeyecek bir fatura seçer ve geri kalanı için dua ederdik. Şimdi o kadar parası var ki artık buna para bile demiyor. Bu finansman, çünkü anlaşmalar için en az yedi rakamlı arenada çalışıyor. Ama hâlâ benim için her şeyi yapabilecek en iyi arkadaşım. Çalıntı sahte falluslarımın parasını ödemek de buna dahil.

"Teşekkür ederim ama Jaxx ve benim kırmızıdan kurtulmak için bir planımız var." Gözlerindeki endişe hemen kayboluyor ve ben de güncellememe devam ediyorum. "Ama kötü koşullarda biraz iyi şans var çünkü Chance beni aradı. Sonunda." Luna'nın sorgulayan bakışları karşısında açıklıyorum: "Hırsız pislikler onun adamlarıydı ve bu onu *çok* kızdırdı. Adamlardan birinin bir tarafını öyle bir tırmıkladı ki yanık için Neosporin'e ihtiyacı oldu, sonra da özür dilemek için beni buluşmaya çağırdı."

"Bu çok hoş." Luna hiçbir şey belli etmemek için elinden geleni yapıyor ama onu çok iyi tanıyorum ve Chance'in tepkisi hakkında ne düşündüğünü söylemek için ağzından köpükler saçtığını görebiliyorum. Ama bugünkü sprint seansının amacına sadık kalıyorum, ki kuşkusuz bu sadece benim için bir iş değil.

"Bazılarının gönderdiği mesajları almadığını ve belki de bunu kaynağından duymanın kafalarına sokmanın bir yolu olduğunu düşünüyor. Bu ..." Başımı hafifçe vuruyorum. "Bu değil," diye kasık bölgemin üzerinde daire çiziyorum. "İşte karşınızda Samantha, Erkek Eğitmeni."

"Ne?" Luna yanlış duyduğundan eminmiş gibi gülerek soruyor.

Ben de gülüyorum çünkü tam da onun düşündüğü şeyi söyledim.

Chance uzun uzun anlatmış ve olası konular hakkında konuşmuş olsak da bu fikir çılginca. Ben bir öğrenciyim, başarılı bir psikolog değil. Ama Chance, çocukların beni dinlemesini sağlayacak şeyin bu olduğuna yemin ediyor. Bazı açılardan ben de onlar gibiyim - aynı yaştayız, okulda çok çalışıyoruz, geleceğimizi planlıyoruz - Chance'in söylediğine göre onların da yaşadığı şeyler bunlar.

"Değil mi? Başka bir isim bulmam gerekecek, belki de Kadınsöylemci? Bilirsiniz işte, erkeklere laf anlatmak gibi, ama kadınlara laf anlatmak." Değil

Bunu da beğenmeyerek ellerimi havada salladım ve bu seçeneği sildim. "Ama Chance beni kulübünde ders vermem için işe almak istiyor."

Luna kafasını sallayarak düşüncelerini dağıtıyor. "Chance ... seni . . . sadece erkeklere özel kulübünde ... seks hakkında konuşmanı mı istiyor?" Düşüncelerini bir araya getirirken kırık dökük şeyler söylüyor.

"Şey, cinsiyet, ilişkiler ... ve evet, bolca seks," diye itiraf ediyorum o bana inanmaz gözlerle bakarken. "İşte bu yüzden bir sprint yapmak istedim. İlk dersimin taslağı üzerinde çalışmam gerekiyor."

"Sadece sana izin vermesine değil, seni sık gerektiren kulübünde istemesine takıldım. Tabii ki erkeklerle konuşmak için, çünkü seni burada, orada ve her yerde istediğini zaten tespit ettik." Kötü kötü gülümsüyor ve bir an için yüz ifadesindeki cesur alter-egosunu görebiliyorum. "Bu onun için büyük bir gelişme Samantha. Onun genelde ne kadar tutucu, iyi bir asker olduğunu anlıyor musun bilmiyorum. Kendi kuralları için kuralları var. Kim olduğunu öğrendikten sonra sana geriye dönük bir Gizlilik Sözleşmesi imzalatmamasına şaşırdım."

Haklı olduğunu düşünüyor, bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Ama Chance'i benim tanıdığım gibi tanımıyor. "Ama o öyle biri değil. En azından bana karşı öyle değil."

Başını sallıyor ama bu biraz patronluk taslamak gibi geliyor. "Elbette, tabii. İlk seansında ne yapacaksın?" diye soruyor, geri adım atmaya çalışıyor çünkü Chance hakkındaki değerlendirmesine biraz sinirlenmiş gibiyim. Kızmak için bir nedenim olduğundan değil ama onun adına alındım.

"Cesur ve müstehcen olacağım. Bence güçlü, bilgilendirici, bir saat içinde yatakta daha iyi olma anlaşmasına cevap vereceklerdir. Ve eğer orgazm vaat ediyorsam, kim bana çenemi kapatıp gitmemi söyleyebilir ki?"

Luna öyle bir kahkaha atar ki sehpanın üzerine düşer ve yarı dik durmak için onu kullanır. "Muhtemelen Chance ve Evan, ama senden başka bir şey beklemezdim. Açık olmak gerekirse, sohbet orgazmlarını kastediyorsun, gerçek orgazmları değil, değil mi?" Dudaklarımı alaycı bir şekilde büktüğümde vites değiştiriyor. "Chance *günün* konusunun 'Harika Bir Pislik Ol, Pislik Değil' olacağını biliyor mu?"

Dehası karşısında gözlerimi kırıpıştırıyorum. Bir parmağımı kaldırarak tabletimin ekranına olası bir başlık olarak bunu karalıyorum. Bunu ve diğer birkaç fikri not ettikten sonra omuz silkiyorum. "Uzmanlıklarımı ve masaya ne getireceğimi biliyor. Onun için sorun olmayabilir ya da ben çekilebilirim."

Çocuklara ihtiyaçları olanı vermekten geri durmayacağım, bu kıçlarına bir tekme olsa bile. Gerçekten. Ve Chance bana hiçbir kısıtlama getirmedir.

Sadece iyi birer insan olmalarına yardım edeceğini söyledi. Bu onun beş kelimelik misyonu ve ben de bunu destekleyebilirim. Tabii bu eğitimin bir parçası olarak onlara klitorisi nasıl yalayacaklarını anlatabilirim.

Luna kararsız görünüyor ve düşüncelerini toparlamasını beklerken birkaç avuç patlamış mısır yiyorum. "Dikkatli ol Samantha. Hepsi bu kadar. Chance kendine güvenen, güçlü, gururlu biri gibi davranıyor. Ama onu Carter ve diğer kardeşlerle birlikte gördüm. Her zaman güzel değildir. Charles'ı ilk terk eden oydu, bu da büyük bir cesaret gerektirdi ama bir bedel ödedi. Sanırım bir süre ona aile için bir hain gözüyle bakıldı."

Bu benim için yeni bir bilgi.

Luna'nın kayınvalidesi Charles ve Miranda ile Chance de dahil olmak üzere Carter'ın tüm kardeşleri hakkında bir şeyler duymuştum. Ama hepsi kasabaya dağılmış, kendi işlerini yapıyorlar. Şu anda aile işinde baba Harrington'ın izinden giden tek kişi Cameron. Carter, Luna'nın sanat koleksiyonunu yönettiği aynı kadın için özel mülk yönetimi yapıyor. Cole rastgele girip çıkıyor gibi görünüyor ve onun bir casus, eskort ya da her ikisi birden olduğuna dair teoriler var. Ama bu bir şaka, ciddi bir şüphe değil. Kyle ailenin yüz karası, ne isterse onu yapıyor, babasının değer verdiği her şeye orta parmağını çeviriyor gibi görünüyor. Kayla ise annesinin sağ kolu.

"İyi asker aile babası hain mi?" Kafam çok karışık bir şekilde yankılıyor çünkü Chance'in hiçbir özelliği bu sıfatı hak etmiyor.

"Şimdi değil," diye açıklamak için acele ediyor Luna, "ama ilk günlerde, dünyayı daha iyi bir yer haline getirme idealist hayali için mücadele ederken? Evet, Charles'ın sevgi dili bu değil. Ve kulüp, bizim için ne kadar sıra dışı olursa olsun, Chance'in bebeği. Onun için bunu mahvetme, tamam mı?"

Sanki ilk elden gösterilerle bir kadını kendinden geçirerek çılgılık attırmak üzerine bir bilgilendirme seansına balon dekor olarak şişme bebeklerle gidiyormuşum gibi konuşuyor. Ne şişme bebekleri ne de demoları yapıyorum. En azından ilk elden değil, ama önceden seçilmiş bir videodaki becerinin kare kare incelenmesi hala bir seçenek. Düşünüyorum.

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum, serçe parmağımı uzatıyorum. O da kendi parmağını benimkine doluyor ve üç kez kaldırıp indirerek serçe parmağıma verdiğim sözü en üst düzeyde tutacağımıza dair sessizce yemin ediyoruz. "İşe gitmeye hazır mısın?" I

Ona soruyorum, o da dalgınca başını sallıyor. Onu çoktan Alphena'ya ve zihninde pişirdiği fikirlere kaptırmıştım.

"Hey, Alexa, alarmı kırk beş dakikaya kur."

"Alarm öğleden sonra 3:00-2:00'ye ayarlı."

"Gidelim, kızım. İşaretinle, hazır ol, başla!" Alexa zamanlayıcımızı başlatırken Luna'ya söyledim. Luna bana düşünecek çok şey verdi ama önce bu ders için bir taslak hazırlamam gerekiyor. Eğer oraya çıkıp gerçek bir oyun planım olmadan kekeleyip durursam, beni canlı canlı yerler. Hem de güzel bir oral seks şeklinde değil, terapi seanslarımı utandıracak kadar rahatsız edici, garip bir soru-cevap seansı şeklinde.

Onları şimdi duyabiliyorum.

"O-yüzün neye benziyor?"

"Aletime kusmadan bir kızın beni gırtlığına kadar sokmasını nasıl sağlayabilirim?"

"Eğer kız gerçekten sıkıysa, penisimi kırabilir mi?"

Ayrıca Urban Dictionary'de seksle ilgili ne kadar berbat tanım varsa hepsi. Donkey Show? Dirty Sanchez? Süpermen?

Ve ben bunu istemiyorum. Luna tabletinde süper kahraman alter-egosunu çizerken ben de dizüstü bilgisayarımda yazarak bilgilendirici, yardımcı olacak ve benimle sevişmektense benimle sevişmeyi tercih eden ama her iki durumda da mutlu olacak bir oda dolusu erkeğe açık saçık şeyler söylememi gerektirmeyecek bir ders oluşturmak için yan yana çalışmaya başladım.

BÖLÜM 15

SAMANTHA

Ders için Kulüp binasına girerken midemdeki kelebeklere engel olamıyorum. Buradaki tek kadın olmak, hedef tahtası haline getirilmiş bir şekilde göze çarpıyormuşum gibi hissettiriyor. Daniel aslanın inine atıldığında böyle hissetmiş olmalı. Anladınız mı? Maskot bir aslan.

Kendimle yaptığım küçük bir iç şaka bile sinirlerimi yatıştırmıyor ve son on kez yaptığımdan beri hiçbir şeyin değişmediğini bilerek zihinsel kontrol listemi bir kez daha tekrarlıyorum.

Mavi bir pantolon takımıyla muhafazakâr bir şekilde giyinmişim, saçlarımı dağınık olmayan ama kütüphaneci gibi de sıkı olmayan bir topuzla toplamışım. Her yerim kapalı ve fantezi şaplak bankası malzemesi yok. Makyajım? Hafif ve yine tonlanmış. Döl saçan kirpikler ya da beni emen kırmızı ruj yok.

Bunların gerekli olması bile saçma ama iş için buradaymışım gibi görünmek ve bu erkek-çocuklardan hiçbirine yanlış bir fikir vermemek istiyorum.

Belki ben de bu dersten bir şeyler öğrenebilirim.

Bu adamlar benim gelecekteki müşterilerim olacaklar, partnerleri yanlarında oturup neden kabul edilebilir tek cinsel pozisyon olarak yüzükoyun-kalça yukarıya takılıp kaldığını merak edecekler. Ama onlara şimdi ulaşabilirsem, bu geleceği değiştirmeye yardımcı olabilirim, böylece herkes için daha iyi bir sonuç olur.

Ya da en azından benim umudum bu. Ve işim.

Kulüp binasının girişi davetkâr, ya da midem deli gibi dönüp durmasa öyle olurdu.

Oh, kahretsin! Burada kadınlar tuvaleti var mı? Chance'le alarm kontrolü yaptığımızda görmemiştim, belki de yoktur?

Bu fikir beni çift kapının hemen dışında durduruyor, yine de seçeneklerimi düşünerek bir topuklu ayağımdan diğerine geçiyorum. Mantık ve akıl bana bir an sonra bunun yönetmelik gereği olduğunu hatırlatıyor, yani muhtemelen orada sorun yok. Erkeklerle dolu bir binaya işemek istediğimden değil zaten. İşemek

Bu kadar savunmasız olma korkusu muhtemelen mesanemi yeterince rahatlatamayacağım anlamına geliyor.

Rastgele düşünceleri dağıtmak için başımı sallıyorum ve görevime odaklanıyorum. Kapıyı açtığımda hafif bir serin hava ve temiz, odunsu bir kokuyla karşılaşıyorum. Neyse ki terli taşaklar ve tıraşsız götler gibi kokmuyor.

Chance beni bekliyor, hafif lekeli meşe resepsiyon masasının üzerine tünemiş, bacaklarını önünde uzatmış, ayak bileklerinden çaprazlamış ve kollarını göğsünün üzerinde bağlamış. Göz alıcı bir takım elbise giymiş, üç parçalı mavi bir takım elbise gözlerini ortaya çıkarıyor, yanık turuncu desenli bir kravat onu güçlü ama şık gösteriyor.

"Kaçacağını düşünmüştüm," diye alay ediyor ve ön kapının diğer tarafında çıldırdığımı görebileceğini fark ediyorum.

"Hayır, bir oda dolusu kanka beni aralarında görünce altıma kaçırmamayı umuyordum." Şaka yapıyormuşum gibi hafifçe söylüyorum ama itiraf etmek istediğimden daha gerçekçi.

Yaklaşmak için masayı iterken yüzünü anında endişe kaplıyor. "Samantha, burada güvendesin. Söz veriyorum."

Ona tam olarak inanmasam da diplomatik bir şekilde başımı sallıyorum. Gerçekten güvende olduğumu düşünüyor ama daha önce hiçbir yere kendini güçlü ve kendi kaderini elinde tutuyormuş gibi hissetmeden girmemişti. Sadece iş yaptığım için toplum içinde tacize uğramama günler kaldı. Ve bunu yapan adam benim sınıfımda olacak.

"Centilmenler Kulübü'ne hoş geldiniz," diyor Chance resmi bir şekilde elimi tutarak. Tokalaşma profesyonelce olsa da, gözleri yanıyor ve bana zaten kibar tokalaşmalardan çok daha yakın olduğumuzu hatırlatıyor. "Bu benim ortağım, Evan White."

Başka bir adam öne çıkar. Siyah saçları gevşekçe yana taranmış, balıksırtı desenli takım elbisesi şaşırtıcı derecede alışılmadık ve gülümsemesi büyüleyici bir şekilde davetkâr. Ama bakışları kurnaz, beni tepeden tırnağa ölçüyor, Chance'le aramdaki birkaç santimi de.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek elini uzatıyor.

Elini sıkarak, "Aranızda iki koca beyin var ve sen hâlâ kulağa striptiz kulübü gibi gelmeyen bir isim bulamadın mı?" diye alay ediyorum.

Chance bu yoruma kahkahalarla gülüyor. Evan'ın dudağı seğiriyor ama gülümsemekten başka bir şey yapmıyor. "*Resmi* bir tur ister misiniz?"

Teklifindeki sert ton, Chance'in ona buraya gelişinden çoktan bahsettiğini anlamamı sağlıyor. Altıncı kural çoktan paramparça oldu ve ben de kalıntıları tekmeleyip atmak için geliyorum. Ve Evan benim ya da ikinci evindeki varlığımın hayranı değil.

Mayınların arasından parmak ucuyla geçme yaklaşımının bizi hızlı bir yere götürmeyeceğine karar vererek, tam cepheden, orta kütle saldırısına geçiyorum. "Bak, burada ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Kadınları fırsatlardan mahrum bırakmadığınız sürece erkek kulüpleri özünde kötü değildir, ki yaptığınız şey bu gibi görünmüyor. Genç erkeklerin nazik, başarılı, duygusal farkındalığa sahip, profesyonel ve kişisel ilişkilere gözleri açık bir şekilde girecek erkekler olmalarına yardımcı olmaya çalışmanızı destekliyorum. Eğer isterseniz, bu konuda yardımcı olmak için buradayım. İstemiyorsan, ben giderim."

Ben konuşurken Evan'ın gözleri giderek açılıyor, aynı anda kaşları da yukarı kalkıyor. Ağzının kenarından Chance'e homurdanıyor: "Tamam, haklısın. O mükemmel."

Chance kardeşçe bir hareketle Evan'ın sırtına vuruyor. "Sana söylemiştim. Şimdi, tur?"

Koridorda ilerlemeye başladık ve üzerimdeki gözleri ve zaten burada olan birkaç çocuğun fısıltılarını hissedebiliyorum. Ağırlık odasının önünden geçerken kıkırdıyorum. "Kendimi Kayıp Çocuklar arasındaki Wendy gibi hissediyorum."

"Neyse ki seni sabote edecek bir Tinker Bell'imiz yok," diyor Chance. "Burası da çok amaçlı odalarımızdan biri. Burada danışmanlık seansları yapıyoruz, ama aynı zamanda çocuklar burayı kendi kullanımları için ayırabiliyorlar, örneğin tamamen sessizliğe ihtiyaç duydukları ödevleri varsa ya da birkaç kişi bir araya geliyorsa. Burada birkaç alt grup var: Dungeons and Dragons grubu, bir müzik grubu ve bir grup yatırım adamı."

İçeriye bakıyorum çünkü bu alanı daha önce gezdiğimizde görmüş olsam da, her an birileri dışarı fırlayacakmış gibi korku dolu bir odaklanmayla görmüştüm. Burayı gün ışığında, yeni iş yerim olarak görmek tamamen farklı bir hava yaratıyor. "Güzel," diye iltifat ediyorum ve Evan onaylarcasına başını sallıyor. Onu yavaş yavaş kazanıyorum. "Kampüsteki çalışma odalarından daha iyi olduğu kesin."

"Özel bir danışmanlık odamız da var," diyor Evan. "İşler yolunda gider ve rahat edersen, belki çocuklarla bire bir görüşmeler yapabilirsin? Hangi alanı tercih edeceğini seçebilirsin."

Ona minnetle gülümsüyorum. "Bu hoşuma gider." Bir süre sonra ekliyorum: "Ama bakalım bugün nasıl geçecek."

"Harika olacak," diyor Chance, sanki bunu sadece dile getirerek gerçekleştirebilecekmiş gibi. "Anthony çoktan odayı senin için hazırlıyor olmalı."

"Kefaretinin bir parçası mı?" Tahmin ediyorum ve Chance irkildiğinde haklı olduğumu anlıyorum. "Şartlı tahliyesine bana bir Sprite almak da dahil mi? Bir saat boyunca konuşurken sesimi kaybetmekten korkuyorum ve köpükler muhtemelen gergin karnıma iyi gelecektir."

"Sana bir tane getireceğim," diye güvence veriyor Evan.

İleride, siyah pantolonu ve deri kemerinin üzerindeki gri polo tişörtünün önünden göbeği hafifçe dışarı taşan yaşlı bir adam görüyorum.

"Bu Jim Delaney, güvenlik şefimiz," diyor Chance, adamı işaret ederek. "Jim, yeni yarı zamanlı akıl hocamız Samantha Redding."

"Hımm, güvenlik şefi mi? Ben onun başı, gövdesi ve bacaklarıyım. Tek kişilik bir gösteri," diyor Jim, sesi hırçın ve alçak, ama misafirperver bir şekilde gülümsüyor. "G'ta-meet-cha." Elini uzatırken kelimeleri birbirine karışıyor ama benimle tanıştığı için mutlu olduğunu anlıyorum ve tokalaşırken ben de gülümsüyorum. "Ama umarım bu çocuklarla başa çıkmak için kalın bir deriniz ve belki de kafalarına vurmak için bir tahta kaşığınız vardır. Yoksa Ol' Jim'i ara, ben senin için hallederim. Bugün zaten kötü bir başlangıç yaptık."

"Ne oldu?" Endişe çiçekleri açarken ve midemde yeni bir kabarcık oluşurken soruyorum.

Jim homurdanıyor. "Oh, çok ciddi bir şey değil, sadece çocuklar aptallık ediyor. Eğer biri bu yavrulara daha yavruyken kemerlerin gücünü gösterseydi, sorun bile olmazdı. Bugünlerde bunu kendim yapamayabilirim -yasalar ve her şey- ama onlara babaları ne derse desin, öyle olmadıklarını gösterebilirim."

Ol' Jim'in Anthony'ye davranışından dolayı bir ders vermek için onunla dövüşmesi fikrine kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. Şiddet doğru olmayabilir ama Ol' Jim haklı olabilir, Anthony kendisinden daha güçlü biri tarafından haddi bildirilirse bu kadar zorba olmayabilir.

Ama Jim'in işi bitmedi. "Benim zamanımda gerçek erkeklerimiz vardı. Serçe parmakları su topladığı için şikayet etmeden elektrikli arabalarının lastiğini değiştiremeyen bir avuç çocuk değil..." Serçe parmağını uzatıp kıpırdatarak boğumlu bir elini kaldırıyor, "ya da yırtılmamış on numara ayakkabılarında biraz kir." Gözlerini devirerek ofluyor. Yıpranmış ama özenle cilalanmış siyah deri ayakkabılarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Tanrı'ya şükür çalışmışlar.

Ayakkabılar, Doc Martens ya da onun gibi bir şey değil... ama binlerce mil görmüş ve binlerce mil daha gidebilecek gibi görünüyorlar.

Jim Delaney başka bir neslin adamı ve Chance ile Evan'ın onu işe almasına biraz şaşırdım. Vaaz ettikleri her şeye kıyasla çok eski kafalı görünüyor.

"Jim, onlara kesinlikle birkaç şey öğretebilirsin," diye teklif ediyor Chance, sanki bu tekrarlanan bir konuşmaymış gibi. "Belki seni bir Cumartesi araba bakım kursuna yazabiliriz?"

Jim homurdanıyor, "Hayır, bu gençlere o boku öğretmeyeceğim. Zamanımı boşa harcıyorum, nasıl olsa birilerine para verip yaptıracaklar. Gerçi zerre kadar umurlarında olsa kendileri de yapabilirler."

"Mm-hmm." Chance ne aynı fikirde ne de aynı fikirde değil ve hayatında hiç lastik değiştirmedigine dair sol yumurtalığım üzerine bahse girerim. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver. Ama turu bitirmeli ve Samantha'yı hazırlamalıyız."

"Evet, evet. Dediğim gibi, hoş geldiniz," diyor Jim, sanki tam tersi değil de bizi huzurundan kovuyormuş gibi el sallayarak.

Koridorun sonuna geldiğimizde Chance bir hamleyle kapıyı açıyor. "İşte sihrin gerçekleştiği yer burası," diyor gururla.

İçeride masalar, sandalyeler ve bir sürü elektronik cihazdan oluşan bir medya düzeni var. Mikrofonlara bakarak, "Podcast'i burada mı yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Chance. "Dinledin mi?"

Yaltaklanıyorum. "Henüz dinlemedim. Duyacaklarım konusunda biraz gergindim," diye itiraf ettikten sonra isteksizce ekliyorum: "Erkek podcast'leri kadın dinleyici dostu olarak bilinmez."

Chance incinmiş görünüyor, ki niyetim bu değildi ve özür dilemek için elini tutmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sorun değil. Bir sonrakini dinleyebilirsin." Evan'ın podcast'e olan ilgisizliğini kabul etmesi çok daha kolay oldu, ama kendime geri dönüp nasıl olduklarını görmek için birkaç bölüm dinlemeyi aklıma not ediyorum. Çabuk olmalı. Daha az zamanda daha çok çalışmak için videoları 1.25 hızında dinleme konusunda uzmanlaştım.

Çünkü eğer şu anda onlarla çalışıyorsam ve The Gentlemen's Club ile iş birliği yapıyorsam, Chance ve Evan'ın sadece söylediklerini ve düşündüklerini değil, o r t a y a ne koyduklarını da bilmeliyim. Ne de olsa

kendilerini Tanrı'nın ikinci gelişi sanan ama aslında kılık değiştirmiş şeytan olan mikrofonlu bir sürü zehirli pislik.

Podcast odasından çıkıp koridorda ilerliyoruz, birkaç köşeyi dönüyoruz, Chance sürekli konuşuyor. "Grup toplantılarımızı yaptığımız son bir oda var," diyor. "Bugünkü dersin için burayı ayarladık."

"Benim için sorun yok," diye cevap veriyorum ve Evan kıs kıs gülüyor. "Ne?"

"Bunu şimdi söylüyorsun," diyor Evan benim için kapıyı açarken. "Bakalım bir saat içinde nasıl hissedeceksin."

İçeride toplantı odası geniş ve açık, muhtemelen esnekliği nedeniyle sık kullanılıyor. Zemin, eski binanın orijinali gibi görünen, aşınma ve yıpranması pırıl pırıl yeni bir poliüretan katın altında belli olan parke. Bir duvar boyunca yüksek sandalye yığınları var ve ön tarafta tek başına uğursuz bir şekilde duran bir podyum var.

Sıralarda oturan yaklaşık otuz kişi var, tahminimce çoğu benden biraz daha genç.

"Beyler," diyor Chance rahat bir şekilde kürsüye çıkarken ve gözlerindeki hoşnutsuzluğu, eşofmanlı, kaydıraklı çoraplı ya da uyku saatlerini bölmüşüz gibi sandalyelerine yayılmış olan birkaç kişinin rahat görünüşünden anlayabiliyorum. Ön sıradakilerden birinin Anthony Cordram olduğunu görebiliyorum, burada olduğu için sinirli ve kızgın görünüyor. "Samantha Redding'i takdim edeyim. Kendisi bugün bizim için kadın bakış açısıyla bir ders vermeyi nezaketle kabul etti. Normalde bunu size hatırlatma ihtiyacı hissetmezdim, ancak son durum göz önüne alındığında, onunla konuşurken nezaketinizi unutmayın. Kendisi Bayan Redding, anlaşıldı mı?"

"Evet," diyor çocuklardan biri. "*Bayan Redding.*"

Onun ağzında benim adıma yaklaşık sıfır saygı ya da görgü var ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı seçmek zorundayım. Hemen şimdi. Çünkü bütün sınıfın havasını belirleyecek.

"Teşekkür ederim," diye sert ve aynı derecede küçümseyici bir şekilde cevap veriyorum, tam önüne gelene kadar öne çıkıyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Peki sen kimsin?"

"Lucas Walker," diyor ve Evan ona ters ters bakınca isteksizce elini uzatıyor. Tokalaşıyoruz ve ben odanın içinde dolaşıp diğer çocuklarla tanışıyorum.

Her birinden bilinçli olarak aldığım enerjinin aynısını geri veriyorum. Bazıları daha sıcak. Bazıları düpedüz şirret. Biri ayağını koridorda bilerek önüme bıraktığında, sivri topuğumu kaval kemiğinin üzerinden kaydırmak için üzerine alçak adım atıyorum, canını yakmayacağını biliyorum, ama amacımı açıkça ortaya koyacak. İşe yarıyor ve diğer tüm adamlar bacaklarını hızla hareket ettiriyor, hatta bazıları ben yaklaşıırken dik oturuyor.

Odayı dolaştığımda, bundan memnun olmayan birkaç kişi olsa da, yetki bendeydi. Chance beni öne doğru salladı ve ben de podyumda ona katıldım. "Beyler, Bayan Redding'in burada ne yapacağını size kendisinin anlatmasına izin vermek istedim. Lütfen, Bayan Redding?"

Kasıtlı olarak ismimi tekrarlıyor, çocukların kafasına kazıyor. Ve belki daha sonra, vajinal sunağımda diz çöküp tapınırken bana böyle seslenmesinin seksi bir yanı olacak. Ama şu anda gösteri zamanı.

Chance beni podyumda yalnız bırakırken gerginliğimi yutarak derin bir nefes alıyorum. Ama batmıyorum, doğum gününde roketle ateşlenmiş bir sik gibi yükseliyorum. Çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp arkamdaki ekranla senkronize ediyorum ve slaytlarla birlikte sunumum açılıyor.

"Tamam, sıkıcı şeyler Ben Samantha Redding, üniversitede yüksek lisans öğrencisiyim, ilişkiler konusunda uzmanlaşmış bir psikolog olmak için derecemi tamamlıyorum. Özellikle de yakın ilişkiler." Bir düğmeye tıklayarak giriş slaydına geçiyorum. "Daha az sıkıcı şeyler Bay Harrington beni buraya seks, cinsiyet ve ilişkilerle ilgili konularda size yardımcı olmam için çağırdı."

"Oyuncaklarınızla demo mu yapacaksın Barbie?" Anthony mırıldanıyor. Sessiz, nefesinin altında, ama benim duyabileceğim kadar yüksek olduğundan emin.

"Anthony!" Chance kenardan bağırıyor, araya girmeye ve görünüşe bakılırsa Anthony'ye bir ders vermek için üzerine atlamaya hazır. Anthony'nin etrafındaki çocuklar Chance'in terslemesi karşısında sessizce kıkırdarken bir anda sessizliğe gömülüyorlar ama Anthony kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor.

Chance'in savunmasını engellemek için elimi kaldırıyorum. Bunu benim için halletmesine ihtiyacım yok.

"Size bazı oyuncakların cinsel hayatınızı nasıl iyileştirdiğini ve partnerinizi nasıl daha mutlu ettiğini göstermekten mutluluk duyarım. Ya da ..." Sesimi alçaltıyorum, komplocu bir şekilde fısıldıyorum, "Kişisel kullanımınız için bir fleshlight seçmenize yardımcı olabilirim, çünkü aldığınız tüm aksiyonun bir cep amı olduğundan oldukça eminim. Ve bu Bayan Redding, Bay Cordram."

"Oooh . . ."

"Kaygan yanık, Bayan R!"

"Kahretsin, seni iyi yakaladı! Sanki senin bir oyunun olmadığını biliyor, A!"

Yönetim tarzıma onay yağıyor ama Chance ve Evan kararsız görünüyor.

Anthony utanmış görünüyor, ben de sınıfta beni kışkırtmaya çalışmak konusunda bir ders almış olmasını umarak dikkatleri ondan uzaklaştırıyorum.

"Bu arada, bugünkü konunun cesur olması gerektiğini düşündüm. Kızlara nasıl çıkma teklif etmeniz gerektiği, DM'lerinizde neler söylemeniz gerektiği ve aslında var olmayan 'arkadaş bölgesinden' nasıl çıkacağınız hakkında konuşmamı duymak istemezsiniz." Dikkatlerini çekeceğini bildiğim için bu açıklamayı yapıyorum ve gruptan gelen birkaç "ne?" ve "ha?" tepkisiyle ödüllendiriliyorum. "Yine de, eğer iyi giderse, tüm bu konuları ve daha fazlasını gelecek derslerde ele alacağım. Ama bugün, şu anda, bugün, daha iyi olmak için neyi bilmeniz gerektiğini düşündüm, öğretecek bilgi, deneyim ve eğitime sahibim.

Sen?"

Bir sonraki slayta tıklıyorum ve yüksek sesle okuyorum: "Harika Bir Pislik Ol, Pislik Değil." Odada bir şok sesi duyuluyor, ama sanki olağandışı bir şey söylememişim gibi hafifçe gülümsüyorum. "Başlığı baldızım buldu ama aslında benim kullanacağımı düşündüğünü sanmıyorum." Düşünceliymiş gibi davranıyorum çünkü Luna bunu söylediği anda bu derste neyi ele alacağımı biliyordum, böylece gelecekte daha fazla duygusal zeka türü dersler verebilecektim. Duygulardan bahsedersem, çekip giderler. Orgazm vaat ederek girersem, her seferinde daha fazlası için geri geleceklerdir.

"Siz ne düşünüyorsunuz? Partnerinizin şimdiye kadar sahip olduğu en iyi sevişmeyi nasıl yapacağınızı adım adım anlatan, şekerle kaplanmamış bir ders planlıyorum. Çünkü flaş haber, kadınlar da seksi sever. Ve bir numaralı komik gerçek, eğer bu sokaklarda porno film müziği gibi ses çıkaran kadınlarla birlikteyseniz ve kendinizi bir rock yıldızı gibi hissediyorsanız, size garanti verebilirim, o numara yapıyor ve siz de yatakta berbatsınız. İlgiilenen var mı?"

Her bir erkek ayağa kalkmış, pür dikkat öne doğru eğilmiş. Ağızları açık, dehşete düşmüş görünen Chance ve Evan'a bakıyorum. Chance'e göz kırptığımda, kalın bir şekilde yutkunuyor ve yavaşça sırtıyor. Evan'ın göğsüne vuruyor ve ne dediğini duyamasam da Evan'a her şeyin yoluna gireceğine dair güvence veriyor gibi görünüyor.

Umarım haklıdır.

BÖLÜM 16

ŞANS

Odanın kenarında Evan'ın yanında dururken Samantha'nın varlığından etkilendiğimi söylemeliyim. İlk başta fark edilir derecede gergindi ama omurgası bu odadaki testosteron kasırgasından daha güçlü. Ve şimdi aktif olarak konuşuyor ve öğretiyor, tüm odayı avucunun içine almış durumda.

Pek çok iyi konuşmacının neredeyse bilinçsizce yaptığı şeyi yapıyor. İster politikacı, ister motivasyon konuşmacısı ya da kilise papazı olsunlar, salonu anında psikanalize tabi tutarlar.

Ve bu nedenle, ilk başta kimsenin kontrolden çıkmadığından emin olmak için erkekleri izlediğim dikkatli gözlerim Samantha'ya döndü. Neredeyse her gün bana ve Evan'a boyun eğen, bir şekilde penis sallamadan bir günü zar zor geçirebilen çocuklar ... onun yanında küçük aşık köpek yavruları gibiler.

Neredeyse inanılmaz.

İtiraf etmekten utansam da, ben de ondan bazı şeyler öğrendim. Erojen bölgelerle ilgili bir slayta tıkladığında can kulağıyla dinliyorum.

"Üçünü say," diye soruyor Lucas'ı işaret ederek.

"Klitoris, meme uçları, serviks," diye kolayca cevap veriyor.

Samantha Golf alkışlıyor ve onaylayarak gülümsüyor. "Uygun isimler verdiğin ve penis, sağ top, sol top değil de önce dişi olanları söylediğin için bonus puan kazandın." Çocuklar da onunla birlikte gülüyor. "Ve evet, klitoris - unutmayın, vulvanın tepesinde yer alır" diyor, onlara daha önceki anatomi slaytını hatırlatarak, "meme uçları ve serviks. Gerçi bu sonuncusu size göre değişebilir bir deneyim. Bazı kadınlar davul gibi vurmanızı isterken, bazıları çok sert vurursanız sizi odanın diğer ucuna fırlatabilir. Peki ne yapmalıyız?" diye soruyor.

Stephen, Samantha'nın tavsiyesini alıntılararak, "Neyi sevdiklerini sorun-öncesinde, sırasında ve sonrasında," diye yanıtlıyor. Stephen dikkatle dinliyor, saygılı bir şekilde notlar alıyor ve hatta Samantha'nın slaytlarından bazılarının daha sonra kullanmak üzere fotoğraflarını çekiyor

referans. Genelde sessiz olan doğası göz önüne alındığında, kabuğundan biraz çıktığını, hatta konuştuğunu görmekten memnunum.

"Kesinlikle," diye övüyor Samantha ve Stephen da ona karşılık veriyor. "Üç tane daha sayabilir misin?" diye sorar.

Stephen'ın yanakları pembeleşir ama yine de kabul eder. "Kulaklar, ağız ve boyun?"

"Evet!" Sanki yedi heceli hileli bir kelimeyle ulusal heceleme yarışmasını kazanmış gibi yumruğunu sıkıyor. "Daha fazla. Başka kim var?"

Çocuklar sanki açık artırma varmış gibi vücut parçalarını sayıyor. "Eller ve ayaklar!"

"Dizlerin arkası!" "Kafa.

Mide!"

"Güzel, güzel. Bunlar herkes için geçerli. Peki ya erkeklere özgü olanlar?" diye sorar.

"Çük, sağ top, sol top," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor Anthony, daha önceki ifadesini alıntılararak ve en azından dikkat ettiğini göstererek.

Kadın başıyla onu onaylar. "Başka bir yer var mı?"

Yutkunuyor ama isteksizce ekliyor, "Göt deliği, prostat."

"Evet!" Samantha neredeyse orgazmik bir sesle bağırır. Ya da en azından seslerini şahsen duymamış olsaydım orgazmik gelebilirdi.

Anthony sırtıyor ve ona soruyor, "Bunları sevdin mi?"

Samantha gülümseyerek cevap verir: "Önemli olan insanların onları sevmesidir. A sekmesine, B yuvasına gitmeyin ve iyi olacağını varsaymayın. Önünüzde bütün bir vücut var - hem sizin hem de partnerinizin - bu yüzden etrafta oynayın. Yala, dokun, öp, ısır, her yerini em. Sizin ve partnerinizin nerelerinizin ilgiden hoşlandığını anlamamanın tek yolu bu." Slaytı, erojen bölgeleri not etmek için şeklin yukarı ve aşağı oklarıyla birlikte tüm insan vücudunu gösteren bir slayta tıklar ve yan tarafta erkek ve kadın anatomisinin ilgi çekici noktalarını gösteren iki çekmece vardır. "Not alın, yazın, fotoğrafını çekin ya da her neyse. Bana daha sonra teşekkür edeceksiniz."

Kenara çekilip erkeklere biraz zaman tanıdı ve katılmaya biraz isteksiz olanların bile referans için hızlı bir fotoğraf çekmek üzere telefonlarını kaptıklarını görünce şaşırdım.

"Güzel. Şimdi oral seksi konuşalım - oral seks ve oral seks," diyor ve saatine bakıyor. "Sonra da vajinal ve anal dahil olmak üzere gerçek cinsel ilişkiye geçeceğiz."

Yemin ederim, böyle konuşmaya devam ederse pantolonumun içine boşalacağım. Her şey profesyonelce ve eğitici, ama yer değiştiren tek erkek ben değilim.

Bir saat sonra, ellerimi kasıklarımın üzerinde tutarak ayakta durmaya ve aletimin gözle görülür şekilde seğirmesini önlemek için binden fazla çarpım tablosunu düşünmeye başladım. Samantha her penetrasyon dediğinde, onu yere atmak ve ağzına, amına ve kıcına girmek istiyorum. Ne isterse, beni nereye götürürse.

"Unutmayın, anal seksle ilgili bir gizem var ama aslında o kadar da büyük bir mesele değil. O da diğerleri gibi bir delik ve hepimizde bir tane var, bu yüzden büyülü bir şey olmasına gerek yok. Eğer siz ya da partneriniz vermekten ya da almaktan hoşlanıyorsanız, bu iyi ve anlaşılabilir bir durumdur. Bir sürü sinir ucu vardır ve erkekler için prostat oradadır, bu nedenle uyarılma doğal olarak zevk vericidir. Ancak siz veya partneriniz bundan hiç hoşlanmıyorsanız veya sadece tek bir yönden hoşlanıyorsanız - siz veya onlar alıyorsa, bu da sorun değil."

Duraklıyor, otomatik olarak birinin kıcını sikmeyi düşünseler de, belki de bazı erkeklerin sikilmekten hoşlanabileceğini anlamalarına izin veriyor. Bunu kendim hiç yapmadım, ama Samantha ile keşfettiğim diğer her şeyi ve ikimizin de kıcındaki parmağımı sevmek şeklinizi göz önünde bulundurarak, belki benim için de küçük bir arka kapı oyunu eklememiz gerekir mi? Bunu hiç düşünmemiştim ve kesinlikle ciddi olarak hiç düşünmemiştim, ama şimdi? Deneyene kadar hoşuma gitmediğini söylemeyeceğim ama göt deliğim istemeden de olsa daralıyor.

"Ama kendi rızanla keşfediyorsan, yavaş gitmeyi unutma," diyor Samantha, "ve kayganlaştırıcı kullan çünkü ağız ya da vajinadan farklı olarak kaygan olmayan bir delik. Ve mastürbasyon losyonu değil," diye sertçe ekliyor. "Elleriniz bununla başa çıkabilir. Anüs kaldıramaz."

Erkekler bu gece için plan yapıyormuş gibi başlarını sallıyor ve Samantha gülümser. "Pekâlâ, sanırım beş dakikamız kaldı. Sorusu olan?"

Odadaki neredeyse tüm eller havaya kalktı.

"Ah! Bu şipşakları yapmak zorunda kalabilirim," diye şaka yapıyor, gülerek.

Samantha erkeklerin neyse ki yerinde sorularını yanıtlarken Evan, "Kahretsin," diye fısıldar. "O harika biri. Belki de haklıydın... bunu daha önce yapabiliydik."

"Benim haklı olduğumu ve senin yanıldığını mı kabul ediyorsun?" Ben de fısıldıyorum ve Evan gözlerini deviriyor. "Ben sadece şanslıydım, dostum."

"Öyle bile olsa, seks, ilişkiler, flört gibi konuları kapsayan bir dizi ders verip vermeyeceğine bir bak. Belki bize her biri için konuları önceden gönderir?" Kaşlarını kaldırarak Samantha'nın bugünkü ders için önerdiği çirkin konu ve başlığa verdiği ilk tepkiyi hatırlattı. "Rezervasyonlar için kulüp takvimine koyabiliriz çünkü bahse girerim bugünün haberi duyulduktan sonra, tam bir kadroya sahip olacak."

"Olur," diye kabul ediyorum.

Evan çenesini eğiyor. "Sanırım bugün erken çıkacağım. Programım belli ve Reagan evden çalışıyor. Bakalım kısa bir kesinti için vakti var mı?" İşaret edercesine boğazını temizliyor.

Bugün Samantha'nın dersinden etkilenen tek kişi kesinlikle ben değilim. "Çabuk mu? Hiçbir şey öğrenmedin mi?" Sessizce alay ediyorum. "Yavaş, keşfet, tadını çıkar," diye yankılanıyorum Samantha'nın dersinden.

"Kahretsin. Eğer Reagan'a varırsam ve yolda arabamın titreşiminden dolayı boşalmazsam şanslı sayılırım."

Arabasının neredeyse titreşimsiz olduğunu ve ipek gibi yumuşak bir sürüşe sahip olduğunu bildiğim için gülüyorum.

Samantha bitiriyor ve tüm çocuklar onu alkışlıyor. Bir kez daha podyuma yaklaşıyorum, ereksiyonum yüzünden çok garip yürümediğimi umuyorum. "Teşekkür ederim Bayan Redding. Sanırım bu birçoğumuz için oldukça ufuk açıcı oldu." Çocuklara, "Umarım çok şey öğrenmişsinizdir ve size verilen bilginin kıymetini biliyorsunuzdur. Kendi uhm geliştirmek için kullanın." Tereddüt ediyorum, Samantha'nın paylaştığı bilgilerin neler yapabileceğini profesyonelce ve uygun bir şekilde nasıl tarif edeceğimden emin değilim. Ama ondan bir ders alarak, açık sözlü olmaya karar verdim. "Cinsel yaşamınız ve şu anki ya da gelecekteki partnerinizin cinsel yaşamı."

"Teşekkürler çocuklar," diye ekliyor Samantha. "Sizinle tanışmak harikaydı. Sorunuza cevap veremediysem ya da özel olarak sormak istediğiniz bir şey varsa birkaç dakika takılabilirim."

Nazik bir teklif ama bencilce, keşke yapmasaydı diyorum çünkü bu aletimdeki baskıyı hafifletmemin daha da uzun süreceği anlamına geliyor. Bunu burada yapabileceğimden değil ve Evan'ın aksine, bu öğleden sonra seanslarım var ve öğleden sonra keyfi için gizlice kaçamam.

Oda boşalmaya başlıyor ama Samantha ön tarafta kalıyor, yine de sandalyelerden birine oturuyor. Yanına oturmaya başladım ama beni geri çevirdi. "Bunu ben hallederim ve bazıları senin önünde kişisel sorular sormak istemeyebilir. Sen korkutucusun."

Göz kırpıyor, şaka yaptığını ve korkunç bir canavar olduğunu kastetmediğini, daha ziyade bu adamların sorularının samimiyetine bağlı olarak akıl hocalarının önünde utanç verici şeyler sormak için gergin olabileceklerini bilmemi sağlıyor.

"Uygun oldukları sürece. Sen işaret ver, ben senin yanında olacağım," diye hatırlatıyorum.

"Tamam, işte işaret," diye beni bilgilendiriyor ama sonra herkesin dikkatini çeken yüksek bir kuş sesi çıkarıyor. "*Ca-caw, ca-caw!*" Şok olmuş yüzüme bakıp gülüyor.

Ben de kendimi tutamayıp gülüyorum ve ekliyorum: "Belki de bana 'yardım et' gözlerini vermelisin?"

Yavru köpek gözleriyle 'ne oluyor lan' bakışı arasında bir yerde duran bir bakışla gösteriyor. "Böyle mi?"

"Evet, olur" diyorum, sırtarak etrafta takılan bazı çocuklarla sohbet etmek için uzaklaşırken. Ama çeşitli erkekler onunla konuşmak için otururken gözüm Samantha'dan ayrılmıyor.

Bazıları hızlı davranıyor, örneğin önceki davranışları için özür dileyen Anthony gibi. Diğerleri bir süre onunla birlikte oluyor, Stephen gibi. Stephen'ın birine açıldığını gördüğüme sevindim ve kadınlara karşı her zamanki gerginliği göz önüne alındığında, Samantha ile rahatça konuştuğunu görmek beni daha da heyecanlandırdı.

Ama sonunda, sadece ikimiz kaldık.

"Nasıldım?" diye soruyor ama gülümsemesi çok iyi olduğunu açıkça belli ediyor.

"Beklentilerim yüksekti ve sen ilk beş dakikada hepsini ezip geçtin." Bu büyük bir övgü ve hafife aldığım bir şey değil.

"Biliyordum!" diye tezahürat yapıyor, yumrukları görünmez ponponlarla havada ve gülümsemesi daha da genişliyor. Ama sonra avucuyla kravatıma vuruyor. "Boşuna endişelenmişsin."

Elini yakalıyorum, göğsüme bastırıyorum ve tenimiz arasındaki kumaş katmanlarına lanet okuyarak dokunuşunu hissetmeyi diliyorum. "Senin için endişelenmiyordum. Her şeyin üstesinden gelebileceğini biliyordum ama çocukların seninle başa çıkamayacağından endişelendim. Yanıldığım ve sonunda beni gururlandırdıkları için mutluyum."

Gülümsemesi daha samimi bir şeye dönüşüyor ve aramızdaki boşluk doluyor.

"Onları çok önemsiyorsun. Bunu biliyorlar, sana karşı çıkanlar bile. Senin gerçek olduğuna ya da onları gerçekten umursayıp yüzüstü bırakmayacağına güvenmemek için iyi nedenleri var. Ama siz onların yanında olmaya devam ederseniz, eninde sonunda güvenlerini kazanır ve hayatlarını değiştirirsiniz."

Anlıyor. Pek çok insan anlamıyor ama o anlıyor.

"Benimle çık," diyorum. Bu bir soru değil ama bir emir de değil. Bir dua mı? Bir dilek mi?

Ve sadece kendime koyduğum kuralları çiğnemekle kalmıyor, Evan'a verdiğim bir sözü de çiğniyor - burada çalışıyorsa ondan uzak duracağıma dair. Bunu yapmaktan hoşlanmıyorum. Benimle ilgili her şeye ters düşüyor ama aynı zamanda ondan uzak duramıyorum.

Samantha'nın kaşları birbirine çatıldı. "Bir randevu gibi mi? Yoksa senin evine dönmek gibi mi?"

"Randevu, ama itiraf etmeliyim ki son bir saattir böyle konuştuğunu duyduktan sonra taş gibi oldum ve kendimi içine gömmek istiyorum." Elini sikime götürmeme izin veriyor ve bir gözümü açık kapıdan geçen biri var mı diye kontrol etmek istesem de, en ufak dokunuşunda gözlerim kapanıyor.

Beni sıkıyor, pantolonumun üzerinden bana güzel bir vuruş yapıyor ve neyse ki kimse bizi bölmüyor.

"Gerçekten istediğin şey bir randevu mu bilmiyorum Chance. Herkesin içinde, oturup sohbet etmek, birbirimizi daha iyi tanımak, sanki aramızdaki bu şey bir yere gidiyormuş gibi." Mırıldanıyor ve bu sesi en seksi şeymiş gibi çıkarıyor. Daha sert ve keskin bir sesle, "Hayır, taşaklarındaki ağrıyı dindirmek için hızlı ve kirli bir sevişme istediğinden eminim," diyor.

Eli aşağıya iniyor, taşaklarımı avuçluyor ve hafifçe yuvarlıyor. Benden çıkardığı iniltiyi bastırmak zorundayım. Geri dönüşü olmayan noktaya çok yaklaştığımda ondan uzaklaşıyorum ve kendimi sabitlemek için derin, tırtıklı bir nefes alıyorum.

"İkisini de isteyemez miyim?"

"Öğreniyorsun," diyor bana, iri kahverengi gözlerindeki ışık parlak ve heyecanlı. "Şuna ne dersin? Bu gece meşgulüm ama yarın beni saat sekizde alabilirsin. Tek bir şartla." Dudakları titriyor ve şartından nefret edeceğimi biliyorum.

"Neymiş o?"

"Onu benim için sakla," diyor, aramızda azgın sikimi işaret ederek. "Yarın gece benimle olana kadar mastürbasyon yapmak yok, boşalmak yok, hiçbir şey yok."

"Yarın mı?" diye itiraf etmeden önce boğazımdan alçak ve hırıltılı bir sesle inliyorum. Yapabilir miyim bilmiyorum."

Bu gerçekten çok uzak bir ihtimal gibi geliyor.

"O zaman randevu yok. Senin kararın. Eğer gelmezsen, bekleyemeyecek kadar zayıf olduğunu anlayacağım." Sanki ondan yirmi dört saatlik bir gecikmeyi kaldıramayacak kadar tahrik olduğumu bilse hayal kırıklığına uğramayacakmış gibi dudaklarını yalıyor.

Ama bir boşluk gördüğümde anlayacak kadar çok sözleşme yazdım ve okudum. "Nereden bileceksin? Ofisime girer girmez mastürbasyon yapabilirim, randevumuza yine de gelebilirim ve senin bundan hiç haberin olmaz."

Başını eğiyor, dudaklarını düşünceli bir şekilde birbirine bastırıyor. "Ama sen bilirsin. Ve sen böyle bir adam değilsin. Ayrıca, gerçekten anlayamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Mantık bana bir kere mi, iki kere mi, on kere mi, yoksa hiç mi boşalmadığımı bilemeyeceğini söylüyor. Bir tür *Something About Mary* sahnesinde saçıma jöle gibi döl sürmediğim sürece emin olmanın hiçbir yolu yok. Ama gözlerindeki zeki bakış beni duraksattı. Hiç mantıklı gelmese de, onu görmeden önce otuz bir çekmiş olsaydım bunu ilk görüşte anlayacağına gerçekten inanıyorum.

"Anlaştık," diye kabul ediyorum, saatime bakıp hızlıca bir hesap yapıyorum. "Yirmi dokuz saat, on iki dakika ve otuz beş saniye. Bunu yapabilirim."

Gülüyor. "Saydığından değil."

Başımı sallıyorum. "Tabii ki saymıyorum. Başka bir açıdan bakarsak, bu biraz dikkat dağıtıcı olabilir." Şakayla karışık saatime bakıyorum, her geçen saniye başımı zıplatıyorum ve şeytani bir sırıtişla ona geri dönüyorum. "Evan, eğer istersen seni bir dizi ders için misafir etmemize karar verdi. Ne dersin?"

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve gülümsemesi kocaman ve mutlu bir şekilde parlıyor. "Ciddi misin sen? Bu harika olur!" Bir kalp atışı sonra, "Her biri için aynı ücretle, değil mi?" diye onayladı.

Samantha'ya bugünkü tek ders için uygun bir görünüm ücreti ödemeyi kabul ettim. Bunu daha önce ağırladığımız çeşitli uzmanlık alanlarından konuklar için de yapmıştık. Ama bütün bir seri için kadroda olacaksa, teknik olarak, ders başına biraz daha düşük bir ücret ve seri için tek bir toplu ödeme olmalı.

Ama başka kimsede olmayan bir şey getiriyor.

"Evet, her sınıf için aynı ücret," diyorum, Evan'ın tam olarak mutlu olmayacağını biliyorum, ama bugün tanık olduklarından sonra anlayacaktır. "Ayrıca

Evan'ın bahsettiği danışmanlık seanslarını yapmaya karar verirsiniz, ders sonrası hızlı görüşmelerin ötesinde, saatlik bir ücreti tartışmak için."

"Dolla bills, dolla bills, watch it falling for me, love the way it feels ..." diye şarkı söylüyor, bir tür kol sallama, el çırpma dansı yapıyor.

Bu doğaçlama performans karşısında şaşkınlıkla kıkırdıyorum. "Neydi o?" "Para dansı, Blackpink'ten Lisa," diye açıklıyor açıklamadan Herhangi bir şey. Omuz silkiyorum, hâlâ kafam karışık, o da gülüyor. "Sadece çeklerin tahsil edildiğinden emin ol, sonra sorun yok."

"Bunu yapabilirim," diye söz veriyorum. Telefonum cebimde bir takvim hatırlatıcısıyla çalışıyor. "Üzgünüm, yakında bir danışmanlık seansım var. Stephen'la, en son konuştuğun adamlar."

Düşünceli görünüyor. "Tatlı birine benziyordu. Biraz güvensiz, deneyimsiz ve kadınların yanında köpek barınağındaki bir kediden daha ürkek ama tatlı. Özgüveni konusunda ona yardımcı olursanız, iyilik için bir güç olacaktır."

Bu profesyonel bir tavsiye değil ama Stephen hakkında öğrendiklerime göre oldukça yerinde. Ve o bunu beş dakikalık bir sohbetle elde etti, oysa ben haftalarca süren özel seanslarda bundan fazlasını ancak elde ettim. Seanslarımızda memnun etmeye hevesli ve konuşkan, ancak henüz gerçekten açıldığını hissetmiyorum. Bana ya da kulübe.

"Sana işe yarar bir şey söyledi mi?"

Parmağını bana doğru sallıyor. "Uh-uh, özel konuşmalar. Adamların benimle bir şeyler hakkında, seninle başka şeyler hakkında ve Evan'la başkaları hakkında konuşabileceklerini bilmeliler. Ya da isterlerse tavsiye almak için hepimizle aynı şey hakkında konuşabilirler. Ama gizlilik önemlidir."

Haklı, gerçi Evan ve ben çocuklar hakkındaki görüşlerimizi paylaşıyoruz, kesinlikle onlara en iyi şekilde yardımcı olmanın bir yolu olarak. Ama Samantha'nın mesleki gizlilikle ilgili bir bakış açısı var ve yaptığı iş göz önüne alındığında bunu anlayabiliyorum.

"Tamam, haklısın," diye kabul ediyorum. Üzülerek ekliyorum, "Gitmem gerek. Seninle ön tarafa kadar yürümemi ister misin?"

"Yok, ben yolu biliyorum. Beni burada görmek çocuklara iyi gelecektir. Biri bir şey başlatırsa ben hallederim ya da Jim'i arayıp kemerini getirmesini söylerim," diye şaka yapıyor, sanki eliyle görünmez bir hedefi kırbaçlıyormuş gibi davranıyor.

Desteğe ihtiyacı olduğu fikri kanımı kaynatsa da, bunun pek mümkün olmadığını biliyorum ve isteksizce gitmesine izin veriyorum.

"Teşekkürler Bay Harrington," diyor kapıya doğru adım atarken. Son derece kibar ve gülümsemesi de dostça, ama gözleri?

O karanlık gözbebekleri muziplikle dolu ve bu 'Bay Harrington' ile birleşince bana bir şeyler yapıyor.

İnliyorum, kalçalarım istemsizce kasılıyor. Birden anlaşılmamızın tamamen tek taraflı olduğu aklıma geliyor.

"Uhm, Bayan Redding? Anlaşmamız mı? Belki de birkaç değişiklik yapmamız gerekiyordur," diye öneriyorum, gözlerim onunkilere takılıyor.

Neden bahsettiğimi çok iyi bildiği için şeytanca sırtıyor. Ve bu sınıf düzenlemesi değil. "Hayır, anlaşma anlaşmadır."

Ve muzaffer bir edayla parmaklarını bana doğru sallayıp koridorda kasılarak ilerliyor.

Şu fingerdek. Ne yaptığını biliyordu. Ama kızgın değilim. Etkilendim.

Yine de yarın gece bunu bilmesine izin vermeyeceğim. Hayır, tüm kanın beynimde değil de sikimde olduğunu bildiği halde böyle tek taraflı bir anlaşma yaptığı için onu uygun bir şekilde cezalandıracağım.

Acaba bu, bu gece kendine dokunacağı anlamına mı geliyor? Parmakları klitorisinin üzerinde gezinirken beni mi düşünecek? Ya da koleksiyonundan titreşimli bir dildo ile kendini becerirken adımı haykıracak mı?

"Lanet olsun," diye tıslıyorum boş odaya. Saatime tekrar bakıyorum. "Yirmi dokuz saat, bir dakika ve üç saniye. Bunu yapabilirsin, Harrington."

Stephen'ın danışmanlık seansına giderken, hızlı bir tarama yapmak için telefonumdaki e-posta uygulamasını açıyorum. Her zamanki spam'ler, Evan'ın halledeceği birkaç hayran mektubu var ama sonuncusunun konu satırı beni durduruyor.

ROAR!

E-postaya tıklayıp tarıyorum, her kelimedede gözlerim daha da doluyor.

Bir koyun ordusu aslanın istediğini almasını engelleyemez.

Gentlemen's Club'ın maskotu olarak kurt/koyun deyimini aslanla değiştirerek yaratıcı bir özgürlük elde etmişler ve ne söylemeye çalıştıklarından tam olarak emin değilim. Biz koyun muyuz? Ben aslan mıyım? Onlar mı?

İç çekerek e-postayı kapattım ve telefonumu bir kenara koydum. Bugünkü dersten sonra kendimi iyi hissediyordum ama sanırım her zaman bir adım ileri, iki adım geri oluyor. Evan ve benim yapmaya çalıştığımız iyi şeylerden nefret edenler olacak, ne olursa olsun.

Bu duracağımız anlamına gelmiyor. Hayır, daha çok çalışacağız, daha büyük hayaller kuracağız ve daha çok insana yardım edeceğiz.

Onları ne kadar kızdırırsak, o kadar ilerleme kaydediyor olmalıyız.

Ve bugün, Samantha sayesinde büyük adımlar attık.

BÖLÜM 17

SAMANTHA

Takılmanın iki numaralı kuralı: Artık patronun olan takıldığı kişiyle gerçek bir randevuya çıkma.

Açıkçası, Chance ile bir randevuya hazırlanırken kurallarım anında değişiyor. Ve bu kesinlikle resmi bir randevu. Gerçi beni kucağına aldıktan sonra iki dakika içinde kucağına tırmanıp aletini zıpzıp gibi süreceğimden endişeleniyorum.

Ona beklemesini söyleyebilirdim, ama dayanışma içinde ben de 'iyi bir kızdım' ve büyük bir şekilde gerginim.

Ama önce bu randevuya çıkacağız.

Eğer -ki bu büyük bir eğer- ne giyeceğime karar verebilirim, ki bunu hemen yapmam gerekiyor çünkü saat yedi buçuk ve ben hala dolabımın önünde çırılçıplak duruyorum.

Benim gibi biri Chance Harrington gibi biriyle ilk *resmi* randevusunda ne giyer?

Geçen Noel'de kendime şaka olsun diye aldığım, neredeyse transparan bir bikini külotunu elimde tutuyorum. İnce naylon üzerine serigrafi ile bir ok basılmış ve hemen üzerinde BURAYI YALA yazısı var. Bunlar bir setin parçası. Diğeri de benzer bir oka sahip, sadece arka tarafında BURAYA YAPIŞTIR talimatları var.

Her iki çifti de değerlendiriyorum, klişe yaramazlıkları hakkında kendi kendime gülüyorum ve sonra yalama seçeneğini seçiyorum. Chance'in bu aptallık karşısında şok olacağını bilerek gülümseyerek takıyorum.

Ya da belki sadece önerileri takip etmek için ilham alır. Ama başka ne giyiyorum?

Tüm dolabımı iki kez gözden geçirdikten sonra pembe, straplez bir elbisede karar kılıyorum; bu elbise vücuduma tam bir irade gücüyle tutunuyor ve düşmemem için doğru yerlerde ince lastikler var.

Sandaletlerle eşleştirmek cazip geliyor ve bu gündüz randevusu olsaydı yapardım, ama bu gece, bu yüzden en seksi gümüş topuklu ayakkabılarımı buluyorum.

Onlarla koşmak zorunda kalsam zombi kıyametinin ilk kurbanı olsam bile bacaklar bomba gibi görünüyor.

Elbisemi ve topuklularımı giyip aynaya bakıyorum. Saçlarım gevşekçe toplanmış, yüzümü çerçeveleyen birkaç kat bilerek kaçmış ve makyajım açık pembe, bana bir tür güneş öpücüğü görünümü veriyor. Kıyafetim yüzünüze vurmadan gurur verici ve seksi. Kendimi güzel hissediyorum. Ve bir dakika bile geçmeden Chance kapımı çalıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, ona açılmaktan neredeyse utanıyorum. Bu tamamen farklı bir seviyede gerçek. "Merhaba." Kapımın önünde siyah takım elbisesi içinde duran ve dünyanın en seksi gizli ajanı gibi görünen Chance cevap vermeyince biraz kekeliyorum, saçımla oynuyorum ve elbisemi düzeltiyorum. "Ne oldu?"

"Muhteşem görünüyorsun," diyor, gözle görülür bir şekilde yutkunarak. "Bu gece tüm dünyada milyonlarca erkek, milyonlarca kadını randevuya çıkarıyor olmalı. Yine de hiçbirinin şu anda benim kadar şanslı olmadığına eminim."

"Şiirsel," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde. "Bunu pratik mi yaptın yoksa bir kitapta mı okudun?" Onu acımasızca yargılıyorum ama erkekler gerçekten böyle konuşmaz, ciddiye almazlar. Bu ya bir repliktir ya da iğneleme.

"Aslında," diyor Chance, yanımdan alınmadan, "şiir okudum. Bence bir centilmen en azından biraz şiirle tanışmalı. Ve sadece edepsiz limerickler de değil. Gerçekten nefes kesicisin Samantha."

"Ah, teşekkür ederim," diyorum, bu kez iltifatı daha kabullenmiş bir şekilde, etrafındaki tüm süslü püslü şımarıklık olmadan. "İçeri gelmek ister misin?"

"Bir dakikalığına, ama rezervasyonumuz var." Daireme adım atıyor, ama sadece birkaç adım.

"Rezervasyonumuz mu var?" Soruyorum.

Chance başını sallayarak etrafına bakınıyor ve açıkça şöyle diyor: "Eğer yapmazsam, kapıyı açar açmaz içeri girip seni en yakın yüzeyin üzerine yatıracağımdan korktum. Rezervasyon kendimi durdurmanın bir yolu gibi göründü."

"Beni becermeni engellemek için tek gereken randevu mu?" Sinsi bir sırıtişla meydan okuyorum. Artık ne yaptığını bildiğim için, sanki ne yapacağını görmek için onu çok fazla zorlamak istiyormuşum gibi sertçe flört ediyorum. Seks tanıdık ve rahat bir alan. Bir randevu değil.

"Samantha," diye uyarıyor, sesi derin ve sert. "Bana daireni göster ve sonra dışarı çıkalım. Seni bir randevuya götürmek istiyorum."

Bu, dilimin ucunda hazır bekleyen şımarık cevabı durdurdu. "Öyle mi?" Bana öylece bakınca pes ediyorum ve etrafımda dönüyorum, hâlâ bu noktaya nasıl gelindiğinden tam olarak emin değilim. Chance ve ben gerçek bir randevudayız. Bu çılgınlık. "On saniyelik tur. Ortalama bir süpürge dolabından biraz daha büyük olan yatak odam ve bir uçağınkinden biraz daha büyük olan banyom görüş alanınızda değil. Hepsi bu kadar."

Onun eviyle kıyaslandığında gülünç olduğunu ikimiz de biliyoruz ama yine de gülümsüyor. "Çok güzel. Tıpkı sakini gibi." Bir kolunu salladı. "Gidelim mi?"

Çantamı kaptığım gibi dirseğini tutuyorum ve çıkarken kapımı kilitliyorum. "Peki, hangi şiirleri okudun?"

"Ustaları," diyor Chance rahatça. "Homeros, Dante, Shakespeare, Byron, Yeats, Tennyson, Jagger, Dre . . ."

"Bekle . . . Jagger . . . Dre?" diye soruyorum ve Chance yakaladığım şeye sırtıyor. "Rock ve rap müzik mi?"

"Şarkılar müziğe dökülmüş şiirlerdir," diye belirtiyor Chance. "Zamanımızın şiiri, bir ses arayanların kendi seslerini bulmaları için bir yol."

"Bu aslında çok zekice," diyorum onaylayarak. Chance'in müziği takdir etmesine şaşırmadım, ama sanırım onun zevklerinin eski tarz rap'ten başka bir yerde olmasını bekliyordum. Belki John Mayer *Body is a Wonderland* tarzında biri daha çok hoşuna giderdi.

Kısa bir yolculuktan sonra Chance, Macrosine'in önünde durdu. "Sağlıklı gıda mı? Sağlık delisi olarak ün saldığına göre şaşırmamalıyım sanırım. Vücudun bir tapınak," diye takıldım.

"Makrobiyotik, organik ve baş aşçının eskiden Michelin yıldızı vardı. Bayılacaksın," diye beni temin ediyor Chance, inip anahtarları valeye veriyor. Bana tekrar kolunu uzatarak restorana girmemi sağlıyor, hızlıca en iyi masalardan birine oturuyoruz, ev sahibi bize menülerimizi verirken neredeyse saygılı davranıyor ve neredeyse gözden kayboluyor.

Elimde değil, gülüyorum. "Vay be."

"Ne?" Chance soruyor, sonra ben ellerimi 'bütün bunlar' der gibi sallayınca sırtıyor. "Evet . . . Biliyorum."

Sanki bunu yapmaya hiç zahmet etmemiş gibi etrafına bakınıyor ama ben şaşkınlıkla tüm restoranı tarıyorum. Her yer beyaz ve açık renk ahşap, orada burada bitkiler var. Oturduğum sandalye keten kaplı, masa ahşap saplı gümüş takımlarla donatılmış ve su ve şarap kadehleri, bardakta küçük küçük kabarcıklarla elle üflenmiş gibi görünüyor. Abartısız ama

lüks ve kesinlikle çok pahalı. Bahse girerim burada bir meze bile alamam.

Menüye bir göz atıyorum ve gördüğüm ilk şey, markette bir haftada harcadığımdan daha pahalı olan bir karahindiba salatası.

Karahindiba bir ot değil mi? İnsanların bahçelerinden kopardıkları sinir bozucu otlar için market fiyatı mı talep ediyorlar?

Masanın başında bir kadın beliriyor, sessizce ve gizlice su kadehlerini dolduruyor ve ben teşekkür edemeden, yemin ederim çenesini eğip sıvışıyor.

Toto, artık Kansas'ta değilim!

Tekrar Chance'e döndüğümde, onun hiç rahatsız olmadığını, onu fark etmek şöyle dursun, fark etmediğini bile görüyorum. "Hayatın boyunca insanların senin her isteğini yerine getirmek için kendilerini paraladıklarını mı gördün?" Onaylamayarak sordum. "Yani, kıcının öpülmesini istediğini söyleseydin, birileri bunun için taze dudak nemlendiricisi çıkarırdı diye düşünüyorum."

Kuşkusuz, bu konuda omzumda biraz çip var. Yıllar boyunca yeterince kafede çalıştım ve Cadılar Bayramı kostümünün kraliçeye en yakın kostüm olmasına rağmen kraliyet ailesi gibi muamele görmek isteyen insanlardan payıma düşeni aldım. Başkalarına kötü davranmak ya da kesinlikle hiçbir neden yokken kendinizi buna yetkili hissettiğiniz için üst düzey hizmet talep etmek, bana göre boktan bir insanın işaretidir. Kovulmamak için dişlerimi sıkarak gülümsediğim günleri geride bıraktım ve kesinlikle bundan etkileneceğimi düşünecek kadar kibirli biriyle burada bir randevuda oturmayacağım.

"Neyse ki, üzerime bu şekilde titreyen insanlar olmadı, ya da en azından şimdi yok, kendi seçimim," diyor Chance, benim meydan okuyan ses tonuma yükselmeden. "Ama seni güzel ve lezzetli bir yere götürmek istedim. Bu benim favorilerimden biri. Ve evet, ne yazık ki, muhtemelen bunu yaparlardı. Bu çok saçma." Chance ofladı, görünüşe göre takdir edeceğini ve bekleyeceğini varsaydığım statükodan rahatsız olmuştu.

"Oh. Bundan hoşlanmadın mı?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Kıkırdıyor ve etrafına bakınıyor ama ikimizin arasına fısıldamak için eğiliyor. "Kesinlikle hayır. Garip ve rahatsız edici. Daha önce bana 'Harrington' rolü yapmasınlar diye sahte isimler bile kullandım. Ancak deneyimlerime dayanarak, sahte bir isim kullanırken yakalanmanın daha da kötü olduğunu biliyorum. Bir yandan çifte pandik atarken, bir yandan da ne olduğunu anlamak için etrafı kurcalamaya çalışıyorlar.

Sakladığım şeyin ne olduğunu. Yani ben sadece ... benim. 'Sıradan bir insan' olduğumu söylemek isterdim ama bu pek doğru değil. Aldığım terbiye ile değil, ama bunu değiştiremem. Bazı insanlar başka türlü davranmaya çalışmanın saygısızlık olduğunu söyleyebilir." Sandalyesinde arkasına yaslanıp dikkatini menüye verirken bir omzunu kaldırıyor ve omuz silkiyor.

"Değiştirir misiniz?" Bu konunun peşini bırakmaya hazır değilim. Bizim için seksin ötesinde bir şeyin başlangıcı ya da başlangıçsızlığı gibi önemli hissettiriyor. Aslında, eğer Chance düşündüğümünden daha fazla prens zihniyetine sahipse, seks ne kadar iyi olursa olsun onunla tekrar yatabilir miyim bilmiyorum. İnsanların ona hizmet etmek için var olduğunu düşünüyorsa, dinamiğimiz hakkında hissettiklerim değişir.

Bir dakika düşünüyor ama gülümsüyor. "Hayır."

Peçetemi masaya fırlatıp mutlu halimle bu lüks mekândan sıvışmama, beni son görüşünün onu terk edişim olmasına iki saniye kalmıştı.

Ama Chance devam ediyor. "Kendimi değiştirmek yerine başkalarını değiştiriyorum, onlara doğduğumdan beri ayrıcalıklı olmanın, kendi çabam olmadan getirdiği fırsatları veriyorum. Temel bir şekilde, Centilmenler Kulübü bu yüzden önemli. Bu bazen Sisifosvari bir görevdir, ancak çocukları, ister CEO'lar ve başkanlarla isterse kapıcılar ve dilencilerle dolu olsun, herhangi bir odaya girip kendilerine güvenebilecekleri ve başarılı olabilecekleri bir noktaya getirmek, amaç budur."

İçimde biriktirdiğim öfke her kelimeyle birlikte sönüyor ve şirretlik yapanın ben olduğumu fark ediyorum. Chance kibar olmaktan ve insanların işlerini yapmalarına izin vermekten başka bir şey yapmadı. Onu yargılayan, onların bir şekilde kendisinden aşağı olduğunu düşündüğünü varsayan bendim. Ama o hiç de öyle hissetmiyor.

Bunu düşünerek bir yudum su alıyorum ve pek de rahat ya da övgü dolu olmayan bir öz analiz yapıyorum.

Belki de onun dünyasında kendimi yabancı hissettiğim içindir? Daha önce hiç böyle bir restorana gitmedim ya da Chance gibi bir adamla çıkmadım, belki de kendini yetersiz hisseden ve bundan rahatsız olan benimdir?

"Özür dilerim. Seni yanlış değerlendirmişim," diye itiraf ediyorum, sorularımdan ve ses tonumdan kızgınlığımı ve çirkin varsayımlarımı okuduğunu biliyorum. Sıcak bir şekilde gülümsüyor, şirretliğimden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyor. Garipliği ortadan kaldıracağını umarak, "Herkes Yunan mitolojisini sıradan sohbetlerin içine sokmuyor, değil mi?" diye soruyorum.

Yüzü kızarıyor ve gözleri masaya kayıyor, bu da onu olması gerekenden daha sevimli bir çocuksu gösteriyor.

"Büyürken burnum hep kitapların içindeydi," diyor Chance. "Cam'den yedi yaş, Carter'dan da üç yaş küçük olduğum için, uzun bir süre bu tür bir orta yol olayını yaşadım. Ve onlar büyük, girişken kişiliklerdi. Ben daha sessizdim, hatta biraz inektim - gerçi birine bunu itiraf ettiğimi söylerseniz, şiddetle reddederim."

"Sen mi? İnek mi?" Şüpheyi yankıladım.

Sırtışı kendini küçümsüyor ve karşımdaki kendinden emin, iyi konuşan, seksi adamda herhangi bir ineklik kırıntısı görmekte zorlanıyorum.

"Belki de entelektüel daha iyi bir tanımdır? Her zaman okuyor, planlıyor, hayal kuruyorum. Ama Carter kitaplarımı çalıp benden sakladığında genellikle bana inek demeyi tercih ederdi."

En iyi arkadaşımın kocası hakkında bildiklerimi düşünüyorum. "Evet, bunu yaptığını kesinlikle görebiliyorum. Şimdi iyi bir adam. Luna ona büyük bir rehabilitasyon uyguladı, ama sen daha gençken onun bir pislik olduğunu görebiliyorum. Ya da belki geçen yıl?" Arkadaşımla birlikte olduğu için sevdiğim kardeşini iğneleyerek gülümsüyorum.

"Geçen hafta, daha çok," diye düzeltiyor Chance, ama kardeşi hakkında iyi huylu bir geyik muhabbeti bu, aslında hakaret değil.

Siparişlerimizi almak için bir garson geliyor ve Chance daha önce deneyip beğendiği şeyleri tavsiye etse de, ne istersem sipariş etmemden memnun oluyor.

Simitten başka her şeye benzeyen baharat ve ot parçaları ile terbiye edilmiş bir tofu karesi ile başlıyorum. "Afiyet olsun," diyor garson kız, ben küçük tofu parçasının altında daha fazla yiyecek saklanıp saklanmadığını görmek için tabağı eğerken bile profesyonelce tamamen düz bir yüz ifadesiyle.

"Eğer ana yemek bu kadar küçükse, eve giderken McDonald's'a uğramam gerekecek, tamam mı?" Chance'e söyledim.

Güldü ve "McDonald's paran mı var?" diye sordu. Hem şaka karşısında hem de göndermeyi bildiği için şoke oluyorum.

"Az önce bana bunu sormadın!" Ama ben de gülüyorum.

"Kulüpteki çocuklardan biri hep bunu söyler," diyor Chance, şaşırtıcı olmayan bir şekilde. "Banka hesap bakiyesini kontrol etmeden ilk kez bir kombo yemek sipariş ettiğinde iyi olacağını anladığını söylemişti."

Tofu mezesinden küçük bir ısırık alırken "Ben de yaşadım," diye katılıyorum, çünkü çoğunlukla sadece bir ısırık. Ama lezzetli. "Mmm, sosu

iyi, biraz karanlık bir tat?"

Yemek eleştirmeni değilim. Ama yapabileceğimin en iyisi bu çünkü siyahımsı çiselemenin tadı . . . karanlık.

Chance, yadigâr domates ve karpuz üzerine pancar suyu jölesi küpleri ve beyaz peynir parçalarından oluşan mezesinden bir ısırık alırken, "Trüf mantarı yüzünden," diye kabul ediyor. "Peki ya sen, senin ailen var mı?"

Bu, birbirimiz hakkında çok şey bildiğimizi hatırlatıyor - nelerden hoşlandığımızı, nelerin gelmemize neden olduğunu ve her zamanki yatak odası aktivitelerimizin nasıl olduğunu. Ama Chance benim hakkımda pek bir şey bilmiyor. Ya da en azından benim onun hakkında bildiğim kadarını bilmiyor, her ne kadar bu büyük ölçüde Luna'nın merceğinden olsa da.

Bunu değiştirmek, aramızda cinsel benzin ve ateşten daha fazlası olup olmadığını görmek istiyorum.

Düşünceli bir şekilde, "Annem ve kız kardeşim, Olivia. On altı yaşında ve anneme cehennemi yaşıyor ama iyi bir çocuk. Çoğunlukla ... bazen." Bu çok doğru düzeltme karşısında kıkırdıyorum. "Yine de annem harika biri, özellikle de şimdi Stella tarzını geri kazanıyor."

"Aferin ona. Peki ya baban?" Chance dikkatle soruyor.

"Buralarda ama ben üniversiteye başlarken bizi terk etti. Benimle yaşıt olan metresiyle evlendi. Onu uzun zamandır görmedim." Sesimin düzleştiğini biliyorum. Babamla hiçbir kişisel bağım yokmuş gibi onunla ilgili gerçekleri aktarırken bunu kendim de duyabiliyorum. Genel bir tasvir de yapabilirdim - 1.80 boyunda, 90 kilo, biftek sever, ailesinden nefret eder.

"Özür dilerim," diyor Chance elimi tutarak. Başparmağı, başparmağımla işaret parmağım arasındaki narin derinin üzerinde yatıştırıcı bir şekilde ileri geri kayıyor. "Ne kaçırdığını bilmiyor."

Başımdan savmaya çalışıyorum. "Onun söz konusu olduğu yerlerde vericiliğimi kapattım. Ama psikolojiye girmek istediğimi anlamama yardımcı oldu. Annem boşanma sırasında beni ve Olivia'yı terapiye gönderdi ve bunun bazı düşüncelerimi yeniden çerçevelememe nasıl yardımcı olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden bu bir sıçrama noktası oldu. Sonra, seks gibi basit ama bir o kadar da karmaşık, herkesin yaptığı ama neredeyse kimsenin iyi yapmadığı bir şeyin nasıl olduğu fikri beni içine çekti. Yakınlık ve ilişki danışmanlığı benim odak noktam oldu."

Chance bunu düşündükten sonra, "Ailene yardım edecek durumda olmadığını için başkalarının ilişkilerini onarmayı mı umuyorsun?" diye soruyor.

Şok içinde ağzım bir karış açık kalıyor ve "Hayır, öyle bir şey değil. ne yaptığımı. Hem de hiç."

Bu suçlama hoşuma gitmiyor ama Chance'in şansına garson kız salata tabağımızla geri dönüyor. "Teşekkür ederim," diyorum hızlıca, o uzaklaşmadan önce.

Bu küçük mola bana sakinleşme fırsatı veriyor. Bunu ilk kez duymuyorum. Sara bile bana bunu söylemişti. Ama Chance'in bunu bu kadar kolay görebilmesi hoşuma gitmiyor. O kadar şeffaf mıyım?

"Ben sadece insanların mutlu olmasına yardım etmek istiyorum. Kendi içlerinde, ilişkilerinde ve cinsel yaşamlarında," diye düzeltiyorum. "Ve evet, ailemin mutlu zamanlarını gördüm ama aynı zamanda mutsuz olduklarını da gördüm. Ve babam şu anda karısına aşık olsa da, bu bir ilişkiyle başladı. Seksle."

Verebileceğim kadarını. Belki de kendime itiraf edebildiğim kadar.

Chance bunu hissediyor ve sohbetimizi değiştiriyor. Kursu daha hafif konularla bitiriyoruz, derin, karanlık, geçmiş travmaları dikiz aynasında bırakarak birbirimizi tanıyoruz. Kolay ilk buluşma konuları, sevilenler (corndoglar), seilmeyenler (yırtık kotlar), aşklar (sıcak banyolar) ve içten içe duyulan nefretler (Pop Smoke).

Ve eğlenceli. Chance olmasını beklediğimden daha komik ve kendi şaşırtıcılığına hiç kapılmıyor. Hatta bence içinde itiraf etmek istediğinden daha fazla inek çocuk var.

Garson ana yemeklerimizi getirirken bana "Balıklar yerel olarak yakalanıyor" diyor. "Taze, oltayla yakalanmış, sürdürülebilir balık kullanmaktan gurur duyuyorlar."

Önümdeki hafifçe dövülmüş filetoya bakarak, "Bu sabah yakalanmış, bir yıl önce dondurulmuş ya da süslü bir tabakta Kaptan Gorton'un balık çubukları olsa farkı anlamazdım," diye espri yapıyorum. Yanında yeşil deniz yosunu görünümlü bir şey ve havyar olduğuna emin olduğum küçük boba görünümlü toplar var.

Cenneti bekleyerek bir ısırık alıyorum. Ama tuzluydu. Margarita bardağının kenarını yalamak gibi tuzlu. Ve ben bundan hoşlanmadım. Ama Chance'e ya da Michelin şefine kaba davranmak istemediğim için neredeyse bütün olarak yutuyorum ve gülümsüyorum. Şarap bardağıma uzanırken "Mmm," diye mırıldanıyorum.

Büyükçe bir yudum alıyorum ve sonra Chance'in tabağını işaret ederek, "Seninki nasıl?" diye soruyorum. Mantar, kabak, lahana ve farro içeren sığır eti versiyonunun bir çeşit vejetaryen versiyonu olan mantarlı Wellington sipariş etti. Bu yemek seçeneği beni mantarda kaybetti - iğrenç, küçük, kirli orman mantarları - ve faro'nun ne olduğunu bilmiyorum ve sorup kendimi utandırmak istemedim.

"Çok lezzetli! Bir ısırık ister misin?" diye teklif ediyor.

Balığımı seçiyorum ve gülümsüyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Tatlı için yer ayırıyorum."

Yemekten çok tabağımdaki yiyecekleri hareket ettiriyorum ama yosun ve havyar olmadan balıktan birkaç ısırık almayı başarıyorum, ardından da tadını bastırmak için büyük bir kadeh şarap içiyorum.

Balık filetosu için tartar sosum ya da ketçabım olmaması çok kötü. O zaman biraz daha lezzetli olabilirdi. Ama içimden bir ses bunu istemenin masanın üzerine çıkıp kıyafetlerimi yırtmaya benzeyeceğini söylüyor - tamamen uygunsuz.

Neyse ki tatlı çok lezzetli, krem brüle kaplı siyah fasulyeli brownie ve Chance süt ürünlerinin etik kaynaklı, şekerin adil ticaret ürünü ve siyah fasulyenin organik olduğunu açıklarken ben de afiyetle yiyorum.

Tek umursadığım karnımdaki boşluğu lezzetli bir şekilde doldurmaları çünkü küçük tofu karesi, ot salatası ve zorla mideye indirdiğim üç lokma balık planladığım akşam için yeterli olmayacak.

Çünkü benim de doldurmam gereken başka bir boşluk var.

BÖLÜM 18

ŞANS

Macrosine'den uzaklaşırken beynimi zorluyorum çünkü uğramamız gereken en az bir durak daha var. Samantha'yı uyarmadan en yakın yeri bulmam gerekiyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor, pencereden geceye bakabilmek için başını yana eğmiş.

Cevabımın onu kızdıracağını bildiğim için beklentiyle kendi kendime gülümsüyorum. "Bu bir sürpriz."

Başını bana doğru çeviriyor. "Ne?"

Ona doğru bir bakış atıyorum ve gözlerinin beni delip geçtiğini görüyorum. Sırıtiyorum, ateşinden o kadar keyif alıyorum ki daha da alevlenmesini istiyorum. "Sabırlı ol. Buna değecek," diye yumuşak bir şekilde söz veriyorum.

"Dur tahmin edeyim, senin sikini de içeriyor," diye küstahça çıkışıyor.

Sağa, otoparka dönüyorum ve altın kemerlerin sarı ışığı yüzünde parıldarken dikkatle izliyorum.

"Ciddi misin?" diye bağırıyor, ruh hali bir anda değişiyor. "Pekâlâ! Big Mac'ler benden, bay-bee!"

Sesi coşkulu bir çocuk gibi çıkıyor ve çantasını almak için neredeyse kendini döşeme tahtasına atıyor. Çantayı karıştırıp para ararken bir yandan da koltuğunda dans ediyor.

"Buldum."

"Hayır, bu benim fikrimdi, yani benim ikramım. O kadar güzel bir yemekten sonra bu saçmalığı isteyeceğimi nereden bildin?"

Arabaya servis sırasına girerken güldüm. "O yemekte beğendiğin tek şey crème brûlée oldu. Geri kalan her şey, özellikle de ana yemek, hoşuna gitmedi, ancak lezzetli gibi görünmesi için cesurca mücadele ettin."

"Nasıl ... ne ... iyiydi," diye ağzı bir O harfine dönüşüyor.

Yalan söylüyor.

Kaşlarını kaldırıp ona bilerek sırtıttım çünkü sadece berbat bir yalancı olmakla kalmıyor, aynı zamanda yemeğini de neredeyse hiç seçmiyordu. Hoşuna gidiyormuş gibi görünmeye çok niyetli olduğu için ona bunu söylemedim, bu yüzden benimkini olabildiğince çabuk mideye indirdim, o bahsettikten sonra durup ona McDonald's alma planımın zaten oyunda olduğunu biliyordum.

İç geçirdi ve kabul etti. "Peki, balık iğrençti, deniz yosunu ve havyar gerçek okyanusu ısırarak gibiydi, salatanın tadı büyükbabamın arka bahçesinde köpeğin işediği toprak gibiydi ve tofu fena değildi, ama akşam yemeği olarak düşünmek için bir blok kadar gerekirdi ve bu sadece trüf şurubu ile. Şimdi mutlu musun?"

Gülüşüm gürültülü ve karnımdan geliyor. Daha önce hiç bu kadar dürüst bir akşam yemeği eleştirisi duyduğumu sanmıyorum. "Başka bir şey sipariş edebilirdik ya da gidebilirdik. Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü sen Chance Harrington'sın ve ben Samantha Redding'im." diyo

r. "Bu *hiç* mantıklı *değil*."

"Siparişinizi alabilir miyim?" diyor bedensiz bir ses.

Samantha bana doğru eğiliyor, eli destek için kalçamda, bağlamak için konuşmacı. "Evet, iki Big Mac yemek, patates kızartması ve kola alabilir miyim lütfen? Dondurma makineniz çalışıyor mu?"

"Kontrol edeyim."

Kafam karıştı, kulağına fısıldadım, "Neden çalışmasın ki?"

Bana yan gözle bakıyor ve gülüyor. "Bu senin zengin bir çocuk olarak büyümen hakkında her şeyden daha çok şey söylüyor. Onların makineleri asla çalışmaz. Eğer çalışırsa, piyango kazanmış gibi olurlar."

Bir an sonra, hoparlörden ses geri geldi. "Hanımefendi, makine bu gece kapalı."

Samantha gözleriyle sessizce 'ben sana söylemiştim' der ve haklı olduğu için biraz sırttır. "Merak etmeyin. Sadece yemekler o zaman."

Koltuğuna geri oturuyor ve sanki sözümüz kesilmemiş gibi konuşmamıza devam ediyor. "Çok mantıklı. Sen nasıl beni güzel bir akşam yemeğine götürmek istediysen, ben de öyle bir yere götürebileceğin türden bir kadın olmak istedim. Ama değilim. Ben spagetti, krep, biftek, patates ve evet, arada bir de Big Mac istiyorum."

"Belki arada bir salata da atabiliriz," diye öneriyorum. "Senin de sebzeye ihtiyacın var."

"Zengin çocuk tavşan yemeği mi? Bu akşam pancar jölesi yediğini hatırlatmama gerek var mı? Ve beğendin!" diye dalga geçiyor, tiksintiyle dilini dışarı çıkarıyor. Ama sonra parlak bir şekilde gülümsüyor ve "Bunu yapabilirim. Eğer sebzeleri ben seçersem."

"Belki bir sonraki randevumuz markete olabilir? Sonra da birlikte yemek pişirebiliriz."

Doğruldu, bana tuhaf bir ifadeyle baktı ve az önce yine dışarı çıkacağımızı varsaydığımı fark ettim. Ama çıkıyoruz, değil mi? Bunu kesinlikle istiyorum. O istemiyor mu?

Gözleri daha yumuşak ve gülümsemesi daha nazik, sakın bir sesle "Bunu isterim" diyor.

Arabaya servis penceresinden yemeğimizi alıyoruz ve banka hesaplarımızdaki farkları bildiğim için kendim ödemeyi düşünsem de Samantha'nın ödemesine izin veriyorum çünkü bu onun için önemli görünüyor. "Nereye?" diye soruyorum.

"Başka ne planlamıştın?" Çantayı karıştırıyor ve eli mutlu bir şekilde çiğnediği iki patates kızartmasıyla yeniden ortaya çıkıyor. Bir sonraki kapışımında bana iki patates kızartması uzatıyor. Beni beslemesi samimi geliyor ve parmaklarından yemek için yavaşça eğiliyorum.

Öksürüyorum. "Deniz yosunu ve havyar senin için çok tuzluydu ama bunlar değil mi?"

Bana gülüyor, zaten bir paket daha patates kızartması yiyor. Sanırım onları sadece ikişer ikişer yiyor. "Beğenmedin mi? Çok kötü, senin için çok üzücü, benim için daha da üzücü" diye alay ediyor. "Hadi kulübe gidelim. Bir fikrim var."

Fikri çok daha fazla kuralı çiğneyecekmiş gibi geliyor, ama yine de kulübe koşarken gaz pedalına basıyorum, o kirli, seksi, güzel zihninde neler karıştırdığını görmek için heyecanlanıyorum.

Kulübe girerken alarmı kapatıyorum ve Samantha'nın beni binanın içinde yönlendirmesine izin veriyorum. Soyunma odasındaki raflardan iki büyük havlu alıyor ve arka kapıdan çıkıp erkeklerin basketbol oynadığı bahçeye doğru yürüyor. Düzenli büyüklükte değil -emlak bunun için çok pahalı- ama çocukların burada maç yapmaktan hoşlanacağı kadar yakın ve birinci sınıf olması için oldukça kapsamlı bir tadilat yaptık.

Yalnızız, yıldızların ve karanlık gökyüzünün büyüğü üzerimizde ve gecenin sessizliği bizi çevreliyor.

"Pikap mı oynuyoruz?" Bir fileyi işaret ederek soruyorum.

Samantha gülüyor ve bir bacağını uzatıyor. "Bu topuklularla olmaz."

Bahçenin uzak tarafına doğru yürümeye devam ediyor, orada köpük yastıklı suni çim bir alan var. Çocuklar burayı futbol antrenmanları ve CrossFit tarzı egzersizler için kullanıyor ama ay ışığında güzel bir çim parçası gibi görünüyor. Samantha iki havluyu yan yana sermek için ellerini çırpıyor ve sonra onları genişçe tutuyor. "Ta-daaa! Bu bir piknik!" diye açıklıyor.

Havluya uzanır ve topuklu ayakkabılarını çıkarır. Bacaklarını uzatıp ellerinin üzerine yaslanıyor ve benim hâlâ aptal gibi durduğum yere bakıyor. "Bana katılıyor musun, katılmıyor musun? Şunu bil ki, her halükarda o hamburgeri alacağım." Bir eliyle tuttuğum çantaya doğru uzanıyor.

"Al bakalım," diyorum ve çantayı uzatıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp yanındaki havluya uzanıyorum, tek başıma kalmıyorum ama ona daha yakın olmak için tam ortasına geçiyorum.

Üst kısmı görünecek şekilde açılmış hamburgerlerden birini bana uzatıyor ve kendi hamburgeriyle benimkini şampanya kadehi gibi tokuştururken gülümsüyor. "Yeni şeylere. Senin için gerçek anlamda okyanus ve toprak yedim. Şimdi benim için işlenmiş yarı gıda yeme sırası sende. Senden de bu konuda benim kadar kibar olmanı bekliyorum," diye gözleri parlayarak uyarıyor.

O kadar da kötü olamayacağını düşünerek önleyici bir tiksinti taklidi yapıyorum ama sanki bana gezegendeki en korkunç şeyi yediriymiş gibi davranıyorum, hatta burnumu tutacak kadar ileri gidiyorum. Bir ısırtık aldım ve çiğnedim.

Plastik gibi mi? Ya da yemek aromalı plastik?

Burnumu kırıstırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bu düpedüz iğrenç," diye bağıyorum. Bu arada Samantha sanki hayatında yediğı en lezzetli şeymiş gibi tıkmaya devam ediyor.

"Minik, bebek soğanlar mı? Göndermek için kurutuyorlar ve sonra büyük su kovalarında rehidre ediyorlar. *Yerel olarak rehidre* edilmiş," diyor ukala bir sırıtışla ve *Macrosine'in* tedarik zinciri hakkındaki tüm konuşmam hakkında benimle dalga geçtiğini fark ediyorum.

"Bunun övünmek için aynı soyağacı olduğundan emin değilim," diye şaka yapıyorum ve o da gülüyor.

O yemeğini yiyor, ben de hamburgerimi tekrar sarıyorum, bir ısırtık daha almaya zorlanmayacağımı biliyorum. Basketbol sahasına bakıyor olmalıyım çünkü

Samantha bana "Oynuyor musun?" diye soruyor.

"Hayır, pek sayılmaz," diye cevap veriyorum başımı sallayarak. "Evde bir potamız vardı ama Cameron ve Carter benden daha çok oynardı. Çoğunlukla onlarla bağ kurmanın bir yolu olarak denedim ama o kadar da iyi gitmedi." Aklıma gelen anılar karşısında omuz silkiyorum.

Cameron ve Carter topla uzak durma oyunu oynuyorlardı. Carter'ın topu kafamdan sektirmesi.

Onlar takım olarak, ben ve Cole da rakip olarak ikiye iki oynuyorduk, sanki aramızdaki yaş farkına rağmen bu biraz adilmiş gibi.

"İyi bir üç sayılık atışım var, hepsi bu," diye itiraf ediyorum. "Çoğunlukla topu dışarıdan onlardan uzaklaştırabilirsem faul alma olasılığım azaldığı için."

"Görünüşe göre sen ve kardeşlerin hep yarışıyor musunuz?" diye soruyor, buruşmuş hamburger paketini çantaya atarken kendi üçlüğünü atıyor.

Alaycı bir şekilde ofluyorum. "Bazılarımız. Diğerleri Cole ve Kyle gibi aslında hiç umursamadı. Keşke bunu nasıl yaptıklarını bilseydim."

"Luna bana ... söyledi." Sanki arkadaşının anlattıklarını paylaşması gerektiğinden emin değilmiş gibi duraksıyor. Tereddütle devam ediyor: "Aile işine sırtını döndüğünde bir süreliğine garip bir adam olduğunu söyledi. Belki Cole ve Kyle seni örnek alarak umursamamayı öğrenmişlerdir?"

Biraz çarpık bir bakış açısı olsa da tatlı ve nazik bir bakış açısı.

"Bilmiyorum. Onlar her zaman kendi bildiklerini yaptılar, bu yüzden yaptıklarından dolayı herhangi bir övgü ya da suçlama kabul etmiyorum. Kyle daha küçük bir çocukken cehennem gibi biriydi. Onunla ilgili en eski anılarım annemin her gün 'hayır' diye bağırarak peşinden koştuğu anlardı." Gülümsüyorum, bunu zihnimde mükemmel bir şekilde canlandırabiliyorum. "Peki ya Cole? O da ailedendi ama aynı zamanda değil. Sanırım annem Cole ve Kayla'ya sahip olduğunda, babam uygulamalı ebeveynlikten çoktan ayrılmıştı. Kayla kız olduğu için ilgi görüyordu ama Cole? Bence o kendini sonradan düşünülmüş gibi hissediyordu."

"Onlarla konuşuyor musunuz?"

"Kayla, kesinlikle. Aramızdaki en makul kişi o. İşine geldiğinde soyadını nasıl kullanacağını biliyor; kapıları açmak ya da insanları susturmak için.

-Ama aynı zamanda omuzlarının üzerinde kendi başına sağlam bir kafası var. Babamla birlikte çalışarak kenarda kalıyor ama babamın onu kontrol edemeyeceği sağlıklı bir mesafede. Onun ne iş yaptığını bildiğini bile sanmıyorum. Ama insanlar

Adam kayırmak için orada olduğunu düşünüp onu küçümsüyorlar... Ta ki gülümseyerek üzerlerinden geçene kadar. Profesyonel olarak konuşuyorum tabii."

Samantha sırtıyor. "Sanırım kız kardeşinden hoşlanacağım." Başımı sallıyorum. "Bence o da senden hoşlanırdı."

"Burada yarattığın şeyi gördüler mi?" Samantha bana ciddiyetle soruyor. "Ne kadar muhteşem olduğunu anlıyorlar mı?"

İnsanlara bu şekilde açılmam, özellikle de derinlere inme konusunda çoğu kişiden daha yetenekli olduğunu bildiğim birine. Ama Samantha'yla bu doğal ve güvenli geliyor.

"Pek sayılmaz. Burayı satın aldığımda Carter uğradı çünkü Zack bulmuştu," diyorum ve sesimdeki incinmişliğe şaşıyorum. Böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu. "Diğerleri umursamıyor ... yani Kayla umursuyor ama ..." Sözümü kesiyorum ve birlikte şöyle diyoruz.

"Kural altı."

Samantha gülerek, "Yasayı çiğnemek, yasayı çiğnemek ... unh, unh." diye şarkı söylüyor. Şaşkın bakışlarım karşısında hüzünle gülümsüyor. "Babamın sevdiği eski bir rock şarkısı. Kötü bile olmayan şeyler için, annemin bilmediği dondurma gibi, bunu söylediğini o kadar çok duydum ki kendiliğinden çıkıyor."

"Onu uzun zamandır görmediğini söyledin ama onunla konuşuyor musun?" Daha önce kardeşlerimle ilgili sorduğu soruyu neredeyse alıntılıyarak soruyorum.

Uzun bir süre sessiz kalıyor, arkasına yaslanıp üstümüzdeki gökyüzüne bakıyor. O kadar uzun ki soruyu unutup unutmadığını merak ediyorum ama sabırla onun gerçeğine layık olup olmadığına karar vermesini bekliyorum.

Kalbine giden kolay bir yol olmadığını çoktan anladım. Bedenini, işine geldiğinde düşünceli bir şekilde veriyor. Ama ruhunu, kesinlikle değil. Onu ölümcül bir kıskaçla tutuyor, küstahlığının ve gülümsemesinin altına gömüyor ve küçük parçaları ortaya çıkarırken analitik bir şekilde izliyor. En ufak bir kıpırdanmada kaçıyor ve beni kolayca başından savıyor.

"Yapamam," diyor bir süre sonra sessizce. "Yoksa yapmayacak mısın? Onu affetmedim, bu kadarını biliyorum. Annem beni ve Olivia'yı terk etmediğini, onu terk ettiğini söylüyor ama bu doğru değil. Kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlamaya ve zaten aşırı yüklü olan omuzlarındaki acıyı hafifletmeye çalışıyor. Aldattığı için, hepimizin ona ve ailemize duyduğu güveni yıktığı için kızgıyım." Düşündüğünü belli eden bir mırıldanma sesi çıkarıyor. "Ah, ama aynı zamanda o da mutlu olmayı hak ediyor. Yanlışlıkla aşık olduğunu söylüyor ama kim bilir?"

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, kirpikleri titriyor ve artık yıldızlara değil, kalbine baktığını düşünüyorum. "Hazır değilim. Hazır olup olmayacağımı da bilmiyorum. Ve bu sorun değil çünkü duygularımı çözmem ne kadar uzun sürerse sürsün buna hakkım var."

Kendine terapi uyguluyor. Bunu sesindeki değişimden anlayabiliyorum ama o kadar alçak sesle konuşuyor ki duymam gerektiğinden bile emin değilim.

Yıldızlara bakmak için yanına uzandığımda ben de "Kulağa mantıklı geliyor," diyorum.

Az önce kendinden çok şey verdi ve hepsini duymak istesem bile çok fazla zorlamak istemiyorum.

İkimiz de birkaç dakika boyunca sessiz kaldık, yıldızların üzerimizde parlamasını izledik. En son ne zaman bu şekilde durduğumu hatırlamıyorum - zihnim, bedenim, planlarım. Sadece durdum ve var oldum.

Aslında bu doğru değil.

Samantha'yla birlikteydim. Sadece onunla birlikte şimdiki zamanda var olabildim ve gelecek için yaşamadım.

Uzanıp elini tutuyorum, parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Diğer elimle bir grup yıldızı işaret ediyorum. "Büyük Kepçe."

"Kolay bir tane. Orion'un Kuşağı," diye karşı çıkıyor

Samantha. "Küçük Kepçe?" Başka bir grubu gösteriyorum.

"Aww, ben senin küçük kepeceye küçük demezdim."

Aletimle ilgili bebekçe konuşması bir şekilde sevimli, aşağılayıcı değil. Özellikle de aniden doğrulup dizleri kalçalarımın iki yanında, avuç içleri karnımın üzerinde olacak şekilde üzerime oturduğunda. Elbisesi kalçalarına kadar inerken, oradaki yumuşak teni kavriyorum, dizlerinden yukarıya, neredeyse göbeğine kadar inip çıkıyorum. Kalçalarını döndürüyor ve ben anında taş gibi oluyorum, konuşmasından bu yana geçen her saat beni bir anda tüm gücüyle tahrik ediyor.

"Bana söylediğin gibi bekledim" diyerek inliyorum.

Üzerimde öne doğru düşüyor ve yüzlerimizi birkaç santim ayırıyor.

"Biliyorum."

Gülümsediğini görüyorum ve sonra dudakları dudaklarımda. Beni yönlendirmesine izin veriyorum, dili dudaklarımı geçip beni tatmak için dalıyor, dillerimiz girdap gibi dönüp birbirine dolanıyor. Kalçaları sikimin üzerinde kayarken, elleri göğsümü kavırken ve dili ağzımın derinliklerine doğru itilirken, hızla sınıra ulaşıyorum.

Ama daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum.

Pozisyonlarımızı değiştiriyorum, nazikçe ve hızla onu havluya geri indiriyorum ve kendimi yayılmış uyluklarının arasına ortalıyorum.

"Bekleyemiyor musun?" diye alay ederek ellerini yanlarımdan geçiriyor ve aramızdan kemerime uzanıyor.

Ellerini önce birinden sonra diğerinden tutup başının üzerinde sabitliyorum. Doğrudan gözlerinin içine bakarak, "Önce senin boşalmanı sağlayacak kadar uzun süre bekleyebilirim" diye yemin ediyorum.

Dudağını ısıırıyor, beni yemliyor. "Benim de sana bir sürprizim var. Elbisemi çıkar."

İkinci kez söylememe gerek yok. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve Samantha elbisesini indirmeme yardım ederek dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyor. Birini emmek için eğildim ama o kıvranıyordu. "Nuh-uh. Daha aşağı."

Elbisesini beline dolanacak şekilde yukarı itiyorum ve ay ışığında gözümü kısarak külotuna bakıyorum. Soluk pembe ya da şeftali rengi olabilir mi? Ve önünde bir şey var. "Bir şey mi yazıyor?" diye soruyorum.

"Yaklaş ve kontrol et," diye emrediyor.

Topuklarımın üzerinde arkama yaslanıyorum, dizlerimi iyice açıyorum, böylece bacakları bacaklarının üzerine uzanıyor ve göbeğini bana açıyor. Eğilerek tatlı, misk kokulu uyarılmışlığını içime çekiyorum ve bu yakından bakış açısıyla külotunda YALA BENİ yazdığını görebiliyorum!

Yüksek sesle kıkırdıyorum. "Sevimli ama külotunun senin adına konuşmasına ihtiyacın yok. Bana tam olarak ne istediğini söylemekte hiçbir sorun yaşamıyorsun."

"*Touché!*" Bununla birlikte Samantha, kabarık, çıplak dudaklarını ortaya çıkarmak için onları kenara çekiyor. "O zaman yap."

Gülümseyerek, dudaklarıma dokunuyorum ... sağ iç uyluğuna, öpüyorum, yalıyorum ve burnumu sokuyorum. Sonra soluna, beni istediği yere yaklaşıyorum ama henüz ona istediğini vermiyorum. Zamanımız olsaydı, parmak uçlarından başlar ve tüm vücuduna tekrar tapardım, ama bekledikten sonra ikimiz de o derece kontrol sahibi değiliz.

Bir dahaki sefere, kendime söz veriyorum.

Özellikle Samantha'nın meseleleri kendi eline aldığını ve ben onun lezzetli kalçalarına dikkat ederken klitorisini tembelce ovuşturduğunu gördüğümde. "O benim." diye inliyorum.

Parmağını uzatarak, "Al o zaman." diyor.

Parmağını ağzıma alıp sularının tadını çıkarıyorum. Temizlendikten sonra klitorisine doğru ilerliyorum ve o da yer değiştirerek çalışmama izin veriyor. Mutlu bir şekilde, onu yalayarak ve emerek içiyorum ve onu becermek için kaygan amına iki parmağımı kaydırıyorum. Ellerini amına sokmam sadece birkaç saniye sürüyor.

Kalçaları işkence dilime daha da yaklaşmak için yükselirken saçlarıma tutunarak canını kurtarmaya çalışıyor.

"Evet ... evet ... evet ..." Samantha gecenin içinde ağlıyor.

Vücuduna bakıyorum, göğüsleri titriyor ve başı geriye atılıyor. Sınırdaki ve ben onun orgazm olmasını istiyorum. Bunu hak ediyor, özellikle de genellikle kilit altında tuttuğu düşüncelerini ve duygularını paylaşarak kendini benim için açtıktan sonra. Fiziksel ve duygusal her konuda bana güvenebileceğini bilmesini istiyorum. Çabalarımı iki katına çıkarıyorum ve kasılıyor, altımda paramparça oluyor ve sularını elimin üzerine döküyor.

"Lanet olsun Samantha," diye inliyorum, tamamen bıraktığında onun mutlak güzelliği karşısında sersemlemiştim. Ama sınıırıma gelmiştim. Belki de geçtim. Parmaklarımı ondan çekip özensizce yalıyorum ve gömleğimi yırtıp kemerimi açmak için doğrulduğumda ona, "Kendine dokun. Devam et. Sikime sarıldığında boşalmanı hissetmek istiyorum."

Parmakları amına geri dönüyor, kremi toplamak için içine daldırıyor ve sonra klitorisinin üzerine sürüyor. "Böyle mi?" diye soruyor sırtarak. Bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve bundan büyük keyif alıyor.

Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı kıkımın üzerine ittiriyorum ve sıkımı elime alıyorum.

"Seni emmemi ister misin?" Samantha mırıldanıyor ve anında boşalmamak için başımı sertçe sıkmam gerekiyor.

Başımı sallıyorum. "Yapamam."

Ağzını istemediğimi değil, bu kadar bekledikten sonra şu anda boşalmak üzere olduğumu anlamış gibi görünüyor. "O zaman sik beni. Koca sikini içimde istiyorum Chance. Buna ihtiyacım var."

Külotunu yolundan çekiyor, amı tam orada ve düşünmüyorum, üzerine düşüyorum, bir elim başının her iki tarafında, içine çarparken, ilk vuruşta derinlere iniyorum.

Samantha istila karşısında çığlık atıyor ve ben de sertçe homurdanıyorum. "Çok mu fazla?" Evet dememesi için dua ederek homurdanmayı başarıyorum çünkü onu böyle istiyorum

-Güçlü, sert, çiğ.

Onun yerine "Mooore," diye inliyor ve ruhum içimde tutuşuyor.

Ona ikimizin de istediğini veriyorum, kabaca içine giriyorum, taşaklarım kıkına çarpıyor. Beni her yerimden kavradığını hissediyorum, tırnakları göğsümde, kollarımda, belimde izler bırakıyor, onu altımızdaki yumuşak çime vururken tutunacak bir yer bulmaya çalışıyor.

İçimde var olduğunu bilmediğim bir canavarın kilidini açtı ve bu y a n ı m ilkel şehvetimi onun üzerinde serbest bırakmanın özgürlüğünden zevk alıyor. Gecenin gücü, altımdaki kadın, her vahşi itişte göğüsleri titriyor, daha fazlası, daha sert, daha derin için yalvarırken ağzı açık. Bu özgürlük.

Bu güç.

Boğazını tutuyorum, acımasızca vururken onu sıkıca tutuyorum. "Bana bunu sevdiğini söyle. Seni pis bir sürtük gibi yerde becermemi istediğini söyle."

"I . . . Bayıldım," diye parmaklarımın arasında geveliyor. "Sikini seviyorum." "Bu amcığın *sahibi* kim?"

"Sen."

Homurdanıyorum, daha sert pompalıyorum. Boğazını daha sıkı sıkıyorum ve o da inliyor, çok sıkmanın eşiğine geldiğimde bileğimi tutuyor. Yarım saniye boyunca, bırakmadan önce o çizgiyi geçiyorum ve gözlerimizi kilitliyoruz. Ama sonra onunkiler geri dönüp kapanıyor.

Kasılıyor, amı etrafımda tekrar tekrar sıkılıyor ve boşalmak istediğini görebiliyorum.

"Bana bak," diye emrediyorum, kalçalarımı hareketsiz kalmaya zorluyorum ama içinde derinlerde kalıyorum.

Kalçaları titriyor, kendini bana siktirmeye çalışıyor ve ellerimi göğüslerine götürüp meme uçlarını sertçe sıkıyorum. Tıslıyor ama daha fazlası için onlara doğru eğilirken ellerimi orada tutuyor. Gözlerini açmak ve ona söylediğim gibi odaklanmak için savaşıyor ve bunu yaptığında, gözlerinin bunun için yalvardığını görebiliyorum, ama dişlerimi gıcırdatıyorum ve ona soruyorum, "Açgözlülük mü yapıyorsun? Ben bir kez boşalmamışken tekrar boşalmak mı istiyorsun?"

Başını sallıyor, azarlama karşısında dudağını ısıırıyor.

"Senin için iyi ve hazır olduğumda boşalacaksın ya da belki hiç boşalmayacaksın," diye homurdanıyorum.

İnliyor ve kontrolün tamamen bende olduğunu hissediyorum. Ta ki ellerini aramıza sokup tek parmağıyla sikimin tabanını kavrayıp etrafımda sıkı bir halka oluşturup sıkana kadar. Acıtıyor ama iyi bir acı. Diğer eli klitorisine gidiyor ve kabaca sürtüyor.

"Ya da ben senin her tarafına boşalırken sen orada dur, kıpırdama, boşalma ve sakın tohumlarını içime dökmeye kalkma. İyi bir çocuk ol, Chance. Boşalmak için aletini kullanmama izin ver. Oyuncaklarımdan çok daha iyi, biliyor musun?"

Zevk içinde kaybolmuş, benimle alay ederken neredeyse mırıldanıyor ve ben nereye bakacağımı bilemiyorum. Beni kendi zevki için kullanması çok seksi ve

Eğer kendine dokunmasını izlersem boşalacağım. Bunu biliyorum, derme çatma sik halkasının gerginliğinin hemen arkasında hissedebiliyorum. Ama yüzü de zevkten buruşmuş durumda ve bu pis, yaratıcı zihne sahip olması çok seksi.

"Samantha," diye uyarıyorum, parçalanmaya çok yakınım. Sahip olduğum kontrol serabı her neyse yok oldu. Ama o sertçe, acı verici bir şekilde sıkıyor ve kenar kayıyor. Önce umutsuzca yas tutuyorum, ama sonra bize daha fazla zaman verdiğini fark ediyorum ve onun etrafımda olduğunu hissetmekten biraz daha zevk alıyorum.

"Yapma," diye hırlıyor ve sonra paramparça oluyor.

Onun her titreyişini, çırpınısını ve dalgasını hissetmek ve kendim boşalamamak için gereken kısıtlamadan dolayı terliyorum, dişlerimi öyle sıkıyorum ki daha sonra çenem ağrıyacak ve tanık olma hediyesine sahip olduğum en güzel manzarayı izliyorum.

Kasılmaların yavaşladığını hissediyorum ve kendimi ondan çekiyorum, dizlerimin üzerine yükseliyorum ve sonra onun üzerinde duruyorum. "Hemen buraya gel."

Sikimi ona doğru uzattım ama o hareket edince diğer elimle yüzünü kavrayıp ağzını açık tuttum. Onu vahşice öpüyorum ve sonra ağzına tükürüyorum. "İyi bir fahişe gibi hepsini yut. Sana verdiğim her şeyi."

Gözleri heyecandan parlıyor ve bacaklarının üzerinde oturacak şekilde kendini yeniden düzenliyor, ağzı horoz seviyesinde. Beni kökünden ucuna kadar yalamaya çalışıyor ama oyun zamanı çoktan geçti. Ellerimi saçlarının arasına sokup onu sabit tutuyorum ve burnu vücudumdaki kısa tüylere değene kadar sikimi santim santim ona yediriyorum. Onu orada tutuyorum, buna hazır olup olmadığını görmek için boğazının girişiyle alay ediyorum.

Onu bıraktığımda nefesi kesiliyor ve gözlerinde yaşların parladığını görüyorum ama zevkle sırtıyor. "Ağzımı sik. Buna bayılıyorum."

Yanaklarını ellerimle kavriyorum, yarağımı ağzına derin ve sert bir şekilde sokarken bana yaptığı gibi onu sabit tutuyorum, kendimi boğazına gömüyorum ve kaslarının başa çıkmaya çalışırken kasıldığını hissettiğimde hırlıyorum. Geri çekilerek tekrar tekrar yapıyorum, gözyaşlarının güzel yanaklarından aşağı aktığını ve dudaklarının kalçalarımın kuvvetinden şiştiğini hissedene kadar ağzını zorla beceriyorum. Taşaklarım çenesine çarpıyor ama Samantha geri çekilmeye çalışmak yerine şehvetle inliyor.

Ellerini göremiyorum ama bir an sonra bir parmağını kendi dölüyle ıslattığını hissediyorum çünkü altıma uzanıyor ve parmak ucunu göt deliğime değdiriyor. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım ama Samantha

Aynı anda yanaklarını çukurlaştırıyor ve bu çok fazla. Korku yüzünden bile zevkten uzaklaşamıyorum.

"Yap şunu..." Hâlâ sadece yüzde elli dört emin olarak homurdanıyorum. Ama beni henüz yanlış yönlendirmedi ve Samantha ile her şey keşfetmekle ilgili. Onunla her şeyi deneyimlemek istiyorum.

Bu garip ve rahatsız edici, bu yüzden yüzüne daha sert vuruyorum, onu cezalandırıyorum. Ama sonra aniden bir rahatlama oluyor. Dolu hissediyorum. Ve parmağını kıvrıdığında ve elektrik içimden, omurgamdan yukarı ve taşaklarıma ateş ettiğinde, neredeyse anında boşalıyorum.

"Lanet olsun, Samantha," diye tıslıyorum, başım geriye düşerken sesim derin ve hırıltılı. Yine de yıldızları göremiyorum. Kendimden geçerken gözlerim sımsıkı yumuluyor. Bunu kaçırmak istemediğim için odağımı geri çekmeye zorlayarak soruyorum, "İstiyor musun? Döllerimi ağzına almak ister misin?"

Parmağını tekrar kıvrırken onaylar gibi inliyor ve tam boşalmaya başladığımda boğazından geri çekiliyorum, boşalmamın geri kalanıyla göğüslerini kaplamak için çekilmeden önce üç kalın fişkırtma ağzını dolduruyor. Çıkardığım sesler insandan çok hayvana ait, ilkel ve çığ sesler ve Samantha nefesini tutup ağzını tohumlarımla doldururken, *içimdeki* hayvan sesi de kükreyerek canlanıyor.

Nefes nefese, havluya geri çöküyorum, ikimiz de biraz temizlendikten sonra Samantha'yı yanımda topluyorum. Saçlarını okşuyorum, beynim sıfırlanmaya, tekrar kelimeler oluşturmaya çalışırken yıldızlara bakıyorum ve canavar içimdeki mağarasına çekiliyor, şimdilik doyuyor.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diye fısıldadım sonunda. "Hepsini."

Samantha başını sallıyor, bana sarılıyor. "Son sınır, daha önce hiçbir şeyin gitmediği yer." İşaret parmağını havada oynatıyor. "Şimdiye kadar."

Gülmekten kendimi alamıyorum ve ona bakıyorum. "Az önce *Star Trek*'ten alıntı mı yaptın?"

Omuz silkiyor, sırtıyor. "Biraz sanatsal özgürlükle."

Her fırsatta beni şaşırtıyor, bedeniyle, zihniyle ve ruhuyla beni sarhoş ediyor ve bağımlılık yapıyor. Bu daha önce yaşadığım her şeyden daha fazlası. Bunu en yakın kafayı bulmakla kıyaslayabilirim.

Dünya aynı hissettirmiyor ve önceki halime geri dönemiyorum. Sanki kördüm ve şimdi sadece görebilmekle kalmıyorum, aynı zamanda daha önce hiç var olmayan kontrastları, yakıcı renkleri ve yüksek çözünürlüklü keskinliği de görebiliyorum.

Hepsi Samantha sayesinde.

Yine de bu düşünce beni korkutuyor çünkü kontrolümü kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Bunu tekrar tekrar hissetmek için her şeyi yaparım. *Ne olursa olsun.*

BÖLÜM 19

SAMANTHA

SON İKİ hafta kulüpte seks dersleri, dildo satışı ve gerçek seksle dolu çılgın bir kasırğa gibi geçti.

Jaxx ve ben elden ele oyuncak satıyoruz. Noel arifesinde son Tickle *My Elmo*'yu satan oyuncakçı gibiyiz ve insanlar kendilerine bir tane almak için neredeyse kedi dövüşü yapıyorlar. Yemin ederim, sanki her türlü şeyi yapabilen on parmakları olduğunun farkında değiller.

Ama benim için işe yarıyor. Son partimizde, eskiden çalıştığım kafeden aldığım maaşın tamamından daha fazlasını kazandım ve bütçemdeki nefes alma alanı büyük bir rahatlama sağladı.

Chance ile seks kelimenin tam anlamıyla her yerde oldu. Benim evimde, onun evinde, kulüpte ve arabasında. Ama mecazi olarak da her yerde. Birbirimizin vücudunda uzun, yavaş saatler geçirdik, kıyafetlerimizi gelişigüzel bir şekilde yoldan çektik ve sahip olduğum her oyuncakla bazı eğlenceli seanslar yaptık. Bunlar aptalca ve eğlenceli başlayıp keyifli bir şekilde işkenceye dönüşüyor gibi görünüyor, bu yüzden belki de müşterilerim haklıdır.

Ama Chance ile her şey seks değildi. Çok konuştuk ve güldük. Biz de.

Chance'in önerdiği gibi, markete gittik. komik bir randevu. Paket servisine alışkın olan Chance, hiçbir şeyin nerede olduğunu ya da fiyatını bilmiyordu. Bu arada ben de doğrudan günlük ekmek ve jenerik markalardan yapılmış krutonlara yöneldim. Ama birlikte, daha önce hiç mum koymadığım yerlere konik bir mumla sonuçlanan lezzetli bir mum ışığında akşam yemeği yapmak için yeterli malzemeyi aldık.

Başka bir gün, tasmalı Peanut Butter ile geldi ve köpeğin 'oldukça hassas bir bölgesine' kafa attığını söyleyerek onlarla yürüyüşe çıkmam için neredeyse bana yalvarıyordu. Ancak tatlı hayvan oturdu ve benimle el sıkıştı, parkta yanımda tırıs gitmekten mutlu oldu ve Chance beni erkek fısıldayıcısı unvanıma ek olarak bir köpek fısıldayıcısı olarak kabul etti.

Son olarak, kulüpte iki başarılı dersim daha oldu ve umarım bugünkü de aynı şekilde iyi geçer. Çocuklar çoğunlukla dikkatli, öğrenmeye istekli ve sürekli değil, sadece ara sıra bana bok atıyorlar. Bunu bir kazanım olarak görüyorum, özellikle de mentor seanslarım daha zorlu geçtiğinde. Birkaç adam sohbet etmek için geldi, ama çoğunlukla onlarla müstehcen konuşmamı ya da kendi kabalıklarıyla beni şok etmemi istiyor gibiydiler. Ama iyisi kötüsünden daha fazla oldu, bu yüzden derslerin üstüne eklenen bu başarı, kulüpte kendimi on fit uzunluğunda ve kurşun geçirmez hissetmemi sağlıyor.

"Günaydın Jim," diyorum ona gülümseyerek çift kapıdan geçerken. Benim topuklarım yere vuruyor, ama o beni karşılamak için ayağa kalkarken tamamen sessiz. Beni gördüğüne sevindiğini düşünmek isterdim ama elime uzanmıyor. İçinde ne olduğunu istiyor. Çantayı elinden kaptığım gibi geri alıyorum. "Ah, uh-uh! Anlaşmayı biliyorsun."

Kulübe geldiğim günlerde bu rutinimiz haline geldi ve onunla şakalaşmaktan keyif alıyorum. Sanırım o da hoşlanıyor, ancak dikkatli olmazsam, filtrelenmemiş bir bilinç akışıyla kulağıma konuşacak ve dersimin bitmesi gerektiğinde hala burada ön masada duruyor olacağım.

"Sen de bu boktan beyinli çocuklar kadar kötüsün." Jim'in açıklamasının aksine, ders çalışıyor gibi görünen beş kişilik bir grubun olduğu arkasını işaret ediyor. "En az iki saattir burunlarını o kitaba gömdüler. Bu sürede neler başarılabilir biliyor musun? Kahretsin, hiç önemi olmayan bir konuda bir makale yazmak için harcadıkları zamandan daha kısa sürede bütün davaları çözdüm."

Jim'in emekli bir polis memuru olduğunu ve bir tarih kitabını dolduracak kadar deneyim yaşadığını öğrendim.

Başımı eğerek alaycı bakışlarıma biraz daha sumpthin-sumpthin ekliyorum. Sinirli bir şekilde ofluyor. "İyi ama sen düşündüğüm kadar tatlı bir şey değilmişsin." Bakışlarını bana yöneltiyor ama ben geri çekilmiyorum. Havadan sudan konuşmak çok zormuş gibi davranarak, "İyi, günaydın Bayan Redding. Güzel bir gün, değil mi? Şimdi tarçınlı ekmeğimi alabilir miyim?"

Hırsız parmakları elimden poşeti alıyor ve ben de ona takılıyorum, "Gördün mü?"

O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Başımın belasisın sen," diye homurdanıyor Jim, ama bu boş bir jest. "Ve karım bana tarçınlı çörek yedirdiğin için kilo aldığımı anladığında, ona senin adını vereceğim ve ektiğin kargaşayı senin halletmene izin vereceğim."

Bu boş bir tehdit. Jim'in karısı tatlı, nazik ve ona göre gümüş saçlarının telleriyle aya asılıyor, bu yüzden bahse girerim ki şekerli ekmek için bırakın beni, bir sineği bile incitmez.

Masanın arkasına oturuyor ve Oblivion Caf 'den bir kutu çıkartıyor. *Pulp Fiction*'daki evrak çantasının içinde parlayan altın ışık gibi sırtarak açıyor. Meleklerin şarkı söylediğini duyduğuna yemin edebilirim. "Keyfini çıkar," diyorum, tarçınlı rulo komasında olduğu için konuştuğumu fark edeceğinden emin değilim.

Seks oyuncaklarını unut, bu adamı tarçınlı rulolarla besle.

Jim, "Hey, Samantha!" diye seslendiğinde neredeyse onu geçmiştim. Duraksadım, soran gözlerle arkama baktım. " ok teşekk rlers tatlım. Bu şeyler yaşlı bir adama sabahları yataktan kalkmak için iyi bir neden veriyor. Ama o gürültüde o kafeye giremem." Serçe parmağını kulağına sokup kabaca oynatıyor. "Ve oradaki adam sadece yüzündeki şeyle bile içimdeki metal dedektörlerini harekete geçiriyor."

G l yorum. "Sana atıştırmalık bir şeyler getirdiğim için mutluyum çünkü bu benim de bir
"

Bu sabah bir rulo almadım, ama buzlu kahvem yeterince tarçın ve karamel şurubunun tatlı olarak sayılması için. Umudum kafein ve şekerin bugünkü ders konusunu atlatmamı sağlaması çünkü çok zor olacak ve şimdiden düşünmekten bile yoruludum.

Toplantı odasında Chance'i bir masaya yaslanmış, bacaklarını uzatmış ve bileklerinden çaprazlamış, denemeden bile seksi görünmeye çalışırken buluyorum. Konsantre olmuş bir yüz ifadesiyle telefonuna bakıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş, çenesi gergin ve başparmağı ekranda geziniyor. Gri takım elbisesi mükemmel kesilmiş ve yeşil kravatı ona karşı savaştığı havasızlıktan ziyade tazelik görüntüsü veriyor.

"Bay Harrington," diyorum resmiyetle, sanki on iki saatten daha kısa bir süre önce telefon seksi yapmamışız gibi. Sıvı takviyesine ihtiyaç duymamın nedeni o çünkü sonrasında uyumadık ve ikimiz de uykuya dalana kadar konuştuk.

Başını kaldırıyor ve tüm tavrı değişiyor, beni çıldırtan o büyüleyici sırtışıyla rahatlıyor. "Bayan Redding, dersten önce sizi görmeyi umuyordum."

Kulüpte yaptığımız dans bu, profesyonel ve flörtöz çizgisinde yürümek. Yerine getirmemiz gereken beklentilerimizin olduğu bir yerde nasıl davrandığımız ile kapalı kapılar ardında nasıl davrandığımız arasındaki ikilemin bu kadar seksi olacağını hiç düşünmemiştim, ama  yle. Neredeyse bütün gün rol yapmak gibi

O iyi adam patron, ben yaramaz ama iyi öğretmen olarak ve daha sonra gerçek benliğimiz, sadece daha yoğun, pervasızca birbirimizden zevk alıyoruz.

"Bugün katılmak istiyor muydun?" Dizüstü bilgisayarımı kurup ekrana senkronize ederek soruyorum.

Odayı sandalye sıralarından büyük bir daire şeklinde yeniden düzenledim, böylece daha sıcak ve daha az yapılandırılmış oldu, ancak slaytlar sınıfların odaklanmasını sağlamak için iyi bir yol, böylece tüm dersi ayrılan sürede tamamlayabiliyorum.

"Keşke," diyor, gözleri beni tepeden tırnağa tararken çok da profesyonel olmayan bir şekilde kaşlarını çatıyor, hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyor, "ama bugün kaydetmemiz gereken bir podcast var. Evan'ın notlarına bakıyordum." Telefonunu cebine koymadan önce havaya kaldırıyor. "Bugünkü dersin konusunu fark ettim ..."

Sustu, ben de onun yerine tamamladım: "Cinsel çekicilik ve arzu edilirlilik. Merak etmeyin, büyük penislerle ilgili değil. Ya da en azından tamamen onlarla ilgili değil."

Çenesi düştü. Yemin ederim hala normal bir sohbette seksten bahsettiğimde sanki hayatın önemli bir parçası değilmiş gibi şok oluyor. Daha sonra bana sikini iyi bir sürtük gibi yutmamı söyleyecek ve amımı ne kadar iyi hissettirmek istediğinden bahsedecek, ama 'sık' kelimesini herkesin içinde yüksek sesle söylemek? Tamamen tabu!

Gülüyorum ve ağzını kapatıyorum, düşen çenesini tek parmağımla kaldırıyorum. "Neyin seksi sayıldığı ve bunun zaman içinde nasıl değiştiği ve her insan için farklı olabileceği hakkında. Düğmelere basan bir kitap olmasını bekliyorum. Zaman içinde test edilmiş bir soru... Hangisi daha iyi, memeler mi yoksa kalça mı?" Ellerimi uzatıyorum, düşünceli bir şekilde seçenekleri deniyorum.

Telefonu cebinden bir ses çıkarıyor ve derin bir nefes alıyor. "Gitmem gerek. Evan kayıt odasındaki yeni düzeneği test etmek istiyor."

Birbirimizden öylece uzaklaşmak tuhaf hissettiriyor. Öpüşmek yok, sarılmak yok, dokunmak yok. Chance yanımdan geçip kapıya doğru yürüyor ama duraklıyor. "Sonra konuşuruz."

"Peki efendim, Bay Harrington" dediğimde ne yaptığımı çok iyi bildiğim için kötü kötü sırtıyorum.
Harrington."

Göğsünden derin ve sessiz bir inilti geliyor. "Beni öldürüyorsun." "Hoşuna gidiyor," diye takılıyorum, ona müstehcen bir şekilde göz kırpmıyorum.

Bana fırtınalı bir bakış fırlatıyor ve podcast yapmak için dışarı çıkmadan önce bunun bedelini ödeyeceğime yemin ediyor.

Gerçi önce işlerini halletmek için ofisine uğraması gerekebilir, diye düşünüyorum kendinden memnun bir sırıtışla.

Koridorda karşılaşmış olmalılar çünkü Stephen bir saniye sonra içeri giriyor. "Merhaba, Bayan Redding." Selamlaşmaya garip bir el sallama ekliyor ve çemberin diğer tarafına benden uzağa oturuyor. "Nasılsınız?" "Merhaba Stephen!" Onu selamlıyorum, onu gördüğüme gerçekten seviniyorum. O kadar büyük bir potansiyele sahip ve her derste daha iyiye gidiyor. "Hoş geldiniz!"

Stephen başını sallıyor ve ben de tüm çocukları aynı şekilde sıcak bir şekilde selamlıyorum, derse oturmadan önce birbirlerini yumruklamalarını ve beşlik çakmalarını bekliyorum.

"Bugün neyin seksi olduğu hakkında konuşacağız-"

"Öylesin," diye araya giriyor Lucas ve birkaç adam kıkırdıyor.

Gözlerimi ona doğru çevirip saçmalıklarını yüzüne vuruyorum. "Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

Dudaklarını şehvetle yalıyor. "Evet, bilirsin işte, sadece seni takdir ettiğimi bilmeni istedim."

"Ama bu beni takdir etmek değil. Beni pohpohlamıyor, değerimi kabul etmiyor ya da günümüz dünyasında kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu az da olsa anladığını göstermiyor. Atışını yaparken reddedilmekten endişe ediyorsun," diye onu sert ve profesyonel bir şekilde azarlıyorum. "Bu arada kadınlar saldırıya uğramaktan endişe ediyor. Burada işeyemediğimi bile biliyor musun? Erkeklerle dolu bir binada bu kadar savunmasız olma riskini göze alamam. Bu eşit bir oyun alanı değil ve kimse vücudum hakkındaki fikrini sormadı, o yüzden bunu kendine sakla ve kendi işine bak, tamam mı?"

Lucas'ın gözleri utançtan gittikçe büyüyor ama sonra bana öfkeyle bakarken daralıyor. "Lanet olsun, sadece sana iltifat etmeye çalışıyordum. Bu konuda şirretleşmene gerek yok."

"Özür dilemelisin," diyor Stephen. Sesi daha önce ondan duymadığım kadar güçlü, daha buyurgan ve içimden, özgüveninin artması için küçük bir tezahürat yapıyorum.

"Teşekkürler Stephen. Ama özür dilemek yerine, Lucas . . . Söylediklerim hakkında düşünmeni ve *gelişmeni* istiyorum." Uygun bir şekilde azarlandıktan sonra başını sallıyor ve ben de derse devam ediyorum. "Yetişkinler gibi neyin seksi olduğunu ve deneyimlerimizin tercihlerimizi nasıl şekillendirdiğini tartışalım."

Sesime hafiflik katmaya çalışarak başlık slaytına tıklıyorum. "Büyük popolardan hoşlanıyorum ve nedenini bilmiyorum" diyorum başlarken.

Tipik olarak çekici kabul edilen hem kadın hem de erkek özelliklerinin üzerinden geçiyoruz - büyük kalçalar, küçük kalçalar, büyük göğüsler, küçük göğüsler, gülümseme,

saç, boy, kaslar, baba vücutları, sakallar, temiz traş, büyük penisler, uzun penisler ve kalın penisler. Çünkü tabii ki mümkün olduğunca siklerden bahsedip kızarıp kızarmayacağımı görmek istiyorlar, ki kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kızarmıyorum.

Sanırım sonunda anlıyorlar. *Hepsi seksi.*

"Ve özellikle sizin için neyin seksi olduğuna dair bu idealler etrafınızdaki her şey tarafından şekillendirilir - reklamlar, sosyal medya, genel olarak toplum veya hatta büyük memeli bir Gotik kızın size bir kez iyi davranması ve şimdi hayalinizdeki kız olması kadar basit bir şey," diye yarı şaka yapıyorum. "Bu yüzden zihninize seksi olarak neyi girdiğinize dikkat edin."

Çok geçmeden zamanımız tükeniyor ve çocuklar ayağa kalkıp o gün programlarında ne varsa ona devam etmeye hazırlanıyor. Lucas dikkatimi çekiyor ve kapıdan çıkarken bana çenesini kaldırarak bir onay gönderiyor. Bu tam olarak bir özür değil ama söylediklerimi düşüneceğini söylüyor. Şimdilik bu kadar yeter.

Şaşırtıcı bir şekilde yanıma gelen Anthony oldu.

"Bayan R, tekrar özür dilemek istedim. O gün aptalca davranıp dalga geçiyorduk ve sizi ve arkadaşınızı korkutmuş olabileceğimizi bir an bile düşünmedim." Parmaklarını endişeyle saçlarının arasında gezdiriyor ve bu kadar hafta sonra bile alnındaki belli belirsiz vantuz izini hâlâ görebiliyorum.

"Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım," diyorum ona.

O gittiğinde Stephen'ın hâlâ burada olduğunu, uzak duvar boyunca sandalyeleri dizdiğini fark ediyorum.

"Yardım edeyim," diyorum sıcak bir gülümsemeye. "Sandalyeler ve Lucas'ı çağırdığın için teşekkürler Stephen. Bunu benim yerime akranlarının yapması bir fark yaratıyor."

Alaycı bir şekilde homurdandı. "O benim akranım değil. O biriyle yatmak isteyen bir ahmak."

Hiddetinden küçük bir kakhaha kopuyor ama Stephen bırakın gülmeyi, gülümsemiyor bile. Adamların çıktığı kapıya dönüp bakıyorum ve Stephen'ın haklı olup olmadığını merak ediyorum.

"Birini tanıdıkça çekiciliğin artması konusundaki bakış açını sevdim-"

Stephen'ın söyleyecekleri Jim'in içeri girmesiyle kesildi. "Hey, Samantha, gel de şuna bir bak. Çocuklar podcast'te senin derslerin hakkında konuşuyorlar. Muhtemelen bunu duymak istersin."

"Oh!" diye haykırdım. "Teşekkürler, Jim!" Tam kapıya yönelmiştim ki Stephen'ın bir şeyler söylediğini hatırladım. Arkamı döndüm ama sandalyelerle işini bitirmek üzereydi ve sırtı bana dönüktü. "Bir sonraki derste görüşürüz, Stephen?"

Küçük bir gülümsemeyle bana doğru el sallıyor. "Elbette. Hoşça kalın Bayan Redding."

Koridora çıkıyorum, topuklarım fayansların üzerinde tıkırdayarak Evan'ın genellikle podcast'leri düzenlediği medya odasına gidiyor. Şu anda kaydettikleri yayın bilgisayarda çalışıyor.

Sandalyeye oturup Chance ve Evan'ın konuşma seslerini gösteren renkli çizgilerin inip kalkmasını izliyorum.

"Tamam, kabul ediyorum... sen haklıydın," diyor Evan. "Bir kadın bakış açısı eklemek kulüpte büyük bir fark yarattı. Ama ben hâlâ altıncı kuralın yeri olduğunu düşünüyorum."

"Vesaire, vesaire, vesaire, tüm duyduğum Ben haklıyım," diye karşılık veriyor Chance. "Bunu ilk burada duydun. Evan bundan sonra beni dinleyecek. Benim fikrim en iyisi çünkü ben haklıyım!"

Chance'in Evan'ın gerçekte söylediği şeyi abartarak zaferle kollarını havaya kaldırdığını neredeyse görebiliyorum ve kendi kendime gülüyorum, kayıtlarını bölmek için sessiz kalmaya çalışıyorum.

"Ben öyle demedim," diye kekeliyor Evan, ama bunun şakalaşmalarının bir parçası olduğundan eminim. "Ama seyircilerimize sormak istiyorum... daha farklı bir bakış açısı elde edebilmemiz için programa kadın bir konuk oyuncu gelse ne düşünürsünüz? Yorumlarınızla bize bildirin."

Podcast'e benim de katılmamdan mı bahsediyor? Ayaklarımı tekmeliyorum ve sandalyede dönüyorum, bu fikir karşısında sessizce çılgılık atıyorum.

Sadece Kulübe yardımcı olmakla kalmayacak, aynı zamanda profesyonel iyi niyetimi ortaya koymanın da bir yolu olacaktı! Samantha Redding, dünyaca ünlü seks terapisti! Kenara çekil, Dr. Ruth!

BÖLÜM 20

ŞANS

"KIMILDAMA. Hemen döneceğim," diyorum Samantha'ya. Mutluluk sonrası sersemliğiyle bir denizyıldızı gibi yayıldığı yatağımdan zıplayarak kışına bir şaplak atıyorum ve gülerek, "Atıştırmalıklar ve sıvı, STAT!" diye söz veriyorum.

O da gülüyor ve zayıf bir sesle "Gatorade, lütfen!" diyor. Bir an sonra başı yastığa geri düşüyor.

Çırılçıplak mutfığa gidip buzdolabını karıştırıyorum. Artık stokladığım zuladan Samantha için bir peynir çubuğu aldım. İki Gatorade ve sonra biraz protein için ağzıma bir yumurta-beyaz-sebzeli muffin atıyorum.

Asansörün sesini duyduğumda hepsi ellerimde dengelenmişti.

Kahretsin! Kim olabilir bu?

Bina kodum sadece birkaç kişide var. Pek fazla kişinin bana bu tür bir erişime ihtiyacı yok ve hiçbirinin çıplak görmesi gerekmiyor.

Kapılar açılıyor ve aletimi saklamak için bir yastığa hamle yapıyorum, peynir çubuğunun ve içeceklerin uçmasına izin veriyorum. "Hayır!" diye bağırıyorum ve çöreğim ağzımdan yere düşüyor.

Kayla neye bulaştığını umursamadan asansörden çıkıp kendi odasıymış gibi oturma odama giriyor. "Yukarıdan bir görevle gönderildim, bu yüzden itirazınız veto edildi. Ve bu daha önce görmediğim bir şey değil."

Kayla, profesyonel bir bluz ve etek ile onu manken uzunluğunda gösteren yüksek topuklu ayakkabılarla doğrudan ofisten gelmiş gibi görünüyor. Sarı saçları ensesinde toplanmış ve genellikle bilgisayarın mavi ışığını engellemek için taktığı gözlüklerinin arkasında, gözlerinin hiçbir şeyi kaçırmadığını biliyorum. Her ne için buradaysa, ikincil görevinin bilgi toplamak olduğu açık.

Özel hiçbir şeyin görünmediğinden emin olmak için yastığı biraz daha sıkı bastırıyorum ve derin bir iç çekiyorum. Çılgılık atmak istiyorum ama onu buradan çıkarmanın en hızlı yolu görevini tamamlamasına izin vermek. "Ne istiyorsun Kayla? Seni kim gönderdi?"

Çantasını sehpanın üzerine koyarken gözlerini devirerek, "Annem, tabii ki," diyor. Yüzeye toz testi de yaptığından eminim. Sanki burada toz bulacakmış gibi. "Viv Teyze doğum günü için şehre geliyor, bu yüzden hepimiz bir aile yemeği ile cezalandırılıyoruz."

Viv Teyze umurumda bile değil. O babamın kız kardeşi ve tamamen çekilmez biri. İnsanlar kendini beğenmiş, otoriter, ben senden daha iyiyim tipindeki kadınlara 'Karen' demeye başladığında, onlara Vivian demeleri gerektiği konusunda özel olarak şakalaşırdık çünkü bu karikatür ona yüzde yüz uyuyordu. Kendisiyle eşit olduğunu düşündüğü biriyle hiç tanışmamış, kendinden önce başkasını hiç düşünmemiş ve durmadan oğlunun nasıl İkinci Geliş olduğunu anlatıp duruyor.

Bunların hiçbiri doğru değil.

Ondan nefret etmek kardeşlerimin hemfikir olduğu birkaç şeyden biri.

"Ben değil-" diye söze başlıyorum ama tatlı bir ses kız kardeşimin kesinlikle duymak istemediği iğrenç şeyler söyleyerek sözümü kesiyor.

"Chance, eğer acele edip beni tekrar becermezsen, Unicorn Horn'la ikinci raunda gidiyorum ... ve sensiz." Samantha yatak odamın kapısında belirdi, üzerinde bugün giydiğim neyse ki düğmeleri ilikli gömleğim ve şımarık bir sırtıuş vardı. Gömleğimin içinde çok seksi görünüyor ve çıplak ayaktan çıplak ayağa geçtiğinde, kışında hala oynadığımız popo tıkacının olduğunu fark ediyorum. İstemedenden de olsa aletim yastığın arkasında kıpırdanıyor, bu yüzden kendimi Viv'in kasabaya son gelişini düşünmeye zorluyorum, o sırada bize 'Harrington ismi için hayal kırıklığı' olduğumuzu söylemişti.

Bu, kanı bir öfke patlamasıyla sikimden tüm vücuduma yönlendiriyor ve sikim sönüyor. Birazcık.

Oturma odasına doğru dikkatle bakıyorum ve Samantha da bakışlarımı takip ediyor.

Kayla'yı görünce "Kahretsin!" diye bağıyor. Geri geri yatak odasına gitmeye çalışıyor ama ben boğazımı temizliyorum.

Samantha'nın gözleri benimkilere kayıyor ve ben başımı sallayarak ona hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyorum. Orada durmasını istiyorum, amından dölleri damlıyor, kışında bir tıkaç var ve kibar bir konuşma yapmaya çalışırken dudaklarında hala benim adım var. Beni gülünç bir canavara dönüştürdü ama bunu değiştirmedim. Şimdi değil, daha sonra alacağım ödülleri bildiğim halde.

Küstahça, ayaklarını dikiyor. Meydan okuma kabul edildi.

İçten içe, bunun bedelini daha sonra kimin ödeyeceğini görmek için sabırsızlanıyorum... ben mi, o mu? Samantha rahat bir gülümsemeyle, "Seni tekrar görmek güzel Kayla," diyor. "Seni de. Samantha, değil mi?"

Luna'nın arkadaşı mı? Sanırım seninle

Düğün mü?" Kayla, elinde kullanışlı bir not defteri olan Steve gibi etrafta ipucu arıyor ama neyle karşılaştığı çok açık. Gözlerini benimkilere dikip derin derin baktığında, kafamın içinde "Sen ciddi misin dostum?" diye sorduğunu duyar gibiyim.

Ben kimseyle çıkmam. Eve kadın getirmem. Ailem beni tek bir şeyle tanır, kulübe tek başıma odaklanmamla. Yine de, işte tamamen farklı bir şeyler olduğunun kanıtı. Baldızımın en iyi arkadaşıyla. Bu düşüncede yanlışı olan o kadar çok şey var ki, Kayla muhtemelen bana bok atmaya nereden başlayacağını bilmiyor.

"Evet," diye cevap veriyor Samantha ve sonra ellerini kaldırıyor. "Tüm suçlamalardan suçlu."

Elbise gömleği kalkıyor, kalçalarının daha yukarısını ortaya çıkarıyor ve tehlikeli bir şekilde daha da fazlasına yaklaşıyor ve kıskançlıkla Samantha'nın amını benden başka kimseye göstermesini istemiyorum. "Kayla, söylemeye geldiğin şeyi söyleyip nazikçe defolup gider misin?" Bu garip anın dizginlerini elime alarak söylüyorum.

Ama elimi oynadım ve Kayla bunu biliyor. Gözleri parlıyor ve tam tersini yapmayı düşündüğünü söyleyebilirim. Kayla böyledir işte, kim ne derse desin karşı çıkar ve ne isterse onu yapar.

"Ben gidebilirim..." Samantha saklanmaktan çok özel olarak konuşmamıza izin vermeyi teklif ediyor.

Ama Kayla şimdiden üç adım önde ve istediğimi yapsa da, Kayla'ya özgü o kıvrımlardan biriyle. "Sorun değil Samantha. Chance'e Viv Teyze'nin bu hafta sonu yemeğe geleceğini söylüyordum. Herkesin orada olması gerekiyor ve hiçbir mazeret kabul edilmeyecek." Sanki bir aile yemeği askeri bir görevmiş gibi kesik kesik konuştu. "Ah!" Kayla sanki şu anda aklına yepyeni, yepyeni bir fikir gelmiş gibi ağzından kaçırır, ki kesinlikle gelmemiştir. "Samantha, sen de yemeğe gelmelisin. Luna da orada olacak."

"Sanmıyorum-" Samantha'nın adına reddetmeye başlıyorum, onun ailemin, özellikle de Viv Teyze'nin dehşet gösterisine maruz kalmasını istemiyorum. Ama ona baktığımda Samantha'nın gülümsemesinin tamamen dağıldığını ve onu bencil nedenlerle orada istemediğimi düşündüğünü fark ediyorum. Onu sakladığımı değil, kurtardığımı düşünmek için hiçbir nedeni yok. "Yani, evet, elbette. Orada olacağız."

Kayla, Samantha ve benim aramda yaşanan dramı ilgiyle izliyor, ama bir anlık hesaplamaadan sonra kendini toparlıyor. "Sanırım gitsem iyi olacak. Buradaki işim bitti," diyor rahatça.

"Gitmek zorunda değilim. Büyütülecek bir şey değil," diyor Samantha tekrar, sesi tamamen ve ürkütücü bir şekilde sakın.

Bu, bu gece onu götürmemem için bana verdiği beşinci fırsat oluyor ve diğer dört seferde olduğu gibi reddediyorum.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım, ama senden değil." Otoyolda ilerlerken direksiyonu sıkarak iç geçiriyorum. "Bir bakıma ailemden utanıyorum ve Harrington'ların en kötü hallerini yakından görmem için seni yanıma alıyorum. Senin deyimimle büyük anlaşma, bundan sonra beni farklı göreceksin olman."

Sesini alçaltarak alaycı bir şekilde fısıldıyor, "Hey, Chance, ben zaten senin zengin çocuğu bir pislik olduğunu düşünüyordum." Biraz güldüğümde muzaffer bir edayla gülümsüyor ve her zamanki ses tonuyla devam ediyor. "Bundan daha fazlası olduğunu kanıtladın, bu yüzden sana bir şekilde davranmaları birdenbire senin önemli biri olduğunu anlamamı sağlamayacak. İyi haber şu ki, umurumda değil. Bu gece sana destek olmak için buradayım, 'Aile'ye sızmak için değil."

Sanki kraliyet ailesiymişiz gibi konuşuyor ve sanırım bazı insanlar için öyle de olabiliriz. Kardeşlerime ve bana yaklaşan, zenginliğe giden bir yemek bileti için aç olan pek çok kadın oldu.

İronik bir şekilde, Samantha kolay parayla ilgilenmiyor, bunun yerine kendi parasını kazanmak istiyor ve onun üzerinde tutabileceğim tek şey seks, ki bu harika olsa da, onun hakkında zevk aldığım şeyin sadece küçük bir parçası. Birlikte geçirdiğimiz zaman bundan çok daha anlamlı hale geldi, ama bunu belli etmemeye dikkat ediyorum çünkü para olsun olmasın, penis olsun olmasın, ona karşı gerçek hislerim olduğunu düşünse beni anında terk ederdi.

"Bunun için teşekkürler," diyorum elimi kalçasına atıp nazikçe sıkarken, kasıtlı olarak anı fiziksel hale getiriyorum. "Bu gece çok güzel görüldüğünü söylemiş miydim?"

Evet, modern, diz hizasında ve kıvrımlarını zevkli bir şekilde sıyıran kırmızı bir elbise giymiş ama yine de beni heyecanlandırıyor çünkü kumaşın altında ne olduğunu biliyorum.

Ailemin evinde akşam yemeği pek de tipik bir Cumartesi akşamı sayılmaz, bu yüzden ona birlikte alışveriş yapmayı teklif ettim. Dürüst olmak gerekirse, onu elbiseleri denerken, içlerinde mutlu bir şekilde dönerken ve gülümserken görmek ve elbiseyi onun için satın almak istiyordum çünkü elbiseye ihtiyacı olması benim hatamdı. Ama Luna'yla birlikte alışverişe gideceklerini söylediğinde anlayışla karşılamıştım.

"Bir iki kez bundan bahsetmiştin. Ben de sana çekışmeli bir bölgede oy toplamaya çalışan bir politikacı gibi görüldüğünü söylemiştim," diye dalga geçerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

İkimiz de harika görüldüğümü biliyoruz, ama itiraf etmeliyim ki, savaş için giyinmişim çünkü içine girdiğim şey buymuş gibi hissediyorum. Siyah takım elbise, beyaz gömlek ve Samantha'nın elbisesiyle beklenmedik bir şekilde uyumlu kırmızı şal desenli bir kravat. Her zamanki takım elbiselerimden çok daha geleneksel ama bu yemek bunu gerektiriyor.

"Daha çok kavgacı gibi," diye düzeltiyorum. "Ailemin geri kalanına karşı ben." "Ama hiç arkanda ben varken içeri girmedin. Carter'ı kırbaçladım Şekle soktum, dillerde konuşmanı sağladım ve sanırım Kayla ve ben akraba ruhlarız. Bunun gibi," diyor parmaklarını çaprazlayarak. "Diğerlerine gelince? Gerekirse salata yemeğinden önce onlara on farklı şekilde defolup gitmelerini söyleyeceğim ve bunu yapmak için bir iki oyuncak önereceğim."

Yapacağından hiç şüphem yok. Ya da hala olabilir.

"Sanırım bunun gelmiş geçmiş en iyi aile yemeği olma ihtimali var," diye tahmin ediyorum, "yine de bu gece bunun dışında neredeyse her şeyi yapmayı tercih ederim." Otoyoldan çıkıp arka yollardan eve doğru sürüyorum.

Kaçınılmaz olanı ertelemeye çalışarak uzun yoldan gidiyorum ama bu umduğumun tam tersi bir etki yaratıyor. Ağaçların sarkması ve ıssız yol, savaştan önce zihnimi sakinleştirmeme ve merkezlememe yardımcı olmak yerine, her geçen kilometrede daha da strese giriyorum. olası senaryolar ve nasıl yanıt verebileceğim.

"Bacağımda parmak izi bırakmaya mı çalışıyorsun? Burada bir el izine ya da orada bir morluğa karşı değilim, ama Harrington malikanesinde görünür olanlar? Ne derler?" diyor, görünmez incileri almak için elini göğsüne götürürken alaycı bir öfkeyle.

Gülüyorum, getirdiği hafiflik için minnettarım. "Buna ihtiyacım vardı." Kalçasını bir kez daha sıkıyorum ve sonra elimi gevşetiyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum," diyor aniden.

Gözlerimi ona doğru çevirdiğimde, muzip gülümsemesi beni hem heyecanlandırıyor hem de endişelendiriyor. Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum.

"Rahatlamaya ihtiyacın var ve bunu yapmanın en iyi yolu da ..." Neyin peşinde olduğunu anlamadan önce koltuğunda dönüyor ve konsola doğru eğiliyor. "Yola dikkat et."

"Samantha," diyorum, "yapamayız." Hâlâ ne planladığından emin değilim ama o pozisyonda güvenli ya da makul bir şey olamaz.

"Biz değiliz. Ben kullanıyorum. Arabayı siz kullanıyorsunuz, o yüzden gözler ileri Bay Harrington." Becerikli parmakları fermuarımı hızla açtı ve biraz ayarlama yaparak büyüyen sikimi serbest bıraktı ve eline alarak bana birkaç gevşek vuruş yaptı.

Aşağı bakıyorum ve onun zaten bana baktığını görüyorum, emrine itaat edip etmeyeceğimi test ediyor. Bu tehlikeli, gülünç derecede tehlikeli, ama o çok karşı konulmaz ve yolda önümde ya da arkamda başka kimse yok. Bir yanım bunu düzgün bir akşam yemeğine giderken yapma fikrini de seviyor, sanki yapmam *gereken* şeye karşı bir isyan gibi.

Kararsızlığımı hissederek daha da eğiliyor ve sikimin ucunu öpüyor. "Siktir," diye tıslıyorum, kendimi bir hamlede boğazına gömmemi engellediği için emniyet kemerime küfrediyorum. Beni yakaladığını biliyor.

Ağzına daha fazla girip çıkmadan önce dili şeytani bir şekilde kenarlarda geziniyor. Hepsini yutamıyor, açının için uygun değil ama bu beni çabucak sinirlendirmeye yetiyor. Her emişte gaza biraz daha basıyorum, kendimi o anın içinde kaybederken hızımı artırıyorum.

Dünya diye bir şey yok. Kanunlar ve kurallar yok oldu. Sadece hızlandıkça beni daha yukarı çeken ağzının heyecanı önemli. Bunu hissedebiliyor, hızlandıkça motorun kükremesini duyuyor ve dili ...

Ona teslim oluyorum, coşkuya ve akıllara durgunluk veren zevke teslim oluyorum, beni patlayıcı bir eşiğe çekmek için elini, ağzını ve dilini kullanırken anın içinde kayboluyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, emniyet kemeri ve yola odaklanma zorunluluğu ile kısıtlanmak ve bu nedenle Samantha'nın merhametine boyun eğmek zorunda kalmak, yanıt vereceğimi asla tahmin edemeyeceğim büyük bir tahrik edici, ama zaten gergin değilsem lanet olsun.

"Hazır ol," diye homurdanıyorum doruk noktamın geldiğini hissettiğimde. "Sakın bir damla bile dökeyim deme. Benim iyi döl sürtüğüm gibi hepsini yut, tamam mı?"

Kabul ettiğini inliyor ve titreşim bunu yapıyor.

Direksiyonu sıkıca kavıyorum ve patlarken gaza biraz daha sert basıyorum, onun istekli ağzını doldururken dünya neredeyse beyaz bir ışığın içinde eriyor. Ve büyüleyici doğasına sadık kalarak, tek bir damlayı bile kaçırmadan her damlayı içime boşaltıyor.

Ben yavaşlarken koltuğuna geri oturan Samantha mırıldanıyor ve az önce yaptığı kesinlikle hanımefendice olmayan şeyi yalanlayan hanımefendi bir hareketle dudaklarını siliyor. "Lezzetli."

"Harikasin," diye iç geçiriyorum kıyafetlerimi tek elimle yeniden yerleştirirken.

Kendinden memnun bir şekilde sırtıyor. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Öyle olduğumu biliyorsun ve her ne kadar ayağını direksiyona koymayı ve kendi üzerinde sihir yapmayı izlemeyi çok istesem de, bize daha fazla zaman kazandırmak için arka yollarda döngüler yapıyorum ve geç kaldık."

Rujunu tazeleyen Samantha gözlerini bana dikti. "Hızlı bir sevişmeden fazlasını istiyorum ve daha sonra, bu akşam yemeği partisini salladıktan sonra bana düzgün bir şekilde teşekkür edebilirsin. Dizlerinin üzerinde."

"Zevkle," diye kolayca kabul ediyorum, bunu yapmak için fazlasıyla istekliyim.

Ondan önce böyle bir şeyi asla yapmazdım. Yani, emniyet kemeri cezası bile almadım ve kötü çocuktan çok izciyim. Evlerimizin mahremiyetinde, hatta kulüpte kilitli kapılar ardında çılgınca şeyler yapmak başka bir şeydir.

Bunları yolda araba kullanırken yapmak tamamen başka bir şeydir.

İfade ettiğim ahlak ve değerlerden o kadar uzağım ki kendime ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Kulüpteki çocuklar Samantha ile ne yaptığımı bilselerdi, beni ikiyüzlü olmakla suçlardı. Ama ben ikiyüzlü gibi hissetmiyorum. Dünyanın nihayet anlam kazandığını ve sürekli düzenlemeye çalıştığım kaosun güzel, bulanık bir suluboya haline geldiğini hissediyorum.

Malikâneye yanaştığımızda kendimi daha kontrollü hissediyorum, uzaktan kumandam bana ağır demir kapıdan sınırsız giriş izni veriyor. İçeri girerken park alanını dolduran arabaları fark ediyorum... Kyle'ın motosikleti hariç tabii ki, çünkü onu zorunlu bir görünüm zorunluluğundan daha fazla kızdıran bir şey yok. Muhtemelen şehri terk etmiştir.

bu gece için.

"Bütün çete burada," diye not ediyorum park ederken. Oraya bakıp Samantha'nın elini tutuyorum. "Hazır mısın?"

"Bu hileli bir soru mu?" diye cevap veriyor. "Kimse buna hazır olamaz. Bu, zombi kıyametine hazır olup olmadığımı sormak gibi bir şey ama zombilerin hepsi rakun ve ben bir çırpma teli ve dua ile silahlanmış durumdayım. Rakunları ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Bir ne?" Gölüyorum, hâlâ tam olarak ne dediğinden emin değılim. Ama o haklı, Harrington malikânesinde tüm ailem ve Viv Teyze'yle akşam yemeğı neredeyse kıyamet gibi ve hiçbir planlama ya da strateji yeterli değıl.

BÖLÜM 21

SAMANTHA

BU BÜYÜK BİR MESELE.

Kayla sürpriz bir şekilde ortaya çıktığından beri Chance bu yemek konusunda endişeli ve onu rahatlatmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama nafile. Teyzesinden mi, babasından mı, yoksa benden mi emin değilim.

Şimdi buradayız, içten içe biraz korkuyorum. Dışarıda, yapay olarak mükemmelleştirilmiş yeşil çimenlere, ön verandanın ölçeğine ve araba yolunun ortasındaki müzeye layık heykele rağmen, tipik bir banliyö eviymiş gibi etkileyici Harrington malikanesine bakıyorum.

Evet, burada görülecek bir şey yok. . sadece tüküren su akıntılarının ortasında duran küçük penisli bir Yunan tanrısı.

Dışarıda, düşündüğüm şey buymuş gibi görünmeye çalışıyorum. İçerisi ise tamamen farklı bir hikaye.

Pek çok nedenden ötürü buraya ait değilim.

Ön kapıya yaklaştığımızda Chance elimi tutuyor ama kısa bir süre duruyor, üzerinde *CHUCK* yazan özel bir plakası olan büyük, koyu kırmızı Lincoln Navigator'a bakıyor. Derin bir iç çekerek mırıldandı, "Kahretsın. Bilmem gerekirdi."

"Sorun nedir?"

"Kayla, Viv Teyze'nin geleceğini söyledi. Bunun sinir bozucu oğlunun burada olacağı anlamına geldiğini biliyordum ama büyükannemle büyükbabamın geleceğini bilmiyordum."

"Bunun neden kötü olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi hissediyorum ama bilmiyorum." Cipe bakıyorum, sanki bu istenmeyen büyükanne ve büyükbabalar arabadan atlayıp bize saldıracaklarmış gibi; fiziksel olarak sarılıp tokatlayarak, duygusal olarak ters iltifatlarla ya da gastronomik olarak çantasının dibindeki son kullanma tarihi geçmiş Werther's şekerleriyle.

Chance sesini alçaltıyor ve hızlıca konuşarak bana şöyle diyor: "Büyükbabam çocuklarına karşı biraz eski kafalı bir şovenistti. Sadece bir oğlu olmasını önemserdi ve dört kızla başladı. Sonunda babam olduğunda, her şeyini ona verdi. Zaman, kaynaklar, eğitim ... şirket.

Teyzelerim incindi, özellikle de Viv. O da bu konuyu açtı. Hem de çok. Büyükbabam çok geç öğrendi."

Hâlâ düşünürken, "Baban bu örnekten pek bir şey öğrenememiş gibi görünüyor, ha? Sana ve kardeşlerine de pek iyi davranmamış."

Chance gözlerini kırptırıyor, kaşları sanki bu yeni bir bilgiymiş gibi çatılıyor ama eminim bunları daha önce de bir araya getirmiştir. Bu çok açık. Başka bir şey yapmak için bilinçli bir çaba göstermediğiniz sürece, size nasıl ebeveynlik yapıldıysa öyle ebeveynlik yaparsınız. Umarım bu döngüyü kıracak bir şeydir.

Kuşaklararası travma fikrini daha derinlemesine inceleyemeden ön kapı açılıyor. Chance beni kapıyı açan adamla tanıştırmıyor, adam kapının arkasında gözden kaybolurken etrafımızdaki hava kadar görünmezmiş gibi davranıyor ve bana lüks restorandaki personeli hatırlatıyor. Chance'in onların davranışlarını bir saniye bile umursamamasına şaşmamalı, evde de durum aynı. Ağır kapı arkamdan çarparak kapanırken Chance beni evin derinliklerine götürüyor. Birden kendimi son derece yaldızlı bir kafeste kapana kısılmış hissettim.

Bu çok gülünç bir ev personeli, tüm dairem büyüklüğünde bir fuaye ve tüm bir şirketi miras bırakmanın norm olduğu bir aile soyu.

Chance'e fısıldıyorum, "Böyle büyüdüğümü hayal bile edemiyorum."

Chance etrafına bakıyor ve her ne kadar dürüst olup ayrıcalığının farkında olsa da, çocukluğunun geçtiği evde olağandışı bir şey görmüyor gibi görünüyor. "Benim için bu normal. Hiç farklı bir şey bilmedim. Sadece evim, güzel evim."

"Hatırlat da bunun için seni sonra tokatlayayım," diye takılıyorum. Büyüme şekli onun suçu değil, sadece hayatın bir gerçeği, ama bu ona iyi huylu bir cehennem azabı yaşatamayacağım anlamına gelmiyor. Özellikle de gerginliği azalttığına.

"Her ne için olursa olsun, bunu hak ediyor," diye araya giriyor Kayla, Chance'le konuşmamın sadece son kısmını duymuş ve hemen benim tarafıma geçmiş.

Büyüleyici görünüyor; sarı saçları, mavi gözleri, mükemmel, hafif bronzlaşmış bir teni var ve özel dikim olduğunu düşündüğüm bir elbise giyiyor. Bu kadar tatlı olmasaydı kıskançlıktan ondan nefret ederdim ama olabildiğince kibar. Kaltak... Bana fena halde kızlardan hoşlanma hissi veriyor.

Ve onun zekâsına çok saygı duyuyorum.

Yanaklarımızı birbirine bastırmak için eğildiğinde Kayla'ya "Katılıyorum," diyorum.

Geri çekilirken bilmiş bir sırıtışla göz kırptırıyor. "İkinizin de üzerinde kıyafetler olduğu için bu sefer sizi düzgün bir şekilde selamlayabilirim."

Ben de ona sırtarak, sahte bir omuz silkme hareketiyle cevap veriyorum. "Geçen sefer deneseydin tahmin bile edemeyeceğin kadar garip olurdu."

Gözleri parlıyor ve ilgisini çekmiş gibi görünüyor ama soru sormuyor. "Herkes zaten yemek odasında. Viv Teyze modaya uygun olarak geç kaldı." Düz ve monoton bir sesle, "Şok edici." diye ekliyor.

Birlikte yemek odasına giriyoruz. Bir yanımda Chance, diğer yanımda Kayla olduğu için sonsuza dek minnettarım çünkü tüm gözler bana odaklandığında yemin ederim dizlerimin bağı çözülüyor.

Bütün gözler. Chance'in büyükbabası ve büyükannesi olduğunu tahmin ettiğim yaşlı bir adam, yaşlı bir kadın ve yaşlı adamın yanında Charles Harrington var. Aslan gibi bir adam, geniş göğüslü ve gümüş yeleli olmaya yeni başlamış. Yakışıklılık Harrington ailesinin genlerinde var, bu kesin.

"Samantha?" Bayan Harrington gözlerini kocaman açıp Chance'ten Kayla'ya, oradan da Luna'ya atladıktan sonra bana döndü. "Ne hoş bir sürpriz!" diyor, görgü kuralları devreye giriyor.

Onu Luna ve Carter'ın *son* düğününden beri görmemiştim, uzun hikâye ama beni sıcak bir şekilde selamlamak için ayağa kalktı. "Merhaba Bayan Harrington," diye karşılık veriyorum, beni kibar ve dostça kucaklarken. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Şu resmi saçmalığı kes. Bana Miranda diyebileceğini biliyorsun." Sanki birilerinin onun yanında neden kibirli ve iyi davranışlar sergilediğini hiç anlamıyormuş gibi elini sallayarak emirler yağdırıyor. "Bu gece geleceğini bilmiyordum. Sana Luna'nın yanında bir sandalye getireyim."

Luna'nın yanında oturan Cole'a dönüyor ve anında zihninde sandalyeleri karıştırıyor.

"Anne," diyor Chance, "Samantha burada . . benimle birlikte."

Daha önce herkesin bana baktığını sanıyordum, şimdi bana bakıyorlar. Ölçümü tamamen yeni bir şekilde aldıklarını neredeyse hissedebiliyorum.

"Oyunlar başlasın!" Kayla alçak ve eğlenen bir sesle, kendi koltuğu olması gereken yere doğru ilerlediğini duyuruyor.

"Hâlâ yanıma oturabilirsin," demek için acele eden Luna, Harrington yemeğine ilk kez geldiğinde söylediği gibi çıldırmamam için neredeyse bana yalvarıyor.

Aynı anda Carter da Chance'e zor anlar yaşıyor ve "Aile yemeklerinde sürpriz randevuların benim olayım olduğunu sanıyordum," diyerek kıkırdıyor.

"Senin olayındı," diye düzeltiyor Luna. "Bir sonraki sürpriz randevunun son randevun olacağını hepimiz biliyoruz."

Herkes gülüyor ve Carter haklı olduğunu bilerek omuz silkiyor. Onunla gurur duyuyorum. En iyi arkadaşım fikrini söyleme konusunda uzun bir yol kat etti ve evliliği bunun için daha mutlu.

"Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diyor yaşlı adam, belli ki girdiği her odada söz sahibi olmaya alışmış. "Genç bayan, ben Charles Harrington, Senior, siz de ...?" diye devam ediyor ve benden bir cevap vermemi istiyor.

"Büyükbaba Chuck, bu Samantha Redding," diyor Chance. "Randevum." Sadece gerçeklerden bahseden, çıplak kemikli bir cevap, ama Chance'in bana büyükbabası hakkında hızlıca anlattıklarını ve yaydığı havayı göz önüne alarak, ben değilim

Şaşırdım. Ta ki . . .

Senior, Junior'a doğru eğilir ve sesini hiç alçaltma zahmetine girmeden sorar: "Ondan hoşlanıyor muyuz yoksa torunumun peşinde bir servet avcısı mı? Biraz ucuz görünüyor."

"Chuck!" diye uyarıyor yanındaki yaşlı kadın, elinin tersiyle pazusuna vurarak. "İnsanların seni duyabileceği yerlerde böyle şeyler söyleyemezsin. Bu kabalıktır."

Ona bunu söyleyemeyeceğini söylemediğini, sadece toplum içinde olmaması gerektiğini söylediğini fark ediyorum.

"Beth, ne istersem söyleyebilirim. Bu ben olmanın ayrıcalıklarından biri," diye karşılık veriyor.

Bunun onların normali olduğu hissine kapılıyorum - adam çirkin bir şey söylüyor, kadın ona bunu söylüyor, adam onu reddediyor ve ucuz şampuan gibi köpürt, durula, tekrarla.

Chuck ve Beth de işin içinde olunca, yemek masasına kabul edilip edilmeyeceğime karar verilirken Chance dahil herkes nefesini tutmuş gibi.

Sikerim böyle işi.

"Bay Harrington'ın benden hoşlanıp hoşlanmadığı konusunda bir şey söyleyemem ama sizi temin ederim ki ben servet avcısı değilim. Senin huysuz yargılarınla uğraşmaktansa Chance'in şaka gibi beş parasız kalmasını tercih ederim." Sadece masanın üstünü görebiliyor olmama rağmen, sanki endişelenmesi gereken oymuş gibi ona yukarıdan aşağıya bakıyorum ve sonra gözümü kırpmadan bakışlarını tutuyorum.

Bir anlık sessizlik ve durgunluk uzuyor. Kimsenin yaşlı Chuckie ile böyle konuşmadığını söyleyebilirim, ama ona boyun eğmeyeceğim

Bezos'tan daha zengin olduğu için. Ben insanları nazik oldukları, başkalarını önemsedikleri, zeki ve cömert oldukları ve bunun gibi şeyler için severim. Chuck'la ilgili her şey onun karakterden çok parayla ilgili olduğunu haykırıyor olabilir.

Sonunda, "Evlilik sözleşmesi imzalamanız gerekecek." diye homurdandı. Bu bir onay değil, ama öyle algılandı ve herkes nefesini tuttu.

"Evlenmiyorum, sorun değil" diye karşılık veriyorum, çünkü Chance elimi sıkıyor ve burada bulunma amacım ona destek olmak.

Ve belki de ailesi için yeterli olmadığını düşündüğü bu durumu biraz sarsmak. Yani babasına.

Çünkü bu tamamen saçmalık.

Cole kolayca zıplayarak Luna'nın yanında bana ve Chance'e yer açıyor ve bana etkilenmiş bir gülümseme gönderiyor. Chance'e bir şeyler fısıldıyor, net duyamasam da 'cojones' gibi geliyor ama emin olamıyorum.

Kayla'ya doğru ilerliyor ve onun yanına oturuyor.

Tüm Harrington'lar Kaliforniya sahillerinin güzelliğine sahip olsa da Cole ve Kayla saçlarındaki doğal röflelere ve gözlerindeki gözlemci ışıltıya kadar birbirlerinin kopyala/yapıştır ikiz versiyonları. Cole siyah pantolon ve parlak mavi bir gömlek giyiyor, ancak her ne kadar rolüne uygun giyinmiş olsa da, onda diğer kardeşlerden biraz daha sert bir şeyler var. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama Carter ve Chance gibi beyinsel olmaktan çok fiziksel bir havası var; sanki çarşafaların minimum iplik sayısı üzerine sözlü bir tartışmaya girmektense sizi bir çiftçinin kucağına alıp götürmesi daha olası.

Chance sandalyemi çekerken oturuyorum ve masanın altında Luna destek olmak için kalçamı okşuyor, ama sonra beni çimdikliyor, yani belki biraz da uyarıcı bir şekilde.

Miranda tekrar Charles'ın yanına oturuyor ve onun hiçbir şey söylemediğini fark ediyorum. Küçük konuşmamla onun fırsatını elinden almıştım. Kibarca, "Sizi tekrar görmek güzel, Bay Harrington." diyorum.

Gözleri kısıldı ve önündeki kahverengi sıvı dolu küçük bardağı aldı. Bir tür selam verir gibi bardağı biraz kaldırdı ve sonra yudumladı, yine de tek kelime etmedi.

Evet, muhtemelen onu çok kızdırdım ama o beni ilgilendirmiyor. Chance ilgilendiriyor.

Ve belki de Chance'e ailesinin o *kadar* da kötü olmadığını göstermek istiyorum, böylece onları kızdırmaktan ya da daha büyük olasılıkla hayal kırıklığına uğratmaktan korkmasına gerek kalmayacak. Onlar da insan, kusurları var.

Cameron da babasının izinden giderek bardağından bir yudum alıyor ama yudumlamak yerine iki parmağını birden geri atıyor. Cameron'ı Grace'in anlattıkları dışında tanımıyorum ve onun anlattıklarına bakılırsa sürekli işle meşgul ama ona 'annesine gibi güzel' diyor. Annesine ne olduğundan emin değilim, sadece Grace küçükken vefat ettiğini biliyorum ve Cameron'ın hala bu konudaki hisleriyle uğraşıp uğraşmadığını merak ediyorum.

Ona yardımcı olabilecek bir yas danışmanı tavsiye etmek isterdim ama muhtemelen çoktan biriyle görüşmüştür ya da henüz bu kayıpla yüzleşmeye hazır değildir. Ve profesyonel olarak bu benim işim değil. Yine de kalbim onun için biraz kırılıyor. Kimse böyle bir acıyı hak etmiyor.

"Gracie burada mı?" Cameron'a soruyorum.

Omuz silkiyor ama yine de cevap veriyor: "Bakıcıyla birlikte. Birazdan burada olur." "Geçen gün onu parkta gördüm. Çok hızlı büyüyor! Sanırım

O ve kız kardeşim Fıstık Ezmesi'yle eğlendi," diyorum onunla sohbet etmeye çalışarak.

"Evet."

Tamam, ya konuşkan biri değil ya da benimle konuşmak istemiyor.

"Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," diye araya giriyor Miranda, Cameron'ı kollayarak.

Başımı olumlu anlamda sallıyorum. "Evet, Olivia on altı yaşında, beraberinde getirdiği tüm dramlarla birlikte. Annem bununla azizlik mertebesine ulaşmaya çalışıyor." Sanki genç kızlar ve drama mutlak bir olguymuş gibi hafifçe gülümsüyorum.

Miranda Kayla'ya göz kırpmıyor. "Şey, ben bilemem. Benim kızım tam bir melekti ve hâlâ da öyle." Buradaki herkes Kayla'nın öyle bir şey olmadığını biliyor. Chance kız kardeşini 'güzel ambalajlı bir bomba' olarak tanımlıyor ve Charles'ın gözde oğullarından biri olmadığı düşünülürse, bunun onunla gurur duyması için geliştirilmiş bir özellik olduğunu tahmin ediyorum.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Beth soruyor. "Luna'yla arkadaş olduğunuzu duydum mu?"

Chance'e bakıyorum, bu seferkini ona bırakıyorum. Bizimle ilgili istediği kadar çok ya da az şey paylaşabilir, yine de takıldığımızı ve Kayla davet ettiği için burada olduğumu söylemesini beklemiyorum.

"Öyle," diye başlıyor Chance, "ama nasıl olduysa, 'düğünü' kaçırdığımdan beri Samantha'yla Luna aracılığıyla hiç tanışmadım." Tırnak içinde söylüyor çünkü teknik olarak kaçırdığı şey Luna ve Carter'ın yemin tazeleme töreniydi. Düğünleri minicik ve drama doluydu. "Ama Samantha ve ben bir gün bir *konferansta* karşılaştık ve birbirimize aşık olduk."

Sırıyorum, penislerimizi çıkardığımız toplantının konferans olarak adlandırılmasına kıkırdamayı yutmaya çalışıyorum ve oh, muhteşem bir havai fişek ve orgazm gösterisinde 'vurduk'. Chance aklımdan geçenleri okuyarak ağır bir elini kalçama koyuyor.

"Artık Gentlemen's Club'da da yardımcı oluyor, üyelerimize dersler veriyor. Sanırım Evan ve ben onu podcast yayınıma konuk olmaya da ikna ettik." Kendisiyle, işiyle ve benimle gurur duyuyor gibiydi.

"Oh, bu çok hoş. Ne tür dersler?"

Beth'in görünüşte zararsız olan bu sorusu beni tehlikeli bir bölgeye sürüklüyor ve Chance'in kulüp masasına ne getirdiğimi en iyi nasıl anlatacağımı düşünürken yaşadığı stresi hissedebiliyorum.

Ama bunu daha önce de yapmıştım. Uygulama alanım insanlar için her zaman bir şoktur ve açık sözlü profesyonelliğin herhangi bir müstehcen şakayı veya patavatsız yorumu caydırmak için en iyisi olduğunu öğrendim.

Sözü devralıyorum ve diyorum ki, "Psikoloji alanında yüksek lisansımı tamamlıyorum, yakın ilişkiler üzerine odaklanıyorum. Kulüp üyelerinin romantik ilişkilerinde iyi birer partner olmalarını sağlayacak daha bilinçli bir zihinsel alan bulmaları için onlarca yıllık telkinlerden doğan beklentileri yeniden şekillendirmelerine yardımcı oluyorum."

Beth gözlerini kırıştırıyor ve sonra Chuck'a bakıyor. "Bunu anladın mı?" Başını en ufak bir şekilde bile oynatmıyor, bunu hayır olarak algılıyorum. Beth bana dönerek, "Bunu bana aptalmışım gibi anlat." diyor.

Öyle biri değil. Hatta bahse girerim bu masadaki duygusal açıdan en zeki kişi o. 'Kıpırdamadan otur ve güzel görün' döneminde büyümüş ama bir şekilde kendi evinde bir güç merkezi olmayı başarmış. Oh, Chuck patron ama sanırım bunun nedeni Beth'in ona izin vermesi. Ya da öyle olduğunu düşündüğü için. O kurnaz biri.

Ben de istediğini yaptım ve konuyu temel noktalara indirgedim. "Ben bir seks terapistiyim, zihinsel sağlık ve fiziksel tatmin üzerine odaklanıyorum."

"Oh," dedi, gözleri boştu. "Oh!" diye bağıyor birden, ne dediğimi fark etmiş.

Ona göz kırparak, "Kesinlikle." diyorum.

Akşam yemeği sohbetini yeterince uzattığıma karar vererek Yatak Odası Cenneti olayını atlıyorum.

Ama Charles kekeliyor, "Şimdi *ne* yapıyorsun? Oğlumun kulübünde mi? Oh, hiç sanmıyorum. Chance."

Charles, Chance'e bakıyor, sanki anlaşmazlığı anında etkisini gösterecekmiş gibi, sanki Chance dehşet içinde benden uzaklaşacak ve tıslayacakmış gibi, "Geri çekil, iblis dölü. Ve kulübümden uzak dur."

Sırf babası öyle dedi diye.

Tabii ki böyle bir şey olmayacak.

Chance masanın altında elimi bırakıp kolunu sandalyemin arkasına koyuyor ve beni gözle görülür bir şekilde babasına şikâyet ediyor. Chance yüzünde ölümcül bir gülümsemeyle babasına şöyle diyor: "Samantha derslere başladığından beri üyelerimizdeki değişim ölçülebilir düzeyde. Benim ruh sağlığım üzerinde de harikalar yarattı, benim ... ne diyordunuz?"

Beklentiyle bana baktığında, söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, prostat listenin en başında yer alıyor çünkü kilisede osuruk gibi gideceğini biliyorum. Ama kolaycılığa kaçarak, "Ver-ver-ver?" diye takılıyorum.

Gözleri mizahla parlıyor, bundan keyif alıyor. "Doğru, benim için neyin önemli olduğunu bulmama ve önceliklerimi yeniden belirlememe yardımcı oldu. Yani, her türlü aile onayı."

Eğer sandalyemde zıplayıp Chance için tezahürat yapabilseydim, yapardım. Masanın üzerine tırmanmak, servis takımlarını ve porselenleri yolumdan çekmek, bir şamdanı devirmek, Charles'a parmağımla işaret etmek ve "*Onu kışına sok!*" diye bağırmak isterdim. *Ve belki arada bir oraya bir şey soksan, çocuklarına karşı bu kadar soğuk kalpli bir pislik olmazsın!*"

Ama ben yapmıyorum. Birincisi, Charles'a haddinin bildirilmesine sevinmek doğru olmaz, özellikle de bundan hiçbir şey öğrenmeyecekse. İkincisi, çünkü bu Charles'la ilgili değil. Chance'le ilgili. Bu yüzden ona cesaret verici bir şekilde eğildim.

Onunla gurur duyuyorum. Size yanlış yapan bir ebeveyne karşı durmak zordur. İsyan etmekten, kendini kanıtlamaya çalışmaktan, iyilik kazanmak için çalışmaktan geçti ve şimdi nihayet Charles'ın hiçbirine ihtiyacı yok çünkü kendisiyle gurur duyuyor.

Cole, "O bir mucize yaratabilir," diye fısıldar Kayla'ya. Kayla da "Biliyorum!" dercesine başını sallar.

Charles, Chance'ten masanın başındaki pozisyonunu çevreleyen insanlara bakıyor, gelgitlerin ona karşı döndüğünü hissediyor ve incitici bir şey söyleyeceğinden korkuyorum. Eğer bana ise, bunu kaldırabilirim. Eğer Chance'e ise, Luna'nın beni tutması ya da kefaletimi ödemek için *fonunun* bir kısmını kullanması gerekebilir. Ama Miranda cevap veriyor, "Sen mutlu olduğun sürece, tatlım. Tek umursadığımız bu."

Miranda elini Charles'ın elinin üzerine koyuyor ve en ufak bir dokunuşla ona çenesini kapamasını ve bebeklerini rahat bırakmasını söylüyor.

Beth ve Miranda'nın ikisi de çok güçlü bir büyüye sahiptir.

Chance annesine "Öyleyim," der ama gözleri bir irade savaşında Charles'a kilitlenmiştir.

Yavaş yavaş sohbet yeniden başlıyor, herkes akıllıca davranarak kulüpten, Chance'ten ve benden konu olarak uzak durmayı seçiyor.

Sohbetin ortasında yemek odasının kapıları bir kez daha açılıyor ve içeriye bir kadın giriyor. Uzun boylu, sarışın ve heykelsi bir vücuda sahip olan kadın, ellili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiğim yaşına rağmen hala birinci sınıf bir vücuda sahip olduğunu gösteren dar bir elbise giyiyor. Gerçi yüzü biraz dar görünüyor, yani belki altmışlı yaşlarda?

"Onur konuğunu beklemiyor musun?" diye suçluyor ve gülümsese de, dolar mağazasındaki bronzlaştırıcının turuncu ışığından daha soluk görünüyor.

Bu Vivian Teyze olmalı.

Yanında dirseğini tuttuğu daha genç bir adam var. Boyu 1.80'in üzerinde, sarışın ve aslında hiç fiziksel olarak çalışmadığını gösteren o spor salonu tarzında kaslı. Ama başka bir açıdan bakıldığında, başka bir Harrington kardeş olabilir gibi görünüyor.

Arkalarında, garip bir şekilde yüksek elmacık kemikleri ve iri, uhrevi gözleri olan genç bir kadın, sade ama pahalı görünümlü siyah bir elbise içinde duruyor. O da güzel, ama diğer Harrington'lar gibi Kaliforniya şarap ülkesinin ticari tarzında değil.

Chance kulağıma fısıldıyor: "Kuzen Devin ve kız arkadaşı Bridgette."

Tamam, mantıklı. Sarışın adam bir Harrington, sadece kardeşi değil.

Ama Vivian neden Bridgette yerine Devin'in dirseğinde? Bir çeşit yardıma mı ihtiyacı var? Chance bundan bahsetmedi. Ya da belki de Vivian ailedeki 'en üst düzey yetkili' olduğu için Bridgette'i dışarıda bırakarak ona eşlik ediyordur?

Muhtemelen öyledir. Ve *kahretsin*.

"Elbette öyleyiz!" Beth, Vivian'ın kötü ev sahipliği suçlamasına bir dakika bile tahammül edemez. Belli ki bu tür saçmalıklara alışık. "Ama geç kaldığınızda, siz ortaya çıkmaya tenezzül edene kadar herkesin oturup parmaklarını oynatmasını, akşamlarının başlamasını beklemesini bekleyemezsiniz."

Vivian'ın dudakları kalkıyor ama buna gülümseme diyemem ve yüzünde başka hiçbir şey kıpırdamıyor. Evet, yüzü neşter ve botokstan nasibini almış.

Masayı tarıyor, bu akşam yemeği partisine katılanları değil, yerlerini kontrol ediyor. Masanın kenarındaki tek boş sandalyeyi görünce, sanki bu bir tür geri çevirmeymiş gibi hafifçe burnunu çekiyor.

Öte yandan, Devin gururlu görünüyor ve kendini olduğundan daha büyük göstermeye çalışıyor, sanki hepimiz onu görmek için buradaymışız gibi sokulgan bir şekilde içeri giriyor. Cole'un yanından geçerken, en iyi dostlarıymış gibi içtenlikle sırtına tokat atıyor, ama bu biraz fazla sert ve Cole'un kelimeleri ısırarak geri çevirdiğini görebiliyorum.

Cameron'la karşılaştığında ise bunu göze alamıyor, çünkü Cameron ona yeniden doldurulmuş bardağındaki alkolü donduracak bir bakış atıyor. Cameron'ın kış gülümsemesi çok açık bir şekilde *bana dokunursan elini kaybedersin* diyor.

Devin Cameron'ı atlar, Kayla'yı görmezden gelir, ki bu çok aptalca bir harekettir ve kız arkadaşıyla oturur. Herkes yerine oturduktan sonra, Devin Viv ve Bridgette'in arasında tekrar konuşuyor. "Geldiğiniz için çok teşekkür ederim-"

Vivian sanki ev sahibiymiş gibi konuşuyor ve bu geceden önce üzerinde çalıştığından emin olduğum büyük tanıtım konuşması Gracie'nin koşarak içeri girmesiyle kesildiğinde biraz daha memnun oluyorum.

"Baba!" diye bağılıyor, "Bak ne aldım!"

İşaret parmağındaki pembe biblo yüzüğü göstermek için elini kaldırıyor, parmaklarını iki yana açıyor.

Cameron'ın dudakları onda gördüğüm ilk gerçek gülümsemeye dönüşüyor ve kızı kucağına tırmanıp yüzüne doğru yaklaşırken omuzları birkaç santim düşüyor. "Bu çok güzel, Gracie. Neredeyse senin kadar güzel." Adam kızının burnuna dokunuyor ve kız iltifatına karşılık olarak mutlulukla gülümsüyor. "Bizimle akşam yemeği yemek ister misin yoksa oturma odasında mı takılmak istersin?"

Bu tür süslü akşam yemeği partilerinin bir çocuk için muhtemelen sıkıcı olduğunun farkında olmak hoş bir sürpriz oldu. Sanırım Cameron'ın "oturup

Grace'e "Otur ve sessiz ol, büyükler konuşuyor" diyor ama kızının parmağında oynatıyor gibi görünüyor.

Çenesini düşürüp kirpiklerini kırıştırarak, "Burada dinozor nuggies alabilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette alabilirsin," diye cevaplıyor Miranda Cameron adına.

"Ooh, ben de bir tane alabilir miyim?" Luna küçük kızla şakalaşarak soruyor.

"Yum, ben de!" Ben de eşlik ediyorum. Dino nuggies, Macrosine'in Chance ve bana kakalamaya çalıştığı saçmalıktan daha iyi geliyor. Harrington'ların evinin süslü püslü olduğu düşünülürse, korkarım eve dönerken yine bir McDonald's'a uğramam gerekebilir

Ama yorumum Grace'in burada olduğumu fark etmesiyle kıyametin kopmasını tetikliyor. "SAMANTHA!" Grace bana daha hızlı ulaşabilmek için hemen masanın *altına dalmadan* önce yüz yirmi desibel sesle bağırıyor.

Hepimiz arkamıza yaslanıp aşağı baktığımızda Gracie'nin halının üzerinden sürünerek bana doğru geldiğini görüyoruz. "Hey, Grace... masanın etrafından dolaşabilirdin, biliyor musun?" Gracie yanıma gelip kollarını boynuma sıkıca dolayınca sırtarak, "Çok yavaşsın.

"Çok yavaş ve yüzüğümü görmem gerekiyor" diyor, sanki gerekçesini açıkladığına göre kestirme yol çok mantıklıymış gibi.

Yüzüğü incelemem için havaya kaldırıyor ve ben de düşünceli bir şekilde mırıldanıyorum. "Pembe elmas mı? Çok güzel."

"Pembe safir," diye düzeltiyor, yüzüğün gerçek bir taş değil de kostüm olduğu belli olmasına rağmen. Yüzüğün metali bile biraz fazla parlak, belli ki daha da ucuz bir ana metal üzerine ucuz kaplama.

"Safirlerin mavi olduğunu sanıyordum," diyor Luna.

Her konuda çoğu yetişkinden daha bilgili olan Gracie onu eğitiyor. "Safirler yetiştikleri minerallere bağlı olarak pek çok renkte olabilir."

Doğruyu mu söylüyor yoksa uyduruyor mu emin olamadan başımızı sallıyoruz. Her iki şekilde de fark etmez. Kimse ona bunun hesabını sormayacak.

"Dediğim gibi-" diyor Vivian, tekrar hoş geldiniz konuşmasına geçmeye çalışarak.

Bu kez mutfağa açılan kapı açılır ve iki personel ellerinde yemek tabaklarıyla dışarı çıkar.

Sanırım bu akşam yemeği partisi nihayet resmen başlıyor.

BÖLÜM 22

ŞANS

GITMEYE HAZIRIM.

Daha salata yemeğimize yeni başlamıştık ve tek yapmak istediğim ayağa kalkıp Samantha'nın elini tutmak ve ön kapıdan çıkıp gitmekken yerimde kalmak için savaşıyorum.

Ama yapmıyorum.

Kurallar ve beklentiler eskisi kadar umurumda değil ama yemeğin ortasında kalkıp gitmek kabalık olur. Ve içten içe Samantha'nın neye bulaştığını görmesini istiyorum. Çünkü bundan sonra her aile yemeğinde yanımda olmasını istiyorum, özellikle de büyükbabama yumuşak bir şekilde haddini bildirdikten, büyükannemi büyüledikten ve babama karşı çıktığımda arkamı kolladıktan sonra.

Keşke Vivian Teyze burada olmasaydı ya da çenesini kapasaydı, her şey mükemmel olurdu.

Masanın etrafında dolaşılıyor, yüzünde alaycı ve küçümseyici bir ifadeyle kardeşlerimin son durumunu soruyor. Bilgi kırıntıları arıyor, altına dönüştürebileceği külçeler değil ama bize atabileceği gölgeler.

Yemin ederim, Cameron Nobel Barış Ödülü için düşünüldüğünü söyleyebilir ve o da bunun ne kadar siyasi bir kabus olduğunu ve altın değerinde olmadığını söyleyip durur. Görünüşe göre, ona göre hala 'babasının kuyruğuna takılıyor'.

"Peki ya sen Cole?" Viv Hala bir sonraki 'kurbanına' odaklanarak soruyor. "Biraz izimi kaybettim. Sen ne yapıyorsun?" Unutkan yaşlı bir kadın gibi konuşmaktansa, Cole'un yaptığı şey o kadar unutulabilir bir şeymiş ki hatırlamaya zahmet etmemiş gibi konuşmayı başarıyor.

Cole kaçamak bir şekilde, "Birkaç işim var," diye cevap veriyor.

Yine de cevap vermesini isterdim çünkü bence hepimiz onu merak ediyoruz. Her şeyi gizli tutuyor ve dürüst olmak gerekirse size benim

Kardeşim biliyor, ki bu çok saçma. Tek bildiğim, bir günlük tüccar ya da bir tetikçi olabileceği ve bence bu bilgiyi bizden saklamaktan zevk alıyor. Kayla'nın bildiğini bile sanmıyorum ve kendi ailesinin geçmişini araştıran biri varsa o da Kayla'dır.

"Yani, demircilik mi?" Vivian Teyze Cole'un cevabını ona karşı kullanarak soğukkanlılıkla karşılık veriyor. "Büyüleyici. Kuyruğun oldukça geniş Charles."

Babama buz gibi bir bakış fırlatarak onun güven fonu yorumuna vereceği tepkiyi ölüyor, ama babam boş yüzlü ve umursamaz bir şekilde ona bakıyor. Mızımız ablasından daha sert eleştirilerle karşılaşmış ve görünüşe göre ona hiçbirimizin güven fonu olmadığını açıklama ihtiyaı hissetmiyor. Üniversite, evet. Güven, hayır.

"Ben de babamın kuyruğuna takıldım Viv Hala," diye gönüllü oluyor Kayla, elini kaldırıp sırtarak. "Blue Lake Asset Group bana çok iyi davrandı, beni kollarını açarak karşıladı, bana çok çalışıp başarılı olabileceğim bir yuva verdi," diyor özlemle, sesi neredeyse bir yarışma kızı gibi çıkıyor ama öyle değil.

Eğer dünya barışından, yavru köpeklerden ya da Rihanna'dan bahsederse, kendimi kaybedip kahkahalarla güleceğim.

Bilmeyenler için Kayla işini hafife alıyor gibi görünebilir ama biz onun tam olarak ne yaptığını biliyoruz: Viv Teyze'nin burnunu srtyor, kendisinin aile şirketinin bir parçası olmasına asla izin verilmezken, diğer kadınların izin verildiği gerçeğini. Büyükbaba Chuck zamanında katı bir kadın düşmanı olabilir ama doğru kadın, Vivian'ın hayal bile edemeyeceği kadar sağlam biri tarafından bunun üstesinden gelinebilir.

Vivian Teyze'nin öz annesi bunu başarmıştı ve eğer gözlerini açıp bakma zahmetine katlansaydı, onun için en iyi rol modeliydi.

"Hmmp, ben sadece neler yaptığınızı merak ediyordum çünkü Devin son zamanlarda inanılmaz şeyler yapıyor. Değil mi Devin?"

Yüzde onu bile doğru olsa, Devin'i gezegendeki en zengin, en yakışıklı, en popüler adam, Bay Kainat, Super Bowl şampiyonu ve muhtemelen isterse bir sonraki Papa ve/veya Başkan yapacak bir dizi 'balıkçılık hikayesi' anlatmaya başlıyor.

orba yemeğimiz boyunca onun iş zekasından bahsediyor. Ara sıcaklarımızda, onun fiziksel hnerlerinden bahsediyor. Ve sorbe damak temizliğinde, Bridgette'in yanında Devin gibi bir adam olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlatıyor.

Vivian Teyze'ye ve onun mütevazı olmayan vnmelerine alışkını, ama yine de benim için bile biraz fazla. Masanın etrafına baktığımda Carter'ın

Cole, Devin'i sebepsiz yere yumruklamaya hazır görünüyor ve Cameron, Gracie ile genellikle onun dikkatini dağıtan ve eğlenmesini sağlayan bir parmak vurma oyunu olan 'sopa' oynuyor. Annem ve babam yıllar boyunca bağış toplama etkinliklerinde yüzlerce kez gördüğüm kibar, mülayim yüz ifadelerine sahipler ve annemin kafasının içinde şarkı söylediğini, pop klasiklerinden oluşan zihinsel kütüphanesini karıştırdığını biliyorum. Büyükbabam ve büyükannem sadece onları dinliyorlar ama övünmeleri torunlarıyla ilgili olduğu için haklı görünüyorlar.

Viv, Devin'in 'birlikte çalıştığı' bir tür temiz su girişiminden bahsederken Samantha'nın kulağına *"Ve benim Devvy-poo'm, benim wittel bebeğim artık kendi başına tuvaletini yapıyor,"* diye fısıldıyorum, ki bunun hepimizin bildiği gibi 'para gönderme ve bir kokteyl partisinde çene çalma' kodu olduğunu biliyoruz.

Kahkahayı patlatmamaya çalışıyorum ama yine de bir homurtu boğazımı terk ediyor ve Viv Teyze ilk kez benimle ilgilenmeye tenezzül ediyor. Komik, ama aslında onun histerik böbürlenmesini takdir ettim çünkü kelimenin tam anlamıyla tüm dikkati benden ve Samantha'dan uzaklaştırdı. Bu geceden sonra kimse Chuck Dede'ye çirkin şeyler söyleyen sürpriz bir randevuyla geldiğimi hatırlamayacak. Tek hatırlayacağımız Vivian Teyze'nin Devin'den bahsedip durması olacak.

"Özür dilerim, bölmek istememiştim," diye otomatik olarak özür diliyorum. Viv Teyze yatışmış bir şekilde tekrar konuşmaya başladı ki aniden

Dışarıdan *kükreme*.

Bir türlü rahat edemiyor! diye düşünüyorum kendi kendime, 'kurban' olduğu sürekli kesintilere gülerек.

Karanlığı yaran parlak bir ışık ve dışarıdan gelen gülünç derecede gürültülü, zar zor boğuk bir motosikletin ayırt edici sesi ile tüm dikkatler masanın başının arkasındaki pencerelere yöneliyor.

"Kyle Amca!" Gracie bir motosikletin malikânenin yan bahçesine doğru hızla geldiğini görünce bağırıyor. Harekete duyarlı ışıklar yanar ve bize sürücünün ön tekerleği yerleştirip sert bir dönüş yaparak park etmeden önce geniş bir daire içinde uçuşan çim parçaları gönderdiğini gösterir.

Bahçıvan buna çok kızacak.

Bir dakika sonra Kyle, Grace'in kendisi için açtığı Fransız kapılarından içeri giriyor, sanki bir aile yemeğine yan kapıdan kirli kot pantolon, hafif yırtık bir tişört, deri ceket ve botlarla gelmek çok normalmiş gibi.

"Selam millet," diyor Kyle selamlamak için, henüz dilimlenmemiş doğum günü pastasının yanında durup parmağını üstündeki kremanın üzerinde zikzak çizerek kaydırıyor,

Mümkün olduğunca çok kirlettiğinden emin olarak. Büyük bir krema topağını ağzına atıp parmağını emdikten sonra iç geçiriyor: "Kahretsin büyükanne. Bunu nasıl yapıyorsun? Her zaman yemekle öldürüyorsun. Bu gece buraya gelmemin tek nedeni bu."

Büyükanneye göz kırpmıyor, mavi gözleri ailenin geri kalanına benziyor ama koyu renk sakallı yanakları ve siyah saçları onu bariz bir aykırı yapıyor.

Büyükbaba ters ters bakıyor, Büyükanne ise onun asi tavırlarına sanki çok çekiciymiş gibi kıkırdıyor. "Bunun benim sırrım olduğunu biliyorsun, Kyle-baby."

Yine de babam eğlenmiyor. "Gelmeyeceğini sanıyordum?"

"Gelmeyecektim," diyor Kyle omuz silkerek, Gracie'yi tek eliyle kucağına alıp bir bebek gibi kalçasına asarken, bacakları dizlerinin çok altına sarkıyor. "Annem yapmam gerektiğini söylediğinde bile. Ama büyükanne uğramamı istedi ve ona hayır diyemeyeceğimi biliyorsun. Sadece biraz geç kaldım. Stacey'nin annesi özür diliyor."

Son kısma kadar ona yarı yarıya inanıyordum. Kyle açıkça ortaya çıkmak istiyordu, ama sadece en büyük sıçramayı yapacak şekilde. Babamı kızdırmak için yaşıyor ve onu da utandırır sa bonus puan.

Bunu her zaman çocukça bulmuşumdur, hala da çoğunlukla öyle görüyorum ama babamın hepimizden beklentilerinin, bir bütün olarak aileye karşı olmasa da ona karşı davranışlarımızı nasıl şekillendirdiğini görebiliyorum. Babam Kyle'a hiç ilgi göstermedi, doğal olarak Kyle da olumlu ya da olumsuz ilgi görebilmek için giderek daha çirkin şeyler yaptı. Ancak bir noktada Kyle'ın etrafta dolanmayı bırakması ve babasına rağmen kendi başına bir adam olması gerekiyordu.

"Yapmak istemediği bir şey istendiğinde babamı kızdırmak için böyle yapıyor," diye açıklıyorum Samantha'ya sessizce. "Noel'i görmeliydin." Bana soru sorarcasına baktığında, elimle ağzımı kapatıp dramatik bir şekilde fısıldıyorum, "İkisi arasında bazı şeyler gördüm. Profesörleriniz onların ne kadar berbat olduklarını anlatan bir dizi hazırlayabilir. Dehşet ... dehşet."

Samantha bu sözüme sırtıttı. "*Apocalypse Now*? Gerçekten mi?"

"Biliyorsun Kyle, bugün benim doğum günüm ve bu yaptığın çok kabaydı," diyor Viv Teyze ben daha cevap vermeden. "Ben de herkese Devin'in doğum gününü anlatıyordum.

- "Oğlunu işaret ederek dikkati tekrar altın çocuğuna çekmeye çalışıyor. "En son ve en iyisi mi? Eminim öyledir." Kyle gözlerini devirerek araya giriyor

Mavi gözleri son hedefi Devin'e kilitlenmiş olsa da. Sırıttıyor ve sesini sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi yüksek ve hareketli çıkarıyor,

Kyle, "Evet, küçük dostum, fantezi futbol ligin nasıl gidiyor? Sence Superbowl'u kazanacak mısın? Goooo Devinators!"

"Neden, ben asla!" Viv Teyze haykırıyor.

"Kyle!" Babam sakinliğini kaybederek bağırır. "Otur ve uslu dur yoksa gitmeni istemek zorunda kalacağım."

Kuma bir çizgi çekmeye çalışıyor, ama Kyle her zaman bu çizgilerin üzerinde tepinmekten mutluluk duyar, bu yüzden babamın neden uğraştığını bilmiyorum. Kyle'ın kendini toparlamaya ihtiyacı olduğu kadar, babamın da Kyle'ı hiçbir zaman sığmaya yakın olmadığı bir kutuya sokmaya çalışmaktan vazgeçmesi gerekiyor.

Kyle babama genişçe gülümsüyor, gözlerinde kötü niyetli bir uyum var. "Elbette." Çalılarla Grace'in sandalyesine gider ve kabaca oturur. Eğer Gracie kucağında olmasaydı, muhtemelen babamı daha da kızdırmak için botlarını masaya fırlatırdı. "Ne hakkında konuşuyoruz?"

"Hımm, şey, kabaca sözüm kesilmeden önce de söylediğim gibi, Devin'in önemli bir işi var-"

"Oh, kahretsin, gerçekten de hala onun üzerine mi gidiyordun? Tüm bunları kaçırmak için zamanlama yaptığımı sanıyordum. Yazık," diyor Kyle, bir kez daha araya girerek. Uzanarak Gracie'nin tabağından bir dino külçesi kapıyor. "Aç kapıyı, Graciesaurus."

"Bir dahaki sefere, ortalık sakinleştğinde sana mesaj atarım," diye teklifte bulunuyor Cole. Kyle nugget'ı Gracie'nin ağzına atıyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor. Masada uzakta olmalarına rağmen Cole da bir yumruk kaldırıyor ve yumruklarını tokuşturuyorlar.

Bir personel Kyle'ın önüne bir tabak domuz rostosu koyuyor ve o da Grace'in kullanılmayan çatalını alıyor. "İyi yemek, iyi et, iyi Tanrım, hadi yiyelim." Rostonun en büyük dilimini saplar ve bir kuzu budu gibi kaldırarak kocaman bir ısırık alır, geri kalanının çatalın ucunda kalmasına izin verir. Arkasına yaslanıp düşünceli bir şekilde çiğniyor ve nedense hepimiz sessizce izliyoruz.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Sanırım çoğunlukla yaptığı aptalca numaraya itiraz etmesinler diye herkesi şoke ediyor. Yürüyen, konuşan, yaşayan bir araba kazası gibi.

Masanın etrafına göz gezdirirken Samantha'da duraklıyor ve tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum. İsterse ailenin kara koyunu olabilir ama Samantha'ya bulaşmayacak.

Et yüklü çatalıyla onu işaret ederek, "Seni tanıyorum." diyor. Bu bir ifade ama gözleri sorguluyor, onu tanımaya çalışıyor.

Gracie herkesten önce cevap veriyor. "Kyle Amca, bu Samantha. Luna'nın arkadaşı. Artık onun da Chance Amca'nın arkadaşı olduğunu düşünüyorum." Sonuncusu

Bir kısmı Kyle'ın kulağının dibine fısıldanıyor ama Grace'in ses kontrolü diye bir kavramı olmadığı için hepimiz duyuyoruz.

Kyle'ın gözleri önce bana sonra Samantha'ya kayıyor, yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışıyor.

"Onunla birlikte misin?" Kyle Samantha'ya soruyor.

"Evet, ama merak etme, diğer herkese açıkladığım gibi. Ben servet avcısı değilim. Sadece sık için bu işin içindeyim," diyor Samantha, sanki dışarıda güzel bir gece olduğunu söylüyormuş gibi.

Onun için endişelenmemem gerektiğini bilmeliydim. Kyle'la başa çıkabilecek biri varsa o da oydu.

"Ne?" Vivian Teyze kekeliyor.

"Ah, evet, o kısım için burada değildin. Özür dilerim." Samantha gülümser, olabildiğince sakın bir şekilde, kaba yorum karşısında hâlâ kekeleyen Vivian'dan özür diler.

Kayla, görünüşe göre işleri yumuşatmaya çalışıyor, eğiliyor ve Kyle'ın kulağına bir şeyler fısıldıyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, barışçıl olmaya çalıştığını tahmin ediyorum ama kim bilir?

Devin aniden ayağa kalkıyor ve annesi ile kız arkadaşı arasında kendine yer açmak için sandalyesini geriye itiyor. "İşleri tekrar olumlu bir noktaya getirmek için bir şey söylemek istiyorum. Annemin fazla bir şey istemediğini biliyorum ama bunun ona verebileceğim en iyi doğum günü hediyesi olduğunu düşündüm. Ve en uygunu."

Devin tek dizinin üzerine çöküyor ve odayı birkaç nefes doldururken ceketinin cebine uzanıp bir yüzük çıkarıyor.

Bir an tam bir kafa karışıklığı yaşadım. Yüzük artı diz çökmek evlenme teklifi anlamına gelmeli. Ama Devin bunun annesi için bir hediye olduğunu söyledi.

Siktir, annesine mi evlenme teklif ediyor?!

Ewwwwwwww. Sanırım biraz önce ağzıma kustum.

Viv Teyze ve Devin'in garip bir şekilde yakın olduklarına dair hep şaka yapmışızdır ama ben bunun Oedipus kompleksi değil de daha çok bebek bakıcılığı gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Neyse ki -bu gerçekten minnettar olunacak en az şey mi- Bridgette'e dönüyor.

"Bebeğim, beni çok mutlu ediyorsun ve ailemizin bir parçası olman için sabırsızlanıyorum. Benimle evlenir misin?"

Önce Bridgette Cevaplar, Teyze Viv var onu eller üzerinde
Devin'in omuzlarına yaslandı, yanına eğildi ve manyakça sırtıttı.

"Evet! Evet de,

ve bize katılın!"

Bize mi? Evlilikten mi bahsediyor yoksa Stepford Karısı gibi direnmenin faydasız olduğundan mı? Çünkü Vivian'ın vahşi gözlerine bakılırsa, emin değilim.

Sadece birkaç kez karşılaştığım ama Devin'e bağlı olduğu için son derece *normal* görünen Bridgette mutlulukla başını sallıyor, gözleri sadece Devin'i görüyor. Devin'e uzanıyor, sarılmak için kollarını boynuna doluyor ama neredeyse onu Vivian'ın elinden kurtarmak zorunda kalıyor.

Bridgette sarıldıklarında hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlar ve "Sana sadece ikimiz varken evlenme teklif etmeni istediğimi söylemiştim" gibi bir şeyler mırıldanır.

Ancak Vivian Teyze dramatik bir şekilde feryat ederek Bridgette'in söyleyebileceği her şeyi bastırır ve dikkatleri tekrar ait olduğu yere, onun üzerine çeker. Her zaman ve sadece ona.

"Bebeğim evleniyor! Tam yerini ve mevsimini biliyorum - Eylül'de Mikonos! Çok çarpıcı olacak. Jacob'dan da bir randevu almamız gerekecek elbette. Ismarlama takım elbise konusunda en iyisidir. Peki ya yemek? Hangi şefi tutacağımıza karar vermemiz gerekecek."

Vivian Teyze'nin yüksek sesle konuşması bana muhtemelen Devin'in düğünü için çoktan bir defter hazırladığını ve hazır olduğunu söylüyor.

Diğer herkesin tepkileri daha yerinde - alkışlar, tezahüratlar ve masanın etrafından gelen tebrikler.

Bridgette ve Devin ayrılıp Devin yüzüğü Bridgette'in parmağına taktığında, gerçekten mutlu görünüyorlar. Etrafta uçuşup onları rahatsız eden harpy hariç.

"Dur bakayım! Devin'e sana prenses kesim bir yüzük almasını söyledim, böylece birbirimize uyacaktık." Vivian Teyze kendi elini kaldırarak kocaman nişan-düğün-yıldönümü yüzüğü kombinasyonunu gösteriyor. Bridgette'in tektaş pırlantası buradan görünen yüzüğünü görünce ciyak ciyak bağırıyor: "Çok *şirin*! Harika iş Devin!"

Bununla birlikte, oğlunu kocaman, sıkı bir kucaklamanın içine çekerek, "Bu bana alabileceğin en iyi doğum günü hediyesi. Teşekkür ederim!"

Bridgette şoka girmiş bir halde orada oturmakta ve bir çiftin anı olması gereken şeyden tamamen dışlanmış durumdadır.

Büyükbaba Chuck kaşlarını kaldırmış izliyor ama bir şey söylemiyor, Büyükanne Beth tatlı tatlı gülümsüyor ve tüm ailem Vivian'ın tiyatrosuna yüksek sesle gülmemek için dillerini ısırıyor. Tam olarak ne düşündüğümüzü umursadığından değil, ama sanırım bu gösteriyi bizim için yapıyor. Yoksa Devin neden evlenme teklifi olayını

Özellikle de Bridgette ondan farklı bir şey istediye?

O istedi.

Samantha bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Babanı ve Kyle'ı unut. Vivian ve Devin üzerine bir vaka çalışması yapmak istiyorum." Arkasına yaslandığında göz göze geliyoruz ve onun gözlerindeki profesyonel dehşeti görebiliyorum. "Vay canına!" diye heyecanla konuştu.

Kesinlikle haklı.

Dikkatimizi kaybettiğinin farkına varan Vivian Teyze, hem gerçek parmaklarını hem de Samantha'ya yönelik ses tonunu şaklatıyor, "Özür dilerim, adını unuttum. Neydi? Sarah mıydı? Merak etme, senin de bir günün olacak. Küfürsüz konuşmayı öğrenirsen tabii." Samantha'nın daha önce kullandığı sik kelimesinden gecikmiş bir hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırıyor. "Ama bugün Devin'le ilgili. Neyin önemli olduğuna dikkat et."

Vivian Teyze kasıtlı olarak inatçı davranıyor, Samantha'yı iyice alttan almaya çalışıyor ve benimle para için değil seks için birlikte olduğu yorumuna hâlâ güceniyor.

Vivian Teyze ve seks hakkında bir cümlede bir saniyeden fazla düşünmeme izin verseydim, muhtemelen Vivian'ın hayatındaki diğer her şey gibi seksi de istediğini elde etmek için bir araç olarak kullandığı sonucuna varırdım. Bunun iki insan arasında, art niyetsiz, basit bir zevk için yapılan bir şey olabileceğini hiç düşünmemiş.

Ve bu kadar düşünce akışı yeter, çünkü yine . . . Viv Teyze ve seks.

Blech, ve beyin çamaşır suyunu uzat!

Ama Vivian Teyze hiç Samantha gibi biriyle kafa kafaya gelmemiştii ve olacaklar beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor çünkü Vivian son sözü söylediğini düşünürken Samantha düşüncelerini bir araya getiriyor, maksimum etki ve etkinlik için hazırlanıyor.

Sanırım Kayla'nın "Bunu izle." diye fısıldadığını duydum.

Kyle'a mı? Cole'a mı? Kim bilir? Ama Kayla'nın kız kardeşini tanıdığından ve Samantha'nın iyi konuşkan, güçlü ve Vivian Teyze'nin hayal bile edemeyeceği türden sözlü bir dayak atmak üzere olduğunu gördüğünden şüpheleniyorum.

"Adım Samantha, elli beş dakikalık bir söylev çekmeden önce sorduğunuzdan değil. Nefes kontrolünden etkilendiğimi söylemeliyim.

Bunu iyi kullandığından şüpheliyim." Sahte bir üzüntüyle başını sallıyor ve ima ettiği şeye gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ve bazılarımız hayatta bir yüzükten ve babamızın sevgisinden daha fazlasını arıyoruz. Ama oğlunuz hakkında abartılı konuşmak, onu bu kadar romantik bir şekilde övmek ve kendinizi *onların* anı olması gereken şeyin ortasına koymak, açıkça söylemek gerekirse ... *profesyonel olarak endişe verici*."

"Chance!" Babam tıslayarak, randevumu kontrol altına almamı ... yoksa bedelini ödeyeceğimi söylüyor.

Öne doğru eğilip babamın gözlerine cesaretle bakıyorum. "Samantha bir profesyonel. O bilir. Ayrıca, bunu hepimiz söyledik. Garip ve iğrenç."

Babam başını öne eğiyor ve bana sessizce özel dedikoduları herkesin içinde, hatta başka aile üyeleri söz konusu olduğunda aile önünde bile tekrar etmememiz gerektiğini hatırlatıyor.

"Ne? Benim hakkımda mı konuşuyorsun? Devin'im hakkında mı?" Vivian Teyze feryat ediyor, sesi korkunç derecede yaralanmış geliyordu. "Baba!" Suratını asarak dikkatini Büyükbaba Chuck'a çeviriyor ve yüzünü buruştursa da görünürde tek bir damla gözyaşı yok.

Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi ayağını yere vurabilseydi, sanırım vururdu. Masada otururken peçetesini tabağına fırlatıyor ve belli belirsiz bir gitme tehdidinde bulunuyor.

"Kahretsin, eğer bu kadar erken su dökmeye başladıysan, küçük doğum günü *partini* Chuck E. Cheese'de yapmalıydın. Onlar öfke nöbeti geçiren çocuklarla uğraşmaya alışkıdır," diyor Kyle. "Muhtemelen yetişkinlerin öfke nöbetlerine de alışkındırlar. Seni top havuzuna falan da atabilirlerdi."

"Top havuzlarına bayılırım!" Grace yardımsever bir şekilde ekliyor.

"Vivian, ben iyi bir baba değildim ve bu hayattaki birkaç pişmanlığımdan biri, ama kabul etmelisin ki bu biraz fazla oldu," diyor büyükbaba dikkatle, odanın kontrolünü ele alarak. Büyükanne Beth ile el ele tutuşurken, bunun yıllar boyunca birçok kez yaptıkları bir konuşma olduğu hissine kapılıyorum.

"Ben mi? Bunun için *beni* mi suçluyorsun?" Vivian Teyze çığlık atarak aniden ayağa kalkıyor. "Tabii ki suçluyorsun. Hep benim suçum. Ben senin için yeterince iyi, yeterince akıllı ve yeterince erkek değilim," diye tükürüyor. "Tanrıya şükür, Charlie Junior doğdu da en azından sevecek bir çocuğun oldu." Öfkesini babasına yöneltmeden önce kardeşine öfkeli bir bakış gönderiyor. "Senin için önemli olan tek şey bir oğul olduğu için belki o yaşlı, pörsümüş kalbinde en azından torununu da sevecek bir şeyler vardır diye düşünmüştüm."

"Onu sevmemi istemiyorsun. Onu ve dolayısıyla seni finanse etmemi istiyorsun ama ne Charles'ın ne de kız kardeşlerinin çocuklarına tek bir kuruş bile vermedim," diyor büyükbaba, "Devin'e de vermem adil olmaz."

"Adil mi? Adil mi? *Faaaiir!*" diye bağıyor ama artık dayanacak gücü kalmamış. Hayatının büyük bir bölümünde içinde tuttuğu zehri kusup gerçek oyununa çağırıldıktan sonra, "Hadi Devin. Biz gidiyoruz."

Devin zıplıyor, annesinin emirlerini yerine getirmeye alışmış. Bridgette pratik yapmadığı için biraz daha yavaş ama o da kalkıyor. Vivian Teyze'yi odadan çıkarken takip ettiklerinde Samantha hızla ayağa kalkıyor ve Bridgette'i durdurmak için koşuyor.

"Bunu söylemek bana düşmez ama konuşacak birine ihtiyacın olursa beni Chance'in kulübünden ara. Ve kutsal evlilikle ilgili her şey aşkına, televizyonda *I Love a Momma's Boy'u* izlemelisin. Kızım, yüksek çözünürlükte yaşıyorsun ve ne kadar derinde olduğunun farkında bile değilsin. Bütün alarmlar çalıyor ama sen kendini kurtaramıyorsun. Lütfen, sana tek bir sözüm var. . . *KOŞ.*"

Bridgette'in peşinden koşmadığını fark eden Devin kafasını yemek odasına geri sokar. "*Hadi*, oraya gitmezsek bizi terk edecek."

Onun sadakatının nerede yattığı bellidir ve Bridgette bir an için kararsız kalsa da Devin'i takip eder.

Samantha kendi kendine, "Elimden geleni yaptım." diye iç geçirir. Arkasını döndüğünde gözleri masanın her yerine fırlıyor ve Bridgette'i kurtarmaya çalışmasını izlediği için bakışlarını takip ediyorum.

Herkes ona bakıyor.

Boğazını temizliyor. "Evet, şey... Bence bu gece burada çok iyi iş çıkardık. Bizi aşağı çeken pek çok şeyi açığa çıkardık ki bu her zaman rahatsız edicidir. Ama unutmayın, rahatsızlık büyümenin gerçekleştiği yerdir, bu yüzden bu bir ilerlemeydi."

Samantha sanki tüm bu yemek fiyaskosu bir terapi seansından başka bir şey değilmiş gibi profesyonel terapist sesine büründü.

Mahcup olmalıyım. Ya da utanmalıyım? Ya da başka bir şey? Babamın bana doğru gönderdiği öfkeli bakışlar göz önüne alındığında, tüm bu olanlar için bir tür utanç duymamın beklendiğinden eminim. Ama içimi yokladığımda bulduğum tek şey memnuniyet. O haklı, bu uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Tamam, biraz da mizah çünkü babam Vivian Teyze'nin kulaklarından çıkan neredeyse gerçek buharı gerçekten görmedi mi? Bu çok komik. Ama gülersem başım büyük belaya girer.

Umursadığımdan değil ama buna vaktim yok. Samantha'nın etrafında dönüp sevinç çığlıkları atmak istediğim şu anda olmaz, çünkü haklıydım. Bu şimdiye kadarki en iyi aile yemeğimizdi.

"Bence gitmeliyiz," diyorum yüzümü ekşitmeden. Soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken çenem geriliyor.

"En iyisi bu olabilir," diyor annem, ama sonra her zamanki kibar ev sahibesi gibi ekliyor: "Seni tekrar görmek çok güzel Samantha."

BÖLÜM 23

SAMANTHA

CHANCE ayrıldığıımızdan beri tek kelime etmedi. Sessizce arabaya binmeme yardım ettikten sonra malikaneden uzaklaştık ve yaklaşık yirmi dakika önce daireme doğru gittiğini anladım.

Tamamen sessizlik içinde.

Neden kızgın olduğunu anlıyorum. Oldukça dramatik ve travmatik bir aile yemeğiydi ve çoğunun merkezinde ben vardım. Teyzesi ve kuzenine psikanaliz yapma niyetiyle gitmemiştim ama o kadar abartılı ve açıktı ki. Yani, bu geceden önce biri nasıl müdahale etmedi?

Chuck'la nasıl konuştuğuma ve sadece sik için bu işin içinde olduğumu söylediğime gelince? Bu, erkeklerinden biriyle gelen her kadının paranın peşinde olması gerektiği yönündeki yüksek sesli varsayımlarına karşı ani bir tepkiydi. Daha nazik ve kibar olmalıydım ama ben buyum ve bu tür bir zihniyete boyun eğmek içgüdüsel bir tepkiydi.

Chance bundan sonra iyi görünüyordu ... ve bunu Kyle'a söylediğimde ... ve bunu Vivian'a söylediğimde, ama şimdi? Ona baktığımda gözlerini yola dikmiş, çenesini taş gibi sabitlemiş ve direksiyonu sıkıca kavrayan ellerinin beyazlaştığını görüyorum.

Evet, orayla şimdi arasında bir yerde, benim eve götürülecek kız olmadığını anlamış.

İyi. Sürdüğü sürece iyiydi.

Gerçekten çok iyiydi.

İşte bu yüzden ilişkiler, aile buluşmaları ve selamlaşmaları ve sonsuzluk vaatleri yapmıyorum. Onları mahvederim. Ama Chance'i özleyeceğim, sadece akıllara durgunluk veren seksi değil.

İkimiz de dizüstü bilgisayarlarımıza bakarken kanepeye kıvrılmayı, onun çalışmasını ve benim ders çalışmamı, sadece birlikte var olmayı özleyeceğim. Beni gördüğünde tüm yüzünün aydınlanmasını ve omuzlarının gevşemesini özleyeceğim, sanki onu mutlu ediyormuşum gibi. Şok olmuş gibi davranmasını özleyeceğim.

Skandal bir şey söylediğimde sırtıyor ve beynimin çalışma şeklini övüyor. Chance Harrington'ı özleyeceğim.

Chance Harrington'ı.

Gözlerimi diğer tarafa çevirip pencereden dışarı baktım. Buraya gelirken, parıldayan yıldızlar bize harika bir gece için tezahürat yapan küçük maytaplar gibi görünmüştü. Şimdi ise sönmüş maytapların son küçük alevleri gibi geliyorlar -güzel ve gösterişli ama sadece kısa bir süreliğine, sonra elinizde küller ve sıcak, sivri uçlu çubuklar kalıyor.

Chance binamın önündeki kaldırıma yanaştığında, "Özür dilerim" dedim.

Elini kaldırdı, neredeyse avucunu yüzüme kapatacaktı. "Tek kelime bile etme."

Denedim.

Bu şeyin bir son kullanma tarihi olduğunu biliyordum. Ben Chance'in tipi değilim, dürüst olmak gerekirse o da benim değil. Ama bir an için, belki bir şans vardır diye düşündüm.

Kapımı açıp çıkmama yardım ettiğinde, beni kaldırımda bırakıp hızla uzaklaşmasını bekliyordum. Ama Chance bundan daha centilmen, bu yüzden binaya doğru sert adımlarla yürüyor, kapıyı benim için açık tutuyor ve beni içeri kadar takip ediyor.

Kapının anahtarını elime alıyorum ve o da anahtarı benden alıyor, muhtemelen çaresizlik içinde işi uzattığımı düşünüyor çünkü kapıyı kolayca açıyor. "Anlıyorum-" Yine bunun bir veda olduğunu düşünerek söylemeye başladım.

Beni içeri itti ve kapıyı arkamızdan çarptı. "Çıkar şu lanet elbiseyi yoksa yırtıp atacağım" diye homurdanırken bana bakmıyor bile. Birkaç kez elini yumruk yaptı, parmak eklemleri tekrarlanan hareketlerle gıcırdayordu.

"Ne?" Şaşkınlık içinde ağızımdan kaçırıyorum.

Chance yaklaşıyor, yüzüme doğru geliyor, burun buruna. Ayrıldığımızdan beri ilk kez gözlerinin ne kadar berrak ve parlak olduğunu görebiliyorum, soluk mavinin küçük çizgileri daha koyu maviye karşı keskin. "Elbise. Çıkar. Sen. Masaya. Hemen şimdi, Samantha."

Okaaay. Mağara adamı konuşmalarını anlıyorum ama benden ne yapmamı istediğini bilsem bile ... neden?

Elbisemi aşağı sıyırırken soruyorum, "Deli gibi sevişiyor muyuz? Bana kızgın olduğunu biliyorum. Özür dilerim."

Ayak bileğimden tutarak masaya tırmanmamı engelliyor - aksi yöndeki tüm kanıtlara rağmen itaatkâr değilsem hiçbir şey değilim. Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Çok öfkeliyim. *Aileme*. Sana değil. Senin özür dileyecek bir şeyin yok. Sana bunları yaşattığım için özür dileyen benim. Şimdi uzan da 'özür dilerim'lerimi göğüslerine, amına ve belki de kıcına yazayım."

Söylediği her şeyi anlamaya çalışırken başım dönüyor. Bana kızgın değil, önemli olan da bu. Ve böylece . . . "Evet, efendim!" Sütyenimi çıkarıp minicik yemek masamın üzerine uzanarak ilan ediyorum.

Chance külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken, keşke daha büyük bir masa için yerim ve param olsaydı, ikimiz de üzerine tırmanıp geniş yüzeyinde çılgınca sevişebilseydik diyorum. Bu haliyle, ancak iki kişilik olan bu ucuz kahvaltı masası yerim olan tek şey.

Chance üzerime eğiliyor, çenemi sıkıca kavırıyor ama öpücüğü nazik. Kapanışından sonra gözlerimi bir saniye açık tutup onu izliyorum, bir numara bekliyorum.

Ama bir numara gelmiyor.

Biz öpüşürken, gömleği meme uçlarıma sürtünüyor ve onların incileşmesine neden oluyor. Daha fazlasını isteyerek göğsümü onunkine doğru eğiyorum ve belini kavramak için aşağı uzanıyorum ama o geri çekiliyor, ellerimi tutup masanın üstüne koyuyor. "Hareket etme. Bırak beni."

Avuçlarımı yüzeye bastırarak alıcı bir partner olmak için elimden geleni yapıyorum ama bu çok zor. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum, onu meme uçlarıma ve daha aşağılara yönlendirmek istiyorum, şu anda her ne yapıyorsa onu istiyorum.

Boynumdan aşağı yumuşak, çırpınan öpücükler konduruyor ve arada bir, her seferinde beni şaşırtan küçük bir ısırık alıyor. Köprücük kemiğimde dilini çukura doğru sürüklüyor ve hareketi diğer tarafta tekrarlamadan önce omzuma bir öpücük konduruyor. Göğüs kafesimden göbek deliğime doğru daha fazla öpücük konduruyor ve kalçalarım titreyerek klitorisime ulaşana kadar devam etmesi için ona yalvarıyorum. Ama yapmıyor.

Elleri göğüslerimi kavırıyor, dolgunluklarını tartıyor ve onun dokunuşuyla acı çekerken inliyorum. Başparmaklarını zaten sert olan meme uçlarımin üzerinde gezdirerek, nasıl tepki verdiklerini izliyor ve sertleşiyorlar. Ancak o zaman birini ağzına alıyor. Isırırken dişleri keskin ama lanet olsun, iyi hissettiriyor. Tekrar kamburlaşıyorum, durduramıyorum ve neyse ki bunun için beni cezalandırmıyor. Hayır, devam ediyor-emiyo, kemiriyor ve her ikisini de yalıyor

meme uçlarımdan boşalabileceğimi düşünene kadar. Bu kesinlikle bir ilk olurdu. Ama her derin çekişinde, içimdeki bir iplik daha da sıkılaşıyor.

İnleyerek ellerimi masanın üzerine koyuyorum, serin yüzey beni sabit tutuyor çünkü bir roket gibi fırlayıp gitme tehlikesiyle karşı karşıyayım.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor tenime karşı, sanki itaat etmek için ne kadar çabaladığımı biliyormuş gibi.

Edepsiz konuşmaların beni etkilediğini zaten anlamıştım ama görünüşe göre yeni bir övgü sapkınlığım da var çünkü sözleri beni o kadar ıslatıyor ki amımdan kıcıma doğru akan suları hissedebiliyorum. Muhtemelen masanın üzerinde bir su birikintisi bırakıyorum, ama yemek yeme alanımı bu şekilde kirletmek beni iğrendirmek yerine, cehennem gibi seksi, sanki her şeyi, her yeri uyarılmamızla işaretliyoruz.

Daha aşağıları, karnımı ve kalçalarımı öpüyor ve sonunda bacaklarımı açıyor. Beni oradan yalamasına hazırım ama başımı kaldırdığımda sadece merkezime bakıyor, gözleri taparcasına. "Çok güzel," diyor iç baldırımı öpmeden hemen önce. Oraya dokunuşu hâlâ iyi hissettirse de hayal kırıklığı içinde inliyorum ve o da kıkırdıyor. "Sabır."

Parmakları tam klitorisimin üzerinde dans ederken "Bitiyor," diye nefes nefese kalıyorum. Parmaklarını istediğim yere götürmek için kalçalarımı kaldırmaktan kendimi alıkoymanın ne kadar zor olduğunu düşünerek terliyorum.

"Burası mı?" diye tıslıyor, başparmağı klitorisimin üstünü zar zor sıyrırken.

Akılsızca dalgalanıyorum, kalçalarım ben daha kontrol edemeden kıpırdanıyor ve Chance parmaklarıyla tam klitorisimin üzerinde amıma vuruyor. Sert değil ama yumuşak da değil ve şok edici sarsıntısı neredeyse boşalmama neden oluyor. "Siktir," diye bağıyorum.

"İyi bir kız ol. Seni sevmeme izin ver."

Emrinin daha derin bir anlamı var ama şimdi bunu düşünemem. Vücudumdaki her lif buna karşı koyarken olmaz. Ellerim sıkı yumruklar halinde kenetlenmiş, ayak parmaklarım kıvrılmış, sırtım dikleşmiş ve kalbim küt küt atıyor. Küçük nefesler alıyorum, bana vermek istediği bu zevki almak için rahatlamaya çalışıyorum.

Bu aşk mı?

Oraya gitme Samantha, diye uyarıyorum kendimi. Her seferinde bir şey.

Sırtım tekrar masaya değdiğinde mırıldanıyor, "İşte böyle. Aferin kızıma." Sesindeki sertlik bana bunu benim kadar istediğini söylüyor ve bu

Bana yeni bir güç patlaması yaşatacak kadar.

Bunu yapabilirim. Burada uzanabilir ve bana zevkle işkence etmesine izin verebilirim, her anından zevk alabilirim. Bunu kabul edebilirim. Bunu hak ediyorum.

Mantra zihnimde bilinçsizce şekilleniyor, ama ben onunla devam ediyorum.

"Bunu hak ediyorum." Yüksek sesle söyleyince daha gerçekçi oluyor ve Chance hırlayarak karşılık veriyor.

"Evet, hak ediyorsun."

Dili klitorisimin üzerinde geziniyor, tam üstüne odaklanmış hızlı hızlı fiskeler beni çılgına çevirirken, amımın geri kalanı kendi ilgisini çekmek için yalvarıyor. Kendimi boş hissediyorum ve beni doldurmasını istiyorum, parmaklarıyla mı yoksa sikiyle mi olduğunu umursamadan ve kaslarımın sıkıştığını hissedebiliyorum, sıkamak için bir şey arıyorum. Ama o yapmıyor... henüz değil. Benimle daha yeni başlıyor ve tatlı yiyen aç bir adam gibi beni yalayıp yutuyor. Beni dondurma gibi yalıyor, şeker gibi emiyor, hatta klitorisimi çikolata gibi kemiriyor.

Çılgınlıklarım yükseldikçe, Chance odaklanıyor ve klitorisimin üzerinde uzun süre dayanamayacağım bir desen buluyor. "Benim için gel. Adımı haykır ve özrümü kabul ettiğini söyle Samantha. Lütfen," diye homurdanıyor, yalvarırken başparmağıyla klitorisimin üzerinde beni tutuyor. Daha fazlası için geri daldığında, cam parçalarına patlıyorum, ışık ruhumun her yerine yansıyor.

"Chance! Özür dilemene gerek yok," diye kekelemeyi başarıyorum. "Evet!"

Ciddiyim, özür dilemesini gerektirecek hiçbir şey yok. Ailesinin davranışları onun kendi davranışları değil. Ve çoğunlukla ailesi harikaydı. Neyin içine girdiğimi biliyordum ve gerisini hallettim.

Peki benim özür dilemem gerekmiyorsa... ve onun da özür dilemesi gerekmiyorsa... biz ne yapıyoruz?

Gerçeğe dönerek ona uzandım ama o beni geri çekti.

"Bitmedi. Hem de çok uzak bir ihtimalle." Parmakları beni doldurmadan, amıma sert ve hızlı bir şekilde pompalamadan ve mantıklı düşünceleri aklımdan silmeden önce aldığım tek uyarı bu.

O iki parmak mı? Üç mü? Bütün eli mi?

Bilmiyorum, ama sınıra bu kadar yakınken, saldırı çok fazla. "Oh, kahretsin. Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Bana bir tane daha ver," diye talep ediyor.

Gerilme hissi gevşiyor ve Chance kolunu kalçalarımın üzerine koyup beni tutarken parmaklarını kesik kesik içime sokuyor, onları fırçalıyor

Her vuruşta ön duvarımı aşıyordu. "Sen beni kendine boşaltırken emniyet kemerinin altında tutulduğumda böyle hissediyordum."

Ona bakmak için başımı kaldırıyorum, parmaklarının içimde kayboluşunu izlerken karanlık bir şekilde sırttığını görüyorum, dağınık zevkimin tadını çıkarıyor. "Beni tekrar boşaltacak mısın?" Cevabı bilerek ve orgazm olmak isteyerek soruyorum. "Beni tutup amımdan istediğini alacak mısın?"

Durumu biraz tersine çeviriyorum. Bana sessiz olmamı değıl, hareketsiz olmamı söyledi ve o da benim kadar tahrik oldu. Meme uçlarımı emerek neredeyse boşalmamı sağılıyordu ve acaba onu sadece sözlerimle boşaltabilir miyim?

Vuruşları özensizleşiyor, eli biraz kıvrılıyor ve avucu klitorisime çarptığında işim bitiyor. Tekrar dağılıyorum ya da bir araya geliyorum, hangisi olduğundan emin değılim. Tek bildiğim dalgaların gelmeye devam ettiğı ve boğılana kadar beni daha da derine götürdüğü.

Birden nefesim kesiliyor, nefesimi bilinçsizce tuttuktan sonra hava ciğerlerime hücum ediyor.

"Becer beni, lütfen, Chance," diye yalvarıyorum. Ben bir bez bebeğıim ama onun da boşalmasını istiyorum. Ona zevk vermek istiyorum.

Ve açıkça, onun sikini istiyorum.

Masadan kalkıp üzerime doğıru geliyor. Benim çırılçıplak olmam ve onun hâlâ akşam yemeğıinden kalma kıyafetlerini giyiyor olması, hatta gömleğini bile içine sokmuş olması bir şekilde müstehcen hissettiriyor. Ama fermuarının arkasındaki devasa çıkıntının serbest kalmak için zorlandığını, üzerime salınmak istediğini görebiliyorum.

Yine de gömleğini çıkarmıyor ya da pantolonunu çözmüyor. "Orada kal" dedikten sonra uzaklaşıyor.

Yatak odamda kayboluyor ve komodin çekmecemi açıp kapadığını duyuyorum. Oyuncaklarımın nerede olduğunu biliyor ve neyle geri döneceğini görmek için hem heyecanlıyım hem de hayal kırıklığına uğradım çünkü silikon değıl gerçek hayattaki aletini istiyorum.

Yine de yeni bir oyuncakla geri geldi. Sorgulayan bakışlarım karşısında, "İş yerindeki zulandan aldım, çoktan yıkanmış ve hazır. Bizim için alacağım."

Bizim için. Benim için değıl. Bizim için.

Nedense bu söz içimde yeni bir ıslaklık dalgası yaratıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Sadece bir sorun var. "Bu canavarı kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

Hem kolan hem de uzunluk olarak daha büyük ürünlerimizden biridir, ayrıca titreşimli tavşan kulakları vardır. Silikonu mor parıltılı ve adı Mad

Şapkacı çünkü bu şey kukunu şapka gibi takacak. Seni kullanır, tersi olmaz. Ayrıca, tekrar tekrar kullanmaktan biraz çıldırabilirsin.

"Yapabilirsin," diye bana güvence veriyor Chance, emin bir sesle.

Başını meyve sularımdan geçiriyor ve odamdan getirdiği bir şişeden biraz daha kayganlaştırıcı ekliyor. "Nefes al," diyor bana kocaman aleti amıma sokarken. Klitorisimin üzerinde tembelce okşuyor, tamamen sokarken beni tahrik ediyor.

İçeri ve dışarı hareket ettiriyor, beni yavaşça saçma gerginliğe ve derin dolgunluğa alıştırıyor. Vücudum gevşedikçe, daha kolay ve daha kolay hale geldikçe, beni övüyor. Başka bir orgazm için zirveye tırmanarak haykırıyorum ve Chance "Hazır mısın?" diye soruyor.

Boşalmayı kastettiğini düşünüyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum. Demek istediği bu *değildi*.

Aniden Çılgın Şapkacı'yı çalıştırıyor ve onu tamamen içimde tutarken tüm vücudum titreşiyor, tavşan kulakları klitorisimi yok ederken beni neredeyse acı noktasına kadar geriyor, sadece yüzeyde değil, vücudumun çekirdeğine kadar sinirlerin içinden vızıldıyor. Bana küçük vuruşlar yapıyor, derinlerde kalıyor ve kulakların cezalandırıcı bir ritimle klitorisime çarpmasını sağlıyor.

Ben ölüyorum.

Belki de gerçek anlamda. Emin değilim.

Tek bildiğim tüm dünyanın karardığı ve uzaktan vücudumun kasıldığını hissettiğim. Sanırım çılgılık atıyorum. Her yere fişkırttığımı biliyorum ama bunun tek nedeni diğer taraftan geri dönüp gözlerimi açmaya zorladığımda Chance'in gömleğindeki ıslaklığı görebilmem.

"Ohmagawd ... ohmagawd ..." Beynime oksijen gitmesi için tekrar tekrar nefes alıp veriyorum.

Chance Çılgın Şapkacı'yı benden özenle alıyor, kesinlikle daha az özenle yere bırakıyor ve kravatını çekip çıkarıyor. Gömleğinin sadece üç ya da dört düğmesini açabiliyor, sonra pes edip gömleğini kafasının üzerinden yırtıyor. Kemerini ve pantolonu yere düşüyor ve sanırım bir ara ayakkabılarını da çıkarmış. İç çamaşırını aşağı itip sikini serbest bıraktığında, kocaman ve sertti, ucu orgazmını engellemekten neredeyse morarmıştı.

Kendini eline alıp kabaca okşuyor. "Kendime bunun senin için olduğunu söylemiştim. Bu benim özrüm." Bunu zaten çözdüğümüzü ve özre gerek olmadığını söylemek istiyorum ama o kadar hızlı saçmalıyor ki. "Gelmem gerek Samantha. Bunu hak etmiyorum ve özür dilerim. . . . Yapmak zorundayım."

Kendini becermeye başlıyor, ben de oturduğum yerden kalkıyorum ve gözlerim parıldıyor. Gözlerimi kırpıştırarak elimi onunkinin üzerine koydum ve onu durdurdum. Çaresizlik içinde homurdanıyor ve acaba izci oğlum beni aşağı itip alacak mı diye merak ediyorum. Chance'le ilgili fikir heyecan verici. Kendi sınırlarının ötesine geçmesine bayılıyorum.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," diyorum ona tekrar. "Kendini cezalandırma."

Dişlerini sıkıyor, gözlerimin içine bakabilmek için alnımızı birbirine bastırırken hırıltılı bir şekilde nefes alıyor. Yaptığımız diğer her şey arasında bu en mahrem ve en önemli olanı ve sadece bir an olmasına rağmen sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Bir şey söylemeye başlıyor ama kelimeleri fiziksel olarak yuttuğunu ve yönünü değiştirdiğini hissediyorum.

"Yuvarlan ve o kışını benim için buraya koy."

Beni bırakıyor ve masaya vurarak geri çekiliyor.

Söyleneni yapıyorum -ayağa kalkıyorum, ama yanağımı masaya bastırmak için eğiliyorum, kışım tam Chance'in önünde. Baştan çıkarıcı bir şekilde kırpdanıyorum, ne yapmak üzere olduğumuzu biliyor ve bunu istiyorum.

Chance'i istiyorum.

Elleri yanaklarımı kavıyor, bir avuç etimi zevkle sıkıyor ve onu daha önce kalçamdaki parmak izleri konusunda uyardığımı hatırlıyorum. Burada mı? Kışımda, bizden başka kimsenin göremeyeceği bir yerde, onları hoş karşılıyorum ve daha fazlası için eğiliyorum.

Beni iki kez tokatlıyor, sertçe ve ben haykırıyorum. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor. Sesi talepkâr, hayır demem için beni cesaretlendiriyor ama gerçekten beni de kontrol ediyor. Akılsızca başımı sallıyorum, bir tane daha için kalçalarımı oynatıyorum. Yanaklarımı birbirinden ayırıyor ve kendimi tamamen farklı bir şekilde savunmasız hissediyorum. Göt deliğime kayganlaştırıcı sürdüğünü hissediyorum, sonra başparmağı kayıyor ve giriş yerimle alay ediyor

Hazır olup olmadığımı test etmek için.

Başparmağı kolayca içeri giriyor ve kıkırdıyor, sessiz ve karanlık.

O kadar ileri gittim ki, bu adam ve vücuduma yaptıkları için tam ve mutlak bir sürtük oldum.

Sikine kayganlaştırıcı sürdüğünü duyuyorum, ıslak şaplaklar beni de hazırlıyor. "Uzun süre dayanamayacağım Samantha. Benim için o büyük aleti almanı izledikten sonra bu tatlı deliğe girmek. Bana yardım edebilir misin?"

"Evet, ne olursa," söz veriyorum.

"Aferin kızıma. Ellerini altından geçir. Kışımı sertçe sikerken klitorisini ovalamanı istiyorum. Tekrar boşaldığını hissetmek istiyorum, kışını hissetmek istiyorum

etrafımda sarsılıyor. Beni boşaltabilir misin Samantha?"

Sözleri zaten ikimiz için de işin yarısını yapıyor.

"Uh-huh." Söylediği gibi yapıyorum, ellerimi kalçalarımın altına kaydırıyorum ve amımı avuçluyorum. "Ben hazırım, sadece yap."

Yavaş gitmesine ihtiyacım yok. Herhangi bir acı varsa, bunu memnuniyetle karşılıyorum çünkü onu içimde istiyorum - burada, orada, herhangi bir yerde, o olduğu sürece.

Sadece onu.

Davetim üzerine inliyor ve sikinin ucunu arka girişimde hissediyorum. Sözlerime rağmen yavaşça bastırıyor, ama kesik kesik nefes alışına bakılırsa, bunun benim rahatım için değil, kendi zevki ve kontrolü için olduğunu düşünüyorum. Bir an için keskin bir acı hissediyorum ve sonra vücudum onu almak için gevşerken iç çekiyorum.

İçimin derinliklerinde, kalçalarımı cezalandırıcı kavrayışıyla tutuyor ve sonra kendini üzerime bırakıyor. Sert ve hızlı bir şekilde vuruyor, kalçalarımızın her çarpışında kık yanaklarım geri tepiyor. Acıması gerekiyordu, tüm mantık acıması gerektiğini söylüyor ama acımiyor. Parmaklarım klitorisimin üzerinde bulanıklaşırken ve Chance kıcımlı bir canavar gibi sikerken, saniyeler içinde yaklaşıyorum.

Arkamda homurdanıyor ve terinin omurgama damladığını hissedebiliyorum. Benim için kendini tutuyor, benim de oraya gelmeme izin veriyor, böylece onun etrafında boşalmamı hissedebiliyor. İkimizin de neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Kıcımlı sik. Al, senin olsun." Zorla nefes alıyorum çünkü benim sözlerimle daha da sertleşiyor. "Ben senin fahişenim, Chance. Sadece senin. Kıcımlı döllerinle doldur *lütfe*!" Son kısım başka bir çığlık çünkü o gürlerken kasılıyorum, beni masanın içine sikerken kendini içime boşaltıyor. Bu sefer, kendi orgazmım boyunca Chance'e odaklanıyorum, kasıtlı olarak ondan her damlayı sağıyorum. "Evet, ver onu bana." Ve veriyor, nabız gibi Sıcak nabız beni dolduruyor.

İşi bittiğinde derin bir nefes alıp kendine geliyor ve ben de "Aferin oğlum" diye iç geçiriyorum.

Gülüyor, ani hareket ne yazık ki onu bedenimden uzaklaştırıyor. Ben ona bakarken öne doğru eğilip kulağıma girdi. "Kulağa bir köpekle konuşuyormuşsun gibi geliyor." Sırıtsı iyi huylu ve özür dilemesini gerektirecek bir şey olmadığını söylediğim ve kıcıma bir canavar gibi geldiği için artık çok daha mutlu olduğu belli.

Ben de sırtarak, "Bana iyi kız dedin," diyorum. "Fark şu ki ... hoşuna gitti," diyor ukalaca.

Haksız değil, hoşuma gitti, ben de çapkınca omuz silkip masadan kalkmaya başladım. Chance bana yardım ediyor ve ayağa kalkar kalkmaz nasıl bir döl, kayganlaştırıcı ve meyve suyu karmaşası içinde olduğumu fark ediyorum.

"Duş?" diye soruyor ve ben başımı sallayınca, bizim için duşu başlatmak üzere banyoya gidiyor.

Kapı çalındığında kıyafetlerimizi toplamak için geniş bacaklı adımlarla etrafta dolaşıyordum.

Hayır, cevap vermeyeceğim.

"Samantha, ben Wanda." sesini duyana kadar planım buydu. Ev sahibi."

Oh, kahretsin! Şu anda beni görmeye gelmesinin tek bir nedeni olabilir, ve kiram geciktiği için değil. Çünkü gecikmedi. Bu ayın kirasını çoktan ödedim ve gelecek ayınkini de biriktirdim ki bu da Bedroom Heaven satışlarındaki başarımın heyecan verici bir göstergesi.

Kanepeden bir battaniye alıp etrafıma sarıyorum ve her şeyin örtüldüğünden emin oluyorum. Yine de kapıyı açarken her ihtimale karşı arkasında duruyorum. "Hey, Wanda, gürültü için özür dilerim."

Gülümsemesi neredeyse kulaktan kulağa. "O konuda burada değil ... yani tam olarak değil, yine de bu eski binanın duvarlarının ince olduğunu hatırlamak isteyebilirsin. 'Chance kim?' seviyesinde ince." Dairenin içine bakmaya çalışarak yana doğru eğildi.

Onun adını söylediğimi mi duymuş? Demek ki çok daha fazlasını da duymuş.

"Aman Tanrım, özür dilerim. Bunu kesinlikle unutmayacağım," diye yemin ediyorum ve utançtan alevler içinde kalmadan önce kapıyı kapatmaya çalışıyorum.

"Bekle!" diye bağıyor, elini kaldırarak. "Duyduğuma göre satıyormuşsun,

Şimdi mi? Katalog gibi bir şey alabilir miyim? Ürünleriniz için?"

Sanki ürün katalogu olan bir uyuşturucu satıcısıymışım gibi konuşuyor. Üçüncü sayfa, kokain. Sayfa 12, ecstasy. Sayfa yirmi yedi, meth.

Ama ne demek istediğini anladım.

"Evet, bekle." Kapıyı itip çantama uzanıyorum ve Bedroom Heaven'ın kartvizitini çıkarıyorum. Kapıyı tekrar açıp kartı ona uzatıyorum. "Arkasında QR kodu var. Telefonunla tarattığında benim adımla katalogda olacaksın. İstediginizi satın alın, en fazla birkaç gün içinde teslim ederim, stokta varsa belki daha erken. Ve herhangi bir sorunuz olursa, bana bildirin. Yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Bir battaniyenin altında çırılçıplakken ve bacaklarımdan kim bilir neler akarken kapımın önünde satış yapıyorum. Kara haklıydı. Seks sattırır. Jaxx bu hikayeyi duyana kadar bekle. Muhtemelen bunu yeni bir satış stratejisine dönüştürecektir-Amaçlı Demolar.

Ben kapıyı kapatırken Chance yeniden ortaya çıkıyor ve kaşları alnına doğru fırlıyor. "Kaçıyor musun?" diye takılıyor, ama sesinde bir endişe de yok değil.

"Satış yapıyorum," diye açıklıyorum gülerek. "Az önce satın aldığını da sayarsak, bir günde iki tane oldu." Çılgın Şapkacı'yı elime alıyorum, ağırlığına şaşıyorum ve birdenbire hepsini aldığım için biraz utanıyorum.

Bu beni bir sürtük yapar mı? Yani seksi bir şekilde değil de, gerçek anlamda?

Arkasındaki bilimi biliyorum. Vajinal açıklıklar esnemek içindir ve her boyuttaki penisi kolaylıkla kaldırabilir, koca bir bebek kafasının oradan çıktığı düşünülürse. Ancak toplumumuzda kadınların 'sıkı' ve bakire olması yönünde bir beklenti var ve eğer değilse bir damgalama söz konusu. Ve ben uzun zamandır bakire değilim. Vajinamda duvarlara dokunmadan bir Mack kamyonu sürebileceğinize dair gerçek bir kanıtla bakana kadar, uzun zaman önce ceset sayısı fikrini reddederek bunu hiç düşünmedim.

"Hey, nereye gittin?" Chance yanıma gelip beni kollarının arasına alarak soruyor.

Kafamı sallıyorum, bu düşüncelerden kurtulmaya çalışıyorum. Doğru olmadıklarını biliyorum ama ben de herkes gibi toplumun bir kurbanıyım. Sadece kendime bunların saçmalık olduğunu hatırlatmaya devam etmem gerekiyor.

"Bunun nasıl uyduğunu merak ediyorum," diye itiraf ediyorum.

Chance kıkırdıyor. "Biraz çalışma ve bolca kayganlaştırıcı ile." Elini aramıza sokuyor, hâlâ orada duran kayganlaştırıcıyı kullanarak iki parmağını içime sokuyor ve yavaşça pompalıyor. Artık o kadar tahrik olmadığım için etrafındaki lezzetli gerginliği tekrar hissedebiliyorum. "Yine mi istiyorsun? Seni oraya götüreceğim."

Sorusunda kıskançlık yok, onun yerine bir oyuncak, özellikle de büyük bir oyuncak istediğimi düşünmesi gibi bir kaygı yok. Chance ile aramızda sadece birbirimizden zevk alma isteği var.

Ama başka bir tura ihtiyacım yok. Mutluluktan orgazm olmuş, zihinsel olarak tatmin olmuş ve fiziksel olarak tükenmiş durumdayım.

Chance'in dudaklarına bir öpücük konduruyorum, o kadar hızlı ki beni öpmek için büzüşmüyor bile. "Hadi duş alalım."

Yıkandıktan sonra birlikte yatağıma kıvrılıyoruz. Çarşafların altında çırılçıplak, dikkatlice soruyorum, "Bu gece hayal kırıklığına uğradın mı? Sorun değil, muhtemelen gitmemeliydim."

Gitmeden önce ona hayır demesi için pek çok şans vermiştim ama belki de gitmeme kararını kendim vermeli ve işlerin bu kadar kötü gitme riskini almamalıyım. Ama Chance'e destek olmak istemiştim ve o da beni orada istediğini söyleyip duruyordu.

Muhtemelen kibarlık yapıyordu. O böyledir.

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor ve dışarıda geçirdiğimiz akşamı tekrar tekrar düşünüp analiz etmesini takdir edebiliyorum. "Hayır, hayal kırıklığına uğramadım. Sanırım memnun oldum. Tarif edebileceğim en iyi yol bu. Mutlu değilim, çünkü insanların duygularının incindiğini biliyorum, ama uzun zaman önce söylenmesi gereken şeyler sonunda ortaya çıktı. Bunu kabul etmek, düzeltmenin ilk adımıdır ve umarım şimdi bunu yapabiliriz. Senin sayende."

Bunu bir suçlama değil de iltifat gibi söylüyor.

"Gerçekten mi?"

Dudaklarıma karşı tekrarlıyor, "Gerçekten."

Sonra beni öpüyor, dudakları dudaklarıma tatlı tatlı değiyor. Duygusal bir öpücük ve içimden gelen tüm itirazlara rağmen göğsümde bambaşka bir sıcaklığın filizlendiğini hissediyorum. *Belki de o kadar kötü değildi*, diye düşünüyorum.

Psikoloji dersim için bu konuda bir ödev yazmayacağım çünkü özellikle Vivian'a karşı kesinlikle olması gerektiği gibi davranmadım. Ama belki de iyiydi?

Chance bana kızmadıysa, bu benim için yeterli. Yapabiliyorken tadını çıkaracağım, onun tadını çıkaracağım.

BÖLÜM 24

ŞANS

Jim aynı anda ofisimin kapısına vururken, "Tık, tık," diyor. Kafamı kaldırdığımda yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Meşgul müsün? Burada seni bekleyen ziyaretçiler var."

"Ziyaretçiler mi?" Aptalca yankıladım. Takvimime yaptığım hızlı bir zihinsel kontrol bugün herhangi bir randevum olmadığını teyit ediyor.

"Teşekkürler dostum," diyor Kyle Jim'e ve onu iterek ofisime giriyor. Kardeşlerimin geri kalanı da içeri girerken Jim yoldan çekiliyor.

Cameron, Carter, Luna, Cole, Kayla ve Kyle, benden daha fazlası için tasarlanmamış küçük alanda duruyorlar. Demek bu da o ziyaretlerden biri. "Selam çocuklar, ne haber?"

Yüzleri tarıyorum ama hiçbirisi bana bir ipucu vermiyor. Yine de bu bir ilk. Hepimizi bir odada toplayan tek şey annemin bunu istemesi ya da Gracie'nin okuldaki yıllık mezuniyet töreni.

Hayır, hatırlıyorum, Cole geçen yıl bunu atlamıştı. Meşgul olduğunu söylemişti. "Ne oldu?" Cameron hırlıyor. "Ciddi misin sen?"

Her zamanki barışçı Kayla öne çıkar. "Hayır, henüz değil. O sidik ve sirkeyi bir dakika daha içinde tut. Başka nerede konuşabiliriz ki hepiniz Luna ve beni ezme tehlikesiyle karşı karşıya kalmayasınız?"

Dönüyor ve nereye gideceğini biliyormuş gibi herkesi ofisimden dışarı çıkarıyor. Onu takip ederek sesleniyorum: "Sağdaki son kapı. En büyük toplantı odamız."

Odanın içinde Kayla kapıyı arkamızdan kapatıyor ve herkesi bir sandalye kapıp oturmaya yönlendiriyor. Burası benim kulübüm olmasına rağmen, görünüşe göre yetkili o.

Daire şeklinde oturduğumuzda Cole alaycı bir tonla, "Bu bir müdahale gibi geliyor" diyor.

Cameron ağabey rolünü oynayarak, "Nereden biliyorsun?" diye soruyor.

Bu da Cole'un her zamanki gibi hemen geri çekilmesine neden olur.

Kayla, "Tamam, dün gece hakkında konuşmamız gerek," diye söze başlar.

"Yine annemin emirlerini mi yerine getiriyorsun?" Ben deadpan. "Saçmalamayayı kes, senden ne söylemeni istiyorsa onu söyle ve hepimiz günümüze devam edelim. Hepimizin yapacak işleri olduğunu biliyorum." Çemberin etrafını işaret ediyorum, hepsinin bu şekilde anında burada olmasına hâlâ hayret ediyorum. "Cameron'ın muhtemelen kapatması gereken önemli bir anlaşması vardır, Carter'ın kafasını takması gereken bir borsa işi vardır, Cole'un elinde ne bok varsa vardır ve Kyle'ın da muhtemelen evde yatağına çıplak bir şekilde bağlanmış onu bekleyen biri vardır."

Kardeşlerim hakkında düşündüğüm şey tam olarak bu değil. Ya da en azından onlar hakkında düşündüklerimin *hepsi* değil. Ama çok da uzak değil.

Kyle sırtıyor. Bana haklı olduğumu mu söylüyor yoksa haksız olduğumu mu? Kim bilir.

Kayla bana keskin bir çivi doğrultuyor. "Bu annem değil. Benim ve sen pantolonunun içinde tutamıyorsun diye ailemin dağılmasına izin vermeyeceğim. Genelde endişelenmediğim kişi sensin ama işte buradayız."

Kardeşlerim arasında bir homurdanma başladı, genel kanı 'benim için endişelenmene gerek yok' şeklindeydi ama Kayla'nın buna tahammülü yoktu.

"Bu benim hatamış gibi hissediyorum. Samantha'yı senin evinde görünce o kadar şaşırdım ki merak ettim. Ona nasıl baktığını görebiliyordum, aranızdaki kıvılcımları hissedebiliyordum ve sanırım onu davet edersem seni zorlayacağını düşündüm. O zamana kadar Samantha'yla ya da başka biriyle görüştüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ama belli ki sıradan bir ilişkiden çok daha fazlasıydı. Kimse küçük kirli bir sır gibi saklanmaktan hoşlanmaz Chance, ama sen ona bunu yapıyordun."

Kız kardeşim tecrübelerine dayanarak konuşuyormuş gibi geliyor ve ben de onun hakkında bilmediğim ne var diye merak ediyorum. Tüm kardeşler arasında en yakın olan biziz ama o haklı. Ona Samantha'dan bahsetmedim, bu yüzden göğsüne yakın tuttuğu ve sessiz kaldığı şeyler olması mantıklı olurdu.

Bundan hoşlanmıyorum. O benim küçük kardeşim ve eğer biri ona kötü davranıyorsa, bunu bilmek istiyorum. Biz beş kardeş onu alaşağı edebiliriz.

-Maddi, zihinsel ve fiziksel olarak.

Kayla bana bakıyor, bir yanıt bekliyor.

"Özür dilerim. Sana söylemeliydim ama Samantha ve ben büyük bir şey değiliz. Sıradan bir ilişkimiz var, sadece takılıyoruz." Yalanı söylerken bile, bunun uzun zamandır gerçek olmadığını bildiğim için utanıyorum.

Önce Kyle gülüyor, ama sonra herkes gülüyor - bana.

Yine de Carter konuşuyor. "Eğer buna inanıyorsan, sana satacak bir şeylerim var kardeşim. Ben kabul edilmiş ve belgelenmiş bir aptalım ve hatta

Onu sevdiğini görebiliyorum."

Odanın etrafına bakıyorum, kardeşlerime değil ama sanki Samantha bir köşeden ya da sandalyelerin arkasından fırlayıp "yakaladım seni!" diye bağırabilirmiş gibi.

Parmağımı dudaklarıma götürerek, "Şşşt! Sessiz ol," diyorum. Şaşkın bakışları karşısında, "Ona aşık olduğumu biliyorum ama o ..." diye açıklıyorum. Ayağa kalkıyorum, odanın içinde volta atıyorum ve daha sonra nasıl görüneceğini umursamadan saçımın tellerini çekiştiriyorum.

Ve sonra Luna'yı gördüm. Samantha'nın en iyi arkadaşı.

O kadar sessizdi ki, sanırım burada olduğunu unutmuştum. Ona doğru yaklaşıp emrediyorum, "Ona söyleyemezsin. Panikleyip kaçar." Carter karısıyla bu şekilde konuştuğum için bana ters ters bakınca, biraz daha yumuşak bir sesle tekrar söylüyorum, "Lütfen, ona söyleme."

Gerekirse sessiz kalması için ona yalvaracağım ama Samantha kalbimin onda olduğunu bilmemeli. Eğer bir an için bunun seri, tekrarlanan ilişkilerden daha fazlası olduğunu düşünürse, anında gider.

"N e l e r oluyor?" Cameron soruyor. "Aşka karşı falan mı?

Dün gecedен sonra hiç şaşırmazdım."

Normalde onun üzerine atılırdım ama bu durumda sandalyeme geri düşünüyorum. "Dinleyin, işte olanlar..."

Onlara her şeyi anlatıyorum, 'konferansın' gerçekte ne anlama geldiğinden, kim olduğumuzu bilmediğimiz ilk gecemizden, Carter ve Luna'nın buz pateni davetinden, randevulardan, akşam yemeklerinden, bütün gece konuşmaktan ve daha fazlasından.

"Ve bolca seks," diye bitiriyorum. "Dolayısıyla, takılma zihniyeti. Ama bundan çok daha fazlası var."

Luna söze giriyor ve dikkatle açıklıyor: "Samantha'nın babası onları gafıl avladı, kötü bir durumda bıraktı ve bu da yetmezmiş gibi bu konuda oldukça kötü davrandı. Erkeklerle hiç güvenmiyor. Birileriyle çıkıyor falan..." Luna bana bakıyor. "Ya da çıkıyordu. Ama herkesi uzakta tutuyor ki *gittiklerinde* o kadar acımasın, çünkü gitmeleri değil, *ne zaman* gittikleri önemli."

"Bir kale duvarını koçbaşıyla yıkmaya çalıştıkları filmlerden birini izlediniz mi hiç?" diye ekliyorum. Başlarını salladıklarında devam ediyorum, "Samantha da öyle. Duvarları çelikle güçlendirilmiş ve benim elimde kalbine ulaşmaya çalışan minicik bir sopa var. Bana güvenmesi zaman alacak."

Cole ve Kyle kıs kıs gülüyorlar ve Kyle serçe parmağını kaldırıyor. "Küçük bir sopam var demiştin."

"Gerçekten mi, göt herifler?" Kayla onları azarlıyor, onlar da omuz silkiyor. Onları suçlayamam, benim açımdan oldukça kolay bir adımdı.

Carter öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, benimkilere korkunç derecede benzeyen gözleriyle beni süzüyor. "Bu gerçek mi? O bizden biri, Luna'nın arkadaşı olarak değil ama senin ... *her ne diyorsan*, o yüzden mi kaçmıyor?"

Başımı salladım. Bunu yüksek sesle itiraf etmek, birine söylemek iyi hissettiriyor çünkü Samantha'ya söyleyemiyorum. Henüz söyleyemem.

"Tamam, arkanı kolluyoruz o zaman," diyor, sanki Samantha artık sadece uyumsuzlar çetemizin fiili bir üyesi değil de ailenin bir parçasıymış gibi.

Çemberin etrafına baktığımda herkes Carter'ın sözlerini onaylarcasına başını sallıyor. Uzun zamandır ilk kez hepimiz bir konuda aynı tarafta yer alıyoruz. Bu iyi hissettiriyor.

Belki Samantha ailemi sandığından daha fazla düzeltmiştir.

"Bu arada, dün gece siz ikiniz ayrıldıktan sonra ne olduğunu bilmeniz gerekiyor..." Kayla söyledi.

"Boktan bir sirk," diye geveliyor Kyle. Çocuksu bir sırıtışla bana başparmağını kaldırıyor. "Harika sayılır."

Herkesin yüzüne bakılırsa haksız da sayılmaz. En azından boktan kısmı hakkında.

"Büyükbaba Chuck ve babam Samantha'dan nefret ediyorlar, onun, tırnak içinde söylüyorum, çünkü bunu benim söylediğimi düşünmenizi istemiyorum, 'geveze ve açık sözlü' olduğunu söylüyorlar. Annem ve büyükanne Beth de temelde aynı nedenle onu seviyorlar," diye açıklıyor Cameron. "Büyükbabam bu yaşta büyük bir aile patlamasının kalbi için kötü olduğundan yakındığında annem ona taze bir nefes diyordu."

Gülüyorum, Samantha'nın bu tanımlamaların hepsini takdir edeceğini, ne amaçla söylenmiş olursa olsun iltifat olarak kabul edeceğini biliyorum. Ve Büyükbaba Chuck'ın kalbi tamamen iyi durumda. Adam hâlâ yatık egzersiz bisikletiyle günde beş mil koşmakla övünüyor. Ve artık emekli olduğu için, o ve Büyükanne Beth neredeyse her gün ata biniyor ve onlarla da ilgileniyorlar. Elbette paraları yettiği için yardım alıyorlar ama o her zaman artık ellerini kirletmeyi sevdiğini çünkü uzun yıllar boyunca bir yönetim kurulu masasında otururken bunu yapmadığını söylüyor.

Ama Vivian Teyze'yle yapacağı acımasız konuşmanın muhtemelen dört gözle beklediği bir şey olmadığını görebiliyorum.

"Tamam ama babamın ne düşündüğü umurumda değil. Uzun zamandır böyle bir şey yapmadım," diye itiraz ediyorum.

Kyle homurdanıyor. "Tabii ki umursuyorsun. Hepimiz umursuyoruz. Çok sık boktan bir baba oluyor ama o bizim babamız. Onun onayını istemek insanın doğasında var."

Vay be. Bu Kyle'ın babamız hakkında söylediği en derin itiraf. En azından ben duydum. Genelde babamı yerin dibine sokmaya çalışmaktan zevk aldığını düşünürüm ama belki de bundan fazlası vardır.

Carter başını sallayarak Kyle'a katılıyor. Babamın Blue Lake'teki pençesinden kurtulup kendi şirketini kurarak mucizeler yarattı ve babamın ona öğrettiği işi yapıyor. Carter tek bir müşteri için çalıştığı için rakip değil, ancak piyasa hakkında iş tartışmaları yapabilecekleri ve projeksiyonlar hakkında şakalaşabilecekleri noktaya gelmek biraz zaman aldı. "Neredeyse kendimi öldürüyordum, yirmi beş, sekiz, üç-altmış altı çalışıyordum, bu yüzden beni o parlak kış parıltısıyla görecekti." İlk çocuk ve dolayısıyla otomatik altın çocuk olan Cameron'ı işaret ediyor. "Ama şimdi bile, içten içe, ona sadece iyi olmadığımı, yaptığım işte *harika* olduğumu göstermek istiyorum."

Luna elini Carter'ın elinin üzerine koyuyor ve ona tatlı tatlı gülümsüyor. "Sen harikası."

"Kimse ona en iyi kısmı söylemeyecek mi?" Cole dikkatimi çekerek soruyor.

Bir kahkaha tufanı kopuyor ve kafam karışarak, "Ne?" diye soruyorum. "Vivian geri döndü," diyor Cole.

Yalan söylediğine dair bir ipucu bulmak için yüzünü tararken gözlerim açılıyor. "Dönmedi."

Tanıklık ediyormuş gibi elini kaldırıyor, "Yemin ederim. Çok komikti." Ayaklarını sürüyerek dışarı çıkmasını, etrafında dönmesini ve parmağını sallamasını taklit ediyor. "Ve bir şey daha! Blah-blah-blah." Sertçe gülerek, "Yemin ederim bunu üç kez falan yaptım, her seferinde daha az mantıklı konuşarak saçmaladım. Çocukken kedisiyle ilgili bir şey bile vardı."

"Yok artık!" İçimden bir ses keşke bunu görseydim diyor.

Cole omuz silkerek ellerini uzatıyor. "Sanırım Büyükbaba Chuck ona Muffalina'nın öldüğünü söylemiş -kedinin adı meşru- ama aslında kaçmış ve canavarı bulmak için tüm kasabayı aramak istememiş çünkü o kötü bir şeymiş, sürekli insanları ısırtıp tırmalıyormuş. Vivian da dahil. O zaman da bunun bir lütuf olduğunu düşünmüştü, şimdi de öyle düşünüyor. O yapmadı

kabul etti ve Muffalina'yı ya da başka birini hiç umursamadığını ve belki de bir erkek kedi alması gerektiğini, böylece onu arayacağını söyleyerek hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Adam özür diledi ama kadın bunun çok az ve çok geç olduğunu söyledi ve tekrar tepindi."

Gözlerimi kapatıyorum ve Vivian Teyze'nin kırk küsur yıl önceki bir kedi için ağladığını hayal ediyorum. Öldüğünü değil, muhtemelen başka bir ailenin onu sahiplendiğini ve artık onun olmadığını. Muhtemelen *ondan* uzaklaşmak için bilerek kaçmıştı.

"Ama bilin bakalım onunla kim geri dönmedi?" Kyle ima ediyor. "Kedi değil.

Vivian Teyze."

"Devin mi?"

"*Ehnt!* Annemi tasmalı bir köpek yavrusu gibi takip ediyor, her seferinde onunla birlikte gidip geliyor, patlamalarına güldüğümüzde bize ters ters bakıyor ve ona üzülmede *çok haklı* olduğunu söylüyordu. Ama Bridgette? Tüm bu olanlardan giderek daha fazla rahatsız oldu ve Devin onu Vivian'ın peşinden son kez kovalamaya çalıştığında onu elinin tersiyle itti. Ona 'annesini halletmesini' ve bir Uber çağıracağını söyledi.

Anlaşılan ayrılırken çok şey kaçırmışım.

"Ne oldu?"

Cole, "Onu eve götürdüm," diye cevap verdi. Tüm gözler ona çevrilince ekliyor: "Onu kaldırıma bıraktım, Samantha'yı dinlemesini söyledim ve ön kapıdan girer girmez çekip gittim. Gerçi bu iyi tavsiyeyi dinleyecek mi bilmiyorum. Yol boyunca oldukça sessizdi." Bunu onlara daha önce en az bir kez söylediğini hissediyorum.

"Ondan sonra parti çok çabuk dağıldı," diyor Kayla. "Yani bizim gecemiz böyleydi. Sizininki nasıldı?"

Balık tutuyor, hem de çok.

"Samantha'dan ailemiz adına özür diledim, o da herkesi üzdüğü için özür diledi ve bu konuyu geçmişte bırakmaya karar vererek el sıkıştık." Teknik olarak yalan söylemiyorum. Kesinlikle özür diledik ve el sıkıştık, sadece benim söylediğim şekilde değil.

"Güzel," diyor Carter, yalanımı yüzüme vurmadan.

"Belki bir ara çifte randevu yapabiliriz?" Luna umutla soruyor.

"Buna randevu demediğin sürece, belki," diye cevap veriyorum, ondan daha gerçekçi bir şekilde.

Cole saatine bakarak, "Burada işimiz bittiyse gerçekten gitmeliyim," diyor.

Dürüst olmak gerekirse burada bizimle bu kadar uzun süre oturmasına şaşırdım.

O ayağa kalktığında herkes gitmeye başlıyor ama Cameron geride kalıyor. Buna şaşırmadım. Muhtemelen bir ağabey konuşması yapmak istiyor, daha çok bilinen adıyla Baba 2.0.

"Ne var ne yok?" diye sordum.

Sertçe yutkunuyor ve kelimelerini toparlayarak tavana bakıyor. "Dikkatli ol, hepsi bu. Samantha'ya karşı gerçek hisler beslediğini söyleyebilirim, ama eğer o ..." Sözünü kesiyor ve derin bir iç çektikten sonra tekrar deniyor. "Ben aşık oldum

-Gerçek, derin, sonsuz aşk. Artık özel bir şeymiş gibi gelmeyene kadar onu elimde tuttum ve onu hafife aldım. Ve onu kaybettiğimde ... bu beni mahvetti, dostum." Göğsünü kalbinin üzerinde kavlıyor, karısının cenazesinden bu yana ondan görmediğim kadar çok duygu gösteriyor.

İçgüdüsel olarak kolumu kardeşimin omzuna atıyorum ama o benden bilerek uzaklaşıyor, rahatlamak istemiyor.

"Cameron, sana olan şey-"

Sözümü kesti. "Sadece . . . Umarım daha fazla bir şeye dönüşür. Senin için, onun için. Çünkü yaşadığım güzel yıllar için her sabah hissettiğim cehennemi on yıl daha yaşayabilirim. Ama dikkatli ol. Çünkü bu tek taraflı olursa ya da Samantha sana ihtiyacın olanı veremezse, başladığı gibi hızla söner ve seni, birlikte bir geleceğe sahip olamayacağın biri için tüm dünyayı yakıp kül ettiğini fark etmekle baş başa bırakır."

Bana herhangi bir şekilde cevap verme fırsatı vermeden gidiyor.

Şaşkın bir halde ofisime doğru yürüyorum.

"Hey, Chance!" Stephen seslenerek beni durdurdu.

Dikkatim dağılmıştı, başımı salladım. "Evet, ne oldu?"

Kaşlarını çatıyor, merakla bana bakıyor. "İyi misin dostum?"

"Evet, evet," diye tekrarlıyorum, Cameron'ın ayaklarımın dibine serdiği ağır düşünceleri bir kenara bırakarak.

"Samantha'nın nerede olduğunu biliyor musun? Bugün bir randevumuz var ama danışmanlık odasında değil."

"Bugün sınavı var," diye cevap veriyorum düşünmeden. "Planlanmış bir seansınız olmamalı. Belki de günü yanlış anlamışsındır?" Ben öneriyorum.

"Hayır, bugündü" diye cevap veriyor sertçe. "Sanırım unuttu."

Bu Samantha'nın yapacağı bir şey değil, ama kendi ders ve danışmanlık programını kendisi yapıyor, o yüzden emin olamıyorum. Sınavı biliyorum çünkü haftalardır çalışıyor ve kahvaltıda ona bilgi kartları konusunda yardım ettim. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Bir dakikam var," diye teklif ediyorum.

Ama Stephen başını sallıyor ve uzaklaşmaya başlıyor. "Hayır, sorun değil. Onunla konuşmak istedim."

Onun için çok endişelenmiyorum. Stephen kendine güven konusunda büyük adımlar atıyor ve eksikliğini hissettiği en önemli şey de buydu. Hatta bazı yeni üyelere akıl hocalığı yapıyor ve eğer bir sorunu varsa neden Samantha'yla konuşmayı tercih ettiğini anlayabiliyorum. Özellikle de sınıftan ya da kızlarla ilgili bir bilgiyse.

Yine de arkasından sesleniyorum. "Hey, Stephen!" Arkasına baktığında gülümsüyorum. "*Bayan Redding* demek istediniz, değil mi?"

Anlamadan önce birkaç kez göz kırptı, sonra başını salladı, "Evet, Bayan Redding."

Ama sesi kısılmıştı ve uzaklaşırken başı öne eğikti ve Samantha'ya programını daha sonra sormam gerektiğini kendime hatırlattım.

BÖLÜM 25

SAMANTHA

Kıç tekmeliyorum ve isimler alıyorum! Geçen hafta inanılmazdı.

Chance bana kardeşlerinin geldiğini ve biz ayrıldıktan sonra akşam yemeğinin öncekinden daha büyük bir hesaplaşma olduğunu söyledi, bu yüzden birçok yönden, Nükleer Aile Erimesi '23'ün kışkırtıcısı olarak hafızalarından silindim. Ayrıca, bunların hiçbiri için bana kızgın olmadığına dair bana tekrar güvence verdi.

Jaxx ve ben hâlâ satış yapıyoruz. Wanda'nın satın aldığı dört dörtlük ürünlere ek olarak, binadaki diğer üç kiracı da bir şeyler satın almak için geldi. Neyse ki Çılgın Şapkacı'yı yüksek sesle tavsiye ettiğimi duymamışlardı ama Wanda'dan övgü dolu bir tavsiye aldılar.

Okuldaki sınavımda başarılı oldum, ki bu daha çok bir sunum ve ardından profesörümle sahte bir danışmanlık seansıydı. Öğrencinin öğretmene dönüştüğü diğer taraftan, kulüpteki derslerim de iyi gidiyor.

Sonuncusu, 'Kendi Tanışma Şirinliğini Yarat', büyük bir hit oldu. Erkeklerle ürkütücü hissettirmeyen samimi yaklaşımlar, sözde değil gerçekten iyi biri olmanın yolları ve her ikinizin de uyumlu olup olmadığınıza karar vermenize yardımcı olacak küçük konuşmalar üzerinde çalıştım. Bu dersin en sevdiğim kısmı, erkeklere bazı tipik tavlama cümlelerini uygulattığım zamandı. . . birbirleri üzerinde . . . ben videoya çekerken. Bir erkeğin size bakıp 'gülümsersen çok daha güzel olursun' demesinin ne kadar iğrenç bir his olduğunu çabucak görmüşler ve 'seksi bakışlarının' daha çok 'tenini bir palto gibi giyeceğim' olduğunu görünce dehşete düşmüşlerdi.

Lucas, Enzo'nun demosu sırasında neredeyse üzerine atlıyordu ve bu hiç de seksi bir şekilde olmamıştı. Jim tartışmalarını durdurmak için araya girmek zorunda kaldı ama sonuçta her bir erkek çok şey öğrendi ve birkaçı daha sonra bana teşekkür etmek için yanıma geldi. *Bayıldım!*

Ayrıca Evan ile konuk olmamı istedikleri podcast üzerinde çalışıyorum. Tipik bir sohbet seansından ziyade, *He Said, She Said* tartışması ile büyük bir şey yapmaya karar verdik. Okuldan birkaç kız davet ettim ve kulüpten birkaç erkek seçtik, hepsi de şu niyetle

Onları bir odaya koymak, bir konu ya da soru ortaya atmak ve kıvılcımların uçuşmasını görmek.

Bunun harika ya da tamamen başarısız olma potansiyeli var ki bu son derece heyecan verici. Geçici bir stüdyoya dönüştürdüğümüz toplantı odasında otururken havadaki heyecanı hissedebiliyorum.

Herkes sandalyelerinde yer değiştirirken Evan, "Bugünkü tartışmamızın bir parçası olmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor. "Ben Evan White ve başlamadan önce birkaç kuralın üzerinden geçmek istiyorum. Öncelikle, lütfen sandalyelerinizden kalkmayın. Elimizdeki mikrofonlar çok fazla hareket için tam olarak hazır değil ve ben de on kişiden fazlası için anında yeniden çalışma yapacak kadar teknoloji konusunda iyi değilim."

Evan dil, saygı, konuya bağlı kalma ve daha fazlasını kapsayan kurallarla devam ediyor ve herkes dinliyor olsa da, çoğunlukla birbirlerine bakıyorlar, sözlü rekabeti ölçüyorlar.

"Tamam, hepinizi tanıyan tek kişi Samantha olduğu için girişleri onun yapmasına izin vereceğim," diyor ve sözü bana bırakıyor.

"Teşekkürler, Evan. Genç yetişkinleri bir araya getirmeye çalıştık ama hepiniz on dokuz ila yirmi beş yaş arasındasınız ve üniversitede derslere giriyorsunuz, yani tam olarak çeşitli bir demografik yapıya sahip değiliz ama umarım bu ortak bir zemin bulmamıza yardımcı olur çünkü burada sadece bir saatimiz var. Herkes hakkında kısa bilgiler - kulüpten ..."

"Lucas, spor pazarlaması bölümünde okuyor ve sen duymak istesen de istemesen de her zaman fikrini söylüyor." Bunu iltifat olarak söylediğimi anlasın diye Lucas'a sırtıyıyorum ve o da bana hak vererek başını sallıyor.

"Stephen. Bay Rogers'ın 'yardımcıları ara' sözünü hiç duydun mu? O Stephen, yani bugün kulüpte bir şeye ihtiyacınız olursa hanımlar, otomatlar ya da tuvaletler olsun, muhtemelen size yardımcı olabilir."

Stephen masanın karşısındaki kadınlara sıcak bir gülümsemeyle başını sallıyor ve "Jim, güvenlik görevlimiz, bugün tuvaletlerin yanında olacak, böylece onları kullanırken kendinizi güvende hissedebilirsiniz" diyor.

Onları nasıl dinlediklerini ve öğrendiklerini gördükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor çünkü Jim'in konukların rahatı için o bölgede görevlendirilmesi Anthony'nin fikriydi.

"Anthony, o bizim iyi kalpli şapşalımız."

Anthony sözümü kesiyor ve alaycı bir tavırla, "Onlara bunu söylemeyin Bayan R. Zaten oyunumu bozuyorsunuz!" diyor.

Bunun üzerine alnıma vurup, "Ne oyunuymuş o, Toro?" diye takılıyorum. Yıllarca süren vantuz çemberini hatırlayınca yüzü kızarıyor ama aslında utanmıyor. Yaptığı maskaralıklara takılan lakapla gurur duyuyor.

onu kazandım, ve o ve ben şimdi tamamen iyiyiz. Özür diledi, tamamen yeni bir şekilde düşünüyor ve arkadaşlarıyla aldığı mallar için bana ve Jaxx'a para verdi.

Lucas kendi omzuyla Anthony'nin omzunu dürtüyor. "Dostum, sende oyun falan yok. Etrafa tılsım saçıp dua ediyorsun ve birilerini tavlamayı umuyorsun. Bu alanı daraltmalısın, kardeşim."

Anthony bu söze gülerek karşılık verir: "Sanki dışarıda onları teker teker vuruyorsun." Yumruk tokuşturmalar ve bol bol 'kanka' demelerle kahkahaya boğulurlar.

"Çocuklar." Chance tek bir kelime söylüyor ve ikisi de doğruluyor, ancak hala sırtıyor ve kendilerinden memnunlar.

Devam ediyorum, "Enzo-o bizim planlı adamımız. Okul birincisi, *summa cum laude*, işletme ağırlıklı hukuk fakültesi. Lazer odağıyla görmezden gelemeyeceği bir dikkat dağınıklığıyla hiç karşılaşmadı."

"Ve son olarak Tyler. Kulüpte yeni olduğu için onu çok iyi tanımıyorum ama Beyefendiler Kulübü'nün öğretilerine daha az aşına olan birini dahil etmenin önemli olduğunu düşündüm."

"N'aber?" Tyler karşısındaki kadınlara iki parmağını sallayarak şöyle diyor. "Ve burada, daha fazla psikoloji öğrencisini dahil etmenin adil olmayacağını düşündüm, bu yüzden havuzumu genişletmeye çalıştım, böylece deneyimlerde biraz çeşitlilik elde ettik." Herkesi doğru anladığımdan emin olmak için notlarımı kontrol ediyorum ve masada aşağı inerken işaret ediyorum. "İlk olarak, Jaxx-müzik bölümünde okuyor ve mümkün olduğunca sık her türden konsere gidiyor. Meli- profesyonel olarak oynamayı umut eden ama aynı zamanda işletme diploması alan belalı bir futbolcu. Apple-okul gazetesi *Campus Community Bulletin*'in baş muhabiri ve siyasi gazetecilik yapmayı planlıyor. Trixleigh - Gamma Lambda Kappa'nın eğlence başkanı ve lüks bir parti planlayıcısı olmayı planlıyor. Ve Serena-kampüs kitapçısında çalışıyor ve

Tarihten fanteziye kadar her şeyi her gün okuyor."

Jaxx ve Trixleigh'i Bedroom Heaven aracılığıyla tanıdığımı söylemiyorum çünkü bu benim buradaki tartışma moderatörlüğü görevimin bir parçası değil ve açıkçası paylaşıp paylaşmamak onların bileceği iş.

"Chance, Evan ve ben çoğunlukla konuları sunup sorular soracağız, sadece gerektiğinde konuşmayı ilerletmek için devreye gireceğiz. Ancak planımız konuşmanın çoğunu onunuzun yapması. Sorusu olan?"

On kişi de sessiz kalıyor ya da başlarını sallıyorlar ve ben bir an için bunun bir saat boyunca kelimeleri çekiştirmeye çalışacağımız bir konuşma olacağına dair dehşete kapılıyorum

fermuarlı dudaklarından. Evan ve Chance'e bir bakış atıyorum ama onlar her zamanki yayın öncesi kontrol listelerini yapıyorlar.

Ne olduğunu anlamadan giriş müziği başladı.

Gösteri zamanı.

"*Two Men and a Mic*'in çok özel bir bölümüne hepiniz hoş geldiniz," diyor Evan, bilgisayarının yanına kurduğu kamerasına bakarak ve bir şeyler tanıtarak. "Ben Evan White ve bu gece *He Said, She Said* adını verdiğimiz özel bir bölümümüz var. Daha fazlasını anlamak için, işte esas adamım, Chance Harrington. Chance?"

"Teşekkürler Evan ve hepiniz hoş geldiniz. Kısa bir süre önce Gentlemen's Club'daki kadromuza bir personel ekledik. Bu bizim için alışılmadık bir durumdu çünkü ... o bir kadın. Ama aslında onu bu *yüzden* işe aldık, üyelerimize yeni bir bakış açısı getirmek için. Ve size söylemeliyim ki, madalyonun diğer tarafından olaylara bakış açısı getirerek inanılmaz bir ilerleme kaydetti. O kadar iyi gitti ki bu fikri genişletelim diye düşündük. Ve şimdi, işte buradayız. Samantha Redding'i takdim edebilir miyim?"

Sahte alkışlar falan yok ama sanki biri 1000 watt'lık bir spot ışığını üzerime tutmuş gibi hissediyorum.

"Herkes merhaba," diyorum mikrofona biraz fazla yaklaşıp. Yanıt olarak yüksek sesli bir geri bildirimle ciyaklıyor. Geri çekilerek, "Özür dilerim!" diye tıslıyorum.

"Anladım, Samantha. Benim hatam," diyor Evan, kesinlikle benim hatam olan şeyin suçunu üstlenerek.

Makul bir mesafeden tekrar deniyorum. "Merhaba. Ben Samantha. En yakın ilişkilerimizdeki zihinsel sağlık ve fiziksel tatmin üzerine odaklanan bir psikoloji öğrencisiyim." Büyükanne Beth'e açıklarken kullandığım dili tekrar kullanıyorum çünkü en ulaşılabilir dil bu gibi görünüyor.

"Pekâlâ o zaman, başlayalım," diyor Evan.

Üzerinde konuların yazılı olduğu kâğıtlarla dolu bir akvaryumu karıştırıyor ve bir tanesini çıkarıyor. "Tamam, konu ... ooh, bu ilginç olmalı. Güzellik standartları-erkeklerle karşı kadınlar."

Oldukça açık uçlu bir konu, bu yüzden nasıl gideceğini merak ediyorum.

Meli elini kaldırıyor. "Önce bunu alabilir miyim?" Kimse itiraz etmeyince,

konuşmaya gülle gibi dalıyor. "Tamamen saçmalık. Kızlardan fembot olmaları bekleniyor - saç yok, koku yok, osurmak, geçirmek ya da bedensel işlevler yok. İnsan içine çıkmak için 'hanımefendi' olmak ve tüm yüz ve saçları yapmak gerekiyor. Ama erkekler bira bağırsakları dışarıda, kirli şapkalar daha kirli saçlara takılmış ve ayakları

anneleri yaptığından beri tırnak makası görmediler ve bunun iyi olması gerekiyor." Mikrofona yaklaşıyor, gözlerini çocuklara diyor ve karşı çıkmaları için onlara meydan okuyor. "Yine, tamamen saçmalık."

Elbette ilk itiraz eden Lucas oldu. "Dostum, kelimenin tam anlamıyla burada makyajsız oturuyorsun! Ve o eşofmanların altında bacaklarını ya da amını tıraş etmediğini bilecek kadar çok şey biliyorum. Benim kız kardeşlerim var. Eşofmanın ne demek olduğunu bilirim." Çabucak Evan'a bakıyor. "Am diyebilir miyim?"

Evan ona el sallıyor, sanki *yaşıyormuşuz* gibi, *şimdi bu konuda ne yapacağız?* Başka ne diyecek ki, çünkü bilimsel kelimeler bile podcast'in işaretlenmesine neden olabilir, o yüzden devam etsek iyi olur.

Trixi Leigh gülerken Meli'ye yakından bakar. "Yani, beni yanlış anlama, makyaj yapıyorum çünkü hoşuma gidiyor, ama cidden şu anda çıplak olduğunu mu düşünüyorsun?" Eğilip, kontürlü, kızarmış ve vurgulanmış yanağını Meli'ninkinin yanına koyuyor, ki bu yanak belli belirsiz makyajlı olsa da kesinlikle çıplak değil. "Bu da demek istediğimi kanıtlıyor," diye devam ediyor Meli. "Erkekler 'doğal makyaj' sevdiklerini söylerler ve sonra yüzünde on beş ürün olan bir kadını işaret ederler, bunların çoğu kahverenginin bir tonu olur. Bu benim makyaj görünümüm, çünkü genellikle sahada giyiyorum, bu çok saçma ama herhangi bir fotoğraf karesinde iyi görünmemiz için bekleniyor. Su geçirmez, terletmez, kurşun geçirmez makyaj malzemelerim var. En son ne zaman

Bir koçun sana maçtan önce rimel sürmeni söylediği oldu mu Lucas?"

Bir cevap bulamayınca gözlerini kırıştırdı. "Ciddi misin?" diye sorar sonunda. Meli başını salladığında kaşlarını çatı. "Bu çok saçma. Genelde ayakkabılarımı üçlü düğümlemem hatırlatılır ama bu bir batıl inanç, fotoğraf çektiirmek için değil."

Yaşadığı o berraklık anında neredeyse kalp krizi geçiriyordum.
Büyüme devam ediyor, canlı yayında!

Tyler sesini yükseltiyor. "Gerçi beklentisi olan sadece kadınlar değil. Yani, *Magic Mike*'a ne demeli? Milyonlar kazandı. Ve kızlar her zaman kaslı bir sporcu ister, değil mi?" Onay için Lucas'a bakıyor ve itiraf etmeliyim ki Lucas'ın tepkisi konusunda gerginim. Umarım Evan bazı küfürleri bipleyebilir çünkü Lucas Tyler'ın hatırlatması üzerine küfürleri savurabilir.

Lucas hem sınıfta hem de benimle yaptığı birkaç danışmanlık seansında biraz ilerleme kaydetti ama hâlâ hoşlandığı bir kızın Tyler'ın önerdiği gibi 'kaslı bir sporcuyu' kendisine tercih etmesine takılmış durumda. Lucas burnunu çekip dişlerini öyle bir gıcırdatıyor ki Evan'ın bunu mikrofonlardan duyup duymayacağını merak ediyorum. Ama tek kelime etmiyor ve dümdüz önüne bakıyor ama aslında kendi öfkesinden başka bir şey gördüğünü sanmıyorum.

Serena Tyler'a, "Ben de aynı meme'i gördüm, dostum. Ama *Shrek* dört kat daha fazla yaptı. Kadınlar da baba vücutluları sever. Eğer bana iyi davranırsa, bedeni olmayan birini bile kabul ederim, mesela beni güldürebilen, kendimi kötü hissettiğimde bana güzel olduğumu söyleyen ve zekice bir sohbet sunan kavanozdaki duyarlı bir beyni." Kulağa fantastik bir romanın konusu gibi geliyor. *Laboratuarda Aşk*.

"Yani şimdi benim yerimi yapay zeka mı alıyor?" Enzo mırıldanıyor.

Mikrofona doğru eğildim, "Bu konuda, toplumsal standartların bir baskı duygusu yarattığını duyuyorum. Kadınlar 'mükemmel' olma ihtiyacı hissediyor ve erkekler için 'koruyucu' zihniyet hala geçerli, çekici olmak için en güçlü olmanız gerektiğine inanıyorsunuz. Bu stereotiplere girmemek, büyük çoğunluğumuzun kendini güzellik standardının dışında hissetmesine neden oluyor."

Herkes aynı fikirde olduğunda ya da en azından artık bu konu hakkında konuşmak istemiyor gibi görüldüğünde, Evan balık kâsesinden bir kâğıt daha çeker.

Bunu tekrar tekrar yapıyoruz, konular bazen her iki gruptan da üstünkörü bir cevap alıyor, ancak daha sık olarak konuşma hararetleniyor ve kişiselleşiyor.

Stephen insanları tanıma konusunda "Birine yaklaşmak için cesaret toplamak zor," diyor.

Jaxx alay ediyor. "Evet ama *o kadar yolu* yürüyüp bana gelmen," A noktası ile B noktası arasındaki mesafe odanın öbür ucunda değil de kilometrelerce olabilir miş gibi uzatıyor, "gözlerimle ilgili aptalca bir açılım yapmak için ayaklarına kapanmamı gerektirmez. Değeri biliyorum ve herkes benim zamanıma değmez. Çöp kusmaları, hazineyi bulmak için çöpleri karıştırmam gerektiği anlamına gelmez."

"Ben çöp değilim," diyor Stephen sıkıca.

Jaxx, "Sen-sen değil, genel-sen demek istiyorum," diye açıklıyor, dünyanın genelini işaret ederek.

Anthony Stephen'ın arkasından atılarak Jaxx'a, "Bunda yanlış olan şeylerin listesi bir CVS fişinden daha uzun," diyor.

"Yanlış olan şu ki, inene kadar umurundaymış gibi davranıyorsun, sonra 'hey kankalar, bir tane daha kaptım, huh-huh-huh' diyorsun, o ise senin gerçekten umurunda olduğunu düşündüğü için kendini bok gibi hissediyor." Apple aniden kendini durduruyor, etrafına bakıyor ve çok fazla şey açıkladığını fark ediyor.

Lucas şeytanca sırıttı. "Ah, zavallı küçük kalbin onları çok erken yaydığın için mi kırıldı? Annen sana sütü bedava alırsa inek almayacağını söylemedi mi?"

"Ben inek değilim," diye tersliyor Apple.

Stephen öne doğru eğiliyor. "Ve hâlâ çöp değilim."

"Mooooo," diye bağırıyor Lucas.

"Lucas!" Chance homurdanıyor. "Yeter."

Ne yazık ki bir çizgiyi aşmış gibiyiz ve işler oradan sapıyor.

"*Erkeklerin* ihtiyaçları mı var?" Trixleigh kekeliyor. "Kadınların da ihtiyaçları vardır! Ama sen onları karşılamak için bir şey yaptın mı? Çünkü yapmadıysa, 49.99 dolar ve bir USB şarj cihazıyla senden daha iyisini bulabilir."

Ve . . .

"Bu *farklı* mı? Yani sağ ve sol memen gibi mi?" Tyler, gözyaşlarının eşiğinde görünen Apple'a

Ve . . .

"Aletini helikopterle kaldırmak ön sevişme *değildir*!"

Meli ilan ediyor. Ve . . .

"Büyükanmem hep derdi ki, holiganlara ikinci bir şans verirsen holigan olurlar. İlk kez aldattığında uzaklaşmayı dene," diyor Enzo.

Beklediğimden daha gürültülü ve tartışmalı geçen şovu bitiriyoruz. Dürüst olmak gerekirse, bir köprü kurduğumuzu sanmıyorum. Aksine, her iki taraf da programın son yarısını sözlü el bombalarını ileri geri fırlatarak geçiriyor.

Sonunda zamanımız doldu ve Evan tekrar öne eğildi.

"Vay canına, bugünkü konuklarımıza teşekkür etmek istiyorum. Bunun zor olduğunu biliyorum ve şu anda odanın her tarafında bir sürü incinmiş duygu var," diyor masanın öbür ucundan gelen bakışları düşünerek gereksiz yere.

"Evet, katılma cesaretini gösterdiğiniz için her birinize teşekkür ederim. Beklediğimiz sonuçlar çıkmamış olabilir. Kimse *Kumbaya*'nın tek bir mısrasını bile söylemedi," diye şaka yapan Chance ortamı yumuşatmaya çalışıyor çünkü bu odada en üst seviyedeki bir saunadan bile daha fazla buhar var. "Ama nesiller boyu süren bir savaşın bir saat içinde çözüme kavuşmayacağı kesin. Yine de başkalarının neler görebileceği ve düşünebileceğine dair daha büyük bir anlayışla buradan ayrıldığımızı umuyorum ve belki de bu tüm bu olaydaki ilk tohumdur."

Evan şöyle diyor: "Samantha Redding'e bu özel podcast'te benimle birlikte çalıştığı için özellikle teşekkür etmek istiyorum. Sanırım bundan sonra bir içkiye ihtiyacımız olabilir."

"Sen ısmarlıyorsun," diye takılıyorum, en fazla bana otomattan bir soda ısmarlayacağını ve bunu kulübün vergilerine yazacağını biliyorum.

İyi bir sporcu olarak gülüyor. "Ben

Evan White -"

"Ve ben Chance Harrington, ve bu ..." Aynı anda "*Two Men and A Mic*," diyorlar.

Evan birkaç düğmeye bastıktan sonra "Ve çıktık" dedi. Yanıt olarak hepimiz sarkıyoruz, masanın etrafında nefes verme sesleri yükseliyor.

Bir süre sonra Anthony gülüyor. "Çok eğlenceliydi! Gelecek hafta tekrar yapabilir miyiz?"

"Eğlenceli mi?" Jaxx kuşkuyla yankılanıyor ve Anthony daha da geniş sırtınca ekliyor, "Tuhaf bir eğlence anlayışınız var."

"İnsan kurban etme ve kan akıtma sizin için yeterli değil mi, Prenses Goths-A-Lot?" diye takılıyor. "Eğer bir vuruşa ihtiyacın varsa sana biraz bulabiliriz." Bu teklife, Jaxx'in eğlenmesi için kan aldırmaya hazırlanmış gibi iç dirseğine attığı bir tokat eşlik ediyor.

Jaxx dişlerini gösteriyor ve gerçek bir kedi gibi tıslıyor. "Başa çıkmaya hazır olmadığın bir şeyi davet etme, Toro."

Flört mü ediyorlar? Tüm o korkunç, dramatik çılgınlıklardan sonra, gerçekten birbirleriyle flört mü ediyorlar?

İnsanlar çok tuhaf ve ben buna bayılıyorum. Evan'a gizlice çekime yeniden başlamasını söyleyebilseydim, daha sonra aralarındaki etkileşimi analiz edebilmek için söylerdim.

Ama ciddi değiller ve insanlar ayrılmaya başlıyor, Stephen kadınlara ön kapıyı göstermeyi teklif ederken Evan, Chance ve ben stüdyo alanını yeniden düzenliyoruz.

Bir kutu mikrofon alıp saklamak için yandaki gömme dolaba götürüyorum. Evan'ın 'mikrofonlar' rafını açıkça etiketlediği yeri buldum ve kutuyu yere bıraktım. Arkamı döndüğümde ...

"Aah!" Ellerimi havaya kaldırarak çığlık attım. Eğer seçenekler savaşmak, kaçmak ya da donup kalmaksa, ben her zaman savaşçı olurum.

Lucas kapının girişinde duruyor, gözleri kocaman açılmış ve ellerini şaşkınlıkla uzatmış. "Ne oluyor be?"

Evan ve Chance paniklemiş bir halde koşarak geliyorlar. "Neler oluyor?" Chance çelik gibi gözlerini benden Lucas'a çevirerek soruyor.

Nefesimi tutmak için soluyarak Chance'e el sallıyorum, benim korkumdan ne kadar heyecanlandığını görüyorum. "Sorun yok. Lucas'ın arkamda olduğunu duymadım ve arkamı döndüğümde irkildim."

"*Kahretsin*, Bayan R!" Lucas sanki onu korkutmuşum gibi elini göğsüne götürerek, "Sadece size bir şey sormak istemiştim. "Size bu haftaki ders hakkında bir şey sormak istiyordum. Her zamanki gibi aynı gün, aynı saatte mi?" Lucas soruyor.

"Ne? Evet, her zamanki gibi," diye cevap veriyorum otomatik olarak, bunu bana neden sorduğuna emin değilim. Derslerin ne zaman olduğunu biliyor.

"Eminim öyledir. Görüşürüz o zaman," diyor ve hızla dışarı çıkıyor.

Jim koridorda aceleyle ilerliyor ve Lucas'ın yaşlı adamdan özür dilemesine rağmen omzunu bilerek ona çarptığına yemin edebilirim.

"Ne diye bağıırıyorsunuz?" Jim bize bakarak soruyor.

"Özür dilerim. Her şey yolunda," diyorum ona ve gülerek üç adamı da rahatlatıyorum. "Onu duymadım ve arkamı döndüğümde korktum. Sadece eski moda bir atlama korkusu. Her şey yolunda."

"Emin misin?" Jim emin görünmeyerek soruyor.

Kendi aşırı tepkime gülümseyerek başımı sallıyorum. Çoğunlukla ikna olmuş bir şekilde Evan ve Jim beni ve Chance'i depoda bırakarak binanın önüne doğru yürüyorlar.

"Tam bir karmaşaydı," diyorum ona, konuyu değiştirerek. "Gösteriyi kastediyorum."

Bana bir adım daha yaklaşıyor, aramızda birkaç santim var ve nefeslerimiz birbirine karışıyor. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bir anda, önemli podcast'le ilgili endişe ve hayal kırıklığı dağılıyor, yerini Chance'in mavi gözlerinde gördüğüm sıcaklık alıyor. "O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Sertçe flört ederek soruyorum.

"Senin için planlarım var," diye cevap veriyor, sesi boğuk ve derin çıkıyor.

Olasılıklar beynimde iğrenç bir eğlence şeridi gibi akıyor ve ben her birini denemek istiyorum. "Her şeyi."

O kadar hızlı hareket ediyor ki göremiyorum, eli boğazıma gidiyor ve hafifçe sıkıyor. Nefesim kesiliyor ve içim eriyor. Eğer burada hızlıca sevişmek istiyorsa, ikimizin de iyiliği için hayır diyebileceğimi sanmıyorum. "Chance," diye fısıldıyorum ateşli bir şekilde.

"Bu gece benim fahişem olacaksın," diye beni bilgilendiriyor. Bulunduğumuz yer nedeniyle sesini alçaltıyor ve sözlerinin sessiz sertliği onları çok daha seksi kılıyor. "Acele etmeyeceğim, seni aklıma gelen her şekilde ve vücudunun kaldırabileceği her şekilde becereceğim. Seninle işim bittiğinde döllerime bulanacaksın ve buna bayılacaksın."

Burada insanlar varken kulüpte her zaman çok dikkatli oluruz. Eğlencenin yarısı 'Bay Harrington' ve 'Bayan Redding'in alayları ve paylaştığımız çalıntı bakışlar ve dokunuşlardır, ama şimdi, alay yok, birikim yok. Bu mağara adamı Şansı, ham ve güçlü ve bu şekilde davranmamamız gereken yerde ve zamanda olma tehlikesi sarhoş edici.

"Lütfen," diye sessizce yalvarıyorum. "Ağzımı, amımı, götümü sik... İstedğin her şeyi alabilirsin."

"Yapacağım," diyor seks dolu bir gülümsemeyle. "Sadece benim gibi bütün gün bunu düşünmeni istedim."

Bununla birlikte geri çekildi ve pantolonunun içindeki sikini ayarladı. Bana doğru son bir hararetli bakış attıktan sonra tüm varlığını sıfırlıyor, benimle birlikte olduğu canavarı kuralların katmanlarının altına saklıyor ve her zamanki düzgün haline bürünüyor. "Bu bir karmaşa değildi. Bu konular çok fazla duyguyu harekete geçiriyor ve bu konular hakkında konuşan insanlar bunu gösterdi. Onların kendi gerçeklerini konuşmalarına ve diğer tarafı duymalarına yardımcı oldun. *Harikaydın. Aferin kızıma.*"

Koridorda gözden kayboluyor ve sanırım ben yapışkan bir şehvet birikintisi içinde eriyip yere düşüyorum.

BÖLÜM 26

SAMANTHA

Cumartesiye kadar podcast tamamen unutuldu. Ya da en azından ben aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Umarım annemle öğle yemeği bu konuda yardımcı olur.

Alnıma bir öpücük kondururken Chance'e "İyi günler," diyorum. Onun evi kesinlikle daha rahat olsa da, ara sıra benim evimde kalmaya özen gösteriyoruz. Ucuz polyester çarşaflarda uyumanın onu mütevazı tuttuğu konusunda ona takılıyorum ve o da beni yağmur başlıklı duşuna alıştırmakla tehdit ediyor. "Bütün gün randevuların mı var?"

"Evet," diyor, gözleri bir an için uzaklara dalıyor ve zihinsel takvimini kontrol ettiğini biliyorum. "Keşke seninle öğle yemeğine çıkabilseydim."

"Sorun değil. Sanırım ben de biriyle çıksam Olivia çılgına dönerdi, o yüzden en iyisi bu," diye cevap veriyorum omuz silkerek.

Bugünkü öğle yemeği annem ve Marvin için bir dönüm noktası. Çocukları birbirleriyle tanıştıracaklar, yani annem, Marvin, Olivia, ben ve Marvin'in oğlu Noah olacağız.

"Ve bu akşam birkaç danışmanlık seansım var, bu yüzden geç olacak. Belki de ..." Chance'in bu akşam beni görmek isteyip istemediğini açıkça sormak istemesem de onu görmek istediğim açıktı.

"Akşam yemeği için bana gelir misin? Evet, gelmelisin" diye kararlı bir şekilde cevap veriyor. "Sekiz gibi bir şeyler hazırlarım?"

Dudaklarına bir öpücük kondurmak için ayağa kalkıyorum. "Öğle yemeğinde biftek ve patates yiyorum, eğer akşam yemeğinde tavşan yemeği yemek istersen, buna da varım."

"Ah, kalbim rahat olsun." Dramatik bir elini göğsüne bastırıyor ve bayılacakmış gibi gözlerini deviriyor. "Senden etkileniyorum! Belki bu gece sana yeşil bir sebze bile yedirebilirim."

"Salatalığa ihtiyacım yok. Güzel, büyük bir patlıcan gibi bir sürü daha iyi seçeneğim var," diye alay ediyorum, kastettiği şeyin bu olmadığını bilerek. Kaşlarını kaldırarak bana alaycı bir şekilde baktığında gülüyorum, "Tamam, iyi. Ama kuşkonmaz olmaz. Onun dışında her şey olur."

Chance bir keresinde bizim için pastırmaya sarılı kuşkonmaz yapmıştı ve bayılacağıma söz vermişti. Ben *sevmedim*. O kadar acıydı ki pastırma bile onu kurtaramadı, ben de paketini açtım ve sadece pastırmasını yedim. Bu arada o da hem kendi pastırmasını hem de benim çıplak kuşkonmazımı mideye indirdi.

"Kavrulmuş brüksel lahanası düşünüyorum" dedi. Yüzümü asmamak için mücadele ediyorum, yemin ederim ediyorum, ama o bana kızmış gibi yaparak başını sallıyor. "Üzerlerine biraz parmesan peyniri ve zeytinyağı serpeceğim."

O zaman mutlulukla başımı sallıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Bana gülüyor, kıcıma vuruyor ve "Yemekte iyi eğlenceler. Olivia'yla 'terapist' diye konuş, 'kız kardeş' diye değil."

Bana kendi sözlerini aktarıyor, bugün için planım Olivia'ya sakın, nazik ve sabırlı davranmak, hırçın kardeş kavgası değil. Çünkü bugün annem ve Marvin için önemli olsa da Olivia için de önemli bir gün.

"Yapacağım," diye yemin ediyorum, çoğunlukla kendime.

Kapıyı açan genç adam gülünç derecede uzun boylu, incecik ve tokmağı çevirmeden önce birinin söylediği bir şeye gülüyor olmalı. "Hey, sen Samantha olmalısın. İçeri gel," diyor geri çekilerek.

"Bu seni Noah mı yapıyor?" Gülümseyerek cevap veriyorum.

"Bütün gün, her gün," diye karşılık veriyor. Omzunun üzerinden bakarak, "Samantha burada!" diye sesleniyor.

"Hey! İçerideyiz," diyor evin derinliklerinden bir erkek sesi.

Noah'yı koyu gri bir kanepe, birkaç kırmızı yastık ve beyaz perdelerle sade ve sıcak olan oturma odasından geçip mutfığa kadar takip ediyorum.

Adadaki adamın Marvin olduğunu hemen anlıyorum, burası onun evi olduğu için değil, annemin onun hakkında söylediklerinden dolayı. *Bay İyi Görünümlü Yemek Yapıyor* yazan bir önlük giyiyor, sıcak, koyu renk gözleri var ve bir tepsi etin üzerine baharat serperken bir tür kol sallama dansı hareketi yapıyor. Eğlencenin, mutluluğun ve misafirperverliğin timsalidir, "Hey, Samantha! Sana bir merhaba kucaklaması verirdim ama bu biftekleri ne için veriyorum." Bununla birlikte, bifteklerden birini dramatik bir şekilde tokatlar ve baharatları içine sürer. "Ungh, ungh, al şunu, ve şunu."

Annem ocaktaki yerini bırakıp yanıma gelip beni kucaklarken onun 'kavgasına' gülüyorum. "Selam tatlım. Gelebildiğine sevindim. Marvin şu şeyleri ızgaraya koyarsa öğle yemeği yirmi dakika içinde hazır olur."

"Mükemmelliği aceleye getiremezsin, bebeğim. *Tam kıvamında* olması zaman alır," diye cevap veriyor ve ona göz kırptıyor. Annem ocağın başına döndüğünde Marvin yanağını uzatıyor ve annem de yanağına hızlı bir öpücük konduruyor. "Ooh! Evet hanımefendi, üzerine biraz şeker-tatlı koy!"

Annem pişirdiği yemeğin tenceresini karıştırırken kızarıyor -gerçekten kızarıyor-. Saklamaya çalışıyor ama ben onun memnun gülümsemesini uzaydan bile görebiliyorum.

Annem mutlu. Ve ben onun adına daha mutlu olamazdım.

"Bifteklerle yer açmak için ızgaradan patatesleri alacağım baba," diyor Noah, arka kapıdan çıkarken.

"Teşekkürler oğlum!"

Olivia'yı mutfak masasında oturmuş, telefonuna bakarken görüyorum ve arkadaşlarına sinir bozucu yaşlı insanlar hakkında söylenip söylenmediğini merak ediyorum. *Hepsi mutlu ve birbirlerine yardım ediyorlar. Ugh.*

"Hey, ne yapıyorsun?"

Gözlerini ekrandan ayırıp bana çeviriyor ve oradaki düzlüğü görebiliyorum. "Axel'in evindeki havuz partisini kaçırıyorum," diyor kederli bir şekilde.

"O adam hapishaneden bir kurbağa kılı kadar uzakta, Olivia," diye uyarıyor annem. "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

Ablam gözlerini sertçe deviriyor ve telefonuna geri dönüyor.

Tezgâhtan tabakları alıp masayı hazırlamak için harekete geçiyorum. Yemekler hazır olduğu için en azından bunu yapabiliyorum. Olivia'nın yanına bir tabak koyduğumda, havuzdaki bir grup gencin Instagram fotoğraflarına göz attığını görüyorum. "Axel kim?" Sessizce soruyorum.

"Görünüşe göre bir suçlu," diye kuru bir şekilde cevap veriyor. Resimlere baktığımı görünce telefonu kapatıyor ve yüzüstü masanın üzerine koyuyor. "Mahremiyet ihlali diye bir şey duydun mu hiç?"

Bana küçümseyen bir bakış fırlatıyor ve eğer bakışlar öldürebilseydi, çoktan altı ayak altında olurdum.

"Özür dilerim," diye özür diliyorum, ama gördüklerimi düşününce pek de özür dilediğim söylenemez. "Annemin söylediği kadar kötü biri mi? Hapse girecek yaşta bile değil. Belki ıslahevinde." Hafif bir şey yapmaya çalışıyorum ama merak ediyorum çünkü fotoğraflarda gördüğüm adam bira içiyordu ve

Boynunda ve göğsünde dövme var. Dövme yaptırmak için on sekiz yaşından büyük olmanız gerektiğini bilmek dışında dövme umurumda değil ama bira kesinlikle umurumda çünkü kız kardeşim on altı yaşında.

"On dokuz yaşında," diye alay ediyor sanki bu iyi bir şeymiş gibi.

Ben yüzde bin annemin tarafındayım. On dokuz yaşındaki erkeklerin on altı yaşındaki kızlarla flört etmesinin tek bir nedeni var ... ve kız kardeşim daha iyisini hak ediyor.

"Olivia! Sen gerçek misin?" Ağzım açık bir şaşkınlıkla ona bakıyorum, ama o tamamen mantıklı davranıyormuş ve aşırı tepki veren benmişim gibi ters ters bakıyor. "Dur tahmin edeyim, senin '*olgun*' olduğunu, '*diğer* kızlar gibi olmadığını' ve annemi dinlememen gerektiğini çünkü onun gibi seni *anlamadığını* mı söylüyor? Bu heriflerle lanet bir senaryo gibi."

Sesimin ne kadar yükseldiğini fark etmemiştim ama annem ve Marvin susmuş, sadece bizi izliyorlardı. "Bunları ızgaraya atacağım," diyor Marvin, bizi biraz yalnız bırakarak. "Arka tarafta olun."

Üçümüz baş başa kaldığımızda annem, "Ona söylemeye çalıştım ama kimse sevdiği biri hakkında olumsuz şeyler duymak istemez," dedi.

Artık sadece Axel hakkında konuştuğumuzu sanmıyorum.

Annem sürekli Olivia'nın beklentilerini ayarlamak zorunda kalıyor - babam hakkında ve şimdi de Axel hakkında.

"Artık bir önemi yok," diyor Olivia, saldırarak. "Roni artık çıktıklarını yazdı. Teşekkürler anne, sağa sola ilişki bombalıyorsun, değil mi? Sen ve babam, ben ve Axel. Sen ve Marvin için de an meselesi."

Annemin gözlerindeki keskin acıyı görüyorum. Genelde bunu annelik şefkatinin arkasına saklar ama sanırım kız kardeşim bu sefer çok ileri gitti.

"Bu kadar yeter Olivia," diye tersliyor annem. "Boşanma için özür dilemekten bıktım. Elimden geldiğince her şeyi yaptım, babanın istediği gibi biri olabilmek için neredeyse kendimi öldürüyordum. Ama son yirmi yılımı onun yemeğini hazırlayarak, banyodan kirli havlularını toplayarak ve siz kızlar için en azını yapması için başının etini yiyerek geçirmişken asla daha genç, sarışın olmayacak ve ona bir tür tanrıymış gibi bakmayacaktım. Gerçekçi olalım, üniversiteden beri kendi iç çamaşırını almamış ya da bir kase mısır gevreği doldurmamıştı. Ve doğum günlerinizi hatırlamadığı ya da tek bir aile tatili planlamadığı da kesin. Sanki bir şey yapmış gibi tekrarlamak istediğin tüm o çocukluk anılarını?"

Gözyaşları annemin yanaklarından süzülürken şöyle diyor: "*Ben yaptım... onun için, senin için, Samantha için. Ve eğer bunu göremiyorsan, üzgünüm. Ama mutlu olmayı hak ediyorum ve şimdi mutluyum.*"

Annem Marvin'in verandaya çıktığı arka kapıyı işaret ediyor. "*Babana hiç benzemeyen bir adamla. Marvin benim ortağım olmak istiyor, ihtiyacım olduğunda benimle ilgilenmek istiyor ve ben onunla ilgilendiğimde bunu takdir ediyor. Beni güldürüyor, iyi bir gün geçirip geçirmediğimi önemsiyor ve yaşadığım onca şeyden sonra biraz dağılmış olduğumu anlıyor ve güzel bir aile yemeğinin ortasında çıldırmam için bana alan tanıyor!*"

Son kısım biraz histerikti ama daha çok annemle gurur duyuyorum. Olivia ne zaman çirkin şeyler söylese ve boşanma için onu suçlasa duygularını bastırıyor, içten içe iltihaplanmalarına izin veriyordu ve artık onları ortaya çıkarmanın ve Olivia'nın huysuz bir çocuk gibi davranmayı bırakmasının zamanı geldi.

Anneme bir peçete veriyorum ve o da kan çanağına dönmüş gözlerini siliyor. Olivia cevap olarak bir şey söylemeyince annem iç geçiriyor ve "*Ben gidip Marvin ve Noah'dan özür dileyeceğim, sonra eve gidebiliriz. Sanırım bunun için çok erken.*"

Masadan kalkıyor, bana özür dileyen bir bakış atıyor ve arka kapıdan çıkıyor. Pencereden onun Marvin'in bekleyen kollarına düştüğünü görebiliyorum. İleri geri sallanarak onu rahatlatıyor.

"Sence o haklı mı?" Olivia'nın gözleri kucağına kaymış, tırnak etlerini karıştırıyor. Sanırım ona bir şey söyleyip söylemediğini sorsam, muhtemelen hayır diyecek ve hayal gördüğümü söyleyecek.

Bıkkınlıkla iç çekiyorum. "*Babam hakkında mı? Tabii ki. Annem ailemiz için kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapardı. Okul aile birliği, ev ödevleri, alışveriş, yemek pişirme, temizlik, faturaları ödeme, yabani olmadığımızdan emin olma, bize bakma ve daha neler neler. Ama evet, o haklı.*"

"Hayır, yani ... Marvin hakkında?" Olivia'nın gözleri kalktı ve saçlarının perdesi arasından bana baktı. "*O Bilmiyorum, babamdan farklı mı?*"

Bu beni kısa kesmeme neden oldu. Annemle Olivia'nın çarpık bir şekilde koruyucu olmaya çalıştığı ihtimalinden bahsetmiştik, ama açıkçası, özellikle annem hakkında ne kadar şirret ve suçlayıcı olduğunu düşününce bunu bir kenara bırakmıştım. Ama belki de ...

"Onu gerçekten tanımıyorum," diye itiraf ediyorum. "*Ben de senin gibi onunla sadece birkaç dakika görüştüm ama öyle biri gibi görünüyor. Bir süredir tek başına ebeveynlik yaptığını biliyorum ve Noah mutlu görünüyor, yani bu iyiye işaret. Yemek ve temizlik yapabiliyor,*" diyorum etrafımızdaki evi işaret ederek, "*ve annem*

Gülümsüyor ve onunla dans ediyor, böylece onu da mutlu ediyor. Ve şimdi ..." Tekrar pencereden dışarı bakıyorum. "Onunla ilgileniyor."

Olivia'nın elini tutup tırnak etlerini kanatmasını engelliyorum. "Yani evet, bence o farklı. Bütün erkekler aynı değildir. Bütün erkekler babam değil."

Marvin'den bahsediyorum ama Chance'i de düşünüyorum. O da babam gibi değil. Chance nazik, cömert ve başkalarını o kadar önemsiyor ki hayatını kulüpteki çocuklara adanmış. Eğlenceli, zeki ve bana kendimi özel hissettiriyor. Onunla her günüm daha güzel geçiyor.

Onu seviyorum.

Bu düşünce korkudan değil ama heyecandan ağır geliyor ve ilk kez birinin duvarlarımın içine girmesine izin verebileceğimi düşünüyorum.

O zaten orada, fark ettim. Yavaş yavaş içeri sızdı ve bir süredir oradaydı. Sadece bunu kendime bile itiraf etmemiştim.

"Tamam," diyor Olivia kendi kendine başını sallayarak. "Sen ve annem öyle diyorsanız, Marvin'le bir sorunum yok. Ama eğer o da bir pislikse, *sana söylemiştim* deme hakkımı saklı tutuyorum."

Gülümsüyor, üzüntüsü azalmaya başlıyor ve bir an için bir zamanlar olduğu tatlı, masum kızı görebiliyorum. Hâlâ karanlık bir güvensizlik ve korku kuyusunun derinliklerinde saklanan kızı. Bana çok benzeyen kızı.

"Anlaştık," diyorum, hem annem hem de kendi adıma konuşarak. "Sence öğle yemeğine kalabilir miyiz?"

"Evet, sanırım." Olivia pencereden dışarı bakıyor ve tüm bu sahneden utandığı anı görebiliyorum. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor, çenesi dehşet içinde açılıyor.

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum. "Sen içecekleri hazırla. Limonata hemen şurada. Ben de herkesi masaya getireyim. Umarım bifteklerimiz hokey diskine dönmez çünkü akşam yemeğinde brüksel lahanası yiyeceğim." Olivia'nın sorgulayan bakışına gülüyorum. "Sadece limonatayı yap."

Dışarıda anneme diyorum ki, "Bence sorun yok. Marvin hiçbir şey yapmadan oturabilmek için gizliden gizliye şeker bir anne aramadığı sürece sorun yok."

Marvin yüksek sesle gülüyor. "Tabii ki hayır, bunun için çok meşgulüm."

"Şeker anne ne demek?" Annem benden Marvin'e boş boş bakıyor.

Ama bunu ona açıklamayacağım çünkü bu konuşma şeker babalara ve şeker bebeklere kayacak, bu yüzden hayır, çok teşekkür ederim. "Google'a sonra sor. Şimdilik Olivia öğle yemeği yiyebilmemiz için limonatayı hazırlıyor."

"Gerçekten mi?" Annem neredeyse gözlerinde kalplerle soruyor.

"Gerçekten mi?"

"Hey Jim, işte tarçınlı rulon," diyorum kulübe girerken ona. "Tam olarak şampiyonların yemeği sayılmaz ama senin için sorun olmayacağını düşündüm."

Çantayı benden mutlulukla aldı. "Bu şampiyonun yemeği olacak, orası kesin. Teşekkürler Samantha."

"Bir şey değil. Bu akşam kapanışa kadar danışmanlık seanslarım var, o yüzden beni unutma."

"Nevah," diye mırıldanıyor bir ağız dolusu yağlı, yapışkan tarçınlı güzelliğin etrafında. "Bu mankafalardan birini dövmemi istersen bana haber ver."

Toplantı odasına dönerken sırtıyorum. Jim huysuz, 'çimlerimden defol' rolünü iyi oynuyor ama buradaki çocukları gerçekten önemseddiği belli oluyor. Chance ona tekrar araba bakım dersi verip vermeyeceğini sordu ve Jim hala hayır dese de, bu çok daha az 'hayır' ve biraz daha fazla 'göreceğiz' şeklindeydi. Kesin bir sonuç değil ama bence Chance eninde sonunda onu yıpratacak ve kulüp bunun için daha iyi olacak.

İlk seansım Tyler ile. Onu daha yakından tanıyacağım için heyecanlıyım çünkü podcast dışında onunla fazla vakit geçirmedi. Henüz derslerimden birine bile gelmedi.

"Selam Tyler, hazır mısın?" Onu çoktan odada bulduğumda soruyorum. "Sanırım. Lucas senin çok havalı olduğunu falan söylüyor," diye cevap veriyor.

Lucas'tan gelen iltifat, her ne kadar küstahça olsa da, beklenmedikti. Çoğu zaman onun kulüpteki kahramanımın karşısı ve Chance'in eylemdeki düşmanı olduğunu düşünürüm.

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?"

"Evet, bir s ü r e d i r kankayız. Bazen birlikte top oynarız. Beni kulübe bu şekilde getirdi, arkadaki sahada."

"Oh, oldukça güzel bir yer. Kort, çim alan, bazı ağırlıklar ve takla atmak için şu büyük traktör lastiklerinden biri var. Çok çalışıyor musun?"

Bu, onu danışmanlık seansına getiren şey hakkında benimle rahatça konuşabilmesi için ona zaman tanıyan bir bebek adımı ve işe yarıyor. Zaman çabuk geçiyor çünkü Tyler açık bir kitap gibi.

Bana derslerinden ve üniversite sonrası için umutlarından bahsettiği kadar, mutlu bir aile gibi görünmeyen ev hayatından da bahsediyor.

"Bir kız bulabilecek miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Kafam bir yanda 'şöyle ol, böyle yap, buna izin yok' diğer yanda ne istediğimle karmakarışık, anlıyor musun? Ya da istediğimi *sandığım* şeyle."

"Aceleye gerek yok. Romantik bir ilişkinin nasıl olması gerektiğini düşündüğünüz her şeyi -ailenizin size söylediklerini, toplumun size söylediklerini, kalbinizin size söylediklerini- incelemek için zaman ayırın. Bazılarını anında çöpe atacaksınız. Bazılarını ise daha derin düşünmeniz gerekecek. Ve bazıları da doğru gelecektir." Elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Kendine zaman tanı."

Konuşmamızı bitiriyoruz ve Tyler beni dinlediği için teşekkür ediyor. "Ben de bunun için buradayım," diyorum gülümseyerek. "Tekrar konuşmaktan mutluluk duyarım ve seni sınıfta görmek isterim."

O gidiyor, ben Tyler'ın seanslarını takip edebilmek için dosyalarımın hızla birkaç not alıyorum. Tam yazıyordum ki bir boğaz sesi duydum.

Stephen'ı bulmak için kafamı kaldırıyorum. O benim bir sonraki randevum. "Hey, Stephen!

İçeri gelsene. Bunu bitirmek üzereyim."

O otururken ben de telefonumdaki kaydet tuşuna basıp yanımdaki masaya koyuyorum. "Nasılsın?"

"Pek iyi değil," diye itiraf ediyor asık suratla.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Neler oluyor?"

"Harika biriyle tanıştığımı sanıyordum ama meğer o da diğerleri gibi bir fahişeymiş."

Vay be. Bu Stephen'a hiç benzemiyor.

Genellikle güler yüzlü, yardımsever ve arkadaş canlısıdır, bazen daha sessiz bir tiptir, ama kendine güveninde büyük adımlar atıyor. Ama şu anda? Sesi kızgın, üzgün ve küskün geliyor.

Yüzümü boş tutarak, "Tamam, bana bundan biraz daha bahsedebilir misin?" diyorum.

BÖLÜM 27

ŞANS

Yemeği bitirirken saate baktım. Zamanlamam mükemmel. Samantha her an burada olabilir. Annesi ve Olivia ile yediği öğle yemeğini duymak için sabırsızlanıyorum. Umarım iyi geçmiştir.

Tepsiyi ısınan fırına koyup hindi sosisi, havuç ve brüksel lahanası karışımını salladım. Bu yeni bir tarif ve çok lezzetli kokuyor. En azından benim için. Samantha için şüpheli brüksel lahanasını sosis ve havuçla dengeledim çünkü bunları sevdiğini biliyorum.

Akşam yemeği harika olacak. Sonrası daha da güzel olacak. Samantha ile her zaman öyledir çünkü ister hızlı bir sevişme, ister uzun bir sevişme, ister sert bir sikiş olsun, her şeyi çok taze ve heyecan verici tutar. Oyuncaklı ya da oyuncaksız, açık saçık bir dil ya da sessiz inlemeler, her seferinde bir şekilde farklı oluyor ve ben onun seksi vücuduna, yaratıcı zihnine ve güzel ruhuna doyamıyorum.

Kanepede oturup onu beklerken haberleri kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum.

Saat sekiz geliyor ve geçiyor, ama endişelenmiyorum. Muhtemelen seansları uzadı ya da Jim'le bir şeyler konuşmaya daldı. İnsanlardan hoşlanmadığını iddia eden bir adam için inanılmaz derecede konuşkan.

Saat sekiz buçukta ona bir mesaj gönderdim.

Hey! Sen hazır olduğunda yemek hazır.

Saat dokuzda onu arıyorum ve telefon çalıyor, çalıyor ve sonunda telesekretere düşüyor.

"Hey, uh . . . sadece kontrol ediyorum. Akşam yemeği için saat sekiz demiştik, değil mi?

Hâlâ çocuklardan biriyle misin? Beni ara."

Dokuz buçuğa kadar, annesiyle öğle yemeğinin berbat geçtiğine ve evde bunun sonuçlarıyla uğraştığına karar verdim. Ya da bir sebepten dolayı benden kaçıyor. Ya da telefonu bozuldu ve her an burada olabilir.

Ya da benimle işi bitti.

Bu düşünce tekrar tekrar aklıma geliyor. Ürkek olduğunu biliyorum. Belki de bugün bir şey oldu ve benimle olan ilişkisinin ne kadar derin olduğunu fark etti.

ve yapacağını bildiğim gibi korkup kaçıyor.

Ama en azından bir telefon görüşmesini hak ediyorum.

Aptal gibi görüneceğimi biliyorum ama elimde değil. Bilmem gerekiyordu, ben de arabama atlayıp dairesine gittim. Ve şimdi buradayım, Samantha'nın kapısını çalıyorum, bir psikopat gibi görünmemeye çalışıyorum. "Samantha? Samantha, içerideysen konuşmamız gerek."

Cevap yok. Etrafı kolaçan ederek kapısının üstündeki cephede gevşek bir kiremit buluyorum ve çekerek yedek anahtarını ortaya çıkarıyorum. Teknik olarak dairesine zorla girdiğim gerçeğiyle ilgili içsel düşüncelerimi bir kenara bırakıp kapının kilidini açıyorum ve içeri giriyorum.

Evde kimse yoktu. Eski kanepesinin yanında bir ışık yanıyor ve yerde tekmelenmiş bir pijama pantolonuna benzeyen bir şey var, ama hepsi bu.

Mutfakta kirli bulaşık yok ve bana nerede olabileceğini söyleyecek hiçbir şey yok. Kafam karıştı, telefonumu çıkardım ve numarasını tekrar çevirdim. "Hey, Samantha, dairendeyim, seni arıyorum. Ara beni lütfen."

Telefonu kapattım ve saklandığı yerden fırlayıp "Siktir git buradan!" diyecekmiş gibi etrafıma bakındım. Ama onun küçük evinde saklanacak bir yer yok.

Annesinin numarası bende olsaydı, onu arardım - ürpertici ve takipçi olmak için değil, iyi olduğundan emin olmak için. Susan'ın numarası bende olmasa da Luna'nın var.

Ne kadar umutsuz görüldüğünü düşünemeyecek kadar ileri gitmişken Luna'yı arıyorum.

"Alo?"

"Hey, Luna . Ben Chance. Bugün Samantha'yla konuştun mu?" Tek bir cümle olarak soruyorum.

"Ne? Hayır mı?" diye yavaşça cevap verdi. Luna, kardeşimle bir araya gelmelerine rağmen çok iyi bir yalancı değil.

"Onun evindeyim ve o burada değil. Telefonlarıma cevap vermiyor-"

"Dairesine zorla mı girdin?" Luna ciyaklıyor.

Öfkeyle içimi döküyorum: "Kaçıyor, anlıyorum ama iyi olduğunu bilmem gerek. Onu seviyorum. Bunu biliyorsun. Beni yalvartma. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyorum." Yutkunuyorum ve bağıriyorum, "Luna! Söyle bana!"

"Ne oluyor lan? Neden karıma bağıırıyorsun?" Carter arka planda talepte bulunuyor.

Gecikmeden dolayı hırlayarak ona sertçe, "Açıklayacak zaman yok. Bugün Samantha'yla konuşup konuşmadığını bilmem gerek."

"Bugün mü? Luna bütün gün Alphena-land'de kafasını dinledi. Bırak Samantha'yı, benimle bile konuşmadı," diyor Carter.

telefon görüşmesinin ön planında. "Neden?"

"Ciddi misin? Onunla konuşmadı mı?" Tekrar ediyorum.

Endişe zihnimin sınırlarını zorlamaya başlıyor. Samantha panikliyorsa, önce Luna'ya giderdi.

"Hayır, konuşmadı. Onunla en son ne zaman konuştun?" Carter soruyor.

"Bu sabah," diye cevap veriyorum, düşüncelerim yarışıyor. "Annesi ve kız kardeşiyle öğle yemeği yiyor, sonra da birkaç randevu için kulübe gidiyordu. Saatler önce birlikte akşam yemeği yememiz gerekiyordu."

Aklıma bir fikir geldi.

"Bekle, alarm sistemini kontrol edeyim. Jim'in ne zaman kurduğuna bakabilirim. Samantha da o sıralarda çıkmış olmalı."

Alarm uygulamasına tıklıyorum. Arka planda Luna'nın Carter'a şöyle dediğini duyuyorum: *"Ya yolda bir çukurdaysa? Gidip kontrol etmeliyiz."*

Luna'ya katılmak üzereyken tuhaf bir şey görüyorum.

"Bu çok garip. Jim henüz alarmı kurmadı ve asla unutmaz.

Kulübü arayayım."

"Tamam, ama her halükârda bizi hemen ara," diye talimat veriyor Carter. *"Luna da şimdi panikliyor."*

Kulübün ana hattını arıyorum ve kullandığımız otomatik mesaj sistemini alıyorum. Jim'in oturduğu ön masaya ulaşmak için sıfıra basıyorum ve bekliyorum.

Çalıyor. Çalıyor. Çalıyor. Çalıyor. Çalıyor.

Cevapsız kalan her zil sesi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Bir terslik var, bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Hemen Carter ve Luna'yı arıyorum. "Hey, cevap yok. Şimdi oraya gidiyorum."

Carter sorulmasını beklemeden, *"Sizinle orada buluşuruz,"* diye cevap veriyor.

Teşekkür etmek istiyorum ya da belki de ediyorum. Tek bildiğim arabamda olduğum ve kulübe doğru olabildiğince hızlı gittiğim. Hız sınırlarının canı cehenneme. Kurallar, umurumda değil. Kanunlar, siktirin gidin.

Samantha'ya ulaşmalıyım.

Birkaç dakika içinde kulübün önüne geldim ve otoparkta hâlâ iki araba görünce şaşırdım. Biri Jim'in, diğeri Samantha'nın.

Birden aklıma dehşet verici bir düşünce geldi.

Jim Samantha'ya bir şey yapmış olabilir mi? Her zaman erkeklerin nasıl iki yüzlü olduğundan, arkadaşça ve tehditkâr olmadıklarından ve sonra

Dönüyor. Jim kesinlikle Samantha'yla arkadaş olmuş. Her zaman babacan görünmüştür ama belki bir şey kaçırmışımıdır? Kuzu postuna bürünmüş bir kurt mu?

Arabayı park edip ön kapıya doğru koşarken midemde soğuk bir çukur var. Kolayca açılıyor, ki açılmaması gerekiyor. Kilitli olmalıydı, tıpkı alarmin devrede olması gerektiği gibi, ama ikisi de yapılmadı.

"Samantha! Jim!" Bağıriyorum ve sesim boş alanda yankılanarak bana geri dönüyor.

"Unnnngh ..." Masanın uzak tarafından bir inilti duyuluyor.

O yöne doğru koşarken Jim'in yerde yattığını görüyorum. "Aman Tanrım, Jim! Ne oldu?"

Hareket etmeye çalışıyor ama yüzü acıyla buruşmuş ve çenesi kilitlenmiş. "Sa adam ... tha ..." diye kekeliyor.

Koridorun aşağısını işaret etmeye çalıştığını fark ediyorum ve o tarafa doğru koşuyorum.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." Tekrar tekrar söylüyorum. Neye hayır dediğimi bilmiyorum ama ona hiçbir şey olmuş olamaz. Onun iyi olmasına ihtiyacım var. "Samantha!"

Seanslarını yaptığı odada, masanın üzerinde telefonunu ve çantasını görüyorum. Ama başka bir şey yoktu. Samantha yok.

Koşarak Jim'e döndüğümde Carter ve Luna'yı onun yanında, diğer kardeşlerimi ve Kayla'yı da içeri girerken buluyorum.

"Burada ne yapıyorsunuz?" Diyorum ama cevap beklemiyorum. "Jim! Ne oldu?"

"911'i aradım bile," diyor Kayla. "Samantha deyip duruyor ve sanırım Stephen? Ya da belki *SamStephen*? Bilmiyorum, çok kötü geveliyor."

"Her zaman böyle konuşur," diyorum ona yaklaşırken, dikkatle dinleyebilmek için kulağımı ağzına doğru çeviriyorum. "Tekrar söyle Jim. Burada kim vardı?"

"Sa-me-than," diye mırıldandı.

"Gördün mü? Bu sana mantıklı geliyor mu?" Kayla soruyor.

Kafam karıştı, "Stephen mı? Danışmanlık randevusu almış olabilirler mi? Onun programını bilmiyorum."

Jim bir ses çıkarıyor ve Cameron diz çöküp elini omzuna koyuyor. "Sessiz olmaya çalış. Yardım yolda. Sanırım kalp krizi geçiriyorsun."

Ama Jim bunu kabul etmez. Derin bir nefes alıyor, acı sol omzunun neredeyse kulağına kadar kalkmasına neden oluyor. "Bayıltıcı. Silah. Aldı. Onu."

Söylediklerini işlemeden duyduğumuz bir an var ve sonra ...

Jim'in yüzüne baktım. Burun buruna, gözlerinin içine baktım. "Stephen Samantha'yı mı aldı? Seni şok tabancasıyla mı vurdu? Bunu mu söylüyorsun?" Acilen talep ediyorum.

Acıya rağmen gözleri açık ve başını sallamak için savaşıyor. "Onu durdurmaya çalıştım." "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor Luna.

Durumun gerçekliği çok daha kötü hale geldi. Samantha kayıp değildi. Kaçırılmış.

"Polise ihtiyacımız olduğunu bildirmek için 911'i tekrar arayacağım," der Kayla. diyor.

"Annesini arayacağım," diyor Luna.

Bu benim hatam. Onu buraya bu adamlara yardım etmesi için getirdim. beni böyle bir şey olmadığı konusunda uyardığında ve onu hiçbirimizin tahmin edemeyeceği bir tehdide maruz bıraktığında güvende olacaktı. Peki ya şimdi?

Nerede olduğunu bilmiyorum. Onu nasıl kurtaracağımı bilmiyorum.

"Samantha," diye fısıldıyorum, suçluluk ve korkunun ağır yükü kalbimi göğsümde paramparça ediyor.

Cole bana bir tokat atıyor, avuç içi yüzümü yana doğru uçururken tokat koridorda yankılanıyor. "Şu anda bunun için zaman yok. Kendini toparla dostum. Bize Stephen'dan bahset. Bunu neden yapsın ki? Nereye gitmiş olabilir? Düşün."

Buna ihtiyacım vardı.

Yeniden odaklandım, beynim dönmeye başladı. "O iyi bir adam, gerçek iyi adamlardan biri. Düşündüm ki ..."

Samantha

"Uyan bakalım," diyor uzaklardan bir ses.

Başım zonkluyor ve ne kadar zamandır uyuduğumu merak ediyorum. Yirmi dakika uyumak isteyip ertesi gün hangi yılda olduğumuzu bilmeden uyandığımız şekerlemelere benziyor.

Ama bu ondan daha kötü hissettiriyor ve yatağım kaya gibi sert, biraz doğrulmaya çalıştığımda tüm vücudum ağrıyor.

Gözlerimi zorla açmaya çalışarak kırıştıyorum ama sanki cevap vermiyorlar.

ŞAK!

Bir şey yüzüme sertçe çarpıyor ve sol gözümün hemen altındaki yanağımı patlatıyor. "Ungh!" Acının keskin parıltısıyla inliyorum. Bu beni kesti, eminim. Ama gözlerimin biraz açılmasına yardımcı oldu.

"İşte buradasın," diyor bulanık bir şekil.

Ses tanıdık ama nedense değil. "Ne ... neler oluyor?" Mırıldanıyorum.

Artık gözlerimi zorla açtığıma göre, yeterince konsantre olursam etrafımı görebiliyorum ama bu başımı ağrıtıyor. Yine de bakışlarımı her seferinde bir şeye odaklanmaya zorluyorum.

Bitmemiş gibi görünen bir odadayım. Etrafımda ham alçıpan, altımda beton zemin ve her yerde aletler ve toz var. Tavanda ürkütücü bir şekilde parlayan ve her yere gölgeler düşüren bir çalışma lambası var. Burası hiç de tanıdık gelmiyor.

Ama önümde diz çöken adamın yüzü tanıdık geliyor.

"Stephen mı?" Şaşkınlıkla söylüyorum. "Bir sorun var. Başım-"

"Evet, düştüğünde oldukça sert vurmuşsun."

Sesi düz ve duygusuz ama bir anlığına bana yardım etmek için burada olduğunu düşünüyorum. Ne olduğunu ya da buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum ama Stephen yardım edecek.

Sonra her şey aklıma geliyor.

Sevdiği bir kızın gözünün önündekini görmemesinden, sahip olabileceği iyi adam yerine ona bok gibi davranan pisliğin peşinden gitmeyi seçmesinden bahsediyordu. Bu çok tanıdık bir hikayeydi ve ilk başta sempati duymuştum. Ama ona isimler takmaya devam etti, kullandığı dil herkes için normalin ötesindeydi ama özellikle onun karakterine uymuyordu.

Onunla görüşmemesinin onu bir sürtük yapmayacağını söyleyerek onu bu konuda uyardım.

Stephen ayağa kalktı, öfkeyle odada volta atıyor ve hâlâ anlamadığımı söylüyordu. Bilmediğim bir kısaltma söylemişti.

Neydi o?

AWALT. Ona ne anlama geldiğini sordum. Bütün kadınlar böyledir, dedi ağır bir iç çekişle.

Ve sonra . . . karanlık.

Ne yaptığını bilmiyorum ama bunu bana onun yaptığını fark ettim. Zonklayan baş ağrısı, kirli konum, yanağımda çiçek açtığını hissedebildiğim morluk.

Dehşet verici gerçeklik neredeyse onun yaptığı kadar sert bir şekilde yüzüme tokat gibi çarpıyor. Etrafıma yeni gözlerle bakıyorum, artık her şey bir tehdit.

Stephen'ın yanında yerde bir sürü Yatak Odası Cenneti oyuncağım var ve bana bunlarla vurduğunu fark ediyorum. İnsanları mutlu ve tatmin etmesi gereken ürünlerden biriyle bana vurdu. Ama bana bir tanesiyle vurmak, şu anda bunlarla yapabileceği en az incitici şey gibi görünüyor ve saf, sıcak korku kan dolaşıma karışıyor, damarlarımda dolaşüyor ve kafamı temizliyor.

Ona tekrar baktığımda, gözlerindeki soğuk karanlık şok edici. "Şimdi anlıyorsun. Sen de bacaklarının arasındaki o amcığın tüm gücüne sahip olduğun için iyi adamların peşinden sürüklenen başka bir sürüksün. Artık değil Samantha. Artık benimsin."

Sert bir tekme atıyorum, göğsüne temas ediyor ama kekeleyerek geri adım atsa da düşmüyor. Bileğimi yakaladı ve kötü kötü sırtarak, "Alınan. Bunu sevdim. Senin de hoşuna gittiğini biliyorum."

Bir anda ayağa kalktı, ben çığlık atarken beni yerde düz durana kadar birkaç santim sürükledi. "YARDIM! HEEEEELP!"

Hâlâ dövüşüyorum, boştaki bacağımla tekme atıyor, çırpınıyor ve silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şeyi kapmaya çalışıyorum. Ama Stephen benden daha iri ve güçlü ve üzerime tırmanıp ayaklarını kalçalarımın kilitleyip elini boğazıma doladığında donup kalıyorum.

"Lanet sürük, elimi kolye gibi istiyorsun, değil mi?" Eli sıkışıyor ve bu Chance ile benim yaptığımıza hiç benzemiyor ve kesinlikle bir kolye değil. Stephen beni boğuyor, canımı yakıyor, beni cezalandırmak istiyor. Kolunu tutuyorum, elini çekmeye çalışırken onu olabildiğince sert bir şekilde tırmalıyorum. "İnkâr etmeye çalışma," diye tıslıyor. "Seni bu şekilde duvara doğru ittiğini gördüm. Neredeyse onu orada beceriyordun."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve sonra

Podcast'ten sonra, depo dolabında, Chance elini boynuma koyarak beni duvarla kendisi arasına sıkıştırdı. Stephen anının aklıma geldiğini görmüş olmalı ki başını sallıyor. "Evet, bu ağız, am ve göt de benim. Nasıl olsa her şeyini veriyorsun. İyi olduğun tek şey bu."

Eğilip beni öpmeye çalışıyor ve başımı biraz çevirmeyi başarıyorum, böylece dudakları yanağımdaki dudaklarımın kenarına ıslak ve özensiz bir şekilde iniyor. "Hayır! Stephen, DUR!"

"İstediğin kadar çığlık at Samantha. Bunun sahte bir bayrak olduğunu biliyorum. Ben artık bir Kırmızı Hap adamıyım. Sana *gerçekten* istediğini vereceğim," diye yemin ediyor.

Tüm bunların bir nebze olsun mantıklı olmasının tek nedeni Chance ve Evan'ın kulüpteki çocuklarla konuşmalarını duymuş olmamdı. Stephen'ın söylediği her kelime Jake McGibbons propagandasıydı.

Yanlış bayrak mı? McGibbons, kadınların bir şey söyleyip başka bir şey kastetmesi olduğunu söylüyor. Kırmızı hap mı? Kadınların sevişmek için güçlü bir Alfa erkeği ama çiftleşmek için bir Beta erkeği istedikleri inancıdır. Matrix'teki kırmızı hap/mavi hap olayına benziyor, kırmızı hapın kabul edilmesi zor bir gerçek olması gerekiyor ama bir kez kabul edersen toplumun yarattığı yanılsamalardan kurtuluyorsun.

Kıvranıyorum, kalçalarımı sarsıntılı bir şekilde kaldırarak ağırlığını merkezden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Tam olarak istediğim gibi olmuyor ama kaçmak için bana yeterince alan açıyor.

"İstediğim bu değil Stephen," diye bağıriyorum ve kaşlarının kafası karışmış gibi birbirine düğümlendiğini görüyorum.

"Öyle değil mi?" diyor sessizce.

Bir çıkış arıyorum, kaçmak için gidebileceğim bir yer ve bir silah taraması yapıyorum. Ama en iyi savunmam zihnim. Stephen'ı tanıyorum ya da o Incel bölgesine girmeden önce tanıyordum.

"Hayır, Chance'i seviyorum," diyorum ona. "Sınıfta partnerinle iletişim kurmaktan bahsetmiştik, hatırlıyor musun? Chance ve ben bunu yaptık. Hâlâ da yapıyoruz, her zaman."

İkna olmamış bir şekilde yavaşça bana doğru adım atıyor ve ben de aramızdaki mesafeyi korumak için aynı şekilde yavaşça geri çekiliyorum. "Sana isimler taktı, sert davrandı... hoşuna gitti."

Onu uzak tutmak için ellerimi uzatarak başımı sallıyorum. "Çünkü ona ben söyledim ve ben de ona bir şeyler söylüyorum. Ama diğer zamanlarda nazik, tatlı ve yavaşız. Sevişiyoruz."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. "Onu seviyorum Stephen. Chance'i seviyorum ve sanırım Sanırım o da beni seviyor."

Stephen'ın şaşkınlığı artıyor, duyduklarını ve ona söylediklerimi anlamlandırmaya çalışırken gözleri bir sağa bir sola kayıyor.

Onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilip canımı kurtarmak için kaçıyorum.

BÖLÜM 28

ŞANS

OTUZ DAKIKA ÖNCE

"Efendim, tekrar söyleyin. Sizce Bayan Redding'i kim kaçırdı?" diye muhtemelen beşinci kez soruyor polis memuru.

Neyse ki ambulans henüz Jim'i alıp gitmemişti. Oksijen maskesini indirip, "Stephen Simpson... altı-iki, bir-doksan . . kahverengi saçlar ve gözler." Maskesinden bir nefes almak için duruyor, belli ki nefesi kesilmiş. "14 model Toyota Corolla kullanıyor, gümüş rengi, sağ ön köşesinde hasar var. Boktan bir şey, uzağa gitmiş olamaz."

Gözlerimi kırıştıtırıyorum, Jim'in herhangi birimiz için bu tür bir eşkâli hazırda tuttuğundan tamamen habersizdim.

Memur başını salladı. "Bilgi vereceğim. Teşekkürler, Delaney."

Jim üzerine düşeni yaptıktan sonra maskesini tekrar takıyor ve sarkıyor. Yardım etmek için elinden geleni yapıyor ama ne pahasına? Belli ki iyi değil. "Teşekkürler Jim. Hastaneye git. Seni bilgilendirmeye devam edeceğiz," diyorum, dinlemesi için dua ediyorum, ama o eski deri gibi sert ve kalbi tamamen durana kadar kalacağından endişeleniyorum.

Neyse ki sağlık görevlisi ona başka seçenek bırakmıyor. Jim'in gitmeye hazır olup olmadığını umursamadan sedyeyi ambulansa itmeden bir saniye önce "Yükleniyor," diye sesleniyor. "Şok tabancası şoku sonrası kardiyak aritmi ile geliyor," diyor telsizden, muhtemelen hastaneye haber veriyor.

Evan polisten birkaç dakika sonra geldi ve "Stephen'ın dosyasını kontrol edip adresini öğreneyim" dedi.

"Buldum bile," diyor başka bir memur, Stephen'ın ehliyetini görebileceğim şekilde telefonunu kaldırarak.

"Onu nereye götürmüş olabileceğine dair bir fikriniz var mı? Evinden başka, özel bir yer var mı? Ya da hazır bir yer?"

Zihnimi yokluyorum, ailem arkamda ve Samantha'nın annesi sanki tüm dünyasını ellerimde tutuyormuşum gibi umutla bana bakıyor.

Samantha benim de dünyam ve nerede olduğunu bilseydim bu durumda onun yerini seve seve alırdım.

Etrafıma bakıyorum, kaldırım boyunca sanki bu bir televizyon şovuymuş da benim hayatım parçalanmıyormuş gibi yaşanan dramı izlemeye gelen insanları görüyorum.

İnsanlar.

Çok fazla değiller çünkü buradaki binaların çoğu gündüz açık olan işletmeler için yeniden inşa edildi ve saat geç oldu. Ama bir tane var.

"Peki ya Zack'in evi?" Carter'a sordum. "Yakın, boş ve özel."

"Nerede?" diye soruyor memur. "Kontrol edelim."

Carter kaşlarını çatıyor, derin derin düşünüyor. "Adres 11359 Jordan, sanırım."

Memur başını sallıyor, omzundaki bir düğmeye basıyor ve kanalın diğer ucundaki polisle konuşuyor. "Bu adrese bir ekip gönderin-"

Ama burada durup bekleyemem. Bir şeyler yapmam lazım. Kaçmak için çok uzak ve arabamın önü acil durum araçları tarafından kesilmiş durumda. Elimi Kyle'a uzattım. "Anahtar."

Kaşları havaya kalkıyor ama cebini karıştırıp anahtarı uzattığım avucuma koyuyor. "Lucille'e en ufak bir küfür edersen seni öldürürüm. O çok hassastır."

Uzun zamandır motosiklete binmemiştim, hem de sadece birkaç kez, ama bacağımı makinenin üzerine atıp çalıştırdığımda 'bisiklete binmek' kelimenin tam anlamıyla bana geri geliyor. Gürültüsü herkesin dikkatini çekiyor ve otoparktan hızla çıkmadan önce birkaç kez devir çeviriyorum.

Bir dakika bile geçmeden bir devriye arabası önümü kesiyor, sirenleri ve ışıklarıyla Zack'in evine doğru ilerliyor, ben de onları takip ediyorum.

Orada olmalı.

Lütfen orada olsun ve iyi olsun.

Bina ilk başta terk edilmiş görünüyor ve kalbim sıkışıyor. Ama polis memurunun bana el salladığını görüyorum, bu yüzden motosikleti park edip yakından izliyorum. Ortağı binanın yan tarafına doğru ilerliyor ve işte o zaman onu görüyorum.

Gümüş bir sedan.

O burada. Bu Samantha burada demek.

Kapıya doğru koşuyorum, ancak bir polis memuru beni durduruyor, kapı açılmadan bir saniye önce beni fiziksel olarak geri itiyor.

"YARDIM! YARDIM!" Samantha o kadar yüksek sesle bağırır ki binadan kaçarken sesi kesilir.

Işıklandırılmış polis arabalarını ve silahlarını çekmiş polis memurlarını görünce adımları tekliyor. Ona doğru koşarak bağırıyorum, "Samantha!"

"Chance!"

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kollarımdaydı. Güvende, hayatta ve benim onu sıktığım kadar sıkı sarılıyor bana.

Stephen da Samantha'yı takip ederek dışarı koşuyor ama polisi görünce geri geri gitmeye çalışıyor, bacakları *Scooby-Doo*'ya dönüyor. Ama bir polis memuru onu yakalıyor, kabaca yüzüstü yere yatırıyor ve bileklerine kelepçe takıyor. "Stephen Simpson, tutuklusun ..."

"Samantha! Onlara bunu istediğini söyle. Beni istiyorsun! Sen benimsin!" Gözleri vahşi, sırtışı manyakça ve bağırıışları histerik ve saçmalık sınırında, ama Samantha başını sallıyor, her kelimeyi açıkça anlıyor.

"Bana vurdu, beni kaçırdı," diye yüksek sesle polise bildiriyor.

"O mu ..." Dağınık kıyafetlerine dikkat ederek usulca soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Tehdit etti, edecekti ama onu konuşturdum, böylece kaçabildim."

İsim levhasında *Beverly* yazan bir memur Samantha'nın söylediği her kelimeyi dinliyor ve ekliyor, "Şanslıymışsın gibi görünüyor. Genelde böyle olmaz." Samantha'dan sağlık görevlilerinin yanına oturup kontrol edilmesini istemeden önce dudaklarını büzerek gülümsüyor. "Gözün oldukça kötü görünüyor ve muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

Sağlık görevlisinin değerlendirmesini yapabilmesi için onu bırakmak elimden gelen tek şey ama Samantha'yı yakından izliyorum. Gözlerimi bir daha ondan ayıramayabilirim.

"Tanrıya şükür!" Bayan Redding koşarak geldi. Bütün o kargaşanın içinde gelmiş olmalı. Ailem onun arkasından koşuyor, Samantha ve bana rahatlamış bir şekilde bakıyorlar.

"O iyi mi?" Luna anne ve kızına özel bir an yaşatarak bana soruyor.

Tahta gibi başımı sallıyorum. "Evet, beyin sarsıntısı dediler."

Kardeşlerim ve Kayla ağır ellerini omuzlarıma koyarak bana destek oluyorlar çünkü Samantha güvende olduğu için kendimi çökmüş gibi hissediyorum. "Biz

Chance," diyor Cole bana. "Ve Samantha da. O da bizden biri."

Kardeşlerim arasında bir anlaşma mırıltısı duyuluyor ve Samantha ile annesinin etrafında korumacı bir şekilde dönüyoruz.

Samantha bizden biri olabilir ama aynı zamanda *benim*. Ve onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyemeden neredeyse onu kaybediyordum.

Hemen şimdi söylemem gerektiğı için yanına çömelıyorum. "Samantha, şimdi sırası olmayabilir ama ..."

Gözyaşları nihayet düşerken "Seni seviyorum," diye ağzından kaçırıyor.

Onu kollarımın arasına alıyorum ama başını omzuma koymadan önce duruyorum, gözlerimdeki gerçeğı görmesini istiyorum. "Ben de seni seviyorum."

Başını sallayıp yüzünü omzuma gömdüğünde ruhum anında rahatlıyor. Beni sadece sevmekle kalmıyor, aynı zamanda sevgimi kabul ediyor. Bunlar çok farklı iki şey ve bana kalbine girmeme izin verecek kadar güvenmesi asla hafife almayacağım bir hediye.

Birden bir bağışma korusu duyuldu ve Stephen onu bir cipe bindirmeye çalışan memurdan kurtulmaya çalışırken kaos başladı. Doğruca bize doğru koşarak, "Samantha!" diye bağırdı.

Onun için ne gerekiyorsa yapmaya hazır bir şekilde korumacı bir tavırla önüne geçiyorum. Daha önce hiç öldürmedim ama şimdi Samantha için bunu yapacağım.

Ama Stephen Samantha'ya bir metre yaklaşmadan Kyle yoluna çıkıp burnunun ortasına bir yumruk indiriyor. Stephen özensizce yere yığılır, bilinçsizce yere yığılır ve yüzüne kan fişkırır.

Garip bir şekilde can sıkıcıdır, özellikle de Kyle ellerini uzatıp "Nefsi müdafaa ve başkalarını savunma. Tamamen yasal, değıl mi?"

Memurlardan hiçbirini onu kelepçelemek için harekete geçmeyince, 'aman be' dercesine yan yan gülümseyerek arkasını döner. "Eğer bir düşüş olacaksa, bunun senden çok benim başıma gelmesinin daha iyi olacağını düşündüm, Chance. Senin bir şöhetin falan var. Benim yok. Ayrıca öyle bir yumruk manikürünü bozabilir."

Her ne kadar karanlık ve çarpık olsa da, mantığı tatlı bir şekilde mantıklı. Manikürüm olduğundan değıl ama polis zapt edilmiş bir adama saldırdığım için suç duyurusunda bulunursa işim biter. Kyle'ın umurunda olacağını sanmıyorum.

"Teşekkürler dostum," diyorum başımı sallayarak.

"Tamam, şimdi birkaç soru daha sorabilir miyim?" Memur Beverly sağık görevlisine soruyor.

Samantha ve ben ofisinde otururken avukat, "Bölge savcısından bir güncelleme aldım," diyor. Masasının üzerinde bir isim levhası var, *Thaddeus Howe*.

Neyse ki iyi bir mizah anlayışı olan bir adam ve ona Dewey ve Screw 'em hakkında soru sorarsanız, şakayı kabul edecek ve 'Ve Howe' diye cevap verecektir.

Ama biz buraya şaka yapmaya gelmedik ve Samantha koltuğuna yerleşirken elini uzatıp parmaklarını elime alıyorum. Bunu yapmak, bir zamanlar önemsiz görünen bir şey, şimdi çok büyük hissettiriyor.

O iyi, kendime hatırlatıyorum.

"Savcı ne dedi?" Samantha soruyor. Thaddeus'u seviyor ve nedenini anlayabiliyorum. Stephen'la olan davada Samantha'nın çıkarlarını iyi bir şekilde temsil eden, açık sözlü, çocuk eldivenleri olmayan, kaya gibi sağlam bir avukat.

Elini sıkıyorum ve o da cesur bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Samantha her şeyi oldukça iyi idare ediyor, dürüst olmam gerekirse benden daha iyi. Her şeyle yüzleşmek istediğini ve travma terapisi konusunda uzmanlaşmış okul arkadaşı Sara ile birkaç seans yaptığını söylüyor. Bu, bazı anlarda gözyaşı dökmediği, kabus görmediği ve iyi huylu seslerden irkilmediği anlamına gelmiyor, ancak bunları kabul ediyor, topraklama egzersizlerini yapıyor ve elinden geldiğince yoluna devam ediyor.

Ben hala cinayet ve kafa karışıklığı arasında bir yerde sıkışmış durumdayım.

Stephen bu şekilde düşündüğü için kendimi suçlu hissediyorum - o kadar karanlık bir şekilde radikalleşmiş ve ben bunu fark edemedim. Onun Beyefendiler Kulübü'nün poster çocuğu olduğunu düşünmüştüm ve acaba onu bu şekilde düşünerek başarısızlığa mı uğrattım? Aynı zamanda, yaptıkları için onu yok etmek istiyorum. Yavaşça, acıyla ve hiç hissetmediğim kadar kötü niyetle.

Bu yüzden Samantha'yı örnek alıp ben de bir terapistte gidiyorum. Koca oğlanlar ağlamaz mı? Ne saçmalık. Gerçek erkekler ağlayabilir, ağlar ve ihtiyaç duyduklarında yardım alırlar.

Thaddeus, "Stephen tam bir itirafta bulundu ve suçunu kabul ediyor," diyor. "Savcı bana Stephen'a yaklaşık on beş yıl verecek bir savunma anlaşması yapacaklarını söyledi."

İronik bir şekilde, tüm suçlamalar arasında en uzun cezayı gerektiren Jim'i öldürmeye teşebbüstür. Stephen, şok tabancasının Jim'in kalbini etkilediğini, kalbinin durduğunu ve yardım etmek yerine onun üzerine basarak baygın haldeki Samantha'yı kulüpten çıkardığını gördü.

Bu görüntü kâbuslarıma giriyor.

"Bu kadar mı?" Hararetle sordum. "İyi halden, bundan daha kısa sürede çıkacak."

Ama Samantha benim yerime konuşuyor. "Sorun değil. Bu iş bitecek, değil mi? Duruşma yok, tanıklık yok, beklemek yok. Sadece *bitecek*."

"İstersen bir mağdur etki beyanı yapabilirsin, ama evet, savcıya savunma anlaşmasına hayır dememi istemezsen bu hafta içinde sonuçlanır." Thaddeus Samantha'ya boş boş bakıyor, ona hiçbir şekilde baskı yapmıyor. Ben de aynısını yapmak için elimden geleni yapıyorum.

Bu onun seçimi. Onu her zaman ve sonsuza dek destekleyeceğim ama kendisi için en iyileştirici olana karar vermesi gerekiyor.

"Yap," diyor başını olumlu bir şekilde sallayarak. "Bitmesini istiyorum. Kendime odaklanmak istiyorum, davaya ya da Stephen'a değil. Zaten benden çok şey aldı; zamanımı, güvenimi, aklımı. Ona bir dakika daha vermeyeceğim. Benim için en iyi olanı yapıyorum, o da gitsin hapisshanede kendini becersin," diyor açıkça.

İşte benim belalı, vahşi, güçlü kızım. Daha sonra bunun onun için zor olacağını biliyorum ama şu an için kontrol tamamen onda.

Thaddeus başını sallıyor. "Tamam o zaman, bunu savcıya iletirim," diyor masasındaki evraklara bakarak. "Sanırım bu her şeyi açıklığa kavuşturur."

Samantha ve ben gitmek için ayağa kalkıyoruz ama Thaddeus onun adını söyleyince duruyoruz. "Bayan Redding," diyor Thaddeus, "yaşadıklarınızın izleri

ömür boyu sürebilir. Ancak bu yaralar sizi mutlu ve tatmin edici bir hayattan alıkoymak zorunda değil. Danışman olmak için eğitim alıyorsun, değil mi?"

Samantha biraz gülümseyerek "Evet," diye yanıtlıyor. "Seks terapisi benim için hâlâ çok şey ifade ediyor."

"O zaman sadece bir avukat olmama rağmen," diyor Thaddeus, "olanları kullanmanı ve yapabileceğin en iyi seks terapisti olmanı önerebilir miyim? Hatta kendi ruh sağlığını tehlikeye atmadan bunu yapabiliyorsanız belki kurbanlarla bile çalışabilirsiniz."

"Teşekkürler, zaten bunu düşünüyordum," diyor ona.

Bu konuyu Sara ile uzun uzun tartıştı çünkü Samantha tecavüze uğramamış olsa da, Sara'yı tetikleyen çok önemli şeyler oldu.

Stephen'ın ona söylediği şeylerin üstesinden gelmek zorundaydı. Şimdilik işleri ağırdan alıyoruz, fiziksel yakınlaşmanın yeni yollarını keşfediyoruz, bu da onun geçmişe dönmesine yol açmıyor ve her adımda kontrolü ona bırakıyoruz.

"Öte yandan, duyduğuma göre, Beyefendiler Kulübü'nün kalan üyeleriyle yaptığınız çalışmalar inanılmaz sonuçlar vermiş. Gelecekte Stephens'ların ortaya çıkmasını önlemek için bu adamlara ve mümkün olduğunca çok kişiye yardım edin," diye öneriyor Thaddeus. "Size her alanda bol şans."

Thaddeus'un ofisinden çıkıyoruz ve dışarıda güneş temizleyici bir his veriyor, hukuk işinin soğuk sterilliğini ısıtıyor. Samantha'yı kollarımın arasına alarak ona sarılıyorum ve burada olduğumu hissettiriyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor bana doğru gevşeyerek. "Ben sadece ... vay canına. Her şeyin bu kadar ani biteceğini düşünmemiştim."

"Ben de," diye cevap veriyorum, saçlarını okşayarak. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?" Yani tam anlamıyla şu anda, eve gitmek ya da öğle yemeği yemek gibi. Ama

Samantha'nın daha büyük planları var.

Otoparkta yürürken bana, "Ben de bunu düşünüyordum. Bir kitap yazmak istiyorum. Genç erkekleri radikalleştirmenin sonuçları ve kadınlarla erkekler arasında eşitlik, saygı ve iletişim olmazsa sonuçta hepimizin nasıl kaybedeceği hakkında."

Ben ona kapıyı açarken duraksıyor. Oturmasını bekledikten sonra kapıyı kapatıyorum ve sürücü tarafına doğru ilerliyorum.

Arabaya bindiğimde, "Bu henüz devam eden bir çalışma," diyor. "Ama ne düşünüyorsun? Uzun bir yol olacak, çünkü profesyonel deneyime, isimden sonra harflere ihtiyacım olacak ve ciddiye alınmak için başka ne yapacağımı bile bilmiyorum, ama evet, yapmak istediğim şey bu."

Arabayı çalıştırırken ona gülümsüyorum, aklının parlaklığına hayranlık duyuyorum. "Kulağa harika geliyor."

"Güzel, çünkü kulüpteki çocuklardan ilk görüşmelerimi yapmalarını isteyeceğim. Jake McGibbons gibi insanları dinlemenin neler yapabileceği konusunda eşsiz bir bakış açıları var. Bir arkadaşlarını kaybettiler."

Kendisini neredeyse kaybettiği bir zamanda kulüpteki adamların yaşadığı kaybı düşünmesi olağanüstü. Ama ne demek istediğini anlıyorum. Tüm bu olay karmaşık ve acı vericiydi ve tüm üyelerimiz arasında şok dalgaları yarattı.

Tüm bunlara büyük ölçüde 'siktir et' dedim ve tüm odağımı Samantha'ya verdim. Başkalarıyla ilgilenmeye ve dünyaya iyi şeyler katmaya hazır olabilir ama ben onun güvende olduğundan, ihtiyaç duyduğu şeylere sahip olduğundan ve her zaman desteklendiğinden emin olmaya kilitlenmiş durumdayım.

Eninde sonunda kulübe geri döneceğim. Resmi bir yeniden açılış için planlar zaten yapılıyor, ancak şimdilik, mevcut üyelere dedikoduya aç yeniler olmadan bir araya gelebilecekleri bir alan sağlamayı seçtik ve ben Samantha ile biraz zaman geçirirken Evan her şeyi yürütüyor.

"Sanırım seninle konuşmaktan memnun olurlar," diye cevap veriyorum ve otoyola doğru ilerliyorum.

Birkaç mil sonra Samantha etrafına bakınıyor. "Nereye gidiyoruz?"

"Carter ve Luna'nın," diye yanıtlıyorum. "En iyi amca ve dayı olmak için yarışıyorlar.

Teyze ödülü ve ben onları gasp ederek biraz eğlenebileceğimizi düşündük. Grace için dondurma, Nutbuster için fıstık ezmeli bir kupa ve bahçede bir kovalamaca oyunu düşünüyorum. Onlar tamamen heyecanlanıp bizim en iyisi olduğumuzu düşündüklerinde, sen ve ben gizlice kaçacağız, Carter ve Luna'yı banyo ve yatma zamanı gibi şeylere ihtiyaç duyan kötü adamlar olarak bırakacağız." Dikkat dağıtma ve eğlence planımın kulağa hoş gelmesini umarak muzip bir sırıtışla ona doğru bakıyorum.

Samantha gülüyor. "Bayıldım. Yeter ki çilekli cheesecake dondurma alabileyim."

BÖLÜM 29

SAMANTHA

BUGÜN uzun zamandır geliyordu ve ben hazırım. Ama kulübün ön kapısının dışında duruyorum ve Chance yanımda duruyor.

"İçeri girmemize gerek yok. Evan'ı arayıp yeniden planlamasını söyleyeceğim," diyor, alnı kıvrılmış ve mavi gözlerinde endişe var.

"Sorun bu değil," diye onu rahatlatıyorum. "Bu yeni bir şeyin ilk adımı. Tadını çıkarmak istiyorum."

Yeni şey, Centilmenler Kulübü'nün bir sonraki evrimi.

Chance ve Evan çok iyi işler yaptılar ve pek çok hayatı daha iyiye doğru değiştirdiler ve şimdi umut, erişim alanlarını genişletmek. Ben de bunun bir parçası olacağım.

Keşke bu noktaya gelmek için travmatik bir olay yaşanmasaydı ama ilerlemek için heyecanlıyım.

Gri eteğimdeki görünmez kırışıklıkları düzeltiyor, Chance'in pembe kravatını düzeltiyor ve derin bir nefes alıyorum. Chance başını sallamamı bekliyor ve sonra kapıyı açıyor. Kulübün serinliğine adım atıyorum ve dostça bir yüz görüyorum.

"Buraya gelmenin tam zamanı. Tarçınlı çöreğim nerede kaldı genç bayan?" Jim'i masasında yüzünde bir gülümsemeyle görmek hâlâ kanayan bir yaraya merhem oldu. İyi olduğunu biliyordum ve onunla telefonda konuşmuş, Stephen'ın ona şok tabancamı kullandığı için özür dilemişim, o da bana hemen 'bir yığın inek gübresi' olduğunu söylemişti, ama bu onu yüz yüze görmekle aynı şey değildi, canlı ve bana bok veriyordu.

"Bir şey unuttuğumu biliyordum," diyorum ona uygun bir gülümsemeyle.

Kollarını açarak masadan kalkıyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum. "Çok teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum omzuna. "İyi olmana çok sevindim."

"Kızım, Ol' Jim'i alt etmek için küçük bir zippy-zap'tan çok daha fazlası gerekir. Sen nasılsın peki? Evan'ın anlattığına göre, balık ağından kurtulmak için çırpınan bir ayı gibi çırpınarak kurtulmuşsun."

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama gözlerindeki gururlu bakışa bakılırsa, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. "Ben iyiyim," diye cevap veriyorum. "Sadece bu işi başlatmak istiyorum."

Onun yanından geçip basketbol sahasının bulunduğu alana, Chance ve ben içeri girerken pencereden bizi izleyen aile, arkadaşlar, kulüp üyeleri gibi toplanmış insanlara bakıyorum.

"Evet, sanırım kurtlar gelmeden önce seni dışarı çıkarsam iyi olacak."

Kurt deyince Stephen'ı düşünerek irkiliyorum ama Jim'in buna hiç tahammülü yok. "Kulağına fısıldayan hayaletler var," diye tanıyor, parmaklarını oynatarak woo-woo yorumu yapıyor. "Bunu anlıyorum. Yıllardır bu işi yaptığım için bende de var. Onlar için en iyisinin ne olduğunu biliyor musun?" Tahmin etmemi beklemiyor, sadece tavsiyesine devam ediyor. "Kusura bakma ama onlara çenelerini kapamalarını söyle." Sertçe gülüyor, sesi paslı ve kaba.

"İşe yaradı mı?" Gülümseyerek soruyorum. "Eğer öyleyse, arkadaşımı işsiz bırakacak."

"Yeterince iyi, sanırım. Ama şu kurt meselesi? Sen onların kraliçesinin Samantha. Hepsi dışarıda seni bekliyor, bu serseriye değil." Gözlerinde bir kıvılcımla başını Chance'e doğru salladı.

"Alınmadım bile," diyor Chance iyi huylu bir şekilde. "Sen de benim kraliçemsin."

İkisinden de gelen iltifat beni ısıtıyor.

Chance beni ortada bir sürü plastik sandalyenin ve yanlarda katlanır tribünlerin olduğu ve her koltuğun Chance'i görmeye gelen insanlarla dolu olduğu sahaya götürüyor. Ve beni.

Chance'in beni Evan'ın basketbol potasının altında durduğu ön tarafa götürmesini izlerken aniden alkışlar kopuyor.

"Tanrıya şükür buradasın. Ben de tam *pi* sayısını ezberleyebildiğim kadar ezberlemeye başlayacaktım," diyor Evan. "Sorun şu ki sadece üç nokta bir dört hatırlıyorum."

"Seni kurtarabildiğimize sevindim o zaman," diyorum Evan'a.

"Daha çok onları kurtarmak gibi," diye mırıldanıyor Chance, Evan ön tarafa yönelirken eğlenerek. "Tamamen yalan söylüyor. Muhtemelen ondalık noktadan sonra yirmi ya da otuza kadar çıkabilir."

Evan ellerini uzatıyor ve kalabalık sessizleşiyor. "Benim için buradaymışsınız gibi davranmayacağım, bu yüzden daha fazla uzatmadan, en iyi arkadaşım ve ortağım, Chance Harrington."

Chance uzaklaşmadan önce gözlerimle buluşuyor, beni kontrol ediyor, ama ben iyiyim. Yarattığı geminin dümenini geri almasını izlemek istiyorum. Cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum ve o da birkaç adım uzaklaşıyor.

"Teşekkürler, Evan. Her şey için, son zamanlarda Gentlemen's Club'da ışıkları açık tutmak da dahil." Evan başıyla teşekkürü onaylıyor ve Chance seyircilere dönüyor.

"Burada erkekleri geliştirme misyonuyla bir topluluk, bir tür aile yarattık. Ve iyi bir iş çıkardık. Her biriniz bunun birer örneğisiniz. Ancak bu, yol boyunca dikkat dağınık ve hayal kırıklıklarıyla dolu kusurlu bir yolculuk. *Çünkü hayat böyle bir şey.*"

İnsanlar Chance'in daha çok övgü dolu bir konuşma yapmasını bekleyerek yerlerinde kıpırdanıyor.

"Gerçek bu. Hiçbir zaman kolay değildir, ancak en iyi haliniz olmak yine de değerli bir hedeftir. Son olaylar bize bir şey öğretti - centilmen olmak bir boşlukta gerçekleşen bir şey değil. Erkekler kadınları anlamadan ve onlarla birlikte olmadan gelişemezler."

Kalabalıktan bir anlaşma mırıltısı yükseliyor ve sonra bir ses diğerlerinin üzerine çıkıyor.

"Bayan R'yi senden daha çok seviyoruz zaten!"

Herkes konuşmacıyı ararken kahkahalar yükseliyor ve Lucas'ın ayağa kalkıp genişçe sırtıttığını görüyorum.

Bir danışmanlık randevusu ayarlamak için bana e-posta göndermiş bile, ama bunun acil bir tavsiyeye ihtiyacı olduğundan çok beni kontrol etmek için olduğundan şüpheleniyorum. Evan, Lucas'ın çok iyi gittiğini ve Stephen'dan boşalan liderlik rolüne adım attığını söylüyor. Lucas'ın kenarlarının daha sert olduğu kesin ama ham yaklaşımı işe yarıyor.

"Sorun değil Lucas. Ben de onu senden daha çok seviyorum," diye şaka yapıyor Chance. O zaman herkes gerçekten güler. "Bu amaçla... Samantha, bana katılır mısın lütfen?"

Chance'e gülümseyerek bir adım öne çıkıyorum ve sonra gürültülü bir şekilde bağırıp çağıran kalabalığa bakıyorum.

Bir süre devam etmesine izin veriyor ve sonra herkesi susturmak için elini sallıyor. "Kişisel gelişime ve *tüm* insanlar arasında sağlıklı ilişkiler kurmaya odaklanan bir topluluk ve kuruluş olmaya devam edeceğiz. Seks, sağlıklı bir ilişkinin önemli bir parçasıdır ve güçlü bir güven, iletişim ve dürüstlük temeli üzerine inşa edilir. İşte bu

Zor. Bu nedenle Samantha Redding'in ilişki ve cinsel sağlık danışmanımız olarak bize katılmaya devam edeceğini duyurmaktan gurur duyuyorum. Ayrıca podcast'e düzenli olarak katkıda bulunacak ... bu konuda, Evan, adını da değiştirmemiz gerekebilir."

Evan açıkça prova edilmiş bir şekilde "Zaten fikirlerim var," diyor. "*Evan White Show, başka insanlarla birlikte.*"

Birkaç kıkırdama olur ve Chance de katılır. "Olmayacak. Ama Samantha yeni kulübün ve yeni topluluğumuzun önemli bir parçası olacak. Ve ondan birkaç kelime söylemesini istemeden önce duymak istediğim bir kelime var."

Neden bahsettiğini sormadan Chance dizlerinin üzerine çöküyor ve çenem açılıyor.

"Samantha Redding, sen benim hayatımın kadınısın. Sen sevdiğim kadınsın. Tek istediğim sensin ve sonsuza dek de öyle kalacaksın... ve *daha fazlası.*" Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Kocan olmama izin vererek beni onurlandırır mısın? Benimle evlenir misin?"

"Tabii ki hayır!" Lucas alay ediyor. "O senin için yeterince iyi değil!"

Gülüşmeler oluyor ama gözlerim Chance'ten hiç ayrılmıyor. Onu seviyorum, bundan hiç şüphem yok. Onun da beni sevdiğine inanıyorum ama bu yeterli mi? Bir zamanlar birbirlerini derinden seven ama sonunda babamın annemin kalbini kırdığı noktaya kadar ayrı düşen annem ve babam için yeterli değildi.

Şans bunu yapmaz.

Daha önce pek çok kez, kafamın içindeki ses 'ona güvenme' ve 'sadece şimdilik, bu yüzden bağlanma' diye fısıldadı, ama şimdi, bu iç monolog değişti. Kendi büyümemi gerçekleştirdim, eski yaralarımı iyileştirdim ve yeniden güvenmeyi öğrendim. Chance her seferinde benim için ortaya çıkıyor, yanımda olmasa bile her gün hayatımdaki sevgisini ve varlığını görmeme ve hissetmeme izin veriyor.

Gözümün ucuyla, annem ve Olivia'nın ellerini çenelerinin hemen altından tuttuklarını görüyorum, sanki bir elmanın iki yarısı gibi omuz omuza duruyorlar ve gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. Olaydan bu yana çok konuştuk, çoğunlukla neyin önemli olduğu ve babam güvenilir olmasa bile bir aile olarak birbirimize nasıl güvenebileceğimiz hakkında.

Annemin yanında Marvin var. Kolunu anneme dolamış ve mutlu bir şekilde gülümsüyor. Annem de yeniden güvenmeyi öğrendi ve Marvin onun kalbine layık olduğunu kanıtlıyor. Çoğu gece hepimiz için yemek pişirdi, hatta Chance için ızgara sebzeler bile hazırladı, çünkü 'onun

Bize taktığı isimle 'kızlar', başımıza gelenler hakkında konuşmak, ağlamak ya da öfkelenmek için ihtiyaç duydukları her şeye sahipler. Noah babasını örnek aldı ve Olivia için de iyi bir arkadaş oldu, özellikle de annem ve Marvin etrafımızda daha rahat olmaya başladıkça. Marvin annemin poposunu okşadığında ya da annem onu öptüğünde genellikle uyum içinde inliyorlar çünkü 'sos yapmamak için çok iyi'.

Gerçek şu ki, dışarıda iyi adamlar var. Bazen beklediğiniz kişiler değildir. Hiçbir kutuyu işaretlemeler, doğru zamanda gelmezler ya da duymak istediklerinizi söylemezler. Bu çok fazla ya da bu yeterli değil diye reddettiklerinizdir ve bazen gerçek şu ki, uyum sağlaması gereken kişi sizsinizdir. Kendi hasarınızı onarın, kendi kalbinizi iyileştirin, kendi içinizde mutlu olun ve bunu doğru yapmak için zaman ayırın - ne kadar uzun olursa olsun - böylece işler ters gittiğinde ve bir bağlantı önünüzde nefes nefese konuşmanızı bekleyen bir adam haline geldiğinde alıcı olabilirsiniz.

Cevabımı biliyorum ve gururla "Evet. Elbette!" diyorum. Evet!" diyorum.

Alkışlar kopuyor ve Chance cebinden neredeyse tanımlamaya meydan okuyan bir yüzük çıkarıyor. Çok güzel, altın kakmalı, ince gümüş dalları ya da belki de platin, şaşırtıcı derecede kesilmiş bir pırlantayı çevreliyor. Fantezi ve gerçeklik bir araya gelmiş ve tabii ki mükemmel bir şekilde uyuyor.

Alkışlar yükseliyor, Chance ayağa kalkarken kalabalık tezahürat yapıyor ve biz kucaklaşıyoruz. Öpüşmemiz yine bir ilk, her zamanki gibi derin ve tutkulu ama nişanlı bir çift olarak ilk öpüşmemiz.

Ama sonunda birbirimizden ayrılıyor ve ben boğazımı temizleyerek ilerliyorum. "Peki ... *bunu* nasıl takip ediyorsun?" Gülüşmeler arasında sordum. "Uhm ... bir saniye çünkü ne söyleyeceğimi tamamen unuttum."

Gözyaşlarımı silerek, kanatlanmaya karar verdim ve kalabalığa gülümsedim. "Sizi seviyorum çocuklar, hepinizi. Ve birlikte özel bir şeyler yaratmak için sabırsızlanıyorum. Geleceğin neye benzeyeceğini bilmiyorum. Tüm detayları bilmiyorum. Ama öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Hep birlikte, kadın ve erkek, en iyi benliğimiz olmak için çalışıyoruz."

"Bu parlak yeni dünyanın bir parçası olarak, bir oyuncak demo sınıfı yapabilir misiniz? Şu elmaslarla süslü numaralardan birini gözüme kestirdim," diye sesleniyor Anthony, sesi çok net. "Oof!"

Sesi takip ediyorum ve Jaxx'in onun yanında olduğunu görüyorum, yüzünde şeytani bir sırıtma ve Anthony'nin, ona ters vurduğu anlaşılan göğsünü ovuşturduğunu görüyorum. "Görünüşe göre bu çoktan kapatılmış olabilir, ama göreceğiz," diye cevap veriyorum.

"Onlar ...?" Sessizce merak ediyorum.

Evan eğiliyor. "Evet. Görünüşe göre, podcast'ten sonra Anthony özür diledi, özür diledi ve özür diledi ve sonunda Jaxx ona dizlerinin üzerine çökmeye devam edecekse, kendini yararlı hale getirebileceğini söyledi." Ona şaşkınlıkla bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Sanki senin tanışman daha iyiydi," diye şaka yapıyor.

"Hey!" diye karşı çıkıyorum, o da gülüyor.

"Onlar ... farklı," diye itiraf ediyor Evan. "Anthony geçen gün bana bir şey söyledi, Makima ve elektrikli testerelerle ilgili bir şey? Google'da aramam gerekti ve Jaxx'ın çok patronluk taslamasının ve Anthony'nin de onu köpek gibi takip etmekten zevk almasının ötesinde ne olduğunu hâlâ anlamış değilim."

Jaxx'ın dominatriks bir havası olduğunu kesinlikle görebiliyorum ama Makima'nın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Bedroom Heaven'ın Babalar Günü serisinden bahsetmediğine emin misin? Timb-her adında bir testere yapay penisimiz ve Mow Me Down adında bir kombine horoz-prostat uyarıcımız var."

Evan gözlerini kırpıştırıyor, hâlâ ne dediğimi hesaplıyor ama başını sallıyor. "Hayır, birkaç şey öğrendim ve görmeden edemeyeceğim bazı şeyler gördüm diyelim."

Gözlerindeki perili bakışa kıkırdıyorum. "Onlar için olması, senin için de olması gerektiği anlamına gelmiyor," diyorum nazikçe.

"Güzel. Reagan'ı bulacağım ve kendime sade, eski vanilyanın lezzetli bir klasik olmasının bir nedeni olduğunu hatırlatacağım. Aralarına karışmalısın ama aşırıya kaçma. Çocuklar döndüğüne çok sevindiler ama seni bombardımana tutmalarına izin verme. Onlara sana nefes alman için alan bırakmalarını ve etrafında dönmemelerini söyledim."

"Teşekkürler *Dr. White*," diye takılıyorum, beni rahatsız edebilecek şeyler hakkında bu kadar düşünceli olduğu için gerçekten minnettarım.

Herkes ayağa kalkıyor, konuşmak için odanın içinde dolaşıyor ve insanlar sırayla beni ve Chance'i tebrik etmek için yanıma geliyorlar.

Luna ve Kayla neredeyse beni yakalayacaklar, yüzüğü görmek istiyorlar ve Olivia ile birlikte nedime olacaklarını ilan ediyorlar. "Ve tabii ki okuldan arkadaşların da," diye izin veriyor Luna.

"Evet," diye ekliyor Kayla. "Chance'in saçma sapan sayıda erkek kardeşi olmasının iyi yanı, senin de büyük bir gelin partisine sahip olabilmen. Sadece Olivia'yı Kyle'ın yanına koymayın."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve Kayla hemen açıklığa kavuşturuyor. "Elbette onu kolayca hayal kırıklığına uğratacaktır ama gerçekçi olalım, Kyle'ın kolunda koridorda yürüyen her kadın bunun kendi düğünü olduğunu hayal edecektir. Dondurulmuş gıda olabilir

Piggly Wiggly'deki reyonda hâlâ çelik mavisini gözlü bebekleri hayal ederken *dun-dun-dun-dun* şarkısını söylüyor olurdu."

Luna gülüyor. "Gerçekten mi? Bence kaçmaya çalışırlardı. Öte yandan Cole? Onun için çalışan gizemli bir açısı var." *Zoolander*'ın Mavi Çelik'ini anımsatan bir yüz ifadesi takınıyor ki Cole'un böyle bir şey yaptığını hiç düşünemiyorum.

"Siz ikiniz daha fazla oğlumu evlendirmeye mi çalışıyorsunuz?" Miranda Harrington, Luna ve Kayla'nın yaklaştığını duymuş olacak ki, onları alaycı bir şekilde azarlıyor.

Charles oğullarını uyarırcasına, "Onları rahat bırak," der, "yoksa seni de evlendirmeye çalışırız, Kayla." Bu rahatsız edici çifte standart karşısında kaşlarını kaldırır. Kayla da ona ters ters bakarak karşılık veriyor; kalkık kaşları babasınınkinin neredeyse aynadaki görüntüsü.

"Tebrikler Samantha," diyor Miranda, konuşmayı geri alıp bana nazıkçe sarılırken. "Sen de Chance," diyor Jaxx'la konuştuğundan sonra yanıma dönerken. Eğer doğru duyduysam, sanırım lobide 'Dicks on Demand' adında bir oyuncak otomatı öneriyordu ve Chance de erkeklerin muhtemelen bunu gerektirecek kadar dildo ve vibratör almayacağını, ancak ilan panosundaki bir QR kodunun iyi olabileceğini söylüyordu.

"Teşekkür ederim," diyorum gözlerimi Chance'e dikerek. "Bunu beklemiyordum." Beni şaşırttığı için kendinden oldukça memnun bir şekilde sırıtıyor.

"Gerçekten mi? Hepimiz biliyorduk. Ben zaten biliyordum, ama Chance Amca bana yeni bir Nintendo Switch sözü verdi, eğer ağzımı kapalı tutar ve sırrı söylemezsem," diyor Gracie, Cameron'la birlikte gelmiş.

"Grace!" Chance onu soğuk bir şekilde otobüsün altına atarken bağıyor. Cameron boğuk bir sesle, "Ne dedi?" diye sorar.

Gracie üzgün bir şekilde babasının kolunu okşar. "Biliyorum. *Animal Crossing* oyunu için pazarlık yapmaya çalıştım ama anlaşılmaya varamadım. Yine de bunun için bazı fikirlerim var, endişelenme. Ve" -bir parmağını gururla havaya kaldırıyor- "hiçbiri rüşvet, şantaj ya da o kelime neydi ... içermiyor." Çenesine vurup düşünüyor. "Ah, evet, *yaramazlık*."

"Zimmete para geçirme mi? Bu değil-" Cameron tartışmaya başlar, ama Grace'i sessizliği için para almanın yanlış bir şey olduğuna kim ikna edebilir ki? Ve *Animal Crossing*'i satın alma planlarının bunları içermediğini söyledi, yani bu iyi bir şey. Çoğunlukla.

"Büyükbaba Chuck ve Büyükanne Beth derilerinden çıkmak üzereler. Oraya gitsek iyi olur," diyor Chance, hâlâ ön sırada oturan aile üyelerini işaret ederek. Biz oraya doğru giderken fısıldıyor: "Bize sadece yürüyerek değil, muhtemelen atlayarak da gelebilirler ama bu bir saygı meselesi. Yüzüğü göstermek ve tebrikleri kabul etmek için yanlarına gitmeliyiz."

"Kraliyet ailesi gibi mi?" Tahmin ediyorum.

"Onun gibi bir şey." Büyükanne Beth'in gözlerindeki işbirlikçi bakışı görünce kaşlarımı çatıyorum. "Ya da belki senin durumunda başsağlığı çünkü Büyükanne Beth muhtemelen sana yaptığım tüm kötü şeyleri ve neden sana layık olmadığımı anlatacak."

Ben yüzüğü uzatırken Büyükbaba Chuck homurdanıyor ama Büyükanne Beth elimi tutup ciyaklıyor. "Ooh, bu iyi bir tane. İyi iş çıkardın, Chance." Sonra da bana göz kırptı. "Ve ben yüzükten bahsetmiyorum. Senden hoşlanıyorum."

"Teşekkürler. Ben de senden hoşlanıyorum," diye cevap verdim.

Bu ifadesinin aile için kanun koymaya eşdeğer olduğundan eminim ve kararı 'varım'.

Büyükbaba Chuck yine de kolay pes etmiyor ve "Yine de bir evlilik sözleşmesi imzalaman gerekecek" diye homurdanıyor.

"Büyükbaba!" Chance tıslıyor.

"Tamam. Chance isterse yaparım," diye cevap veriyorum, gerçekten umursamadan. "Burada gurur duyulacak bir şey inşa etti ve ben de bunun bir parçası olmaktan mutlu olsam da, bu onun bebeği. Ayrıca, ileride evlilik öncesi anlaşmaya ihtiyaç duymak gibi bir planım yok."

"Öyle mi?" diyor, ölçümü alırken gözleri kısılıyor.

"Evet. Chance'e kalbimi verdim ve karşılığında onunkini aldım. Geri dönüş yok."

Chance'in kahkahası parlak ve derin. "Kesinlikle geri dönüş yok. Ben seninim ve sonunda sen de benimsin Samantha."

Başka türlü olmasını istemezdim.

EPİLOG

SAMANTHA

Resim çok büyük değil, sadece bilgisayarımın ekranı kadar, ama ona bakarken neredeyse gözyaşlarına boğulmama neden olan şey boyutu değil. İçerik, ben ve Luna, parkta yan yana oturmuşuz, ruh kardeşleri gibi birbirimize sarılmışız. Tabii ki bu bir Luna orijinali, bu yüzden çimenler turkuaz, gökyüzü mor ve kenarlarda neon sarısı bir parıltı var. Bizi canlı bir şekilde temsil ediyor.

Bunun anlamı çok büyük ve boğazımdaki hıçkırığı temizlerken ona sarılıyorum. "Gerek yoktu ama teşekkür ederim."

"Kesinlikle yaptım," diyor Luna, bana tekrar sarılarak. "*Mecburdum*. Yani, baldızlar? Uygun görünüyor, değil mi? Buraya da biraz renk gelebilirdi."

Chance'in, pardon, *bizim* evimizin duvarındaki resme bakıyorum. Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu hâlâ gerçek gibi görünmüyor," diye itiraf ediyorum.

"Koroya vaaz veriyorsun, kızım. Bazen Carter'ı rüyamda karakterlerimden biri gibi görüp görmediğimi anlamak için uykusunda çimdikliyorum," diye itiraf ediyor. "O da çıldırmış gibi uyanıyor ve sonra gerçek olduğunu kanıtlamak zorunda kalıyor."

Sesi hiç de üzgün gelmiyor, en ufak bir üzüntü bile yok. Aslında, bu konuda sırtıyor.

"Belki ben de bunu denerim," diyorum düşünceli bir şekilde. "Mezuniyetten sonra."

Neredeyse geldi, hiç gelmeyeceğini düşündüğüm o gün. Ama tüm derslerimi bitirdim, sahnede yürümek ve Psikoloji Yüksek Lisansımı almak için kepimi ve cüppemi hazırladım ve kendi lisansımı almak için gerekli saatlerimi tamamlayana kadar başka bir psikoloğun altında çalışacağım yerel bir kadın sığınma evinde bir iş buldum.

Hepsinden iyisi, bu işi kulüpte çalışırken ve Bedroom Heaven için satış yaparken yapabilirim.

"Bundan sonrası için heyecanlı mısın?"

Cevap vermeden önce bunu düşünmek zorundayım. Okul benim için hocalarımı tanıdığım, arkadaşarımla vakit geçirdiğim ve her gün zihinsel olarak zorlandığım bir konfor alanı haline geldi. Gelecek için ne kadar heyecanlı olsam da bundan uzaklaşmak bir değişim olacak.

Ama büyüme burada gerçekleşir. Hayatı tekrar tekrar yaşamak, boşluktan kendi sesinin yankısını dinlemek ve başka olasılıkları hiç düşünmemek kolay olsa da gerçekten yaşamak değildir. Var olmaktır. Ve ben bundan daha fazlasını istiyorum.

Çok daha fazlasını.

"Evet, hazırım," diye cevap veriyorum. "Getir onu, hayat!"

Şans

"Chance."

Yatağın başucundaki lambayı yaktım ve bir dirseğime dayanarak arkamı döndüm.

Samantha battaniyeleri çenesine kadar çekmiş, yatağımızda kıvrılmış yatıyor.

Durup gözlerinin içine bakıyorum. Kabus mu gördü? Ya da bir ses mi duydu? Ya da gece yarısı peynir çubuğuna ihtiyacı var ve tek başına mutfığa gitmek istemiyor mu?

Ama gözlerindeki bakış farklıydı. İyi tanıdığım bir bakış ama uzun zamandır görmemiştim.

"Söylemek zorundasın. Bana ne istediğini söyle, ben de sana vereyim. Bunu biliyorsun Samantha," diyorum, aletim battaniyenin altında zaten kaya gibi sert olmasına rağmen sesime yavaşça sıcaklık damlamasına izin veriyorum.

Onu istiyorum. Onu her zaman istiyorum. O nasıl isterse.

Olaydan sonra bir süre ona dokunmama izin vermedi ve birbirimizi mastürbasyon yaparken izledik. Yavaş yavaş, o rahatladıkça, oyuncakları kullanmaya, yalnız ve birlikte, nazik sevişmeye ve hatta bir veya iki kez sert sikişmeye geri döndük. Aramızdaki tek gerçek fark, onu arkadan götürüyorsam, yüzümü görebilmesi için bir aynanın önünde olması ve ona 'sürtük' dediğimde, gözlerimin içine bakabilmesi için yüz yüze olması gerektiğidir. Ama yine de bundan hoşlanıyor, aramızdaki ilişkinin farklı olduğunu ve sadece zihnindeki yolların bazen biraz karıştığını söylüyor.

Ayrıca her zaman ışıklar açıkken seks yaparız. Aldırmıyorum, vücudunun güzelliğinin tadını çıkarıyorum ve aynı zamanda benimle birlikte olduğundan emin olmak için her ifadesini izliyorum.

"İzle beni," diyor battaniyeyi ikimizin üzerinden atarak.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, dudaklarımı yalıyorum ama o geceliğini başının üzerine çekerken hareketsiz kalıyorum. Saçları arkasındaki yastığa düşüyor, koyu bukleler vücudunu çerçevesiyor ve çıplak meme uçları soğukta sertleşiyor. Ya da belki de Samantha'nın narin parmaklarını her iki memenin üzerinde dans ettirirken dokunuşuna. Kendini çimdikleyip tepe noktalarını kopardığında, "İyi hissediyor musun?" diye inliyorum.

"Mm-hmm." Gözleri kapanmaya çalışırken kirpikleri titriyor ama onları açmaya zorluyor. Ellerini vücudunda gezdirerek, "Seninle ilgili bir rüya gördüm" diyor.

"Ne yapıyordum?"

Bacaklarını iki yana açıp birini kalçamın üzerine atıyor. Soruma cevap vermiyor, onun yerine kendi sorusunu soruyor. "Tadına bakmak ister misin?"

"Her zaman."

Bir parmağını içine daldırıp sularını topluyor ve sonra bana uzatıyor. Hepsini ağzıma alıp emmeden önce parmağının ucunu yalıyorum. "Çok lezzetli," diye inliyorum.

Sırıttırıyor, kaba tanımlamamdan memnun. Kendine tekrar dokunuyor, kayganlığı klitorisine kadar yayıyor ve tembelce daire çiziyor. "Beni böyle izliyordun ve sonra komodinden bir vibratör aldın."

Talimatı anlıyorum ve hemen arkamdan Samantha'nın en sevdiklerinin hazır tutulduğu üst çekmeceye uzanıyorum. Ben yan yatıyorum, o da bacağına tekrar üzerime koyuyor. Oyuncağı uzatıyorum, henüz ona doğru bir hamle yapmıyorum, kalın aleti içine sokmak ve zevkten çılgılık atana ve tüm düşünceler bir anlık mutluluk dolu boşluk için zihninden silinene kadar onunla sevişmek istememe rağmen.

Bunun yerine oyuncacı alıyor - sanırım bunun adı Pretty In The Pink -Ve ağzına sokup tükürükle kaplıyor. Sonra da amının girişine çentik atıyor. "Bununla ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyor nazikçe, tam olarak ne istediğimi biliyor.

"Onunla kendini becer, Samantha. Ben seni izlerken amını o aletle doldur ve ne kadar seksi olduğunu görüp boşalmamaya çalış." Sesim çakıl gibi, kelimeler gıcırdıyor. Sikim herhangi bir temas ararken kalçalarım seğiriyor - bacağı, yatak, elim.

Onun amcığı.

Vibratörü tam olarak oturana kadar sabit bir şekilde bastırıyor ve sonra yavaşça dalga hareketiyle içeri ve dışarı hareket ettirmeye başlıyor. Vibratörü içine çekmeye çalışırken amından gelen ıslak sesleri duyabiliyorum ve çok kıskanıyorum. Şehvetle gülümseyerek, "Aç şunu" diye fısıldıyor.

Dediğini yapıyorum ve tabanındaki düğmeye basıp titreşimli bir şekilde açılana kadar basılı tutuyorum. Neredeyse anında çığlık atıyor, onu derinlerde tutuyor ve parmaklarımda bir sıvı fişkırması hissedebiliyorum. "Aferin kızıma," diye övüyorum onu.

"İstiyorum ..." Altına kaçırıyor, gözlerini kırıştırıyor. "Ben klitorisimi sikerken sen de vibratörle sik beni. Kendini de sik ama boşalma."

Bana iki kez söylemesine gerek yoktu. Her kelimeyi, her talimatı, her detayı anladım. Ters dönerken boksörlerimi aşağı itiyorum, dizlerimin üzerine yayılmış uyluklarının arasına giriyorum ve vibratörün kontrolünü ele alıyorum.

Kendime tek bir sıkı vuruş yapıyorum ve ne kadar iyi hissettirdiğine homurdanıyorum. Samantha'nın etrafıma sarılmış hissettiği kadar iyi bir yer değil, ama onu bekleyebilirim. Gerekirse sonsuza kadar beklerim.

Bir ritim buluyoruz - parmakları klitorisinde bulanıklaşıyor, ben onu vibratörle sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum ve elim kendimi ne kadar sert kavradığımla neredeyse horozumu koparıyor. Her birkaç vuruşta bir durmak zorunda kalıyorum çünkü sınıra çok yaklaşıyorum ama bunu onun için yapıyorum.

"Evet, evet, evet!" diye bağıyor. Bu sefer gözleri kapanıyor, başı geriye yuvarlanıyor, vücudu kavisleniyor ve bacakları sanki bir yere gidecekmişim gibi beni olduğum yerde tutarak etrafımda kapanmaya çalışıyor. Hâlâ kasılıyor, "Sen. Seni istiyorum. Becer beni, Chance. Lütfen."

Ne dediğini bildiğinden emin olmak için yüzüne bakıyorum ve vibratörü ondan alıp yatağa bırakırken, dudaklarına sert bir öpücük kondurmak için üzerine eğiliyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Cevabını beklemeden, tıpkı bana söylediği gibi ona çarpıyorum. "Ben de seni seviyorum. . de seviyorum," diyor, kelimeler her derin itişte geliyor.

Bacaklarını belime doluyor, ayaklarını arkamda kilitliyor ve ben de bir elimi kalçasından aşağı indirip kıcını avuçluyorum, vuruşlarıma hiç ara vermiyorum. Amı beni kadife bir mengene gibi kavırıyor ve içinde kalabilmek için orgazmı tekrar tekrar engellemek için savaşıyorum.

"Söyle," diye yalvarıyor.

Ne istediğini biliyorum. Bu Sara'nın ona öğrettiği duyarsızlaştırma numaralarından biri ve kontrolü elinde tutarken ve güvende kalırken onu uçuran seksi, kirli şeyleri duymasının bir yolu haline geldi.

"Kimin kaltağsın sen?" Çenesini kavrayıp gözlerini benimkilere dikmeye zorlayarak soruyorum. Anlaşma bu; göz teması kurmazsan edepsiz konuşmalar biter.

"Chance'in."

"Kimin fahişesi?"

"Chance'in."

"Kimin güzel tanrıçası?"

"Chance'in."

"Bu kimin amı?"

"Chance'in."

Gerçekten hoşuna gideceğini düşünerek listemize bir tane eklemeye karar verdim. "Kimin karısı olacaksın?"

"Chance'in!"

Paramparça oluyor, tek bir kelime değil, karmakarışık bir ses olana kadar adımı tekrar tekrar haykırıyor. İçine pompalamaya devam ediyorum ama boşalmamak için elimi sikimin dibine sarıp sıkamak zorunda kalıyorum. Dudaklarındaki ismim var olan en tatlı ve en seksi müzik, ama onu kalın kremimle doldurmadan önce bana tamam demesini istiyorum.

Homurdanarak ve terleyerek, gözleri açılıp odaklanana kadar onu izliyorum. Çaresizliğimi görüyor olmalı çünkü gözleri muhtaç hale geliyor. "İçime gel," diye yalvarıyor. "Hepsini istiyorum, beni döl kaltağın yap."

"*Siktir*," diye bağıyorum, o kadar sert boşalıyorum ki kapalı göz kapaklarımda yıldızlar görüyorum. Küçük sesler çıkarıyor, bana içinde ne kadar iyi hissettiğimi ve horozumu sevdiğini söylüyor.

Son damlasına kadar boşaldıktan sonra da itmeye devam ediyorum, bitmesini istemiyorum ama sonunda sarkıyorum, ikimiz de nefesimizi tutarken ağırlığımı ona veriyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyor.

"Rüyan böyle mi bitti?" Sırtarak soruyorum.

"Ha?" diyor kaşları düşerek. "Hayır, rüyamda vibratörü aldın ve sonra yeni Pretty In The Pink'imi çırpma teli olarak kullanarak yumurta yapmaya gittin."

Şok içinde ona bakıyorum. Benden Samantha, ben ve vibratörle ilgili yüzlerce farklı rüya sıralamamı isteyebilirdin. Yumurta yapmak mı? Asla onlardan biri olmazdı.

"Seni seviyorum," diyorum gülümseyen dudaklarına bir öpücük kondurarak.

"Lub you goo," diyor dudaklarıma karşı, çünkü onu bütün gece öpeceğim.

Hayır, sonsuza dek.

Çünkü Samantha Redding benim karım olacak. Son

Carter ve Luna'nın hikâyesini okumadıysanız, [Kardeşinizin En İyi Arkadaşıyla Asla Evlenmeyin](#) kitabını okuyun.

**Bu karakterlere veda etmeyin! Asla Asla Deme 3. Kitap ön siparişte...
[Sahte Erkek Arkadaşa Asla Aşık Olma!](#)**

Daha fazla Chance ve Samantha ister misiniz? Genişletilmiş [Sonsözü buradan](#) alın!

YAZAR HAKKINDA

Koca Şişko Sahte Serisi:

[Benim Koca Şişko Sahte Düğünüm](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Nişanım](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Balayım](#)

Bağımsızlar:

[The French Kiss](#)|| [One Day Fiance](#)|| [Drop Dead Gorgeous](#)|| [The Blind Date](#)|| [Risky Business](#)

Doğruluk mu Cesaret mi?

[Cesaret](#)|| [Gerçek](#)

Bennett Boys Çiftliği:

[Buck Wild](#)|| [Riding Hard](#)|| [Racing Hearts](#)

Tannen Boys:

[Rough Love](#)|| [Rough Edge](#)|| [Rough Country](#)

Kirli Peri Masalları:

[Güzellik ve Milyarder](#)|| [O Kadar da Beyaz Atlı Prens Değil](#)|| [Sonsuza Dek Mutlu](#)

Sınırları Zorlamak:

[Dirty Talk](#)|| [Dirty Laundry](#)|| [Dirty Deeds](#)|| [Dirty Secrets](#)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[Lauren Landish tarafından da](#)

[1. Samantha](#)

[2. Samantha](#)

[3. Şans](#)

[4. Samantha](#)

[5. Şans](#)

[6. Samantha](#)

[7. Şans](#)

[8. Samantha](#)

[9. Samantha](#)

[10. Şans](#)

[11. Samantha](#)

[12. Şans](#)

[13. Şans](#)

[14. Samantha](#)

[15. Samantha](#)

[16. Şans](#)

[17. Samantha](#)

[18. Şans](#)

[19. Samantha](#)

[20. Şans](#)

[21. Samantha](#)

[22. Şans](#)

[23. Samantha](#)

[24. Şans](#)

[25. Samantha](#)

[26. Samantha](#)

[27. Şans](#)

[28. Şans](#)

[29. Samantha](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

